

БАРБАРА ФРИЙТИ

БЕЗМЪЛВНО

Превод от английски: Нина Рашкова, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

Преди двацет и пет години

Тя се поклони с останалите балерини, сълзите напиреха в очите ѝ, но не биваше да позволи да рукнат по страните ѝ. Никой не биваше да заподозре, че тази вечер е различна. Твърде много хора я наблюдаваха.

Щом завесата се спусна за последен път, тя изтича от сцената и се хвърли в прегръдките на своя съпруг и любовник, на мъжа, с когото щеше да поеме най-големия риск в живота си.

На въпроса в очите ѝ той отвърна с усмивка, за да ѝ вдъхне увереност.

Искаше да попита дали всичко е уредено, дали планът е в действие, но знаеше, че ще бъде неразумно да говори. Щеше да завърши тази вечер, както и много други преди нея. Отиде в гримьорната си, за да се преоблече. Когато се приготви, тръгна към изхода. Пожела лека нощ на някои от балерините, като много внимаваше гласът ѝ да звучи непринудено, сякаш е най-безгрижната жена на света. Когато със съпруга си се качиха в колата, останаха мълчаливи, понеже знаеха, че и тук може да ги подслушват.

До дома им не беше далеч. Къщата щеше да ѝ липсва, градината зад нея, спалнята, където се беше любила със съпруга си, и детската стая, където бе люляла...

Не. За това нямаше да мисли. Беше толкова мъчително. Пред нея беше бъдещето, когато най-сетне щяха да са свободни. Нейният дом, животът ѝ, всичко, което имаше, я стягаше като примка на шията и я задушаваше все повече с всеки изминал ден. Не се страхуваше толкова за себе си, а за семейството си, за съпруга си, който дори сега беше принуждаван да действа против съвестта си. Биха могли повече да не живеят живот, изпълнен с тайни.

Съпругът ѝ я хвана за ръка, когато тръгнаха към входната врата. Щом той пхна ключа в ключалката, вратата се отвори. Тя долови тихичко прещракване и я обзе ужас. Съзря в очите на съпруга си

паниката от осъзнаване на неизбежното, но беше твърде късно. Щяха да умрат, и двамата го знаеха. Някой ги беше предал.

Помоли се онези, които оставяше, да бъдат закрилени.

Огнена експлозия озари нощта, поглъщайки мечтите им с мощен тътен.

ПЪРВА ГЛАВА

Днес

Джулия Демарко потръпна, докато гледаше от стръмния хълм към моста Голдън Гейт. Беше прелестен, слънчев ден в началото на септември и панорамата към Тихия океан от едната страна на моста и заливът на Сан Франциско от другата му страна бяха смайващи. Чувстваше се сякаш беше пред прага на нещо вълнуващо и прекрасно, точно както всяка годеница би трябвало да се чувства. Но като пое дълбоко глътка свеж, възсолен въздух, очите ѝ започнаха да овлажняват. Каза си, че сълзите се дължат по-скоро на следобедния вятър, отколкото на тъгата, която не можеше да преодолее, откакто преди шест месеца почина майка ѝ. В представите на хората годеж и сватба са най-щастливите събития, когато гледаш към бъдещето, а не към миналото. Да беше само изпълнена с повече доверие, вместо с... несигурност!

Две ръце обгърнаха талията ѝ и тя се облегна на солидните гърди на своя годеник Майкъл Графино. През изминалата година като че ли освен да се обляга на Майкъл, друго не бе правила. Повечето мъже не биха издържали край нея, но той остана. И сега дойде време да му даде онова, което желаше — да определи дата за сватба. Не можеше да си обясни защо се колебае, отдаваше го на промените в живота си напоследък. Откакто Майкъл ѝ направи предложение преди около година, почина майка ѝ, вторият ѝ баща продаде семейния им дом и по-малката ѝ сестра трябваше да се премести при нея. По-скоро изпитваше необходимост от покой, да поразмисли, вместо безразсъдно отново да променя живота си. Но Майкъл настояваше тя да определи дата за сватбата и от благодарност заради постоянството му нямаше как да откаже. А и защо ли да отказва?

Майкъл беше добър човек. Майка ѝ го обожаваше. Джулия ясно си спомняше вечерта, когато ѝ съобщи за годежа. Сара Демарко с дни не беше ставала от леглото и със седмици не се беше усмихвала, но тогава лицето ѝ засия. Новината, че по-голямата ѝ дъщеря се е сгодила

със сина на най-добрата ѝ приятелка, облекчи неимоверно последните ѝ дни.

— Да вървим, Джулия. Време е за срещата със сватбения агент.

Тя го погледна и за сетен път си помисли колко красив мъж е той — със светлокестенява коса, кафяви очи и топла, искрена усмивка. Мургавата му кожа издаваше италианската му кръв. Освен това повечето време прекарваше в океана, тъй като притежаваше фирма за яхти под наем на Кея на рибаря, така че винаги беше със слънчев загар.

— Какво има? — попита той. — Зяпнала си ме.

— Така ли? Извинявай.

— Недей — той млъкна, после добави: — Отдавна не си се заглеждала в мен.

— Не е вярно. Не свалям очи от теб. Същото правят и половината жени в Сан Франциско.

— Да, бе — промърмори той. — Хайде да тръгваме.

Джулия хвърли още един поглед към панорамата и последва Майкъл към музея. Дворецът на Почетния легион беше копие на Двореца на Почетния легион в Париж. В ограденото пространство пред фасадата, известно като „Двор на честта“, се намираще една от най-известните скулптури на Роден — „Мислителят“. Джулия би предпочела да се полюбува на статуята и да обмисли бъдещия си живот, но Майкъл беше човек на действието и бързаше към входа.

Когато влязоха, стъпките ѝ станаха несигурни. Само след броени минути щяха да седнат с Моника Харви, сватбения агент, и Джулия щеше да определи дата за сватбата. Нервността ѝ не бе оправдана. Не беше девойче, беше двайсет и осем годишна жена. Време ѝ беше да се омъжи, да създаде семейство.

— Лиз не ни е излъгала, тук е страхотно — каза Майкъл.

Тя кимна мълчаливо. По-малката ѝ сестра Лиз предложи сватбата да се състои в музея. Тук беше скъпо, но Джулия наследи от майка си малко пари, които щяха да покрият по-голямата част от разходите.

— Канцелариите са на долния етаж — обясни годеникът ѝ. — Хайде.

Джулия пое дълбоко въздух с чувството, че фаталният момент я връхлита.

— Трябва да се отбия в тоалетната. Ти върви. Аз няма да се бавя.

Майкъл тръгна, а тя си наля чаша вода от близкия автомат. Беше потна и сърцето ѝ биеше до пръсване. Какво, за бога, ставаше с нея? Никога не я беше обземала такава паника.

„Дължи се на промените“ — отново си каза тя. Вълнува се прекалено много. Не е нещо кой знае какво — определяне на една дата. Този следобед нямаше да произнесе съдбовното „да“. Щяха да минат няколко месеца преди това и в определения ден щеше да бъде наистина готова.

Доста ободрена, тя тръгна покрай интересни експонати. Като свършеха със задължението си, биха могли да ги разгледат.

— Госпожа Харви не се е освободила още — каза ѝ Майкъл, който я пресрещна. — Трябва да звънна по телефона. Ще ме изчакаш ли тук?

— Разбира се.

Джулия седна на дивана с желанието Майкъл да не беше я оставял сама. Нуждаеше се от неговото присъствие. Минутите се нижеха и по едно време тя долови смътни звуци от дъното по коридора се носеше някаква тиха музика. Напомни ѝ изпълнение на балалайка, което беше слушала веднъж в час по музика в университета. Привлече я неудържимо. Музиката беше нейната страст.

„Само ще надникна“ — каза си тя, стана и тръгна по коридора.

Музиката се усили, когато влезе в залата. Оказа се, че музиката служи за фон на също толкова завладяваща фотографска изложба. В миг се озова на пътешествие във времето. Гледаше като омагьосана, не можеше да откъсне поглед, а и не искаше, особено когато застана пред снимка на малко момиченце.

Под черно-бялата фотография беше написано: „Най-студената от всички войни“.

Представляваше момиченце на не повече от три-четири години, застанало зад вратата на едно сиропиталище в Москва. Снимката беше направена от някой си Чарлс Менинг, автор на повечето фотографии в изложбата.

Джулия проучи всеки детайл от снимката. Не беше заинтригувана от руския пейзаж, а от детето. То беше облечено с грубо черно палто, дебели чорапи и черна вълнена шапка, от която се подаваха руси къдрици. Очите му умоляваха някого, вероятно фотографа, да го отведе, да го освободи, да му помогне.

Тревожно чувство завладя Джулия. Чертите на момиченцето, овалът на лицето ѝ, малката бенка в края на веждата, вирнатото носле ѝ се струваха познати. Забеляза как пухкавите детски пръстчета са се вкопчили в решетката на портата. Беше странно, но ѝ се стори, че самата тя стиска леденото желязо. Задъха се. Беше виждала тази картина и преди, но къде? В съзнанието ѝ се мярна неясен спомен.

Погледът ѝ се отмести към сребърната верижка на врата на момиченцето, на която висеше нещо. Като, че ли беше лебед, бял лебед, съвсем същия като онзи, който майка ѝ ѝ даде, когато беше малка. Сърцето ѝ заби и паниката отново я връхлетя.

— Джулия!

Гласът на Майкъл я стресна. Беше забравила за него.

— Госпожа Харви ни очаква — каза той. — Какво правиш тук?

— Разглеждам снимките.

— Нямаме време за това. Хайде.

— Само минутка — тя посочи снимката. — Това момиченце не ти ли се струва познато?

Той погледна фотографията.

— Не, не ми се струва. Защо?

— Имам медальон, съвсем същия като този, който носи момиченцето — обясни тя. — Не е ли странно?

— Защо да е странно? На мен не ми се струва странно.

Но, разбира се, че не беше. По всяка вероятност имаше хиляди момиченца със същия медальон.

— Имаш право. Да вървим.

Тръгна след Майкъл, но не се сдържа и хвърли още един поглед на снимката. Очите на момиченцето я викаха, очи, които толкова много приличаха на нейните. Но нали това дете от снимката нямаше нищо общо с нея?

— Платих цяло състояние, за да те измъкна от затвора — каза Джо Кармайкъл.

Алекс Менинг се облегна удобно, вдигна крака и ги подпря в края на бюрото на Джо. Джо, плешив мъж около четирийсетте, беше един от най-добрите му приятели, също и главен редактор на „Списание за световни новини“, което купуваше осемдесет процента

от фотографиите на Алекс. Работеха заедно вече повече от десет години. Понякога на Алекс не му се вярваше, че са минали толкова много години, откакто започна да работи като фотожурналист, веднага след като завърши Северозападния университет.

Но имаше дни като днешния, когато му се струваше, че е изминала цяла вечност.

— Поръча ми да направя тези снимки на всяка цена и аз ги направих — отговори той.

— Не съм ти поръчвал да дразниш местните полицаи, докато ги правиш. Между другото изглеждаш ужасно. Кой те подреди така?

— Не ми се представиха. Местни обичаи. Нали знаеш как е.

— Онова, което зная, е, че шефовете искат от мен да те укротя.

— Ако не ти харесват моите фотографии, ще ги продам на друг.

Джо вдигна ръце.

— Подобно нещо не съм казвал. Но рискуваш много, Алекс. Ще те убият някъде или ще те вкарат в някой затвор, от който няма да мога да те измъкна.

— Напразно се тревожиш.

— А на теб изобщо не ти пука и по тази причина наистина си те бива. По същата причина си опасен и струваш скъпо. Въпреки всичко трябва да призная, че тези са от най-добрите ти работи — с известна неохота допълни Джо, докато разглеждаше купчината снимки върху бюрото си.

— Така си е.

— Тогава е време за почивка. Защо не си вземеш отпуска? От шест месеца си по пътищата. Намали темпото!

Да намалява темпото не беше в природата на Алекс. Живееше, за да рискува по непознати места и да снима там, където друг не би могъл. Но трябваше да си признае, че беше изтощен от снимките през изминалите шест седмици в Южна Америка, а от малкото приключение в затвора му остана счупено ребро и насинено око. Сигурно нямаше да му навреди, ако си вземе няколко свободни дни.

— Знаеш ли кое е слабото ти място? — продължи Джо.

— Не зная, но съм сигурен, че ще ми кажеш.

— Безразсъден си. Забравяш, че добрият фотограф си стои зад обектива — приятелят му се пресегна и взе един вестник. — Ето какво има на първата страница на „Екзаминър“ от миналата седмица.

Алекс трепна, неприятно изненадан от фотографията, на която се виждаше как го наблъскват в полицейска кола в Колумбия.

— Дяволите да го вземат Камерън! Той ме е снимал. Струва ми се, че мярнах този гаден пор да се спотайва в сенките.

— Може и да е гаден пор, но е достатъчно интелигентен да стои настрана от пандиза. Съвсем сериозно, какво си мислеше тогава? Като че ли предизвикваш съдбата.

— Просто си гледах работата, която вдига тиража на твоето списание.

— Вземи си отпуска, Алекс, пий бира, гледай мачове, намери си някое гадже — да има за какво друго да си мислиш, освен за снимане. Да не забравя да ти кажа! Списанието организира фотографска изложба в двореца на Почетния легион. Майка ти ни даде разрешение да изложим снимки на баща ти. Иди да хвърлиш едно око.

Алекс не се изненада, че майка му е дала разрешение. Въпреки че докато бяха женени, ненавиждаше всичко, свързано с работата на баща му, днес нямаше нищо против да живее върху лаврите му. В действителност тя като че ли изпитваше удоволствие да бъде вдовицата на прочут фотограф, умрял твърде млад. Алекс само недоумяваше защо не беше настояла да присъства и той. Навярно това се дължеше на факта, че не отговори на нито едно от нейните обаждания през последния месец.

— Защо не отидеш на изложбата тази вечер — предложи Джо. — Ще има прием за всички участници и спонсори. Сигурен съм, че и майка ти ще бъде там.

— Ще се отбия — Алекс се изправи. Трябваше да провери електронната си поща, да проветри апартамента си, където сигурно имаше два пръста прах, и дълго да стои под горещия душ. Точно с майка си тази вечер изобщо не искаше да разговаря. — А снимката на руското сираче изложена ли е?

— Та това е от най-известните фотографии на баща ти. Разбира се, че е изложена — Джо го погледна. — Защо питаш?

Алекс не отговори. В главата му прозвучаха думите на баща му след двайсет и пет години мълчание: „Никога пред никого не говори за тази снимка. Това е много важно. Обещай ми!“

След един ден Чарлс Менинг беше мъртъв.

Джулия бързо откри медальончето, забутано в кутията ѝ за бижута. Както го държеше в ръката си, белият емайлиран лебед проблесна на слънчевите лъчи, нахлуващи през прозореца на спалнята. Верижката беше къса, като за дете. Вече не ставаше на врата ѝ. Замисли се колко бързо лети времето и отново се натъжи, но не защото беше пораснала и повече не можеше да носи медальона, а защото бе свързан с майка ѝ, а нея я нямаше.

— Джулия!

Погледна към вратата, където след миг застана сестра ѝ. Дрехите ѝ бяха просмукани с миризма на риба. Дребна, привлекателна брюнетка с тъмни очи и тъмни коси, Лиз през повечето дни работеше в ресторанта за риба и морски деликатеси на семейство Демарко на Кея на рибаря. Напусна университета преди година, за да бъде с майка им, и още не се беше решила да продължи обучението си. Като че ли ѝ харесваше да сервира в ресторанта и да флиртува с посетителите — красивци. Всъщност Джулия не я обвиняваше за липсата ѝ на амбиции. Изминалата година и за двете беше тежка и Лиз намираше спокойствие, като работеше в ресторанта, собственост на много Демарковци, в това число и на баща им. Освен това беше едва дваайсет и две годишна. Времето беше пред нея, за да реши как ще живее.

— Определи ли датата? — нетърпеливо попита Лиз.

— Да. За дваайсет и първи декември беше отменена една резервация и решихме тогава да бъде.

— Тази година ли? Само след малко повече от три месеци.

При тази забележка стомахът на Джулия се сви.

— Зная. Наистина е скоро, но другата възможност е след март догодина. Майкъл пожела декември.

А самата тя не беше в състояние да спори. Дори не се опита. Наистина, беше толкова обърквана от снимката, че почти не чу какво говори сватбеният агент.

— Сватба по празниците, това е романтично — Лиз отмести купчинка дискове, за да седне на леглото. — Още ли музика, Джулия? Колекцията ти вече придобива заплашителни размери.

— Трябва ми, за да работя. Длъжна съм постоянно да следя топлистите на световния музикален пазар. Това ми е работата.

— Това е твоят порок — усмихна се Лиз. — Не можеш да минеш покрай музикален магазин, без да влезеш. Трябва да си избереш някаква музика за сватбата. Мислила ли си коя песен искаш за първия си танц?

— Не още.

— Тогава започвай да мислиш. Ще ти се събере доста работа през следващите месеци — тя замълча. — Какво държиш?

Джулия погледна медальончето.

— Намерих го в кутията си за бижута. Мама ми го даде, когато бях малка.

Лиз стана, за да го погледне по-отблизо.

— Много отдавна не съм го виждала. Защо го извади сега?

Джулия се запита дали да се довери на сестра си. Но преди да отговори, Лиз каза:

— Можеш да го носиш на сватбата си... нещо старинно. Което ме подсеца...

— Какво?

— Почакай — сестра ѝ тичешком излезе и след миг се върна, понесла три дебели списания. — Купих всички булчински списания. Щом се върнем от рождения ден на леля Лучия, ще ги прегледаме. Не ти ли се струва забавно?

Струваше ѝ се кошмарно, особено с намесата на Лиз в ролята на надзирателка. За разлика от Джулия тя беше голяма почитателка на стройната организация. Обичаше да подрежда всичко в папки, да слага етикети, да купува специални кутии и кошници, където сякаш искаше да съхрани в идеален ред живота им. Постоянно се захващаше да чисти, да сменя тапети, да боядисва, да окачва нови пердета. Онова, от което Лиз наистина имаше нужда, беше неин дом, но на Джулия сърце не ѝ даваше да ѝ го каже. Освен това оставаха само още два-три месеци, после Джулия щеше да се премести при Майкъл.

— А не искаш ли да започнем сега? — попита Лиз, като погледна часовника си. — Имаме цял час. Майкъл ще дойде ли на купона?

— Ще позакъснее. Има един следобеден курс.

— Обзалагам се, че е на седмото небе от щастие, след като най-накрая закова датата — усмихнато каза Лиз. — От месеци си умираше за това — тя остави две от списанията на бюрото и започна да

прелиства едното. — О, погледни тази рокля, какъв сатен, каква дантела, божествена е!

Джулия не искаше да поглежда. Точно в този момент не желаше да прави планове за сватбата си. Не беше ли достатъчно, че определи дата? Не можеше ли двайсет и четири часа да не мисли само за това? Мина ѝ през ума, че поведението ѝ не е съвсем подходящо за една младоженка, но точно така се чувстваше и трябваше да се измъкне, преди Лиз да забележи, че не е особено ентузиасирана, както се очакваше от нея.

— Трябва да свърша нещо преди тържеството — заяви тя.

— Кога ще се върнеш?

— Не зная. Ще се видим в ресторанта.

— Добре. През това време ще ти избира най-идеалната рокля.

— Чудесно.

Когато Лиз излезе, Джулия взе каталога от изложбата. На трийсет и втора страница беше снимката на сирачето. Много пъти я гледа, откакто се прибра вкъщи, без да успее да се отърси от впечатлението, че снимката, детето и медальонът по някакъв начин са важни за нея.

Искаше да поговори с някого за фотографията и ѝ хрумна, че трябва да се опита да открие фотографа. След като потърси още по обяд Чарлс Менинг в интернет, разбра, че е покойник, но синът му — Алекс Менинг, също фотожурналист, живееше в Сан Франциско и името му фигурираше в телефонния указател. Обажда се няколко пъти, но се включваше телефонният секретар. Нямахше какво друго да направи, освен ако...

Замисли се само за още трийсет секунди. Трябваше да урежда сватбата си, а не да издирва произхода на някаква стара снимка, но като се изправи, погледът ѝ попадна на огледалото. Вместо да види своето отражение, видя лицето на онова момиченце, умоляващо я за помощ.

Джулия грабна чантата си и тръгна. Навярно Алекс Менинг знаеше каквото я интересуваше за детето от снимката. След което тя можеше да я забрави.

След дваайсет минути Джулия спря пред входа на триетажна жилищна сграда в „Хайт“, център на греховното „Лято на любовта“ в Сан Франциско през шейсетте години. Сега беше интересно място с безразборно разположени елегантни магазинчета, бутици, ателиета за татуировки, ресторанти и кафенета. Улиците бяха пълни с народ. Беше петък вечер и всеки се бе забързал да подготвя уикенда. Джулия се надяваше Алекс Менинг да си е вкъщи, въпреки че след като не отговори на позвъняването ѝ, едва ли щеше да го открие. Но трябваше да направи нещо.

Изкачи стълбите към апартамента му, пое въздух и позвъни, като през цялото време се чудеше какво, по дяволите, да му каже, ако си е вкъщи. След минута за неин ужас вратата се отвори. Появи се висок, тъмнокос мъж, гол до кръста, със смъкнати до ханша джинси. Дясното му око беше полузатворено, подпухнало, с лилаво-черни отоци. Мускулестите му гърди също бяха в синини, а почти до сърцето му се виждаше дълъг тънък белег. Тя инстинктивно отстъпи назад с чувството, че току-що е събудила звяра.

— Коя сте и какво продавате? — грубо попита той.

— Нищо не продавам. Търся Алекс Менинг. Вие ли сте?

— Зависи от това за какво го търсите.

— Не, зависи от това вие кой сте — не отстъпи тя.

— Ще прекратим ли този разговор, ако ви кажа, че не съм Алекс Менинг.

— Не, ако ме лъжете.

Той се загледа в нея със здравето си око. Изражението му се промени. Погледът му се изостри, като че ли се опитваше да си припомни лицето ѝ.

— Коя сте вие?

— Казвам се Джулия Демарко. И ако вие сте Алекс Менинг, бих искала да ви попитам за една от снимките, която видях днес в Двореца на Почетния легион. Правена е от баща ви — момиченце, застанало зад портата на сиропиталище. Сещате ли се за коя говоря?

Той не отговори, но Джулия забеляза как вената на врата му запулсира, а погледът му се оживи.

— Бих искала да зная кое е момиченцето, как се казва и какво се е случило с него — продължи тя.

— Защо? — попита рязко той.

Въпросът беше прост. Де да можеше и тя да отговори по същия начин! Как да му обясни, че не може да престане да мисли за онова момиченце, че се чувства длъжна да научи нещо повече за него? Но все отнякъде трябваше да започне:

— Детето от снимката носи медальон като този — тя извади медальончето от чантата си и му го показа. — Стори ми се странно, че аз имам същия.

Той се загледа в лебеда, после в очите ѝ.

— Не — промърмори и поклати объркано глава. — Не е възможно.

— Какво е невъзможно?

— Вие. Невъзможно е да сте онова дете.

— Не съм казвала подобно нещо — сърцето ѝ се разтуптя. — Казах само, че имам същия медальон.

— Сънувам, нали? Толкова съм изморен, че халюцинирам. Щом затворя вратата и ще изчезнете.

Джулия отвори уста да му каже, че няма да изчезне, но вратата се затръшна под носа ѝ.

— Не съм онова дете — заговори тя високо. — Родена съм и съм израснала в Сан Франциско. Никога не съм пътувала извън страната. Не съм онова дете — повтори тя, внезапно обзета от отчаяние. — Не съм, нали?

ВТОРА ГЛАВА

Алекс чуваше как жената говори отвън пред вратата, което му доказваше, че не сънува. Тази руса коса, тези сини очи, вирнатият нос, беше виждал хиляди пъти нейните черти в ума си. Ето я сега тук, настоява да узнае кое е момичето на снимката. Какво, по дяволите, да ѝ каже?

Никога пред никого не говори за снимката или за момиченцето.

Спомни си отново думите на баща си. Думи, изречени преди двайсет и пет години. Ами ако сега наруши обещанието си? Кой ли ще го е грижа? Всъщност и защо ли някой да го е грижа?

Никога не проумя безумния страх в очите на баща си, когато снимката беше публикувана в списанието. Знаеше само, че беше дал обещание на баща си в последния им разговор, и до този момент и през ум не му беше минавало да го наруши.

Тя отново позвъни. Определено беше упорита.

Алекс отвори вратата точно когато тя щеше да почука. Ръката ѝ увисна.

— Защо казахте, че съм онова дете — попита жената.

— Погледнете се в огледалото.

— Но тя е съвсем малка. Аз съм жена. Според мен никак не си приличаме.

Той я погледна внимателно за минута и фотографското му око улови всяка особеност — специфичната линия на косата над челото, малката бенка до едната вежда, закръгления овал на лицето, русата коса, която падаше на къдрици по раменете ѝ. Беше красива жена, облечена с къса светлокафява ленена пола, която даваше възможност да се видят дългите ѝ стройни крака, и кремава блузка без ръкави. Изглеждаше като всяко калифорнийско момиче. Усети тръпката на привличането, но веднага я потисна. Блондинките винаги са били неговото падение, особено синеоките.

— Дали баща ви е знаел името на момиченцето или изобщо нещо за него? — настоя тя.

— Никога не ми е споменавал — отговори Алекс. — Мога ли да видя още веднъж медальона?

Тя разтвори дланта си. Той се втренчи в белия лебед. Беше съвсем същият като онзи на снимката. Тогавя какво означава това? Не беше рядък диамант, а простичко украшение. Като че ли ставаше въпрос за най-обикновено съвпадение въпреки приликата между тази жена и сирачето и еднаквия медальон.

— Как се казвахте?

— Джулия Демарко.

— Демарко ли? Гледай ти, руса италианка!

— Не съм италианка. Осинувена съм от втория си баща. От майка си зная, че биологичният ми баща е ирландец. И тя е... беше... ирландка. Почина преди няколко месеци — Джулия пусна медальончето в голямата си кафява чанта.

Осинувена. Думата се връза в съзнанието му.

— Не познавате ли биологичния си баща?

— Напуснал е, преди да се родя.

— А къде сте родена?

— В Бъркли — тя сви устни. — Никога не съм била в чужбина. Дори нямам паспорт. Така че онова момиче на снимката не съм аз.

— Питам само от любопитство — на колко години сте били, когато са ви осиновили?

— На четири — отговори тя.

А детето на снимката не беше на повече от три. Той я погледна право в очите и разбра, че и двамата си помислиха едно и също нещо.

— Осинувена съм от втория си баща, когато се е оженил за моята майка — обясни тя. — А тя не е рускиня. Никога не е пътувала. Обичаше да си стои вкъщи. Правеше сандвичи за футболните мачове. Типична американка. Няма как да съм онова момиче. Зная точно коя съм.

Виждаше се, че с всички сили се мъчи сама себе си да убеди. Но колкото повече обясняваше, толкова повече Алекс се усъмняваше.

— Но това не е ваш проблем — каза тя, като махна с ръка. — Очевидно ви събудих — изчерви се, покашля се и отмести поглед от него.

Той скръсти ръце пред голите си гърди, без да си даде труда да облече риза.

— Току-що пристигам от Южна Америка.

— Да снимате ли бяхте там?

— Да.

— Как ви нараниха? Всъщност не е моя работа.

— Точно така. Не е ваша работа.

Тя настръхна от острия му тон.

— Добре, но не е нужно да сте груб.

Може би отговори остро, тъй като не му хареса начинът, по който тялото му реагира към нея. Колкото по-бързо си тръгнеше, толкова по-добре. Беше достатъчно интелигентен да избягва жени, които искаха нещо повече от секс, а цялото същество на тази подсказваше „нещо повече от секс“.

— Убеден ли сте, че нищо друго не можете да ми кажете за снимката? — попита тя.

Той въздъхна. Явно грубостта му не помогна.

— Вижте, не сте първата, която се интересува кое е било това момиче. Когато за пръв път публикувах снимката, започнаха да го издирват. Беше истинско преследване. Всеки искаше да го осинови.

— Така ли? И какво стана?

— Не го откриха. По онова време правителствата ни не си сътрудничеха. Международните осиновявания не съществуваха. Беше времето на Студената война. В действителност дори не се допускаше мисълта, че в Москва има сираци — това не беше цялата истина, но той прецени, че толкова може да й каже. — Като изключим факта, че имате руса коса и сини очи и че притежавате същия медальон, с какво друго ви заинтригува тази снимка? Няма ли кого от семейството си да попитате къде сте родена? Няма ли снимки от Бъркли, когато сте били две-тригодишна? Какво ви кара да се съмнявате коя сте?

Въпросите продължиха да се трупат.

— Нямам кого да попитам от семейството си. Родителите на моята майка са се отказали от нея, когато забременяла с мен. Няма никакви снимки, нейни или мои, преди да се омъжи за втория ми баща. Казвала ми е, че са се изгубили, когато са се местили от Бъркли в Сан Франциско.

— Голямо разстояние! Колкото да минеш по един мост.

Тя присви устни.

— Не съм имала причини да се съмнявам.

— До сега — уточни той.

Джулия се намръщи.

— По дяволите! Не мога да повярвам, че се съмнявам в майка си само заради някаква снимка от изложба. Трябва да съм си изгубила ума.

Ако тя губеше своя разсъдък, тогава и той губеше своя, защото всичко, което казваше, засилваше съмненията му. Усети добре позната тръпка. Дали беше възможно тази жена да е онова момиченце? И ако беше така, какво означаваше това? Как е пристигнала от Москва в Съединените щати? Тя ли е била причината баща му да го помоли никога да не говори за тази снимка? Да не би да е била използвана в някоя по-голяма игра? А да не би пък баща му да е станал случаен свидетел на заговор през онези години. Алекс най-добре знаеше, че фотографите попадаха там, където никой друг не можеше да се промъкне.

— Ако можех, щях да попитам майка си — продължи Джулия. — Но тя почина и няма кого друго да попитам.

— А втория ви баща?

— Предполагам, че бих могла — измънка тя. — Но годината беше тежка за него. Мама боледува дълго и той не обича да говори за нея.

— Все трябва да има някой.

— Очевидно няма, иначе не бих дошла при вас — отсече тя.

— Какво е било моминското име на майка ви?

— Сара Грегъри. Защо?

— Просто питам.

Изведнъж тя се сепна и погледна стенния часовник.

— Трябва да тръгвам. Имаме семейно тържество в ресторанта на Демарко.

— „При Демарко“ на кея ли? — попита той, като свърза името ѝ с ресторанта за морски деликатеси на Кея на рибаря.

— Същият. Джино Демарко е вторият ми баща. Леля ми Лучия има рожден ден. Всички от семейството — трийсет и седем души — ще бъдат там.

— Голямо семейство — отбеляза той.

— Много е весело.

— Тогава защо си търсите белята.

Този въпрос я изненада.

— Не си я търся — оправда се тя.

— Нима? Мислите си, че сте момиченцето от фотографията.

— Вие мислите така. Аз само искам да науча нещо повече за него.

— Едно и също е.

— Не е едно и също. Съвсем различно е. Освен това приключих с тази история. Забравете, че съм идвала.

Джулия си тръгна с гордо вдигната глава. Алекс се подсмихна. Не беше първата блондинка, която си тръгваше от него, но вероятно беше една от малкото, които не искаше да забрави. Тя можеше и да е приключила с историята, но той сега започваше да се занимава с нея. За разлика от Джулия имаше кого да попита — майка си. Може би трябваше най-после да ѝ се обади.

Кейт Менинг обожаваше приемите и най-вече обожаваше да бъде център на вниманието, както тази вечер. В действителност приемът беше в чест на покойния ѝ съпруг Чарлс Менинг, чиито фотографии бяха изложени, но това беше само подробност. Тя беше тук, а той — не. За двайсет и пет години успя да се примири с това обстоятелство и освен да продължи напред, друго не ѝ оставаше. Може би на някои това да им се струваше безсърдечно, но тя беше практична жена и ако трябваше да е искрена, погребва любовта към съпруга си заедно с него.

Сега беше на шейсет и две години и след два неуспешни брака през изминалите двайсет години реши пак да се казва Менинг. Тази изложба в памет на Чарлс я върна сред каймака на обществото и тя твърдо бе решена да се закотви там. Беше съвсем изпаднала от листата за приеми преди три години, когато тогавашният ѝ съпруг, известен градски съветник, спа с непълнолетно момиче и избухна грандиозен скандал. Него го изритаха от работа, а така наречените ѝ „приятели“ я избягваха. Но днес отново бе на сцената и ако се налагаше да изиграе трагичната роля на неутешима вдовица, щеше да го направи. През последните седмици ѝ хрумна също, че би могла да увеличи приходите си, като продаде фотографиите на Чарлс на някое издателство. Въпреки че не беше бедна, остро съзнаваше, че начинът ѝ на живот изисква и солидни приходи, и ако все още имаше интерес към

творбите на Чарлс, която бе тя, за да лишава хората от възможността да си купят албум с негови фотографии. Трябваше само да убеди Алекс да се съгласи. Беше упорит, потаен и вечно заминаваше нанякъде. Не беше чудно, че не е женен. Не търпеше обвързване, улегнал живот или пък някоя жена да е по-важна от работата му — беше същият като баща си.

— Кейт, ето те и теб.

Тя прогони горчивите мисли, щом Стен Хардинг се приближи. Стен беше особено близък приятел на Чарлс, а на сватбата им бе шафер. Също беше един от многото издатели на фотографски албуми, с когото съпругът ѝ беше работил. Стен се беше оттеглил от активна работа в „Списание за световни новини“, работеше само върху специални проекти, като тази изложба например.

Хубав мъж, само няколко години по-възрастен от нея, с побеляла коса, висок и жилав, със силна четвъртата челюст, той беше от онези интелигентни и интересни мъже, каквито много малко беше срещала в живота си. Преди години беше женен, но за кратко, тъй като жена му почина от рак по времето, когато тя и Чарлс се разделиха. Тогава се поблазни от мисълта да свали Стен. Но предаността му към Чарлс, дори след смъртта му, се оказа непреодолимо препятствие. Беше принудена да се задоволи само с неговото приятелство.

— Здравей — усмихна му се тя сияеща, готова за целувка.

— Забавляваш ли се, Кейт?

— След като ти си тук, още повече.

— Винаги знаеш какво да отговориш — засмя се той.

Наистина, винаги се стараете думите ѝ да са на място.

— Интересът към изложбата е забележителен. Да не повярваш колко много хора дойдоха тази вечер.

Залата беше препълнена с мъже с официални костюми и жени с красиви тоалети. Сред тях сновяха сервитьори, които поднасяха шампанско и ордъври, приготвени от най-добрия готвач на Сан Франциско. Усети трепетна възбуда и се поздрави за вложените усилия. От финансова гледна точка изложбата и приемът не бяха нейно дело, но голямата част от работата свърши тя и сега всичко вървеше безупречно.

— Справила си се страхотно — похвали я Стен, като се оглеждаше. — Чарлс би се гордял.

Самата тя не беше съвсем убедена в това. Чарлс ненавиждаше нейната необходимост от бурно общуване, гости, приеми и никога не парадираше с работата си или не търсеше заслуженото си признанието. Дори не държеше името му да фигурира под фотографиите в списанието. Тя никога не разбра мотивите му.

— Очаквах да видя Алекс — продължи Стен. — Джо ми каза, че се е върнал днес.

И не ѝ се беше обадил. Кой знае защо се почувства засегната. Не бяха близки, макар че беше единственото ѝ дете. Започнаха да се отчуждават преди години. Алекс я бе обвинил за разпадането на семейството им. После Чарлс почина, но Алекс дори и днес изпитваше ненавист към нея. В държанието му това почти не се долавяше и естествено никога не разговаряха за интимни неща като неговите чувства, но тя знаеше истината.

— Снимките на Алекс от Южна Америка са изумителни — допълни Стен. — Трябва да си много горда със сина си.

— Горда съм, разбира се — тя взе чаша шампанско от подноса на един сервитьор и отпи глътка. — Говорих днес с Джо да подготви статия за Алекс и Чарлс, баща и син един до друг — додаде тя. — Това ще продаде много списания.

Стен кимна, а очите му весело проблеснаха.

— Сигурен съм, че продажбите ще скочат. Научих, че Алекс е доста популярен сред дамите.

Кейт не се съмняваше в това. Алекс бе наследил от своя баща хубавата си външност, тъмнокестенявата си коса, светлозелените си очи, мускулесто тяло без грам тлъстина, по всяка вероятност, защото винаги бе толкова зает, че не му оставаше време да се храни. Вечно забързан нанякъде, вечно оглеждаш се какви забележителни събития има, за да хукне да снима. Понякога се чудеше дали изобщо си дава труд да спи. Със сигурност у него нямаше нито една нейна черта — с баща си приличаха като две капки вода. Изведнъж осъзна, че точно това копие на Чарлс върви право срещу нея. Изправи рамене, като внезапно се почувства нервна.

— Майко — обърна се той към нея с хладна усмивка.

— Алекс. С какво, за бога, си облечен?

Не повярва на очите си, че е дошъл на приема, облечен със сини джинси и черно кожено яке. Той се намръщи, а тя се наруга наум, че

толкова бързо го разгневи. И все пак не можеше ли поне веднъж да се държи благоприлично?

— Аз също се радвам да те видя, майко — усмивката му стана по-сърдечна, когато кимна на Стен. — Какво става?

— Нищо особено. Радвам се, че се завърна благополучно — каза Стен. Той здраво прегърна Алекс, както баща би прегърнал сина си. През изминалите години се бе грижил да запълни празнината в живота на Алекс, като ходеше на мачовете му в училище и при всяко дипломиране в края на учебната година. Кейт почувства лека тъга, но и се подразни, когато видя, че Алекс топло прегърна Стен.

— Трябваше да ми се обадиш, Алекс — рязко каза тя. — Поболях се от притеснение заради онази снимка във вестника, на която се вижда как те влачат към затвора — сви устни, оглеждайки моравочерните отоци около окото му, и някакъв закъснял майчински инстинкт я накара да каже: — Сигурно те боли. Ходи ли на лекар?

— Ще оживея. Не се притеснявай.

— Трябва да престанеш с тези твои прекалено опасни задачи. Не си супермен. Не разбирам защо рискуваш живота си за абсолютно непознати хора.

— Просто си върша работата. Но не съм тук, за да обсъждаме моята работа.

— Защо дойде? — остро попита тя. Не ѝ хареса напрегнатият израз в очите на сина ѝ. Когато искаше нещо, той го преследваше с всички сили и средства. Ето една черта, която може би беше наследена от нея.

Алекс ги поведе към по-усамотено местенце.

— Става въпрос за една от снимките на татко — сирачето зад портата. Казвал ли е на някого от вас нещо за снимката или за момиченцето?

— Никога не е разговарял с мен за никоя от своите снимки — отговори Кейт и въпреки изминалите години почувства все така тлеещата болка от резервираността на Чарлс. — Особено за онази, която направи при последното си пътуване до Москва. А сега, моля да ме извините, но трябва да поздравя някои хора. Мини утре през къщи, Алекс, ще можем повече да поговорим.

До утре имаше време и тогава щеше да бъде съобразителна. Тази вечер искаше само да се отдаде на удоволствието от приема.

Алекс изпрати с поглед майка си, без да се изненада от резкия ѝ отговор. След двайсет и пет години още я беше яд на баща му. Това вероятно никога нямаше да се промени. Въпреки всичко изглеждаше добре. Косата ѝ беше бакъреночервена, а лицето и фигурата ѝ бяха на жена най-малко с десет години по-млада. Знаеше, че се грижи за външния си вид. За какво друго я беше грижа не знаеше. И никога не бе знаел.

Алекс погледна Стен и забеляза замисленото му изражение.

— А ти? — попита.

— Какво всъщност искаш да знаеш? Откажи се, Алекс, не се залавяй с тази история.

Алекс се поколеба, после каза:

— Искам да зная дали има възможност руското сираче да е живо, да е добре и да живее в Съединените щати.

Стен присви очи.

— Защо питаш?

— Защото мисля, че тя днес дойде при мен.

Набитото професионално око на Алекс улавяше веднага моментното изражение на хората; беше натрупал богат опит зад обектива. Независимо че Стен се опита да прикрие реакцията си с невъзмутима усмивка, той видя, че е изненадан, дори шокиран. Лицето му пребледня, а очите му проблеснаха. Стен знаеше нещо, но какво?

— Това е невъзможно — заяви възрастният мъж.

— Защо да е невъзможно? Знаеш ли какво се е случило с това дете?

— Онова, което зная, е, че снимката не е трябвало да бъде публикувана. Нищо повече не мога да ти кажа.

— Не можеш или не искаш? Баща ми почина преди двайсет и пет години. Със сигурност вече няма тайни.

Стен се загледа в него дълго, после го отведе в края на салона, където нямаше никаква възможност да бъдат подслушани.

— Също като теб баща ти се забъркваше в истории, за които би било по-добре да не знае.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, не се набърквай, Алекс! Постъпи, както ти е заръчал баща ти. Край на случая.

— Но тя не е умряла, нали?

— В края на краищата е мъртва. Забрави за нея. Повярвай ми. Откажи се от желанието да се ровиш в миналото.

Внезапно Алекс пожела точно това и нищо друго.

Тържествата по случай рождени дни в семейство Демарко бяха винаги грандиозни и шумни. Тази вечер ресторантът беше претъпкан с италианци от всички възрасти, богати и не толкова богати, красиви и не толкова красиви — в рода наистина имаше разнообразие. Малките маси бяха с покривки на червени и бели карета, украсени с цветя и свещи. Храната беше изобилна, виното се лееше, а смехът огласяше салона като музика. Ето, това е нейното семейство, каза си Джулия. Нямаше значение, че тя е единствената блондинка всред морето от мургави брюнетки. Нямаше значение, че не е Демарко по кръв. Те я обичаха. Отнасяха се с нея като със своя. Искаше ѝ се само да беше поблизка със своето семейство, за да не се чувства толкова различна от баща си и от сестра си.

— Джулия, защо не ядеш? — Леля ѝ Лучия, нисичка закръглена жена, се поспря до масата, а лицето ѝ изразяваше неодобрение. Посочи към недокоснатия омар с равиоли. — Да не би да са прекалили с подправките? Да ти донеса ли друга порция?

— Много е вкусен, но аз вече преядох.

— За какво преяждане ми говориш? Та ти нищо не си хапнала!

— Хей, тя трябва да влезе в булчинската си рокля след два месеца. Не я карай да се тъпчи — намеси се Лиз, която се настани на масата до Джулия. — И понеже мразя да се хаби храна... — тя придърпа чинията на сестра си и взе вилицата ѝ. Лапна едно парченце и очевидно ѝ хареса. — Превъзходно!

Лучия грейна от удоволствие.

— За теб не се притеснявам. Но Джулия... — още веднъж погледна Джулия. — Откакто милата ти майка почина, не приличаш на себе си.

— Всичко ми е наред — каза тя, — само че не съм гладна.

Лучия въздъхна и щеше да каже нещо, но се въздържа, тъй като дойде и Майкъл.

Той целуна леля ѝ, после се усмихна на Джулия:

— Каза ли им?

— Лиз разгласи новината. Тя дойде преди мен. Знаеш какво плямпало е.

— Не можах да понеса само аз да знам — разсмя се Лиз. — Като че ли цял живот съм чакала тази сватба.

— И аз така се чувствам — усмихна се и Майкъл.

— Много се радваме заради теб — каза Лучия. — А сега сигурно умираш от глад. Ще ти приготвя една чиния.

— Чудесно, точно това ми трябва.

— А пък аз ще ти донеса бира — допълни Лиз, като тръгна към бара след Лучия.

Майкъл седна.

— Страхотен купон.

— Както винаги — отговори Джулия. — Как мина обиколката?

— Много добре. Извинявай, че закъснях. Забавих се, за да разговарям с баща ми за нашата реклама. Искам да направя някои промени. Той е против. Остарели разсъждения. А ти какво прави следобеда? — попита той, като се пресегна, за да хване ръката ѝ. Завъртя с палеца си годежния ѝ пръстен. — Обиколи ли магазините за булчинска рокля?

Тя поклати глава.

— Не. Лиз ще настоява заедно да я изберем.

— Както искате я избирайте, но нека да е секси, с голямо деколте.

Тя се усмихна, тъй като си беше наумила нещо подобно, но вероятно се стори на Майкъл безразлична, защото очите му помръкнаха.

— Джулия, случило ли се е нещо? Откакто излязохме от музея, се държиш особено.

— Ще си помислиш, че съм полудяла, ако ти кажа.

— Подобно нещо никога не мога да си помисля. Ако нещо те безпокои, искам да го споделиш с мен. Ще бъде твой съпруг.

Тя погледна сплетените им ръце с мисълта, че трябва да бъде честна с него.

— Притеснена съм, имам чувството, че прибързвам.

— Заради датата през декември ли?

Тя го погледна и кимна.

— Набързо е, Майкъл. Остават малко повече от три месеца.

— Бяхме сгодени цяла година.

— Но това не беше една нормална година. Трябваше да сме заедно без болестта на мама и безкрайните посещения в болницата.

— Разбирам, че още тъгуваш, Джулия, но всичко ще мине. Ще мине по-бързо, ако сме заедно. Не мога да чакам цял живот. Имам толкова много планове за нас двамата. Обещах да направя всичко, на което съм способен, за да бъдеш щастлива. И честно да си кажа, вярвах, че щом веднъж определим датата, ще се почувстваш по-уверена в нашия брак.

Тя се замисли. А дали не беше прав. Може би се нуждаеше само от успокоение. Но как да се успокои, след като я измъчваха толкова много въпроси?

— Има и още нещо — каза бавно тя. — Замислих се за моето минало, кой е истинският ми баща, коя е била майка ми, преди да се омъжи за Джино.

Майкъл объркано я погледна.

— И защо се замисли за всичко това сега?

— Онова момиченце от снимката в музея. То прилича съвсем на мен и носи същия медальон като този, който мама ми даде, когато бях малка.

— Нищо не разбирам. Искаш да кажеш... че си рускиня!

Тя трепна сконфузено от скептичната нотка в гласа му. Изречено от него, звучеше нелепо.

— Казах, че не зная коя съм — поясни тя. — Нямам нищо от времето, преди моята майка да се омъжи за Джино, нито снимки, нито каквото и да е спомен. Като че ли не съм съществувала, преди да стана Демарко.

— Никога ли не си питала майка си за истинския си баща?

— Разбира се, че стотици пъти съм я питала. Тя не желаше да говори за него. Казваше ми, че ни е напуснал и какво значение имало?

— Няма значение, Джулия — каза той и стисна ръката ѝ. — Нямах нужда от него. Нямах нужда от никого, освен от мен, а мен не ме интересува твоят произход.

Но освен от него тя се нуждаеше от още нещо — от истината.

— Трябва да открия коя съм, откъде съм. Това е важно за мен.

— Преди сватбата ли?

Тя кимна и видя как на лицето му се изписа раздражение.

— Да.

— И всичко това е само заради някаква снимка!

— Това разбуди съмненията, но ако трябва да съм искрена, ако не беше тази фотография, щеше да е нещо друго.

Очите му се присвиха.

— Искаш да отложиш сватбата ли? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Не беше съвсем сигурна как трябва да отговори на този въпрос.

— Много скоро е.

— За теб е така — той се облегна и пусна ръката ѝ. — Остави нещата така, Джулия, виж след седмица или две как ще се чувстваш и тогава смени датата. Ако не се оженим през декември, ще трябва да чакаме чак другата година. Зная колко обичаш историята и мисля, че музеят ще бъде идеалната за теб обстановка.

— Да, така е.

Господи, чувстваше се ужасно виновна. Колко щастлив беше по-рано Майкъл. Сега лицето му беше измъчено и напрегнато, в очите му се четеше разочарование.

— Ето ти бирата — Лиз остави чашата, погледна Майкъл, после Джулия и пак Майкъл. — Да не е умрял някой току-що?

— Джулия иска да отложи сватбата — съобщи мрачно той.

Джулия въздъхна, като ѝ се искаше годеникът ѝ да не бе съобщавал новината толкова прибързано.

— Да не си полудяла? — попита смаяно Лиз. — Осигурено е най-прекрасното място на света за твоята сватба, имаш идеалния мъж. Какво ти става, Джулия?

— Уместен въпрос — отбеляза Майкъл и стана. — Може би ще успееш да влееш малко разум на твоята сестра, Лизи. Аз отивам да си взема нещо за ядене.

Лиз светкавично седна на неговото място.

— Кажи ми какъв е проблемът — попита тя, щом Майкъл се отдалечи.

— Просто имам нужда от време. Не желая да се втурвам презглава в една женитба.

— Да се втурваш презглава ли? Та ти ако тръгнеш още по-бавно, ще се окаже, че даваш на заден ход.

Джулия отвърна поглед, като се чудеше дали ще може да се измъкне незабелязано през главния вход. Но входът беше препречен от висок тъмнокос мъж със светлосини очи. Дъхът ѝ спря. Нима беше Алекс Менинг? Беше избръснат, изкъпан и на гърба му имаше повече дрехи, но определено беше той. Какво ли искаше? Дали знаеше нещо? Дали самата тя искаше да узнае онова, което той знаеше?

О, Господи! Внезапно я обхвана ужас, че ще тръгне по път, от който вероятно няма връщане назад.

— Кой е този — попита Лиз, проследявайки погледа ѝ.

Джулия се обърна към сестра си.

— Моля?

— Този мъж ли е причината да отложиш сватбата си?

— Може би.

— Джулия! Как можа?

— Не е каквото си помисли, но аз трябва да говоря с него — тя скочи на крака и побърза към Алекс, за да не би някоя от лелите ѝ да го разцелува и да му предложи равиоли и кейк. — Защо дойдохте тук?

— Искях да видя още веднъж лицето ви.

Джулия неспокойно се размърда от острия му поглед.

— И?

— Говорих с един човек за снимката.

Джулия го поведе навън към безлюдния кей.

— Какво открихте?

— Каза ми да ви предам, че детето е умряло няколко седмици след като е била направена снимката. Каза ми също повече да не питам и да не се бъркам в чужди работи. А това не е в стила ми.

Тя не беше сигурна как да изтълкува блясъка в очите му.

— Какъв е вашият стил?

— Да откривам истината. Готова ли сте за това? — предизвика я той.

Тя настръхна. Би трябвало да мисли главно за своето отношение към Майкъл, за сватбата си, имаше милион неща, за които да се тревожи, милион неща далеч по-важни от някаква стара снимка. Но нещо я възпираше да забрави за нея. Всички въпроси, които бе имала към себе си и на които никога не си беше отговаряла, внезапно придобиха особено значение. Може би, след като веднъж узнаеше отговорите, щеше да продължи живота си по-уверено.

— Да — каза. — Искам да открия кое е това момиченце.

— Каквото и да ви струва ли? Защото няма връщане назад, след като веднъж се захванем.

Тонът му я подразни.

— Ще се върна, когато аз пожелая. Така че...

— Тогава аз не желая да ви помагам.

Той си тръгна. Наистина си отиваше, оставяше я. Всъщност бе направил само шест крачки, преди тя да го повика:

— Почакайте! Защо се държите така?

Той така дълго мълча, че на нея вече й струваше, че няма да отговори.

— Единствената причина да съм тук е, че приликата ви с онова момиче е поразителна. Медальонът, фактът, че нямате никакви конкретни свидетелства за живота си преди четиригодишна възраст, също са заинтригуващи. Но аз съм дал обещание пред никого да не говоря за тази снимка. Няма да наруша обещанието си заради вас, освен ако не съм сигурен, че ще се обвържете със задължението да откриете истината за това дете.

— Кой ви е помолил да обещаете подобно нещо?

— Участвате или не? Защото няма да ви кажа повече, преди да сключим сделка.

Тя видя решителност в очите му. Ако кажеше, че не участва, повече нямаше да го види и никога нямаше да разбере дали тази снимка има нещо общо с нея. Можеше сама да я проучи, но едва ли щеше знае откъде да започне. О, какво пък толкова. Да не би да си продаваше душата! Пое дълбоко дъх, надявайки се да не съжалява за решението си.

— Участвам. Кажете ми какво знаете.

Той я погледна право в очите.

— Тази снимка не е правена от баща ми. Аз я направих.

ТРЕТА ГЛАВА

— Нима искате да кажете, че вие сам сте направили тази снимка?
— попита Джулия, смаяна от твърдението му.

— Точно това, което казах. Бях с баща ми при онова негово пътуване до Москва.

— Но вие сте млад. Трябва да сте били много малък тогава.

— Бях на девет години.

— Не разбирам.

Джулия приседна на една от пейките пред ресторанта. Чуваше смеха и музиката, но звуците сякаш идваха безкрайно отдалеч.

Алекс седна до нея.

— Заминах за Москва с баща ми — обясни той. — Повече никога не ме взе със себе си, когато пътуваше по работа. Баща ми трябваше да документира културния обмен — представленията на американска театрална трупа в Москва. Беше през 1980 година. Студената война беше към своя край и двете страни горещо желяеха да покажат, че Изтокът и Западът могат да се помирят. Баща ми измисли някаква малка роля в пиесата, за да ми се разреши да пътувам с него. Историята е дълга, но същественото е, че през тази година родителите ми се разделиха и това беше единствената възможност двамата с баща ми да бъдем заедно. Няколко дни след като пристигнахме, един следобед, той имаше някаква среща на Червения площад. Беше ми скучно, отдалечих се да поогледам и взех фотоапарата му, като се преструвах, че снимам, както бях видял, че той го прави. Тогава видях момиченцето на портата — замлъкна, погледът му стана отнесен, сякаш споменът оживя. — Изглеждаше като че ли е в затвор. Приблжих се и му казах нещо, но то ми отговори много тихо и не можах да чуя какво ми казва. Беше... изплашено до смърт. И аз го снимах.

— Не мога да повярвам. Били сте там! Видели сте я! Говорили сте с нея! — Джулия се вгледа в лицето му, като се питаше дали е възможно някога да го е виждала. Но от ранното си детство нямаше

никакви спомени. Други хора твърдяха, че си спомнят разни неща, когато са били две или тригодишни. Защо тя нищо не си спомняше?

— След като я снимах — продължи Алекс, — чух, че баща ми ме вика, и изтичах при него. Не му казах, че съм снимал. Баща ми изпрати филма на списанието. Разбра какво съм направил едва когато излезе броят с публикуваната снимка. Никога не го бях виждал толкова вбесен.

— Защо? Какво го е вбесило? В края на краищата тази снимка стана прочута.

Алекс стисна устни, в очите му се промъкна студенина.

— Не зная защо се разгневи толкова. Не ми каза, но ме накара да обещавам да не казвам на никого, че аз съм направил снимката и че съм видял момичето. Каза ми да забравя, че това дете е съществувало. Той се страхуваше. Не си спомням дали тогава го осъзнах, но сега разбирам, че е знаел нещо, което аз не знаех.

— Какво например? — попита тя и поклати глава. — Как е възможно човек да се изплаши от една снимка? Не разбирам.

— Онова, което ми идва наум, е, че момичето или фонът зад него разкриват нещо, което никой не е трябвало да вижда.

Джулия се замисли за миг.

— Не ми ли казахте, че след публикацията обществото остро е реагирало, хората започнали да издирват детето, но никой не е успял да го открие.

Алекс кимна.

— Да. Трябва да си призная, че по онова време не обърнах особено внимание. Баща ми умря на другия ден, след като фотографията бе отпечатана. Разговорът ни за нея беше нашият последен разговор, ето защо така ясно съм го запомнил.

— Какво? — Джулия го погледна потресена. — Баща ви е умрял в деня, след като снимката се е появила в списанието ли? Какво се е случило с него?

— Автомобилна катастрофа — отговори кратко Алекс, като че ли не можеше да понесе подробностите. — Баща ми обикаляше целия свят без драскотина, а загуби живота си само на няколко километра оттук, на Тихоокеанската крайбрежна магистрала.

Той се загледа в тъмнината.

Джулия имаше още какво да го пита, но в гласа му имаше толкова болка, че не посмя да наруши тишината. Най-накрая Алекс се обърна към нея:

— Във всеки случай искам да хвърля още едно око на снимката. Има голяма вероятност негативът да е все още у майка ми. След смъртта на баща ми от списанието ѝ предадох всичко негово. Междувременно трябва да се опитате да откриете някакви конкретни сведения за живота си преди четиригодишна възраст, особено когато сте живели в Бъркли. Майка ви сигурно е имала приятели, съседни, някой, който ще си спомни да ви е виждал като бебе. Ако намерите такива хора, ще намерите и отговори на въпросите си.

— Но не и на вашите.

Тя усети, че неговият интерес е пробуден по-скоро от обещанието, което е дал на баща си, отколкото от нея. Тя беше само катализаторът. Нейното търсене на истината изведнъж стана негово. Започна да контролира ситуацията, а това не ѝ хареса. Ами ако разбере нещо, което да хвърли сянка върху името на баща му? Дали щеше да го сподели с нея? Ами ако тя е онова дете, а баща му е прикрил някакви сведения за нея?

— Искам да видя снимката заедно с вас — каза тя. — Особено ако притежавате оригиналния негатив.

— Ще ви уведомя, каквото и да науча — отговори той и стана.

— Това не е достатъчно. Казах ви — участвам изцяло и докрай. Сделката важи за двама ни. Заедно, Алекс.

— Като че ли не ми вярвате, Джулия — подсмихна се той, което я накара още по-малко да му вярва.

— Не ви вярвам. Съжалявам, ако това ви засяга.

Той се разсмя.

— Не се притеснявайте. Не се засягам лесно. Между другото някакъв мъж ни гледа през прозореца и изглежда ядосан. Познавате ли го?

Джулия се обърна и видя Майкъл, застанал на прозореца на ресторанта.

— Да познавам го — отговори тя с въздишка. — Това е моят годеник.

— Сгодена ли сте?

Тя кимна, като се питаше как да обясни на Майкъл присъствието на Алекс.

— Изглежда, че ще ви бъде проблем — поинтересува се Алекс.

— Възможно е.

— Защо просто не излезеш — попита Лиз, като гореше от нетърпение Джулия час по-скоро да се върне в ресторанта. Майкъл вече цели пет минути се взираше навън, Лиз също искаше да надникне през прозореца, но успя да се сдържи. Хрумна ѝ, че ако седне на близката маса с чаша червено вино, Майкъл също ще седне при нея и всичко ще мине незабелязано. Но не стана.

— Кой е този? — попита Майкъл. — Никога не съм го виждал.

— Сигурна съм, че е някой случаен.

— Тогава защо разговаря с него отвън? — попита Майкъл, като я погледна. — Защо не го покани вътре? Каква е цялата тази потайност?

— Навън е по-тихо. Ела да си прием виното.

— Джулия се държа особено през целия ден и в музея, и сега. Не разбирам какво ѝ става. Мислех си, че най-после всичко е уредено. Мислех си, че ѝ дадох достатъчно време. Зная, че мога да я направя щастлива, но ако тя ми даде възможност. Не си ли съгласна?

— Така е, Майкъл.

Той тежко въздъхна и отново се загледа през прозореца. Джулия се била държала странно, мислеше си Лиз, първо определя през деня дата за сватбата си, после вечерта иска да я отложи. Нямаше смисъл. Майкъл беше толкова готин тип. Имаше си свой бизнес. Беше преуспял, красив, добър — идеалният съпруг. Подкрепяше ги през цялото време, докато майка им боледуваше, както и на погребението. Смяташе, че много по-трудно щяха да преживеят смъртта на майка им без него. Не можеше да разбере защо Джулия се колебае. Ако нея я беше поискал някой като Майкъл, щеше да се омъжи за него на следващия ден, след като ѝ предложи. Не че той някога бе направил и най-малък намек за подобно нещо. Тя беше по-малката сестричка, дребна брюнетка, ексцентричка, която по цял ден сервираше коктейли от скариди и панирани миди. Джулия беше по-хубава и много по-интересна със своята страст към музиката и с работата си в радиото. Лиз не можеше да се мери с нея. Въпреки че имаше по-големи гърди. Незначителна разлика, но все пак беше щастлива да я отбележи.

Силен шум я накара да се обърне точно навреме, за да види как баща ѝ, висок, обикновено пъргав човек, се препъва между масите и столовете. Леля ѝ Рита го буташе да седне и му говореше, че трябва да изпие едно кафе. Лиз се намръщи. Напоследък той пиеше много. Обожаваше червено вино, но започна да прекалява с водка и скоч.

Джино подпря главата си с ръце. През изминалата година в черната му коса се бяха появили бели кичури. Страните му бяха бледи и беше станал много слаб. Лиз се изправи и отиде при него.

— Тате, добре ли си?

— Чувствам се отлично — каза той и вдигна глава.

— Добро дете си ти, Лизи.

— Трябва да хапнеш. Ял ли си изобщо нещо?

— Не съм гладен. Мисля, че трябва да се чукнем и по друг повод. За моята дъщеря и нейния годеник — той се огледа. — Къде е Джулия?

— Отвън, говори с някакъв приятел. Ще я поздравя по-късно.

— Лучия, трябва ни шампанско — провикна се Джино.

— Трябва да се чукнем за Майкъл и Джулия.

— Татко, моля те! Пийни само кафе — Лиз погледна с благодарност леля Рита, която донесе чаша горещо кафе.

— Ето, заповядай.

Той възмутено размаха ръка.

— Не искам кафе. Искам шампанско. Това тук е тържество.

— Поставяш дъщеря си в неудобно положение — срязва го Рита. — Изпий си кафето, Джино.

Той го бутна, стана и се заклатушка към бара. Лиз знаеше, че трябва да тръгне след него, но, по дяволите, беше се изморила да се грижи за него. Беше ред на Джулия. Огледа салона и видя, че Майкъл все така се взира през прозореца.

Баща си навярно нямаше да може да укроти, но можеше да направи нещо за Майкъл и Джулия. Приближи се до него и каза:

— Ако не я доведеш ти, аз ще я доведа.

Тя направи крачка към вратата, но Майкъл я хвана за ръката.

— Не се бъркай, Лизи!

— Моля?

— Искам сама да се прибере.

— Не ми пука как ще се прибере. Татко се е напил и продължава да пие на бара, и тя трябва да ми помогне да го изведем оттук.

— Чичо ти се грижи за Джино — каза Майкъл, като кимна с глава към другия край на салона. Джино седеше на бара заедно с чичо й пред чаша кафе.

Почувства се малко по-спокойна, след като ги видя заедно.

— Наистина ме тревожи — призна тя. — Точно сега изглежда съвсем безпомощен, като че ли се е оставил на течението. Мама се грижеше за него. Всичко вкъщи тя вършеше — готвене, чистене. Тя плащаше сметките. Даже водеше счетоводството в ресторанта. Не зная как се оправя без нея. Всъщност не зная дали изобщо се оправя — тя поклати глава, чувстваше се безпомощна.

— Прекалено се тревожиш за семейството си — каза Майкъл и сложи ръка на рамото й. — Но те разбирам. аз съм същият.

Лиз кимна. Хубаво беше, че има кой да я разбере.

— Хайде да седнем. Вчера ми каза, че искаш да ми кажеш нещо, но още не съм чула какво е това.

— Точно така — измърмори той, докато се настаняваше до нея на масата. — Струва ми се, че бих могъл да го кажа най-напред на теб. Разбира се, под секрет.

— Какво да кажеш? — попита тя.

Той се подвоуми, после стеснително й се усмихна.

— Купих къща.

— Купил си какво? — сигурно не го беше чула добре.

— Купих къща на улицата, където живее Каръл — прибави той, като спомена по-малката си сестра — тя познаваше собственика и успях да се споразумея с него, преди да обяви къщата за продажба. Малка е и има нужда от доста работа, но е идеална. Близо е до яхтклуба на Уотърсайд. Има градинка в двора и не е далече от спортния център, където играя баскетбол.

— Джулия видя ли я?

— Не, искам да я изненадам. Какво ще кажеш?

Какво да каже? Би казала, че е полудял. Но това беше романтичен жест. Трябваше да му го признае.

— Кажи нещо, Лизи. Изнервяш ме.

— Става въпрос за къща, за нещо много важно, за да решаваш сам, Майкъл — почувства, че след като той не е споделил с нея,

Джулия няма да е щастлива. — Защо не я покажа на Джулия, преди да я купиш?

— Защото щеше да ме накара отложа покупката, щеше да ме убеждава да почакаме, докато се оженим, а случаят беше много изгоден, за да го изпусна. Искам да си имаме наша къща, Лиз. Никакви апартаменти под наем. Искам наш дом, да пуснем корени, да създадем семейство. Искам да дам на Джулия нещо от онова, което тя загуби, когато майка ви почина — той ѝ се усмихна. — Има две спални, така че си имаме стая и за бебе. Сестра ми е малко по-нататък по улицата, така че семейството ни ще бъде наблизно. Толкова се страхувах, че няма да можем да си позволим къща в града, че веднага я купих.

— Това е разумно — каза тя бавно. — Кога смяташ да кажеш на Джулия?

— Искам първо да я стегна. Трябва да се пребоядиса, да се оправи градината. Започвам още утре. Документите по сделката ще бъдат готови след две седмици, но бившият собственик вече се изнесе и ми каза да правя каквото намеря за добре.

— Аха! — не знаеше какво да каже.

— Не трябва да споменаваш пред Джулия, преди да съм готов. Обещай ми, Лизи!

— Обещавам. Тайната си е твоя.

— Ще я направя щастлива — убедено заяви той. — От нея искам само да ми даде тази възможност. Въобразих си, че днес съм я спечелил, но тази вечер тя отново взе да нервничи — той замълча. — Каза ли ти за снимката в музея, на която мисли, че е тя?

— Не. За какво говориш?

— Видя снимка на момиченце пред някакво сиропиталище в Русия, правена преди двайсет и няколко години, и по неизвестно каква причина реши, че може да е самата тя.

— Какво?! — Лиз зяпна от изумление. — Това е лудост. Тя не е рускиня и никога не е била сираче.

— Така е, но изведнъж реши, че не знае коя е.

— Тя е Демарко. Тя е по-голямата ми сестра, ето коя е! — гневно извика Лиз. — Да се колебае дали да се омъжи, е разбираемо, но защо, за бога, е започнала да се съмнява, че е някоя друга?

— Трябва да ѝ го припомниш.

Тъкмо Майкъл млъкна, вратата се отвори и Джулия влезе сама. Седна до Лиз с пламнали страни и виновен поглед. Лиз потръпна от недоумение. Защо Джулия се чувстваше виновна? Заради онзи мъж ли? Или имаше нещо друго. Нещо, което отново да обърка живота им. Изминалата година беше ужасна. Най-после живееха отново горе-долу нормално, вече не ѝ се плачеше постоянно. Не искаше повече проблеми. Което означаваше, че не желае да пита Джулия какво е правила навън.

Но Майкъл очевидно не се чувстваше по същия начин.

— Кой беше този? — попита той сприхаво.

Джулия се поколеба за миг, после отговори:

— Един фотограф.

Сестра ѝ почувства облекчение.

— Ама, разбира се, фотографът за сватбата. Казах ти, че не е нещо важно — обърна се тя към Майкъл.

Изопнатото лице на Майкъл също се отпусна.

— С фотограф, който да снима сватбата, ли си говорила? А аз останах с впечатлението, че още не си готова да уреждаш сватбата.

— Не съм готова, но...

Лучия, с фотоапарат в ръка, ги прекъсна, преди Джулия да се доизкаже.

— Хайде, елате — подкани ги. — Ще се снимаме цялото семейство за спомен от моя рожден ден. Побързайте, докато баща ви не е паднал.

— Татко пак ли пие? — попита Джулия.

— Мисля, че през последните шест месеца не е спирал — отговори Лиз, учудена защо тя не е забелязала. — Трябва да направим нещо.

— Ще се оправи — прекъсна я Лучия и махна с ръка. — Скърби. То е ясно. А сега е време за снимката. Да виждам усмивки. Ти също — обърна се към Майкъл. — На практика вече си от семейството.

— Така ли? — попита той, поглеждайки Джулия. — От семейството ли съм вече на практика?

— Разбира се, че си — каза Лиз, след като сестра ѝ сякаш нямаше намерение да отговаря. Тя задърпа и двамата за ръцете да се изправят. След миг се смесиха с останалите Демарко и на Лиз ѝ олекна. Може би ако само преживеят тази вечер, Джулия пак ще си

бъде по-голямата предана сестра и ще се омъжи за мъжа на своите мечти. Но щом Лиз зае мястото си за груповата снимка, не се сдържа и погледна към вратата, като се питаше дали мъжът с коженото яке и сините джинси наистина е бил фотограф за сватби. Беше с насинено око. Фотографите на сватбите обикновено не приличаха на кръчмарски побойници. И ако не беше фотографът, който щеше да снима сватбата, кой бе той?

Почти цялата съботна сутрин Джулия преглежда кашоните, където беше прибрано онова, което бе останало от живота на майка ѝ. След погребението баща ѝ изведнъж реши да продаде къщата им, като заяви, че няма да може да живее в нея без любимата си съпруга. Джулия предложи да не избързва, но той не искаше и да чуе и след три месеци къщата беше продадена. Сега Джино живееше в двустаен апартамент, съвсем близо до пристана, Лиз се премести при Джулия и всичко, което не успяха да подредят, беше събрано в тези кашони.

Да преглежда вещите на майка си беше изключително мъчително. На Джулия не ѝ се искаше да го прави сама, но нямаше как да помоли Лиз да ѝ помогне. Не можеше да говори с никого за снимката, освен с Алекс Менинг. С утрото разсъдъкът ѝ се проясни и тя не можеше да се начуди как се съгласи да работи с човек-побойник, хвърлен в затвора и после изритан от Колумбия, и то преди седмица. Почерпи тази информация от статия в последния брой на „Екзаминър“. После се разрови и в интернет, откъдето научи, че освен блестящ фотограф той е човек, който умее да си навлича неприятности. А тя не искаше неприятности.

Нищо не откри. Както ѝ беше казала майка ѝ, нямаше нито една тяхна снимка от времето преди сватбата ѝ с Джино. Като че ли са се появили на света едва в този момент. И все пак майка ѝ е съществувала, преди да срещне Джино — цели трийсет и три години. Имала е родители, дядовци и баби, пораснала е някъде. Но къде?

Знаеше от майка си, че била родена в Бъфало. Само това беше споделила с дъщеря си. Беше ѝ казала, че щом като нейните родители не я искат, тя също не ги иска. Джулия често се беше чудила какви ли са дядо ѝ и баба ѝ, но за да не огорчава майка си, никога не беше питала за тях или пък молила да ги види. Освен това те също не я бяха

искали. Но сега предчувстваше, че ще ги намери, ако открие истината за своето раждане.

Коленичила на пода, обмисляше как е най-разумно да постъпи. Как да открие игла в копа сено, като и копата със сено не бе открила. Нямахше за какво да се хване, дори най-незначителна следа.

— Джулия!

Тя погледна към вратата, където след миг застана сестра ѝ. Лиз беше по шорти и тениска, косата ѝ беше вързана на конска опашка. Сякаш току-що се връщаше от джогинг. Лиз обичаше да спортува. Любимият „спорт“ на Джулия беше бавна дълга разходка до „Старбъкс“, където пиеше кафе с мляко.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Идвам при теб. Отбих се при татко. Каза ми, че ти е дал ключа. Какво търсиш?

— И аз не зная точно.

— Майкъл ми каза, че според теб имало някаква мистерия около твоята самоличност — озадачено я погледна Лиз.

— Имам някои съмнения — призна тя.

— И точно сега ли намери да се съмняваш? — попита сестра ѝ, а цялото ѝ същество изразяваше огорчение. — Майка ни почина съвсем наскоро. Татко всяка вечер се напива до забрава, ако не си забелязала. А годеникът ти се тревожи, че искаш да отложиш сватбата. Не ти ли стига всичко това? Това ли е най-подходящият момент да търсиш рождения си баща? При това след толкова години!

Въпросите на Лиз бяха уместни. Моментът не беше подходящ. И никога не е бил. Ето защо Джулия беше станала двацет и осем годишна, без да узнае кой е биологичният ѝ баща. Но съмненията всъщност не бяха свързани с него.

— Искам да разбера коя съм, къде съм родена. Видях снимка на дете в музея. Приличаме си като две капки вода. Освен това момиченцето носи медальон като моя.

— Онзи с лебеда ли? Затова ли го беше извадила?

— Да.

— Майкъл каза, че детето от снимката е живяло в Русия. Как можа да ти хрумне, че си ти? Ти никога не си била в Русия.

Изречено от Лиз, звучеше още по-неправдоподобно.

— Зная, че е смахнато. Но онази снимка ме накара да се замисля защо няма нито една моя или пък на мама снимка, преди тя да се омъжи за Джино. Не е ли странно? Реших, че тук мога да открия някакво доказателство, че съм живяла в Съединените щати, когато съм била тригодишна.

Сякаш губеше здравия си разум, така се вторачи Лиз в нея.

— Да не си се побъркала, Джулия? Държиш се неуравновесено.

— Грещиш, държа се като човек, обхванат от съмнения. При теб е различно, Лизи. Ти знаеш отлично кои са и двамата ти родители. А аз имам само майка си. Нямам никаква представа кой е истинският ми баща, или кои са баба ми и дядо ми по майчина линия. Освен това нищо не си спомням за ранното си детство, което ме тревожи до лудост. Защо нямам никакъв спомен от онова време?

— Повечето хора имат съвсем бегли спомени за кажи-речи бебешките си години. Аз също си спомням малко неща.

— Не ти трябва да си спомняш, защото аз мога всичко да ти разкажа — отговори Джулия. — От минутата на твоето раждане съм до теб. Не познавам човек, с изключение на майка ми, който, откакто съм се родила, да е бил до мен. А нея вече я няма.

— Добре, съгласна съм. — Лиз се настани на един стар сандък. — А пита ли татко?

— Не още. Имаше страхотно главоболие и махмурлук. Не искам да го тревожа, ако има начин сама да се справя.

— А мъжа, с когото беше снощи? Замесен ли е в тази работа?

— Син е на фотографа, който е направил въпросната снимка — Джулия не уточни, че сам той е снимал тогава.

— И той ли смята, че си ти?

— Той смята, че си струва да се провери.

— И двамата сте се побъркали — решително се произнесе Лиз.

Джулия въздъхна. Сестра ѝ беше склонна към повърхностни заключения и категорични мнения. Не обичаше изненади и често си затваряше очите пред проблемите в своя живот. Тя не искаше да повярва, че майка им ще умре, докато не го видя с очите си. Дотогава Лиз не даваше и дума да се каже, че тя няма да оздравее и няма да живеят както преди. Беше шест години по-малка от Джулия и още търсеше закрила. Обикновено Джулия я пазеше от неприятности, но този път не ѝ ги спести.

— Днес не си ли на работа? — попита Джулия, за да смени темата.

— Имам още време. Мисля, че рискуваш много, Джулия. Докато си блъскаш главата с абсурдни въпроси, може да изгубиш Майкъл, а по всяка вероятност нищо няма да се промени. Готова ли си да изпуснеш този шанс, който едва ли ще се повтори в живота ти?

Допреди няколко месеца, дори седмица, Джулия щеше да каже „не“, щеше да каже, че е щастлива от живота си, но фотографията в музея ѝ отвори очите за факта, че смъртта на майка ѝ промени съществуващото положение. Вече нищо не я задържаше. Беше свободна да търси истината за липсващата част от своя живот. Майкъл трябваше да го разбере, Лиз също.

— По-добре е сега да си изясня нещата — каза тя. — Когато се омъжа, трябва да съм наясно със себе си. Ако Майкъл не е в състояние да ми отпусне няколко дни, за да го разбере, не бих говорила с него.

— Сигурна ли си, че ще ти трябват само няколко дни?

— В нищо не съм сигурна. Навреме прецених, че трябва да взема някакви мерки. Макар и да зная, че не понасяш хората да постъпват противно на очакванията ти, трябва да се примириш, Лиз, няма да престана, докато не получа отговори.

— Не ти ли мина през ума, че може би е по-добре да не знаеш нищо и че мама е имала сериозна причина да не говори за твоето минало?

Беше го премисляла, и то неведнъж.

— Може и да е така, но да съм в неведение за мен е по-лошо.

— Дано да си права.

— Дано!

— А попадна ли вече на нещо? — Лиз огледа бъркотията, оставена от Джулия. — Като че ли всичко си прегледала. Така и не ми се вярва, че само това ни остана от живота на мама. Не е много.

— Да, зная. Мисля си, че трябва някъде да има още. Не съм прегледала документите, свидетелствата за раждане... Това тук не е всичко. Спомням си, че сложихме доста кашони в спалнята за гости, когато татко се премести.

Лиз се намръщи.

— Не мога да повярвам, че се чувства по-добре в апартамент. Трябваше да си остане в къщата. Мама обичаше тази къща. Още ме е

яд на него, че я продаде.

— Беше пълна със спомени. Щеше да му е тежко.

— Тази Коледа ще бъде по-различна. Няма да има елха в гостната, няма да се наредим около голямата маса на Бъдни вечер. У леля Лучия ще бъде различно.

— Да, няма да е същото — Джулия усети колко нетърпима беше тази мисъл за сестра ѝ. — Но пак ще си направим хубав празник. Заедно сме. Това е важно.

— И аз така мисля. Свърши ли тук?

— Почти. Остана един кашон.

Лиз коленичи до Джулия, докато тя отваряше големия кашон. Вместо дрехи на майка им в него намериха детски дрешки.

— Спомням си това костюмче — каза Лиз и извади розова блузка. — Много си го обичах.

— А аз не свалях от гърба си този пуловер — допълни Джулия, разгъвайки син пуловер с избродирани цветя на предницата. — Защо ли мама е запазила тези дрехи. Тя много държеше на редовното прочистване. Колко пъти съм спасявала от боклука разни неща.

— Вярно, но тези бяха любимите ни — Лиз продължи да рови в кашона. — И тя е пазела сантиментални спомени. Представяш ли си?

— Много малко знаем за нея, Лиз. Цяла нощ мислих какво не зная за нея — например къде е израснала, къде е прекарвала летните си ваканции. Къде е учила. Какви приятели е имала, какво е било първото ѝ гадже. Тя никога не говореше за себе си. И ние никога нищо не я питахме. Защо не сме я питали?

— Подозирам, че не ни е било интересно — предположи Лиз и усмивката ѝ бързо изчезна от лицето. — Надявах се, че ще имаме време.

— Аз също — Джулия хвана ръката на сестра си, за да я успокои. Беше по-голямата сестра и беше обещала на майка си винаги да бди над Лиз. — Диагнозата ни беше известна и продължавахме да се надяваме. И мама не пожела да се сбогува с нас. Не споменаваше края, макар всички да знаехме, че приближава.

— Така беше. Два дена преди да почине, ме помоли да я изведа в градината, за да реши какви есенни цветя да посади — Лиз преглътна сълзите си и отново зарови в кашона. — Я, виж! Какво е това?

Тя измъкна шарена дървена кукла, дълга около двайсетина сантиметра. Беше изкусно изрисувана с най-големи подробности. На кръглата глава беше изобразено женско лице с венец от бели цветя в черните коси, а на закръгленото тяло — женска бяла дреха на червени цветя, редуващи се със зелени листа, обточена с перца. В долната си част завършваше с кръг от лебеди, които блестяха от лака. Сърцето на Джулия за миг спря да бие. Лебедите приличаха на нейния. А тази кукла ѝ бе позната. Беше я държала в ръцете си някога.

— Това е поразително — прошепна тя.

— Не си спомням да съм я виждала — каза Лиз.

Джулия взе куклата. Завъртя горната ѝ част и тя се отвори. Отвътре излезе още една кукла, а в нея имаше още една.

— По няколко една в друга са — каза тя. — Казва се матрьошка.

— Какво? Откъде знаеш?

— Не мога да кажа откъде зная — Джулия отмести поглед от куклата към сестра си с чувството, че се намира на ръба на пропаст. — Но зная какво представлява. Това е руска кукла. И е моя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Трябва да прегледам негативите на татко — каза Алекс на майка си, докато тя го въвеждаше в гостната на двуетажната си къща в Президио Хайтс.

— И аз ти пожелавам добро утро — срязва го Кейт Менинг. Тя се настани на безупречно белия диван, който заемаше цяла една стена от просторната стая, и кръстоса ръце. Облечена със светлосини копринени панталони, подходяща блуза и обувки с невъзможно високи и тънки токове, тя изглеждаше много изискана. Алекс не си спомняше някога да я е виждал с пуловер и маратонки или без грим. Беше изключително грижлива към външния си вид.

Алекс седна на старинния стол срещу нея с чувството, че посещението му няма да мине леко, както се бе надявал. Времето не беше променило майка му, което го подсети защо рядко се отбива при нея. Ако искаше нещо, беше по-добре да започне по-отдалече.

— Извинявай, майко. Как си?

— Много съм добре, не че това те интересува. От месеци не сме разговаряли.

— Снощи се видяхме.

— А преди това? Не извъртай, Алекс. Нито веднъж не ми се обади, въпреки че ти звънях безброй пъти. Не отговори на моя имейл, дори не си даде труда да си спомниш рождения ми ден.

— Изпратих ти картичка.

— Три седмици по-късно.

— Бях в африканската пустош. Там пощенските услуги не са особено добри.

— Винаги имаш готов отговор — каза тя и махна с идеално поддържаната си ръка. — Също като баща си.

Алекс въздъхна. Безброй пъти беше чувал това. „Също като баща си“ Да, но той беше горд да бъде като баща си. Обаче нямаше намерение да обсъжда тази тема с нея.

— Пазиш ли още негативите на татко?

Тя сърдито сви устни.

— Може и да ги пазя. Защо са ти след толкова много години?

— Бих искал да проверя нещо.

— Какво искаш да провериш? Да не би да си дошъл заради онази снимка от Москва? Онази, за която ме попита снощи.

— Може би.

Видя как майка му трепна и се озадачи.

— След онова пътуване баща ти беше много разтревожен — прошепна тя. — По-скоро като че ли малко след това, когато публикуваха снимката в списанието. Чух го да крещи на Стен. Не ми каза какво го е вбесило — тя замълча, в очите ѝ имаше въпрос, на който Алекс още не можеше да отговори. След като синът ѝ не каза нищо, тя добави: — После вече беше късно да попитам. Баща ти загина, а ти ми беше толкова сърдит, не можеше да ме понасяш дори на погребението. Гласът ѝ секна и той забеляза тъга в очите ѝ. — Когато ми проговори, ми каза, че съм унищожила семейството ни. Но това не беше съвсем вярно, Алекс. И двамата бяхме виновни.

— Не желая да навлизам в нашата семейна история — каза бързо той.

— Тогава няма да можеш да извадиш наяве миналото. Баща ти имаше много тайни. През онази последна година от живота му той се промени. Не разбрах каква беше причината. Може би заради работата му. Може би заради друга жена — с неприкрито огорчение каза тя.

— Нямах никакви доказателства, че е имало друга жена — не можа да се сдържи да не защити баща си. Беше чувал тази забележка безброй пъти и винаги жестоко се дразнеше.

— Може и да нямам доказателства, но зная, че нещо не беше наред. Вечер често му се обаждаше някаква жена. Чух гласа ѝ неведнъж. Той ми обясни, че била редакторка, но баща ти беше на свободна практика, а редакторки жени не работеха в нито едно списание.

— Това едва ли е така.

— О, така е. Проверих — замълча и присви неотстъпчиво устни, после продължи: — Не съм сигурна дали съм ти казвала, но почти през цялото си детство гледах как майка ми си затваря очите пред измамите на баща ми. Заклех се никога да не правя същото. Не бих разрешила на баща ти да ме превърне в печална, отчаяна, безпомощна жена като

майка ми, която най-неочаквано разбира, че съпругът ѝ я мами и че целият град знае.

На Алекс му беше известно, че майка му не е била в особено близки отношения с родителите си, но смяташе, че се е срамувала от произхода им. Баща ѝ е бил водопроводчик, а майка ѝ — келнерка. Очевидно това не беше цялата история.

Кейт дълбоко въздъхна и се намръщи, сякаш съжаляваше, че е казала твърде много.

— Искам само да оставиш миналото на мира, Алекс.

— Чудно е, че точно ти го казваш. При всеки удобен случай се възползваш от името на татко. Ти ненавиждаше неговата работа, а вероятно и него, но това не ти пречи да се държиш като скърбяща вдовица, въпреки изминалите двайсет и пет години и двата брака, които имаше след неговата смърт.

— Не се държа като вдовица. Аз съм вдовица. Никога няма да разбереш отношенията, които имах с баща ти, нито какво беше за мен неговата работа — отвърна тя разпалено. — Но аз зная за какво става въпрос и имам пълното право да направя така, че фотографиите му да не се забравят. Дори вече разговарях за евентуално издание с негови работи.

— Тъй ли? — той се замисли, наблюдавайки я, като не му се понрави начинът, по който тя отбягваше погледа му. — Защо? От пари ли имаш нужда?

Домът ѝ беше красиво обзаведен, дрехите ѝ бяха скъпи и елегантни. Не приличаше на бедстваща, но той нямаше представа с какви средства разполага. Двамата ѝ съпрузи не бяха богати, но живееха охолно. А доколкото познаваше майка си, при разводите е взела полагаемата ѝ се част.

— Изненадана съм, че ме питаш, Алекс. Никога не си проявявал интерес към моето финансово състояние.

— Това не е отговор. Но си е твоя работа — той стана. — Къде си прибрала негативите?

— В кутия, която е в шкафа в коридора. Обаче искам да ми ги върнеш, Алекс. Сигурно ще ми потрѣбват за книгата.

— Добре.

— Почакай. Не си отивай така — помоли го тя. — Не искам да се караме.

— Ние обикновено друго не правим — повдигна рамене той.

— Защото за теб баща ти винаги е бил герой, а аз — вероломна жена. А това не е вярно.

— Майко, свършено е. Всичко приключи много отдавна. Аз живея своя живот.

Тя поклати глава.

— Ако наистина живееш своя живот, остави негативите тук.

— Няма да ги оставя.

Тя го погледна внимателно.

— Защо се интересуваш от тази снимка?

Алекс се замисли за миг, не искаше да споделя с майка си, но трябваше да ѝ даде някакво обяснение, така че каза:

— Искам да разбера нещо повече за онова момиче.

— След толкова години! Какво ти е хрумнало? Да не се е случило нещо?

— Нищо не се е случило — излъга той, тъй като предпочиташе да не замесва Джулия. — Все съм се чудел дали, когато са публикували фотографията в списанието, не са изрязали нещо важно.

Тя присви очи.

— И защо си се чудел?

— От любопитство, освен това сега имам малко свободно време.

— Не ти вярвам, Алекс. Има нещо, което не ми казваш. Баща ти също мълчеше за тази снимка. Страшно се разстрои, когато я видя в списанието. Вечерта, преди да загине, се отби тук, за да ми даде чек, и аз видях, че се страхува, нещо го беше изплашило — тя въздъхна. — Никога не съм ти казвала, Алекс, но подозирам, че катастрофата не беше нещастен случай.

Думите ѝ го зашеметиха, все едно някой го беше ударил с все сила. Едва пое дъх.

— Какво? Какво ми говориш?

Тя го погледна право в очите и повтори:

— Мисля, че някой умишлено е изтласкал колата на баща ти от пътя.

Алекс още чуваше думите на майка си час по-късно, когато се прибра вкъщи. Колата на баща му не е била изтласкана умишлено от

пътя. Катастрофата е била нещастен случай. Валяло е. Пътят е бил хлъзгав. Другата кола просто се е движела с голяма скорост и при задминаването се е блъснала в колата на баща му. Той е загубил контрол, излязъл е от пътя и е паднал от отвесната скала в океана. Всички твърдяха това и преди малко той го припомни на майка си. Несъзнателно се взираше в кутията върху малката масичка, но виждаше лицето на баща си, както го помнеше в деня преди смъртта му, страха в очите му, когато помоли Алекс да обещае никога пред никого да не споменава за снимката или за момиченцето. Дали двете събития не бяха свързани по някакъв начин?

Тялото на баща му не беше намерено. Теченията са много силни. Бил е отнесен.

Така ли е било... или е само правдоподобно обяснение, за да се прикрие някоя зловеща истина?

Майка му нямаше доказателства за съмненията си. Каза, че е споменала на Стен, но той ѝ отговорил, че според полицейския доклад ставало дума за злополука.

Другият шофьор не беше открит. Свидетели нямаше.

По дяволите! Съмненията, които изведнъж го обзеха му бяха крайно неприятни. Защо сега, след толкова много години, майка му заговори за тях? За да му натяква ли? Може би искаше да внуши тайнственост, където всичко беше ясно. За да придаде на вдовството си повече драматизъм ли? Или целеше по този начин да склучи поизгодна сделка за издаването на албума?

Телефонът извънтя. Той вдигна слушалката, като се надяваше да не е майка му с друга бомбастична идея.

— Ало!

— Алекс, Джулия се обажда. Намерих нещо при вещите на майка ми. Искам да ти го покажа.

— Къде си?

— В момента съм на работа. Ще дойдеш ли у нас след половин час? Адресът е Норт Бийч, 271 Лексингтън, апартамент 2 С.

— Какво намери?

— Не искам да говоря по телефона, освен това след минута трябва да съм в ефир.

— В ефир! — повтори той.

— Водя музикално предаване по радио Кей Си Ел Ем на вълни 86.5. Трябва веднага да затварям. До скоро!

„Джулия е дисководец“ — помисли си Алекс, затваряйки телефона. Това го изненада. Пусна радиото точно навреме, за да чуе приятния ѝ сексапилен глас.

— Слушате „По света с Джулия“ — съобщи тя. — Следващите изпълнения са на Паоло Менендес с великолепните му парчета в стил реге, калипсо и ритми от Картагена на Карибите — Джулия изключи микрофона и включи компютъра.

Тя се облегна, загледана в матрьошката. Откакто я откри, се опитваше да си припомни откъде се е появила. Спомняше си само как здраво я стиска и още по-смътно, че някой я изтръгва от ръцете ѝ и тя се разплаква. Не престана, докато човекът не ѝ я върна. За съжаление този човек беше само неясен силует в спомена ѝ. Сигурно е била майка ѝ. Кой друг можеше да е.

Тъкмо прибра куклата в голямата си кафява кожена чанта, вратата на кабината се отвори и влезе Трейси Ивънстоун. Беше двайсет и шест годишна афроамериканка с коса, сплетена на безброй тънки плитчини, и халкичка на носа, която водеше предаване за джаз.

— Здравсти — поздрави Трейси. — Харесва ми гаджето ти. — Какъв е шансът да го включим в програмата за някой от концертите?

— Не става — отговори Джулия. — Вече опитах.

В служебните ѝ задължения влизаше да ангажира музиканти за благотворителни концерти през есента, спонсорирани от радиостанцията. Имаше късмет и успя да събере известни изпълнители. Надявах се да съберат достатъчно пари, с които да въведат музикални програми в местните училища. Това беше любимият ѝ проект.

— Жалко! — каза Трейси. Тя захвърли ключовете си върху бюрото и взе програмната схема. — Имаш много часове, Джулия. Как ще се справиш с толкова работа и същевременно ще уреждаш сватбата си!

Джулия скришом въздъхна при споменаването на сватбата ѝ.

— Още не зная. Не съм го измислила.

— Защо не си вземеш малко отпуска? С удоволствие ще те заместя. По-малката ми сестра завършва догодина и ми се ще да ѝ помогна, ако мога. Така че го имай предвид, ако искаш да си вземеш някой и друг ден. Малко пари допълнително ще ми дойдат добре.

— Ще го имам предвид.

Трейси изведнъж се изпъчи, загледана през остъклената стена на кабинета.

— Божичко! Кой е този великолепен екземпляр? — попита тя.

— Казва се Алекс Менинг — отговори Джулия, смутена от неочакваната поява на Алекс. Определи му среща в апартамента си, а не в работата си. Не желаше миналото ѝ да се обсъжда пред Трейси, която щеше да зададе куп въпроси, на които Джулия не можеше да отговори.

— И откъде го познаваш? — попита Трейси с лукава усмивка. — Заради него ли разиграваш Майкъл?

— Не ставай смешна! Запознах се с него едва вчера.

— Ами много хубаво, той е готин. Само не ми казвай, че не си забелязала!

Разбира се, че беше забелязала. Но самият той не я интересуваше, което означаваше дланите ѝ да не овлажняват, да не пламва, да не потръпва, но точно това се случи, когато го видя да ѝ се усмихва. Определено го харесваше. Каза си, че това е естествена реакция. Както отбеляза Трейси, Алекс беше привлекателен. Навярно забеляза този факт едва сега, защото беше сгодена и не искаше никой друг.

Какво си помисли? Не, не го искаше. Той беше само средството за постигане на целта ѝ, човек, който ще ѝ помогне в нейното издирване. Това беше всичко.

— Джулия, десет секунди — посочи Трейси към микрофона.

— Готова съм — тя включи микрофона, като наблюдаваше отброяването на секундите на екрана на компютъра. — Слушайте „По света с Джулия“. Слушайте ме и утре от един до три, когато ще направим музикална обиколка на Конго. А сега, след рекламите — джаз с Кени Джонсън.

— После включи рекламите, които разделяха двете предавания. — Приятна работа — каза тя на Трейси и стана.

— А на теб приятно... каквото и да е — ухили се Трейси.

— Сети се какво бих направила аз и не се ослушвай.

— Даваш ми голяма свобода на избор.

— Не забравяй, че още не си се подписала. Не е късно да ти хрумне нещо друго.

— Това няма да се случи — Джулия взе чантата си и отиде в приемната, където я чакаше Алекс. — Нали се разбрахме да се срещнем в моя апартамент.

— Реших да те взема от работата ти. Не си те представях като диджей — усмихна се той. — Звучиш добре по радиото. Имаш много хубав глас.

— Благодаря — не беше изненадана от твърдението му. Повечето хора смятаха, че дисководещите са чалнати манияци, което за някои може и да беше така, но не се отнасяше за всички, особено за работещите в Кей Си Ел Ем, където музикалният репертоар беше много разнообразен. — Аз също съм и продуцент на други предавания. Нашата радиостанция е малка. Всеки трябва да работи по няколко неща — посочи към внушителната колекция от дискове. — Аз съм музикален фанатик, ако това те интересува.

— В такъв случай си намерила мястото си.

— Да, идеално е за мен. Обичаш ли музика?

— Свирия малко на китара — отвърна той, — когато съм си вкъщи, а това рядко се случва. А ти?

— Свирия на пиано, на барабани, малко на саксофон. Посредствена съм и на трите — откровено си призна тя. — Ако имах талант, щях да стана композиторка вместо изпълнителка.

Той се засмя.

— Следващото най-хубаво нещо.

— Точно така.

— С голямо удоволствие слушах Паоло Менендес — добави Алекс. — Бях на концерта му в Картахена. Свири на акустична китара... неземна музика.

— Беше на концерта му! — повтори тя завистливо. — Сигурно е било страхотно. Готова съм на всичко, за да го слушам на живо, но той не прави турнета в Америка.

— Тогава трябва да отидеш в Картахена.

— Това е идея — отговори тя, но знаеше, че е невъзможно. Нямаше начин да накара Майкъл да отидат там.

— Годеникът ти споделя ли твоята страст към музиката — попита Алекс с любопитство.

Тя поклати глава.

— Не. Майкъл харесва поп и рок, но всъщност го интересува главно спорт. Както и да е. Искях да ти покажа ето това — тя бръкна в чантата си и извади матрьошката. — Руса кукла, по няколко са една в друга. Намерих я при вещите на майка ми. Моя е. Щом я видях, си спомних.

Тя го наблюдаваше, за да види как ще реагира, но Алекс остана спокоен и взе куклата, за да я разгледа.

— Вътре има още, по-малки.

Той извади всички кукли и ги нареди една до друга.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Не зная. Това е просто кукла.

— Но е типично руска.

— Хващам се на бас, че се продават и тук.

Практичният му отговор я разочарова.

— Не ти ли се струва необичайно, че имам руска кукла?

— Може би, но това не доказва нищо. На снимката кукла не се вижда. А няма и търговска марка, за да сме сигурни, че е произведена в Русия.

— Погледни лебедите. Съвсем същите са като медальона.

— Видях. Забеляза ли, че липсват кукли? Тя го погледна недоумяващо.

— Какво искаш да кажеш?

— Първите две идеално си прилягат, но между другите има пространство. Тук са пет кукли. Предполагам, че са били повече.

— Нямам представа къде биха могли да са. Прерових всичко, което е останало от майка ми. Намерих само това. Тъкмо си мислех, че съм попаднала на следа.

— Може и да си — допусна той. — Ще проучим тази кукла и ще видим. Сигурно има начин да проследим откъде е.

— Идеята ми харесва.

— Имам няколко.

— Откъде ще започнем? От интернет ли? Вкъщи имам компютър. Да вървим.

— Защо не си вземем преди това нещо за ядене — предложи той. — Нямах време да пазарувам. Между другото ми хрумна, че можем да убием два заека с един куршум. Близко до моя апартамент има специален руски ресторант. Собственичката имигрира от Русия преди десет години. Може би ще знае нещо за куклата.

— Още една хубава идея — засмя се тя. — Поразена съм.

— Това е само началото, Джулия.

Усмехнатото му лице и блясъкът на светлозелените му очи я оставиха без дъх. Тя изтръпна, сърцето ѝ се разтуптя. Отмести поглед от него почти насила и се зае да събира куклите. Не можеше да си обясни защо ѝ действа така, но каквато и да беше причината, трябваше да се съвземе веднага. Беше сгодена. Обвързана. Предполагаше се, че е влюбена.

— Готова ли си? — попита Алекс.

Тя кимна, като още не смееше да го погледне. Докато той излизаше, Джулия се обърна към кабината и улови погледа на Треиси, която вдигна палец в знак на одобрение. Би ѝ казала, че впечатленията ѝ са погрешни и Алекс не я интересува, но се страхуваше, че това щеше да бъде лъжа.

Ресторантът на Даша се намирал в самото сърце на „Хайт“, където почти нямаше места за паркиране, затова решиха да оставят колата до жилището на Алекс.

Уличката към ресторанта минаваше покрай ателиета за татуировки, непретенциозни художествени галерии, магазинчета със сувенири от шейсетте — гердани и тениски, каквито носеха тогава „децата на цветята“.

— Кварталът е страхотен — обърна се Джулия към Алекс, когато спряха на един светофар. — Отдавна ли живееш тук?

— Близко шест години.

Тя му хвърли кос поглед. Лицето му още беше подпухнало, тениската — посмачкана, косата — твърде дълга, джинсите — избелели. Нямахше да го сбърка с изпълнителен директор, който работи от девет до пет, или с трудолюбив чиновник. Скиташе се по света като фотожурналист, личеше си свободният му дух. Не беше чудно, че е избрал да живее тук, когато е в града.

— Този квартал е подходящ за теб.

Той се съгласи:

— Да, така е. Свободата да бъдеш различен е лукс в много краища на света. Хубаво е да не забравяме, че още го има при нас, в Сан Франциско.

От сериозния му тон се досети, че навярно е ставал свидетел на потресаващи гледки.

— Трудно ли е да снимаш как живеят хората по света?

— Понякога.

— А на теб харесва ли ти?

— Харесва ми. Напоследък и аз не зная... — гласът му заглъхна.

— Хей, пристигнахме.

Джулия остана разочарована, когато видя табелата на ресторанта. Думите на Алекс я заинтригуваха.

— Какво щеше да кажеш? — подкани го тя.

— Дълга история, а аз съм гладен.

— Ще ми я разкажеш ли, докато обядваме?

— Сигурно няма — откровено заяви той. — Ще загубиш апетит.

— Алекс, не можеш да започнеш едно изречение и да не го довършиш.

— Тук сме да разплетем историята на твоя живот, а не на моя — напомни ѝ той, после отвори вратата и я покани да влезе. — След теб.

Щом Джулия влезе, усети вкусни миризми на топъл хляб и сладкиши. Тезгяхът за печива беше до нея, а за останалите ястия — от другата страна на помещението. По средата имаше няколко малки маси. Беше късничко за обяд, но имаше доста хора, така че се наложи да си вземат номер и да почакат. Докато чакаха, Джулия вдъхваше руските миризми, като се питаше дали са ѝ познати. Те стоплиха душата ѝ, устата ѝ се напълни със слюнка, но дали защото възбуждаха апетита, или защото си ги спомняше?

Ниска, закръглена жена, около петдесетгодишна, с тъмна коса и черни очи, с майчинска усмивка, съобщи техния номер, после поздрави Алекс по име.

— Никакъв те нямаше — каза тя със силен акцент. — Къде беше?

— Къде ли не — отвърна той. — Днес съм с една приятелка. Джулия, запознай се с Даша — Джулия се усмихна и поздрави, а в това

време Алекс започна да обяснява:

— Джулия има една руска кукла, която откри всред вещите на майка си. Дали ще ни отделиш няколко минути, за да я погледнеш?

— Разбира се — съгласи се рускинята. — Ще се радвам да видя вашата кукла. Но първо се нахранете. Какво ще желаете?

— Аз наистина не зная — отговори Джулия. — Всичко изглежда толкова вкусно.

— Тогава ще ви дадем да опитате различни ястия. Когато дойдете пак, ще знаете какво да си поръчате.

— Така е най-разумно.

Даша напълни няколко блюда с разнообразни специалитети. Джулия не можеше да си представи как ще опитат всичките. Седнаха на една от масичките и си сервираха.

— Прекалено много е — оплака се Джулия. — Няма да мога да го изям.

— И аз казах същото първия път, но сгреших — Алекс кимна към супника. — Опитай първо борша. Той е върхът.

Джулия погледна с интерес тъмно цикламената супа, подправена явно със сметана.

— От какво е? — попита тя.

— Зелe, праз, картофи и цвекло. То ѝ придава цикламения цвят.

Тя опита и остана възхитена:

— Много е вкусна. Гореща и насищаща.

— Не си придирчива към храна, нали, Джулия?

— Не съм. Обичам да опитвам нови храни. А ти?

— При мен е по-различно. Озовавам се на най-неочаквани места, където храната може да се окаже прекалено екзотична.

— Кое е най-ужасното нещо, което си ял?

Той се замисли за момент.

— Нещо подобно на червей, когато бях по Амазонка. Пържат го, но на вкус си е червей.

— Защо го яде?

— Бях гладен. А не исках и да обидя моя домакин. Надявах се да ми разреши да снимам, така че ядох, каквото и той яде.

Тя се възхити от неговата решителност.

— Има ли нещо, което да те спре?

— Не се сещам. Такава ми е работата — да снимам, където друг няма да може ако заради това трябва да ям червеи, ще ги ям — посочи чинията ѝ. — Опитай зелените ролца, пълнени са с говеждо. Великолепни са. Нямаг червеи, давам ти дума — каза, като се засмя и жестът му беше толкова очарователен... неустоймо привлекателен.

Джулия осъзна, че и тя му се усмихва, като ѝ мина през ума колко интересен мъж е той и колко е различен от Майкъл. Алекс беше с богат житейски опит, авантюрист, може би безразсъден, дори прекалено. Но не беше тук, за да го анализира, а за да пита за куклата. Тъй като пред Даша още имаше клиента, Джулия си взе от зелените ролца, после салата от домати и краставици, пирожки, бухти с пилешко. Когато изпразни чинията си, се почувства преяла.

— Никога повече няма да докосна храна — каза тя.

— Не си опитала десертите.

— Стига толкова. Влияеш ми зле.

В това време дойде Даша.

— Вкусно ли ви беше? — попита тя, като гледаше усмихнатото празните чинии.

— Много — отговори Джулия. — Всичко беше великолепно.

— Радвам се. А сега нали искахте да ме питате нещо — тя седна до Алекс и погледна Джулия изпитателно. Джулия извади от чантата си куклата и я постави на масата.

— Намерих я между личните вещи на майка ми и се интересувам дали ще можете да ми кажете нещо за нея.

— Боже мой, прекрасна е! — Даша бавно завъртя куклата. — Много е красива. Истински уникат. Матрьошките са символ на майчинството и изобилието. Кукличките вътре са бебетата — за миг се умълча. — Това женско лице като че ли ми е познато. Но не се сещам на кого ми прилича. О, погледнете! — тя сочеше едва забележим знак в долния край на куклата. Имаше един прочут художник — Сергей Хоркин, който се подписваше с това характерно S. Струва ми се, че е изрисувал и няколко кукли. Забравила съм каква беше историята, беше свързана с някаква известна личност, но дали женското лице беше неин портрет, или беше само поръчала куклите, не мога да кажа със сигурност. Но и в двата случая, ако е изработена от същия художник, е много ценна.

— Наистина ли? — попита Алекс. — А този Сергей жив ли е?

— О, не, починал е много отдавна, през 1930.

— 1930 ли? Смятате ли, че куклата е толкова стара?

— Не съм експерт, но е възможно.

— Имат ли лебедите символично значение в изкуството? —
поинтересува се Алекс.

— Лебедите често са персонажи в руските приказки — отговори
Даша. — „Лебедово езеро“ например.

— Невероятен балет — каза Джулия, поглеждайки Алекс.

— Гледал ли си го?

— Не, но подразбрах, че има нещо общо с лебеди.

— Зъл магьосник прави заклинание и обрича девойки през деня
да живеят като лебеди, а през нощта — като човешки същества, докато
не бъдат освободени от безсмъртната любов на мъж — обясни тя. —
Принц Зигфрид се влюбва в царицата на лебедите Одета, но
магьосникът подучва злата си дъщеря Опилия да се престори на Одета
и с измама да изтръгне от принца обещание за вечна любов. Най-
накрая Зигфрид и Одета разбират, че любовта им ще бъде вечна само в
смъртта.

— Много романтично — безстрастно отбеляза той. — Трябва да
умреш, за да имаш любовта. Ужасен избор.

— Но заради любовта те са предпочели смъртта — подчерта
Джулия. Забеляза, че приказката никак не го трогна. Учуди се дали
изобщо се е влюбвал. Изглеждаше склонен към скептицизъм. Дали е
бил нещастно влюбен, или не е имал истински преживявания?

Алекс се обърна към Даша:

— Има ли още нещо?

— Трябва да се срещнете с моята братовчедка Светлана. Има
магазин на „Гиъри“, който се казва „Руски съкровища“. Знае всичко за
тези кукли.

— Ами тогава да вървим — каза Джулия, въодушевена, че има
някакво указание.

Рускинята веднага охлади ентузиазма ѝ.

— За съжаление Светлана отсъства. Момичетата, които я
заместват, не знаят нищо — типични американски тийнейджърки. Ако
отидете в понеделник, ще я намерите — тя стана. — Трябва да се
връщам на работа. Не изчезвай, Алекс. Ти също ела пак, Джулия.
Много симпатична двойка сте.

— О, ние не сме заедно — отговори прибързано Джулия. — Сгодена съм за друг. Алекс и аз... ние фактически сме непознати.

— Понякога непознатите свършват като любовници — възрази Даша. — И на мен ми се случи, когато един съвсем непознат ме помоли да го подслоня под моя чадър — в очите ѝ се появи нежност. — И двамата имахме други връзки. И двамата бяхме дали обещания, но любовта не идва по план и понякога обещанията трябва да се нарушат. Вече сме заедно четирийсет и две години, преживяхме заедно много бури, но е по-леко, когато сте под един чадър и непознат ви стане най-добрият приятел.

Даша им се усмихна и се върна на гишето за деликатеси. Джулия се почувства неловко след тази откровеност. Не искаше Алекс да прави някакъв коментар.

— Спокойно, Джулия — каза той не особено любезно. — Не те каня под моя чадър.

— Много добре. Защото съм сгодена.

— Вече го спомена.

— А ти сигурно никога не носиш чадър, нали?

— Само ще ме затрудни.

— А ако има и жена, ще те затрудни още повече.

Той я погледна право в очите.

— Досега не съм срещнал жена, която да върви в крак с мен. Тръгваме ли — попита и се изправи.

Тя се позабави, искаше ѝ се да продължи този разговор. Нито я засягаше, нито беше нейна работа дали Алекс има любима жена в живота си. Само беше любопитна, но успя да забележи, че е крайно нетърпелив да тръгнат.

— Да, тръгваме — тя прибра куклата в чантата. — Така ми се искаше да говорим със Светлана днес. Как ти се струва идеята въпреки всичко да наминем през магазина?

— По-добре да потърсим Сергей Хоркин в интернет. Може би ще открием нещо за неговата живопис. Предпочитам да се прибера. Днес взех кутията с фотографските материали на баща ми от майка ми. Искам да намеря този негатив.

— Мога ли да ти помогна? — попита тя, без да се замисли.

Алекс се поколеба.

— Нямах ли си друга работа?

— Нищо толкова важно.

— Наистина ли? — попита той с интерес. — Годеникът ти на същото мнение ли е?

— Майкъл иска най-доброто за мен. Ще ме разбере. Поне се надяваше да е така.

ПЕТА ГЛАВА

Лиз намери Майкъл на бояджийската стълба пред малката къща с две спални, която купи близо до яхтклуба като специална изненада за Джулия. Тя се засмя на опита му да пази равновесие, докато потапя валяка в боята. Не можеше да се отрече, че е хубавец, мислеше си младата жена, с развяната от вятъра светлокестенява коса, здрав тен и страхотно тяло. Дори в размъкнати дрехи на петна от боята беше секси. „Джулия си е загубила ума, ако си въобразява, че няма да ѝ избяга, след като не му обръща внимание. А може би не си е загубила ума, просто е сигурна в тяхната любов. През изминалата година Майкъл наистина ѝ бе предан“ — мислеше си тя.

— Остави небоядисано петно — изрече тя.

— Здравсти, Лизи — помаха ѝ той. — Идваш тъкмо навреме. Още една ръка на помощ.

— Доколкото забелязвам, една ръка няма да ти стигне. Защо не си наемеш бригада?

— Мога и сам да се справя — той слезе от стълбата и избърса ръце в джинсите си. — С малко помощ. Какво ще правиш сега?

— В плановете ми не влиза да боядисвам — отвърна тя, а ръката я засърбя да избърше капчица боя от лицето му и за да се възпре, бръкна дълбоко в джобовете си.

— Брат ми се кълне в мен, така че съм длъжен да свърша днес фасадата. Утре имам курс с яхтата. Наистина трябва да ми помогнеш.

Той съблече ризата си и ѝ я подхвърли. Дъхът ѝ секна при гледката на мускулестите му гърди, осеяни с деликатни черни косъмчета.

— Облечи я — каза ѝ.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Тъкмо ще направя тен.

Според нея нямаше нужда от тен. Имаше хубав бронзов загар. Облече ризата му върху дрехите си. Миришеше на пот и на силния одеколон на Майкъл. „Тук прекали!“ — каза си. Майкъл беше приятел,

почти брат, и съвсем скоро щеше да ѝ стане зет. А тя трябваше да започне повече да излиза, да ходи по срещи, да си намери гадже, за което да си мисли.

— Говори ли с Джулия днес?

Беше довольна, че той заговори за Джулия. Така помежду им се издигна защитна стена.

— Видях я днес.

— Не се ли е отказала да търси истинския си баща?

— Не, не е. Опитах се да говоря с нея, Майкъл, но тя си го е втълпила. Нали знаеш каква е, когато нещо запали любопитството ѝ. Не се успокоява, докато не го задоволи. Помниш ли онзи пъзел, над който се мъчи три седмици и не миряса, докато не сложи и последното парченце.

— Не става въпрос за пъзел, а за живота ѝ. За моя също. Искам да се съсредоточи върху сватбата.

— Разбирам те.

— Нали ти не смяташ, че Джулия има нещо общо с онази снимка?

— Не — каза Лиз. — Това е безумна мисъл. Джулия не е рускиня. Тя е... Джулия.

Лиз сви вежди замислено, тъй като осъзна, че всъщност не знае какъв е етническият произход на Джулия. А имаше ли някакво значение? Джулия беше щастлива такава каквато беше двацет и пет години. Защо изведнъж реши да си създаде тревоги?

— Може би това е само извинение — каза Майкъл и обидено стисна устни. — За да не мисли за сватбата и да протака.

— Сигурна съм, че това не е вярно. Вероятно бъдещият брак я накара да търси. Тя мисли, че ще създаде семейство, ще си смени името, че ще имате деца, и затова иска да си изясни миналото, за да няма изненади по-късно.

— Нейното минало, каквото и да е то, няма да промени чувствата ми към нея. Бих искал да го знае.

Майкъл за сетен път я порази с предаността си към сестра ѝ.

— Ти си прекрасен човек — не се стърпя тя. — Джулия е щастливка.

— Кажй ѝ го.

— Бъди сигурен, че ще ѝ го кажа.

Майкъл погледна към къщата.

— Защо да не те разведе и тогава да започнем да боядисваме? Ще ми кажеш мнението си за моята изненада.

— По дяволите — тихичко изруга Алекс, щом приближиха неговото жилище. В този момент майка му слизаше от сребрист мерцедес, паркиран до бордюра. Това посещение не предвещаваше нищо хубаво. Не искаше да разговаря отново с нея, особено в присъствието на Джулия. Но майка му вече ги беше видяла и ги чакаше.

— Коя е тази жена? — попита Джулия.

— Майка ми — въздъхна той.

— Не изглеждаш особено радостен.

— Не съм — промърмори той. — Тя е демон.

— Едва ли е чак толкова зла.

— Не я познаваш. Какво ще кажеш сега повече да не се занимаваме с тази история — спря се. — По-късно ще те намеря.

— Искаш да си тръгна ли? — изненада се тя. — Предполагах, че ще търсим негатива.

— Ще ти се обадя, щом го намеря — той погледна към майка си, която се намръщи, потрепвайки нетърпеливо с крак.

— Майка ти знае ли нещо за снимката? — попита подозрително Джулия. — Гориш от желание да се отървеш от мен.

— Алекс — повика го майка му, — трябва да говоря с теб.

Тя се запъти към тях и Алекс беше принуден да ги запознае.

— Какво има? — попита той делово.

— Няма ли да ме запознаеш с твоята приятелка?

— Джулия, запознай се с майка ми — Кейт Менинг.

— Приятно ми е — каза Джулия.

— На мен също — отговори Кейт. — Рядко имам шанс дори да кажа „добър ден“ на приятелките на Алекс. Крие ги от мен.

— За какво си дошла, майко? — прекъсна я той.

— Вече ти казах. Трябва да говоря с теб. Защо не влезем? Докато ми приготвиш питие, аз ще опозная по-добре приятелката ти.

— Тя не ми е приятелка — измърмори Алекс.

— Ами, да — промълви Джулия.

— Версията на майка ми за приятелка е различна от твоята. Ако ме види с жена, тя веднага си мисли, че се срещам с нея.

— Добре де, но трябва да признаеш, че с повечето от тях се срещаш — подхвърли Кейт.

Тъй като веднага му стана ясно, че няма скоро да се отърве от двете жени, Алекс отвори входната врата и тримата се качиха на третия етаж, където беше неговият апартамент.

— Наистина трябва да се преместиш в по-голямо жилище, в по-хубава сграда — каза майка му, леко задъхана от изкачването. — В сграда с асансьор. А можеш да си го позволиш. Алекс има голям успех — обърна се тя към Джулия. — Той е един от най-търсените фотографи в света. Също като баща си.

— Зная — отвърна младата жена и се усмихна развеселена на Алекс.

— В списанието за светски новини искат да го включат в списъка на десетте най-желани ергени — продължи майка му.

— Наистина ли? — каза Джулия. — Това е много интересно.

— Откога се познавате? — попита Кейт.

— От двайсет и четири часа.

Кейт сякаш се сепна от отговора й.

— О, аз си помислих...

— Ти не мислиш. Там е проблемът — прекъсна я Алекс. Той отвори вратата на апартамента и ги покани да влязат. Хвърли ключовете си на масичката, сложи ръце на кръста си и каза: — А сега ми кажи какво искаш?

Майка му не изглеждаше засегната от неговата грубост. Само сви рамене и го погледна право в очите.

— Искам твоето сътрудничество — каза тя. — Днес следобед се срещнах с една журналистка от „Трибюн“. Завежда секция „Връзки с читателите“. Казва се Кристин Дилейни. Може би си чувал за нея.

— Не чета клюкарските рубрики.

— Иска да ни интервюира във връзка с изложбата. Бих желала да дойдеш с мен. Ще бъде страхотна реклама за работата на баща ти и за теб.

— Зает съм, освен това съм сигурен, че ще се справиш и сама.

— Много е важно да говори, освен с мен и с теб — настоя майка му. — Всъщност не съм убедена дали ще има интервю, ако ти не

дойдеш.

Той забеляза хладната решителност в усмивката и в гласа ѝ, но нямаше намерение да отстъпи:

— Както вече ти казах, имам работа.

— Твоят баща...

— Не ми излизай с този номер — предупреди я. — Реклама търсиш ти, така че сама се постарай. Сигурен съм, че ще измислиш друга гледна точка. Мен не ме интересува.

След думите му настъпи напрегнато мълчание. Алекс забеляза гнева в очите ѝ, но очевидно майка му не искаше да прави сцени пред непознати. Може би беше добре, че Джулия остана.

— Чудесно — изрече най-накрая майка му. — Щом така искаш — после се обърна към Джулия и ѝ се усмихна снизходително: — Съжалявам, ако съм ви прекъснала. Моите извинения.

— Моля, няма проблем — отвърна тя, като погледна въпросително към Алекс.

Тя явно не разбираше защо между него и майка му има толкова напрежение, но той нямаше намерение да ѝ обяснява. Когато майка му се приготви да си тръгне, той се отпусна. Но напразно се беше успокоил, тъй като тя се спря, после се обърна и внимателно се вгледа в Джулия.

— Срещали ли сме се преди? — попита майка му.

— Не, не мисля — отговори Джулия.

— Изглеждате ми много позната. Вашите очи... като че ли съм ги виждала някъде. Много добра физиономистка съм, а вашите...

Алекс бързо прекоси стаята и отвори входната врата, като се надяваше да отпрати майка си, преди тя да оформи цялостна картина в ума си.

Тя щракна с пръсти.

— Снимката. Сирачето зад портата — погледна изпитателно Алекс. — Онази, чийто негатив искаше. Това ли е причината да го търсиш?

— Не бъди глупава.

— Никога не съм била глупава — каза майка му, като веднага свърза фактите. — Известно време замислено се визира в Джулия. — Какво ти е мнението, Алекс? Възможно ли е Джулия да е момичето от снимката?

— Не бързаше ли за интервюто? — подкани я той.

Тя се подвоуми и погледна часовника си.

— Да. Трябва да тръгвам. Но настоявам да разговаряме. По-късно ще се разберем.

— Няма за какво да се разбираме.

— О, убедена съм, че има. Радвам се, че се запознах с вас, Джулия... която и да сте — добави с обезпокоителна усмивка.

Алекс захлопна вратата след майка си.

— Добре се подредихме — промърмори.

— Защо не каза на майка си, че според теб онова момиченце съм аз?

— Тя не бива да се замесва. Страхотен манипулатор е и винаги си има дневен ред. Повярвай ми, едва ли би пожелала да си точка в дневния ѝ ред.

— Не я представяш в особено благоприятна светлина.

Алекс знаеше, че я описа в по-черни тонове, отколкото трябваше, но чувствата му към неговата майка бяха противоречиви.

— В момента тя не е важна — каза. — Хайде да потърсим негатива.

— Разбира се, че е важна. Тя е твоя майка — отговори Джулия, като очевидно не желаше да изоставят темата.

— Малко съм стар, за да имам нужда от майка — той видя как очите ѝ помръкнаха за миг и се досети, че тя наскоро е загубила майка си, която явно е обичала много. — Нека да се занимаем с твоя живот и твоето семейство.

— Тя е красива жена — отбеляза Джулия, като пренебрегна забележката му. — Омъжена ли е?

Алекс въздъхна и отстъпи, тъй като му стана ясно, че или ще трябва да обясни на Джулия някои факти, или през следващия час ще му се наложи да отбягва въпросите ѝ.

— Добре, ще ти кажа, за да не питаш повече. Майка ми използва хората, за да получи онова, което иска, и най-вече мъжете. Не е работила и ден през живота си, но живее добре, защото се е омъжвала по сметка и ще го прави отново и отново. Омъжила се е за баща ми, защото е бил многообещаващ фотожурналист. Смятала е, че покрай него и тя ще се прослави. За съжаление през повечето време оставала сама, а той предпочитал да публикува фотографиите си анонимно. Две

години след смъртта на баща ми се омъжи за един лекар — той имаше пари, голяма къща и страхотно порше. Но беше също и комарджия. След осем години той изгуби трийсет хиляди долара в Лас Вегас и тя го изрита. Три години по-късно се омъжи за преуспяващ адвокат, градски съветник. Беше симпатяга, но го спипаха с една ученичка, заведоха дело, което съсипа неговия живот и живота на майка ми. Това се случи преди три години. Не зная кога точно ще се появи съпруг номер четири и не ме интересува. Тя гледа своя живот, аз — моя. Край на разказа. Доволна ли си?

— Доволна съм — отговори Джулия без повече въпроси.

Беше изненадана от сдържаността му. Изненада се също от уменията му да ѝ каже толкова, колкото прецени за уместно. Но пропусна момента да пита повече.

— Негативите са в онази кутия — каза рязко той, като отиде до масичката за кафе.

Джулия го последва и седна на дивана.

Кой знае защо мълчанието ѝ го подразни. Каза си, че не трябва да ѝ обръща внимание, да забрави за нея и да се захване със своята работа. Но после направи грешката да погледне в очите ѝ, където съзря топлота, съчувствие, разбиране и ледът в сърцето му взе да се пропуква. По дяволите тази жена!

— Кажи го! — нареди той.

— Какво да кажа?

— Каквото си мислиш, за да приключим.

— Мисля си, че трябва да потърсим негатива.

— Не желаяш ли да говорим за майка ми и за това, което току-що ти казах? — на него още не му се вярваше. Повечето жени, с които се срещаше, проявяваха безумно любопитство, когато станеше въпрос за личния му живот.

— Ти не искаш да разговаряме на тази тема и това е важното — отговори тя. — Съобразявам се с теб.

— Добре.

Алекс седна и придърпа кутията към себе си. Когато видя снимката най-отгоре на купчинката, се смути. Не беше от прочутите исторически фотографии на баща му. Беше семеен портрет, направен, когато още бяха семейство. Той беше шестгодишен, седнал между родителите си с щастлива усмивка, без сянка от съмнение, че животът

му няма ще бъде прекрасен. Защо, по дяволите, се вълнуваше? Не искаше да си спомня миналото. То не го интересуваше.

— Тази не ми трябва — промърмори и остави снимката настрана.

— А каква е? — попита Джулия и я взе. Подвоуми се, после прибави: — Изглеждате много щастливи.

— Снимките понякога лъжат, особено когато хората позират. Ето защо се старая винаги да импровизирам, за да уловя истинските чувства и настроения. Без тези фалшиви усмивки.

— Тогава сигурно не са били фалшиви — предположи тя.

— Две години по-късно родителите ми се разделиха. Щяха законно да се разведат, ако междуременно баща ми не беше загинал.

— Съжалявам, Алекс.

— Както и да е.

— Учудвам се, че не си се сближил с майка си след смъртта на баща си — каза Джулия. — Останали сте сами.

— Точно тя разби семейството ни. Много ѝ бях сърдит. Когато уреждаше втория си брак, престанах повече да се сърдя — подаде ѝ купчина снимки и негативи. — Прегледай тези.

През следващия час, докато преглеждаха снимки, репродукции, изрезки от вестници, негативи и най-различни други материали, се възцари благословена тишина.

— Не е тук — каза Алекс с досада. Беше сигурен, че ще намерят негатива. — Нищо не разбирам. Всичко е налице, включително и останалите негативи от онова пътуване.

— Оттогава е минало много време. За двайсет и пет години всичко може да се случи — Джулия взе един пощенски плик и присви очи. — Странно нещо. Адресиран е до Сара. Майка ми се казваше Сара.

Побиха го ледени тръпки и двамата се спогледаха. Още едно съвпадение ли? А може би следа?

— И в него няма нищо. Празен е — Джулия изтръска плика. — Невъзможно е да е адресиран до майка ми, нали?

— Невъзможно е, разбира се.

— Сигурно има хиляди Сари по света. Както има хиляди матрьошки и хиляди медальони с лебед — всяка дума Джулия

произнасяше все по-високо. Най-накрая захвърли плика и стана. — Това е лудост. Трябва да тръгвам — заяви внезапно.

— Защо си тръгваш?

— Имам куп неща да върша. Трябва да организирам сватбата си, а годеникът ми има нужда от мен. Това тук е абсурдно — добави и махна с ръка. — Не намерихме негатива. Не можахме нищо да открием. А аз зная коя съм. Повече нищо не искам.

— Останах с впечатлението, че искаш. Помислих си, че търсиш истината — напомни ѝ той. Но осъзна, че е объркана.

— Не, не я търся. Остави, вече няма значение. Извинявай, Алекс, че те върнах в миналото. Благодаря ти за помощта. Но аз бях дотук.

Тя грабна чантата си и стигна до вратата, преди той да успее да се изправи. Помисли си да я спре, но се отказа, защото тя побягна от страх и той не можеше да я вини. Загледан в плика, се зачуди дали все пак баща му и майката на Джулия не са свързани по някакъв начин. И ако са били, нямаше да бъде безумство приликата между момиченцето на снимката и Джулия. Изведнъж го връхлетя споменът за тъмнокоса жена, която се среща с баща му на площада.

На следващия ден Джулия присъстваше на сутрешната неделна литургия, заобиколена от всички Демарко. Те заемаха почти три реда в католическата църква „Сан Марко“. Това беше нейното семейство. Това беше мястото ѝ в обществото, мислеше си тя, докато свещеникът проповядваше за общност и взаимност. Сякаш говореше точно на нея, че най-важното нещо на света е да обича хората около себе си. Проповедта само затвърди решението ѝ да забрави случая със снимката.

Изпита истински ужас, когато в дома на Алекс видя името на майка си, изписано на белия илик. Дори не знаеше за същата Сара ли ставаше въпрос, но внезапно осъзна какво е длъжна да направи — да разглови парченце по парченце всичко, което знаеше за себе си, за майка си и за своето минало. Не можеше да го направи и избяга. Алекс сигурно си е помислил, че съвсем се е побъркала. Чудеше се дали ще продължи да разследва. Изглежда, че и той имаше свои причини да се интересува дали момичето е тя.

И така да е, нямаше значение. Тя приключи. Толкова. В такъв случай защо не преставаше да мисли за всичко това?

И не снимката беше пред очите ѝ, а Алекс. Беше твърде заинтригувана от него. Беше ѝ разказал само началото на своята история, а тя искаше да чуе и останалата част. Искеше да узнае нещо повече за отношенията между него и майка му, а също и с баща му. Искеше да разбере какво го кара да се скита по света в търсене на идеалната фотография, понякога с риск за живота си.

Но нямаше да чуе разказа му докрай, понеже нямаше причини да разговарят отново.

Може би така беше по-добре. Беше сгодена. Би трябвало да я интересува само Майкъл. Даже сега хвана ръката ѝ, стисна я, сякаш чувстваше, че се е отдалечила от него, и искаше да я върне. Беше толкова добър човек. Тя го обичаше. Обаче мъничко се съмняваше дали е влюбена истински в него.

Литургията свърши и тя се изправи заедно с останалите в очакване свещеникът да излезе, за да си тръгнат и те. Тържествената благоговейна атмосфера веднага се разсея, щом Демарко се озоваха навън и започнаха да бърбят на път за дома на леля Лучия, където се събираха за традиционния неделен обяд.

Джулия беше доволна, че не остана време за тих, интимен разговор. Щеше да каже на Майкъл, че се е отказала от издирването, но още не беше съвсем готова, особено при толкова много хора наоколо.

Междувременно стигнаха до къщата на Лучия, чиито два етажа вече бяха пренаселени от братовчеди, братовчедки, лели и чичовци. На масата в трапезарията беше подреден богат бюфет. Мъжете предпочитаха да се събират в гостната, където гледаха по телевизията футболни мачове, а жените си взимаха по нещо за ядене и излизаха, за да клюкарстват. Децата играеха на двора или на тавана, където внуците на Лучия си бяха построили укрепление.

Лиз я сграбчи за ръката, щом влязоха.

— Ела да ми помогнеш в кухнята — каза тя.

— Веднага се връщам — обърна се Джулия към Майкъл. Той кимна безучастно, тъй като вниманието му мигом бе погълнато от предаването по телевизията.

— От вчера не съм те виждала, за да говорим — каза Лиз, когато тръгнаха по коридора към кухнята. — Когато се прибрах снощи, ти спеше. Какво направи? Научи ли нещо за куклата?

— Нищо особено — отговори уклончиво Джулия.

— Разговаря ли пак с онзи мъж, сина на фотографа? Как му беше името?

— Алекс Менинг. Разговарях, но...

— Ето ви и вас — каза Джино, влизайки в кухнята. — Двете ми дъщери.

Той разцелува Джулия, а после и Лизи. Джино Демарко беше великодушен и темпераментен човек. Присъствието му веднага се забелязваше. Майка им беше много по-сдържана и кротка, а до него понякога беше съвсем незабележима.

— Искам да говоря с теб, Джулия, за сватбата ти — каза Джино. — Лучия ме упрекна, че не ти обръщам достатъчно внимание, и ето сега ти обръщам. Как да ти помогна? Между другото да ти приготвя ли чек, което, разбира се, ще направя с радост?

— Благодаря, но в момента всичко е уредено.

— Всичко е уредено ли? — повтори Лиз. — Та ти още нищо не си направила. А на Майкъл каза ли, че ще отложиш датата?

Джино сякаш се разтревожи.

— Да не се е случило нещо?

— Не, не се тревожи. Можем ли да разговаряме за това по-късно? — попита Джулия. Тя отстъпи, за да направи път на една от лелите си, която изнасяше от кухнята голям поднос с лазаня.

— Само бих желал това да е най-щастливият ден в живота ти, както беше за мен нашата сватба с майка ти — каза Джино, очите му се напълниха със сълзи, а устните му се разтрепериха.

Джулия преглътна своите сълзи. Поне за едно нещо беше сигурна. Бракът между майка ѝ и този мъж е бил по любов и със страст. Каквото и да чуеше, това със сигурност щеше да я крепи. Леля им Лучия повика Лизи да ѝ помогне в сервирането. Джино изненада Джулия, като я отведе в една от спалните, за да говори с нея на спокойствие.

— Случило ли се е нещо? — попита тя.

— Зная, че вчера отиде да преглеждаш складираните вещи на майка ти — отговори със загрижено лице. — Нямах възможност да те

попитам защо.

Тя не спомена, че не става въпрос за възможност, а за неговия махмурлук. Днес нямаше настроение да се разправя с него за пиенето му. В момента беше трезвен и очакваше отговор. Не знаеше какво да каже. Решението ѝ да не се занимава с миналото доста се беше разколебало. Ами ако зададеше само един въпрос, или два...

— Надявах се да открия там нещо за първите няколко години от моя живот — каза тя, тъй като не искаше Джино да си помисли, че търси истинския си баща. А не беше и вярно, и тя не искаше да го обижда. Той беше нейният баща и беше добър баща. Но въпреки това забеляза как очите му помръкнаха.

— Майка ти все се питаше дали ще дойде ден, когато ще зададеш въпроси, на които тя няма да иска да отговори.

— Разговаряли ли сте на тази тема? — изненада се Джулия.

— Да, разбира се.

— Какво ти е казвала?

— Страхувам се, че много малко. Било много мъчително за нея.

— И на мен е казвала същото. Чувствам се малко обърквана, тъй като нямам никакви... — запъна се тя, търсейки подходящите думи — никакви мои снимки като бебе, както и сведения кой е биологичният ми баща или кои са баба ми и дядо ми. Не зная къде е израснала майка ми, не зная нищо за нейния живот, преди да се появиш ти. Нямам представа как е изглеждала като момиче. Осъзнах, че горещо желая да узная.

— То е защото нея вече я няма, за да я попиташ — отговори Джино с проникателност, която тя смяташе, че е притъпена от алкохола през последните месеци.

— Може и така да е — каза Джулия, като реши засега да не му споменава за снимката. — А знаеш ли нещо за живота ѝ, преди да те срещне или преди да ме роди?

Той се замисли.

— Чакай да видим. Би трябвало да зная все нещо.

— И аз така си помислих, но после стана ясно, че всъщност почти нищо не зная.

Джино се смръщи със замислено изражение.

— Зная, че Сара е учила в Северозападния университет до Чикаго. Казвала ми е, че е живяла над магазин за кафе на

университетския булевард. Оттам беше придобила страстта си към кафето. Споменавала ми е нещо за съквартирантката си, която се е казвала... — той се замисли. — Как ѝ беше името? Джаки. Да, Джаки беше.

— Останала съм с убеждението, че е учила в Ню Йорк — изненада се Джулия. — Единственото, което изобщо ми е казвала, е, че е родена в Бъфало и че е живяла на север от Ню Йорк. След като завършила университета, дошла при приятели в Калифорния и повече не се завърнала вкъщи.

— Не ми се вярва да е било веднага след университета, струва ми се, че е било доста по-късно. Сара споменаваше, че пристигнала тук за сватбата на приятелка, когато ти си била тригодишна. Толкова много ѝ харесало, че останала завинаги. Освен това климатът за теб бил по-подходящ. Ставаше въпрос за алергии.

— Аз не страдам от алергии.

— Предполагам, че са се излекували, когато сте се заселили тук.

— Знаех, че съм родена в Бъркли. Тя все казваше, че сме живели в Бъркли — Джулия смутено поклати глава. Защо толкова обикновени факти трябва да са толкова сложни?

— Живеехте в Бъркли, когато ви срещнах — каза Джино. — Истина е.

А колко ли време са живели в Бъркли? Майка ѝ се е омъжила за Джино, когато Джулия е била на четири и половина години.

— Разкажи ми пак как се запознахте — помоли тя, макар че знаеше историята, но се питаше дали някоя подробност не ѝ е убягнала.

— Сара те доведе в ресторанта. Беше се запознала с Лучия на някакъв курс по шев. И двете обичаха да шият. Лучия ѝ разказала за ресторанта и един ден Сара те доведе да видиш омарите. Беше много сладко момиченце. Струва ми се, че на секундата се влюбих и в двете ви — разказваше той с нежна усмивка. — Лучия предложи да поръчам на Сара да ушие нови пердета и покривки за ресторанта. Съгласих се. След три месеци се оженихме. Благодаря на Бога, че Лучия срещна Сара и я доведе при мен. Тя беше моят ангел — той се задави и избърса очите си. — Не бях срещал жена, която да се откаже от своя живот заради мен.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джулия, тъй като думите му ѝ направиха силно впечатление. — От какво се е отказала?

— Ами... — той се замисли. — Отказа се от приятелите си в Бъркли и когато ѝ казах, че искам още едно дете и да бъде домакиня, тя веднага се съгласи. Не зная дали мога да го обясня, Джулия. Сара веднага стана неразделна част от моя живот. Съвсем егоистично не я разпитвах за връзки, приятелства, семейство, не питах за нищо, което не ме засяга лично. Бях щастлив, че никога не сме имали недоразумения къде да прекараме ваканциите си — той замълча и тихичко въздъхна. — Предполагам, че искаш да ме питаш за биологичния си баща.

— Имам си прекрасен баща — увери го тя. — Наистина не ме интересува... който и да е той. Интересуват ме майка ми и нейните родители. Дори не зная как се казват. Не зная живи ли са и дали някога са пожелавали да ме видят. Имам чувството, че съм длъжна да го разбера.

— Хенри и Сюзан Дейвис — веднага каза той. — Така се казват баба ти и дядо ти.

Сърцето ѝ подскочи.

— Откъде знаеш?

— Сара ми каза. Не си спомням по какъв повод.

— Но моминското име на мама е Грегъри. Как от Дейвис е станала Грегъри?

Джино озадачено я погледна.

— Не зная. Предполагам, че нещо греша. Може би фамилията на баба ти и дядо ти да е Грегъри, а не Дейвис. Не съм сигурен, Джулия. В случая същественото е, че родителите на Сара са се отказали от нея, когато е забременяла. Това бил краят и тя беше непреклонна, не искаше да има никакви контакти с тях. Не мислех, че е редно да я притеснявам с въпроси, а и честно да си призная, никак не ме интересуваше с кого е била, преди да срещне мен. Както вече ти казах, бях щастлив, че ви имам двете само за себе си и че ти стана истинска Демарко във всяко едно отношение. Но доколкото разбирам, това не те задоволява.

Джулия вече не знаеше какво я задоволява. Но ѝ беше ясно, че нито един от нейните въпроси не беше свързан с Джино.

— Не се извинявай. Животът ми беше чудесен. Не съм недоволна.

— Само питаш — каза Джино.

— Да. Спомняш ли си къде сме живели с мама в Бъркли? Може би адрес? Или името на някоя от нейните приятелки?

— Живеехте в апартаментче над гараж. Сара ми каза, че месец или два е живяла там. Ходих два-три пъти. Струва ми се, че улицата се казваше „Фримънт“ или „Феърмънт“. Това дали ще ти помогне?

— Възможно е. Поне научих имената на баба и дядо. Все пак е нещо. И един последен въпрос. Намерих руска кукла във вещите на мама. Казвала ли ти е дали е ходила в Русия?

Джино отвори широко очи и се разсмя.

— Русия! Шегуваш ли се? Майка ти мразеше да пътува. Сигурен съм, че никога не е излизала извън страната.

— Ако е пътувала в чужбина, преди да се запознае с теб, би трябвало да има паспорт, нали? Виждал ли си паспорт? При документите на мама не открих.

— Не съм преглеждал служебните документи, които съм прибрал в кутии и са в апартамента. Но паспорт не съм виждал. Майка ти се грижеше за всички сметки и документи. Разчитах на нея и нямам представа какво има в кутиите.

— Може ли да ги погледна?

— Разбира се, Джулия, прави каквото намериш за добре. Това ли е всичко?

Джино не й каза много, но някои подробности разколебаха решението й да не се занимава със своето минало.

— Струва ми се, че е време да изпием по чаша вино, да хапнем нещо и да си побъбрим — предложи Джино, когато тя не отговори. — Ще отидем ли при другите?

— Да, разбира се.

Когато излязоха от спалнята, се разделиха. Джино се отправи към импровизирания бар в кухнята, а Джулия отиде при Майкъл в трапезарията.

— Всичко наред ли е? — попита той и я прегърна през раменете. — Къде изчезна?

— Говорих с татко.

— За пиенето ли?

Джулия се почувства виновна. Навярно трябваше да поговори с него за пристрастяването му към алкохола, но беше обсебена от своите проблеми.

— Не стана въпрос за това — измънка тя.

— Той още скърби за майка ти. Сигурен съм, че скоро ще намали темпото.

— И аз се надявам.

— Дойде ми наум една идея. Искаш ли да се поразходим с яхта?
— попита Майкъл. — Денят е толкова хубав!

— Трябва да отивам на работа. Знаеш го. Всяка неделя от един до три — припомни му тя.

В очите му внезапно се появи раздразнение.

— Бих искал да се откажеш от тази работа. Ще бъде добре да прекарваме повече време заедно през уикенда.

Беше чувала това неведнъж. Вслушваше се в желанията му и го разбираше, докато той, изглежда, не проумяваше колко държи тя на работата си.

— Имам късмет, че вода мое предаване през уикенда, Майкъл. Ако предаванията ми бяха само през дните от седмицата от десет до полунощ, нямаше да привличам толкова голяма аудитория. При това мисля, че и ти имаш днес курс с яхтата.

— Той е по-късно, по залез-слънце. Ти също можеш да дойдеш. Дотогава твоето шоу ще е свършило.

— Ще видим — отвърна тя уклончиво. Нямаше нищо против разходките с яхта в океана, но това не беше сред любимите ѝ занимания, особено ако Майкъл управляваше яхтата. Обикновено се чувстваше излишна и през цялото време съжаляваше, че не си е останала вкъщи.

— Джулия — прекъсна я Лиз и ѝ подаде мобилния телефон. — Чух го да звъни в чантата ти. Онзи каза, че било важно.

Тя взе телефона, като отбеляза колко намръщена е сестра ѝ.

— Ало — обади се тя и се отдръпна от Майкъл.

— Джулия, обажда се Алекс. Случи се нещо неочаквано. Трябва да поговорим.

— Вече ти казах, че повече няма да се занимавам.

Тя се оттегли във всекидневната, поглеждалки през рамо, за да се увери, че няма кой да я чуе. За щастие Лиз разговаряше с Майкъл и му

отвлечаше вниманието.

— Току-що ми се обади една репортерка — продължи Алекс. — Очевидно майка ми ѝ е казала, че съм открил най-известното сираче на света. Дала ѝ е твоето име.

— Какво?! — ужаси се Джулия. — Не се шегуваш? Защо ѝ е да го прави?

— То е ясно — за да привлече вниманието върху изложбата. Репортерката ми се обади преди минута. Опитах се да я разубедея, казах ѝ, че майка ми греша, но тази жена е много нахална. Сигурен съм, че ще те издири, и исках да те предупредя.

— Страхотно! И какво да ѝ кажа?

— Оставям на теб да го измислиш.

— По дяволите, Алекс, как можа майка ти да ми причини подобно нещо!

— Всъщност историята няма нищо общо с теб. Става въпрос за нейните желания. Винаги е било така. Вече ти казах, че тя манипулира хората.

Джулия усети горчивината в гласа му, но беше твърде засегната, за да му съчувства, пък и първата ѝ мисъл беше как това ще се отрази на нея и на семейството ѝ.

— Няма да говоря с репортери за онази снимка.

— Може да нямаш избор.

Джулия видя, че Майкъл ѝ помахаше от трапезарията.

— В момента не мога да говоря. Ще ти се обадя по-късно.

Затвори телефона, наложи си да се усмихне и се запъти към него.

— Кой беше?

Не искаше да го лъже, но идеята да му каже истината още по-малко я блазнеше.

— Един приятел — каза уклончиво. — Не е важно.

— Лиз спомена, че е важно — той присви очи. — Този, с когото говори в петак вечер пред ресторанта, ли се обади? Фотографът ли беше?

— Да — отговори тя.

Кафявите очи на Майкъл потъмняха.

— Той не е фотограф на сватби, нали?

Налагаше се да му отговори искрено:

— Не, не е. Син е на човека, който е направил снимката, която видях в музея.

— Джулия! — възкликна разочаровано. — Не мога да повярвам, че още мислиш за това.

— Извинявай. Бях решила да престана, Майкъл. Щях да ти го кажа днес, но Алекс ми се обади, за да ме предупреди, че някаква репортерка подочула нещо и искала да говори с мен.

— Репортерка ли? Да не си полудяла?! — смаян попита той. — Ще го съобщиш във вестниците ли? Ще убиеш и сестра си, и семейството си. Това ясно ли ти е?

— И през ум не ми е минавало да се отнеса до вестниците, но след като вече е стигнало до пресата, трябва да измисля какво да правя. Репортерката смята, че онова дете съм аз.

Майкъл поклати глава с напрегнато изражение и стиснати устни.

— Ще заявиш, че не си детето от снимката, и ще сложиш край на историята.

— Смяташ ли, че ще ми повярват?

— Защо да не ти повярват? Това е най-тъпата идея, която съм чувал. Кажи ми честно, наистина ли си мислиш, че ти и майка ти сте живели в Русия, когато си била бебе? Ако беше така, защо не ти е казала? Зная, че имаш богато въображение, но трябва да признаеш, че това е абсурдно. Хващаш се като удавник за сламка, Джулия, и зная защо.

— Защо? — попита тя, очаквайки почти със страх отговора му.

— Търсиш причина да отложиш сватбата. Така е, нали?

ШЕСТА ГЛАВА

— Защо го направи? — без предисловие попита Алекс майка си в късния неделен следобед. Дойде направо в дома ѝ, тъй като не успя да я намери по телефона. Завари я да си седи спокойно в дневната, да пие червено вино и да адресира покани за приема, който даваше идната седмица. — Защо каза на журналистката, че Джулия е момичето от снимката?

— Ти ми нареди да си намеря друга гледна точка и аз така и направих — отговори тя.

— Възползва се от една невинна и нищо неподозираща жена, за да привлечеш общественото внимание към себе си.

— Към изложбата — поправи го тя. — Към творчеството на баща ти и към твоето. Ако беше дошъл да дадеш интервю заедно с мен, нямаше да ми се наложи да се възползвам от името на Джулия — тя се облегна удобно на белите възглавници на своя диван. — А сега ще ми кажеш ли откъде е Джулия Демарко?

— Нищо няма да ти кажа. На теб не може да се вярва.

— О, моля те — тя безгрижно махна с ръка. — Нищо лошо не съм направила. Може би се изсилих малко, но ти нямаше да търсиш негатива, ако не подозираше, че Джулия е онова дете.

Алекс се загледа в майка си, изумен от безочливото ѝ самочувствие за безпогрешност. Толкова беше погълната от себе си и от своите цели, че беше сляпа за всичко друго. Както изглежда, беше сляпа и за възможните последици от своите действия.

— Сама ми каза да зарежа тази работа — напомни ѝ той. — Вчера сутринта спорихме дали трябва или не да се занимавам отново, с каквото и да е, свързано с онова пътуване до Москва. Даже ми подсказа, че е възможно катастрофата на татко да не е нещастен случай — той замълча, за да достигне смисълът на думите му до съзнанието ѝ. — Тогава как ще обясниш защо изведнъж реши да публикуваш снимка, направена по време на това пътуване? Не ти ли мина през ума, че

катастрофата на татко и онова пътуване, а може би и снимката, са свързани по някакъв начин?

Майка му изгуби своята самоувереност и ръката ѝ видимо потрепери, когато оставяше чашата си.

— Аз... аз не мисля, че нещастieto с баща ти има нещо общо със снимката. Защо да мисля така?

— Защото вчера ти сама изрече подобно предположение — ядоса се той. — Точно ти ми го внуши.

Тя доста дълго се взира в него.

— Не зная какво да мисля за злополуката с баща ти. Нямах намерение да казвам на журналистката за Джулия. Получи се така, защото Кристин се отегчи до смърт, когато ти не се появи. Постоянно си гледаше часовника и въобще не ме забелязваше. Не бях сигурна дали ще напише и един ред за изложбата. Разбрах, че трябва да я заинтригувам, а лицето на Джулия беше пред очите ми.

— Това е проблемът, майко. Никога не мислиш, преди да говориш.

— А ти, Алекс, откъде знаеш? Почти не ме виждаш — срязва го тя. — Държиш се, като че ли искам да ти навредя. Опитвам се единствено да направя по-голяма реклама на изложбата. Не само заради себе си, Алекс. Правя го и заради теб. Не искаш ли светът да знае за творчеството на баща ти?

— Трябвало е да станеш политик. Веднага се досещаш как да извъртиш нещата. Но тук не трябваше да се намесваш — каза той, забелязвайки нещо като вина в очите ѝ. — И ти го знаеш.

— Съжалявам, че постъпих прибързано. Но съм сигурна, че можеш да оправиш това недоразумение. Само трябва да определиш среща на Кристин Дилейни и да я убедиш, че съм се объркала. Измисли ѝ някаква друга тема. Тя наистина се интересува от теб. Освен това е необвързана и привлекателна. Убедена съм, че ще я заплениш с някоя друга история.

— Нямах морални задръжки, нали?

— Не казах да спиш с нея, казах да я заплениш. Съвсем честно, Алекс, правиш от мухата слон. Толкова си уверен в моралните си принципи и в преценките си, същият си като баща си. За теб другите никога не са достатъчно почтени — тя взе чашата си и отпи глътка вино. — Не че ти винаги си действал по правилата. Когато се отнася до

нещо, което ти искаш, например съвършена снимка, случаят е различен. Даваш мило и драго. Когато аз те помоля съвсем малко да отстъпиш, сякаш ти казвам да убиеш някого.

Алекс изпита известно раздразнение, тъй като в думите ѝ имаше доза истина. Но не беше нарушавал безразсъдно правилата. Беше различно.

— Какво стана с негатива? — попита тя, сменяйки темата. — Намери ли го? Успя ли добре да го разгледаш?

— Не го намерих. Сигурно е унищожен.

— Какво ще правиш по-нататък?

— Ще проверя при Джо и Стен дали в редакцията случайно не са го запазили.

Тя кимна.

— Ако мога с нещо да помогна, ще го направя. И обещавам повече да не говоря прибързано. Ако желаеш аз ще се обадя на Кристин. Ще ѝ кажа, че съм се излъгала.

— Не, аз ще ѝ се обадя — отвърна той. Повече не искаше майка му да се замесва.

— Чудесно. Както кажеш.

Той стана, но се позабави, замислен за пощенския плик, на който бе написано името Сара. Инстинктът му го възпираше да споделя каквито и да са сведения с майка си, но все пак кого другиго да попита?

— Спомена ми нещо за друга жена в живота на татко — каза бавно той. — Изобщо нещо по-конкретно знаеш ли, или само подозираш? Някое име например.

— Сара — незабавно отговори тя и стисна устни. — Постоянно разговаряше късно вечер по телефона с жена на име Сара. Щом влезех в стаята, той затваряше. Но понякога долепвах ухо до вратата и го чувах да се смее и да шепне.

Той се почувства неудобно.

— Знаеш ли фамилното име на Сара?

Тя бързо поклати глава.

— Попитах Чарлс, но той не ми каза. Била стара приятелка, а аз съм била параноичка. Винаги така казваше, че съм параноичка, а аз не съм, Алекс. Чувствах, че някак си се е отчуждил, преди да се разделим. Знаех, че ме лъже. Беше прекалено несигурен, разсеян, потаен. Когато

го молах да ми повярва, за да ми каже истината, той не желаше. Тогава поисках развод. Не че не го обичах. А именно защото много го обичах.

Алекс не искаше да обсъжда брака на своите родители. В спомените му нямаше любов, а само мъчителни разногласия по всеки повод. Те се биеха, крещяха си, след което баща му се умълчаваше, а майка му затръшваше вратата на спалнята. Често се бе чудил как са се събрали. Но трябваше да си признае, че винеше повече майка си, отколкото баща си. Беше я чувал да плаче, но доказателства за неговото двуличие никога не беше виждал.

— Винаги има две страни, Алекс — каза тя меко. — Във всяка история.

Той я погледна право в очите, търсейки искреност и честност, но дълбоко в душата си все така не ѝ вярваше, че не преувеличава и дори, че не лъже за миналото.

— Тръгвам — каза той. — Не говори с никого за Джулия или за снимката.

— Да разбирам ли, че скоро няма да отпътуваш?

— Докато не разнищя тази загадка, никъде няма да ходя.

— Да не би да си хлътнал по Джулия?

— Аз почти не я познавам — отговори уклончиво той.

— Тя е красива жена.

Наистина беше красива и той не преставаше да мисли за нея, откакто се появи пред вратата му в петък. Но не възнамеряваше да сподели този факт с майка си.

— Винаги си обичал тази снимка — отбеляза тя, а очите ѝ замислено проблеснаха. — Сварвала съм те да се взираш в нея неведнъж, след като баща ти умря. Това момиченце... то те вика по някакъв начин.

— Гледах я, понеже не знаех защо тази снимка е толкова важна. И още не зная. Но ще разбера.

Цигулковото изпълнение беше неизразимо красиво, носеше утеха и спокойствие. Напрежението във врата и раменете на Джулия тъкмо взе да намалява, когато телефонът на бюрото ѝ отново зазвъня. Откакто се беше върнала от следобедното си радиошоу, телефонът

звънеше на всеки петнайсет минути. Обаждаше ѝ се Кристин Дилейни, журналистката от „Трибюн“, която я молеше да се свърже с нея колкото е възможно по-скоро. Нямаше намерение да ѝ се обажда. Какво да ѝ каже?

Джулия смъкна слушалките тъкмо навреме, за да чуе гласа на Кристин. Отвърна очи от досадния телефон, за да попадне на ядосания поглед на Лиз. Сестра ѝ, облечена с панталони и спортен пуловер с дълги ръкави, гледаше повторение на някаква телевизионна игра. Подпираше босите си крака на масичката, а в скута ѝ имаше купа сладолед.

— Няма да престане да звъни, докато не ѝ се обадиш — каза Лиз и отне звука на гърмящия телевизор. — Наистина е досадно.

— И какво да ѝ кажа?

— Че не си онова момиче.

— Трябва ми доказателство.

— Това ли търсиш в интернет?

Джулия се загледа в монитора на компютъра пред нея. Точно това правеше. С оскъдната информация, получена от баща си, търсеше нишка, която да я отведе до майка ѝ. Лиз остави купата със сладолед, стана, отиде до Джулия и надзърна над рамото ѝ.

— Преглеждаш некролозите ли? — попита изненадано.

— Кой е починал?

— Моите баба и дядо. Зная, че са живели в Бъфало. Фамилното им име е Дейвис. Хенри и Сюзан Дейвис.

— Откри ли нещо?

— Така ми се струва. Може би — тя посочи на екрана името Хенри Дейвидсън. — Не е точно същото, но е близко до Дейвис, а малките имена са същите.

— Моминското име на мама е Грегъри.

— Тя така ни каза, но татко е убеден, че имената на родителите ѝ са Хенри и Сюзан Дейвис. Не я е питал защо са различни.

— Какво пише в документа?

— Хенри Дейвидсън, 81-годишен, роден в Бъфало, починал след дълго боледуване. Съпругата Сюзан е жива. По-нататък се говори за работата му, бил е инженер, за дългия им брак — петдесет и девет години и за благотворителността им. Дъщеря не се споменава.

— В такъв случай не е същото семейство.

Джулия погледна Лиз.

— Струва ти се, че прекалено свободно съчетавам фактите ли?

— Да. Сюзан и Хенри са често срещани имена, фамилното им име е Дейвидсън, а не Дейвис, и никъде не се споменава дъщеря на име Сара.

Джулия слушаше Лиз, но всъщност си помисли с пределна яснота колко различни са двете. Лиз първо отчиташе отрицателните страни. Джулия веднага се насочвайше към възможностите. В момента при мисълта, че има вероятност да е открила следите на баба им и дядо им, усещаше трепет. Може би сведенията да не бяха съвсем точни, но нейният инстинкт ѝ подсказваше, че е попаднала на следа.

— Пропускаш някои важни моменти — възрази тя. — Живеят в Бъфало, същият град, същите имена. Възрастта отговаря. Струва си да се провери.

— Какво друго ти каза татко днес? — попита Лиз.

— Каза ми, че мама е учила в Северозападния университет. Спомена, че е имала съквартирантка на име Джаки. Живеели са на Юнивърсити Авеню, над магазин за кафе.

— Мама обожаваше кафето — каза Лиз с тъга в гласа. — Никога не си включвах будилника. Събуждаше ме шумът на кафе машината точно в седем сутринта. Казваше, че преди да е изпила първото си кафе, не може да говори — тя въздъхна и каза: — Но не виждам какво от тази информация ще ти помогне.

— Поне зная къде е учила. По някаква причина се е преместила да живее в Бъркли, така предполагам, защото татко ми каза, че два пъти е ходил в жилището ѝ. Не си спомня адреса, само името на улицата — „Фримънт“ или „Феърмънт“. Открих ги, съществуват, но и двете са много дълги. Ако тръгна от къща на къща, няма да ми стигне и месец да изнамеря евентуално някого, който да си спомни какво е било преди двайсет и пет години. Но все пак е нещо.

Джулия се почувства потисната. Лиз имаше право. Информацията, която имаше, не беше надеждна. С изключение може би на некролозите. Ако проследи Сюзан Дейвидсън или ще затвори тази врата, или ще открие нов път към миналото на майка си.

— Чудя се дали ще мога да взема адреса на Сюзан Дейвидсън от интернет — промърмори тя.

— И ако я намериш, какво ще ѝ кажеш? — попита Лиз.

— Като му дойде времето, ще реша.

— И какво ще се промени, Джулия, ако откриеш баба си? — поинтересува се Лиз. — Нищо няма да се промени, ето какво. Ти пак ще си бъдеш ти, а тя ще си остане жената, която е отблъснала нашата майка. Какво, за бога, искаш да й кажеш?

Джулия престана да пише, за да погледне сестра си.

— Не зная какво да й кажа. Но тя не е само моя баба, Лиз, а и твоя.

Лиз се обърка. Тази мисъл не ѝ беше хрумвала.

— Ти... ти си права — продума тя. — За мен Нона е моята баба.

— Да, но може би имаш още една баба. Никак ли не те интересува произходът на мама?

Минаха няколко минути, преди Лиз да тръсне глава и да отговори:

— Не, не ме интересува. Нямам нужда от друга баба. Имаме голямо семейство, Джулия, с толкова много празници, че невинаги мога да отида на всичките — Джулия се опита да отговори, но тя я спря. — Да, зная, зная. Имаш огромна празнина в живота си, за разлика от мен, тъй като не те е отгледал родният ти баща. Но въпреки че при двете ни е различно, не бих реагирала по този начин. Защото имахме чудесен живот. И сега, след като мама я няма, а татко е разстроен, ми се струва обидно да постъпваш така. Все едно му удряш плесница. Мама почина и ти хукна да търсиш истинския си баща.

Но тя не правеше това. Изобщо не търсеше баща си. Издирваше следите на майка си, нейното минало, четирите години, през които са били само двете, преди Сара да се омъжи за Джино. Не желаше да обижда баща си или да му внуши, че е бил лош баща, но можеше да разбере защо Лизи и дори баща ѝ биха погледнали на случая по различен начин.

— Говорих с Майкъл днес, след като ти тръгна на работа — наруши мълчанието Лиз. — Опитва се да бъде търпелив, но докато мама боледуваше, той чакаше, после след погребението ти даде време да преживееш скръбта си, и сега му сервираш нова история. Как можеш да искаш от него връзката ви да е все така силна?

Джулия не знаеше какво да отговори. Лиз беше права. Майкъл прояви голямо търпение. Чакаше я. Но толкова непочтено ли е да поиска ден-два, за да проучи снимката, която я тревожи?

— Двамата с Майкъл имаме цял живот пред себе си. Моля за съвсем кратка отсрочка — каза тя. — Даже още не съм анулирала датата за сватбата. Само преди два дни видях онази фотография. Не мога ли за няколко минути да се опитам да проумея дали има значение за мен?

Лиз се намръщи.

— Според мен това няма никакъв смисъл. Просто не искам да загубиш Майкъл. И не желая да създаваш повече проблеми на нашето семейство.

Преди Джулия да успее да убеди Лиз, че няма подобни намерения, звънецът на входната врата иззвъня. Стана, за да отвори, тъй като предположи, че е Майкъл. Но не беше той.

Блесна светкавица и я заслепи.

— Госпожица Демарко ли сте? Аз съм Кристин Дилейни.

Джулия примигна, докато види високата брюнетка, застанала в коридора.

— Мога да кажа, че забелязвам приликата — допълни Кристин и отпусна фотоапарата. — Почти през целия ден проучвах вашата снимка.

Тя прибра фотоапарата в чантата си и извади каталога от изложбата. Беше отворен на страницата със снимката на сирачето.

Джулия преглътна и се опита да измисли как да излезе от затруднението.

— Как дойдохте в тази страна? — попита Кристин.

— В момента не мога да ви отделя време — тя се наклони да затръшне вратата, но репортерката подложи крак.

— Почакайте, аз не хапя. Искам само първа да разкажа вашата история пред света.

— Няма история.

— Би трябвало да има. Направих някои справки и научих, че навремето, когато снимката е била публикувана за пръв път, се е вдигнал шум. Много хора са искали да ви осиновят. Сигурна съм, че ще се интересуват какво се е случило с вас — Кристин отправи топла, подканваща усмивка, за да предположи Джулия към изповед.

— Съжалявам, нямам какво да ви кажа — отдръпна се рязко Джулия. — Моля ви, вървете си.

— Това ли е? — прекъсна я Лиз и грабна каталога от ръцете на Кристин. — Това ли е прочутата снимка? — тя замлъкна. — О, боже! — Лиз поглеждаше ту Джулия, ту снимката. Пребледня, а очите ѝ се разшириха.

Джулия долови как репортерката ги наблюдава крайно заинтригувана и повлече сестра си навътре.

Затръшна вратата пред лицето на Кристин и сложи веригата, за да е сигурна, че няма да нахълта отново.

— Обадете ми се, когато пожелаете да говорите — провикна се тя пред вратата. — Ще пъкна под вратата визитната си картичка. Обещавам ви да бъда на ваша страна.

С разтуптяно сърце Джулия се оттегли на пръсти, въпреки че в момента Кристин си беше отишла.

— Сега разбирам — каза Лиз, когато срещна погледа на Джулия. — Това момиченце... — размаха каталога. — То прилича съвсем на теб като малка.

Джулия почувства огромно облекчение, когато най-накрая сестра ѝ проумя защо се държи толкова неуравновесено.

— Майкъл не забеляза приликата.

— Може би защото не те е познавал преди. Но аз те помня — тя отново се вгледа в снимката. — И все пак не разбирам как е възможно това дете да си ти. Как е възможно да си била в Москва? При това в сиропиталище. Освен ако не смяташ, че мама те е осиновила.

— Не виждам как би могла — отговори Джулия. — Било е по време на Студената война. Тогавя никой не е осиновявал бебета от Русия — взе каталога от ръцете на Лиз и за сетен път загледа снимката. — Това момиченце е най-малко на три години.

— Точно така — съгласи се Лиз. — Абсолютно невъзможно е ти да си това дете.

— Освен това и за секунда не мога да си представя, че не ме е родила мама — продължи Джулия. — Мама все казваше, че имаме еднакви носове и еднакви дълги крака. Не мога да понеса мисълта, че това не е истина.

Тя затвори каталога, като ѝ се искаше също така безболезнено да премахне съмненията си.

— Истина е — убедително каза Лиз. — Ти си ми сестра, имаме една и съща майка. Може би това дете е твоя двойница. Разправят, че

всеки някъде по света има свой двойник. Това дете тук е твоят двойник. Просто съвпадение.

— Съгласна съм, но искам да съм сигурна. Ако успея да намеря доказателство, че съм живяла в Съединените щати, когато е правена снимката, а момиченцето — в Москва, тогава ще се успокоя. Ще ми помогнеш ли, Лиз?

Видя в очите на сестра си колебание.

— Не зная, Джулия. Страхувам се — Лиз помълча и после продължи: — Ти може би искаш да узнаеш истината, но за себе си не съм сигурна. Не искам да те загубя.

— Това няма да се случи. Ние сме сестри, няма значение какъв е моят произход.

— Сега казваш така. Но...

— Какво „но“? Нима предполагаш, че нещо между нас ще се промени? Не бива. Повярвай ми — каза тя.

— Не зная в какво да вярвам. Противно ми е, че се случва това. Дойде ми твърде много. Мама почина само преди няколко месеци. Не може ли поне за малко животът да бъде нормален?

Джулия винаги даваше на Лиз онова, от което имаше нужда. Беше по-голямата сестра и така се полагаше. В момента сестра ѝ се нуждаеше тя да се откаже от търсенето на своето минало. Но точно това не можеше да направи. Цял живот се беше грижила за Лиз, а през последните две години и за майка си. Този път слагаше себе си на първо място.

Лиз обу сандалите си.

— Отивам на разходка.

— Ще дойда с теб.

— Не искам, трябва да помисля. Ще си взема мобилния телефон. Не се притеснявай за мен. Имаш си прекалено много грижи.

След като Лиз излезе, апартаментът стана тих, прекалено тих. Джулия обиколи стаята. Беше много неспокойна, за да се залови отново с компютъра. Лиз, за която приликата между момиченцето и Джулия беше нежелана, не можеше да откъсне очи от снимката. Този факт още повече засили желанието на Джулия да открие истината. Но сама нямаше да стигне до никъде. Нуждаеше се от помощ. Имаше само един човек, когото можеше да помоли.

— Благодаря ти, че дойде — каза Алекс, отваряйки вратата на Джо Кармайкъл. Джо беше с избелели джинси и яркооранжева фланелка. Шапка с огромна периферия покриваше плешивата му глава.

— Не ми благодари. Идвам с празни ръце — отговори Джо. — Говорих с Ели. Тя завежда архива на списанието. Не намери негативите на баща ти. Каза ми, че е претърсила всичко.

Алекс не беше очаквал друг отговор, но все пак изпита известно разочарование.

— Благодаря ти, че провери.

— Ще ми кажеш ли за какво става дума?

— Не още.

Джо го погледна замислено.

— Да не би да ми се наложи да те измъквам пак от пандиза?

— Никога не казвам „никога“.

— Да разбирам ли, че временно не си на работа? Или искаш да ти възложат.

При мисълта за следващото назначение Алекс почувства добре познатата тръпка. Предвкушаваше новото предизвикателство и обичаше този миг на очакване. Изпита силно желание да каже „да“ — беше готов да поеме на път. И защо да не замине? Джулия вече се беше оттеглила и нямаше нужда от него. Може би беше по-разумно да обърне гръб на миналото и да продължи напред. Но не можеше да понася недовършени истории и въпроси без отговори.

— Струва ми се, че се досещам — каза Джо. — Никога толкова дълго не си се двоумил.

— Тъкмо съм се захванал с нещо — призна Алекс. — Трябват ми няколко дни, за да приключат. След това отново съм на разположение.

— Ще ми се обадиш, когато свършиш или ако имаш нужда от моята помощ.

— Непременно.

Алекс отвори входната врата и за своя най-голяма изненада видя Джулия, която тъкмо се готвеше да позвъни.

— Ти си вкъщи — каза тя, — да не би да ви прекъснах?

— Не, не сте. Аз си тръгвам — отговори Джо и се ухили на Алекс. — Не е чудно, че не искаш да заминаваш. Време е да помислиш и за нещо друго, освен за работа.

Алекс не сметна за необходимо да му обяснява коя е Джулия и защо е тук. Тя също не изглеждаше склонна да разговаря. Джо предполагаше, че Алекс ще ги запознае, но след минута неловко мълчание се покашля и каза:

— Ще се видим.

— Кой беше? — попита Джулия, когато Алекс я покани да влезе.

— Издателят, с когото работя. Какво има? Останах с впечатлението, че приключи с мен, със снимката, с всичко, но като че ли забрави, че сключихме сделка.

Червенина заля страните ѝ от резките му думи, а в погледа ѝ забеляза вина.

— Изплаших се, когато видях името на майка ми върху пощенския плик. Затова избягах. Дойдох, защото журналистката, за която ме предупреди, се скъса да звъни, най-накрая се появи пред вратата и ме снима, преди да се усетя. Настояваше да пише за моята история, но самата аз не зная каква е тя — направи пауза. — Вчера ти казах, че слагам край, но сега искам да знам дали мога да разчитам на още една възможност?

Алекс искаше да каже „не“, да я остави сама да търси, защото животът му щеше да бъде много по-лек без нея. Но тя беше част от неговата недовършена история, поне докато не се увери, че не е момиченцето от снимката. Той затвори вратата.

— Заповядай.

Отиде до дивана и отмести куп вестници, за да ѝ направи място.

— Имаш много вестници — отбеляза тя.

— Обичам да зная какво става по света. Освен това проверявам конкуренцията.

— И за вестниците ли снимаш?

Той кимна и седна на стол срещу нея. Леко трепна при това движение. От време на време реброто го наболяваше.

— Добре ли си? — попита Джулия, тъй като не ѝ убягваше нищо.

— Добре съм.

— Онзи ден нямаше как да не забележа насиненото ти око и белезите. Четох за теб в интернет. Имал си неприятности в Колумбия.

— Тамошната полиция не хареса някои от фотографските ми обекти. Затвориха ме за няколко часа и двама здравеняци за разнообразие ме биха и заливаха с мръсотия — отговори той, като се

облегна. Вдигна крака върху малката масичка и допълни: — Не ми беше най-слънчевият ден, но оживях.

— Това е ужасно — тя сведе замислено глава. — Защо го правиш? След подобно преживяване защо продължаваш?

— Още наникъде не съм тръгнал.

— Но ще тръгнеш.

Не беше въпрос, а уточнение и на него не му остана друго, освен да се съгласи:

— Да, така е. Обичам работата си. Мобилизира ме и сам определям как да живея. Като фоторепортер на свободна практика отивам на горещите места по света и после продавам снимките си на най-високи цени.

— Пътуванията и лошите условия не те ли изморяват?

— Понякога, когато с дни не съм се къпал или пък не съм хапвал прилична храна. Но под краката ми винаги пари. Не ме съдържа на едно място. Ставам неспокоен — той замълча, любопитството му към нея нарастваше, а интуицията му подсказваше, че за негово добро не трябва да се интересува от нея. И все пак не успя да се въздържа и попита: — А ти? Обичаш ли да пътешестваш?

— Бих искала, но още никъде не съм ходила — Джулия въртеше годежния диамантен пръстен на безименния си пръст.

Алекс отново се учуди къде е годеникът ѝ и защо не е до нея в търсенето ѝ на истината. Никак не държеше той да участва, но все пак му изглеждаше необичайно.

— Пътувам във въображението си. Оставям музиката да ме носи по света. Но един ден бих искала и в действителност да го обиколя.

— Какво те спира веднага да го направиш?

Тя вдигна рамене.

— Имам задължения. По-точно винаги съм имала. Щом реша да отида някъде, винаги се случва нещо. Особено през последните две години — додаде тя. — Мама дълго боледува и не исках да бъда далеч от къщи.

— А сега? — продължи да разпитва той. — Нямах ли големи планове за медения месец?

— Дотам не сме стигнали, но Майкъл всъщност не обича да пътува, домашар е.

— Не знае какво пропуска. По земята има такива чудеса, които трябва непременно да се видят.

— Къде например? — попита тя с интерес, а сините ѝ очи блеснаха. — Разкажи за някое от тези чудни места, където си бил.

Той се замисли за момент.

— Водопадите на река Игуачу в Южна Америка, на границата между Аржентина, Бразилия и Парагвай. Ревът на водата пронизва тялото ти. Като че ли земята се разтваря — виждаше в ума си картината, но думите му не достигаха, фотоапаратът му също не можа да улови тяхната красота. Навярно някои неща не можеха да се запечатат на една снимка.

— Сигурно е изумително — каза Джулия. — Следващото ти пътуване къде ще бъде, Алекс? Знаеш ли?

— Не зная още. Току-що се върнах от шестседмична обиколка из Южна Америка. Беше дълго и опасно. Да не говорим каква мъчителна болка изпитвам при мисълта за... — гласът му заглъхна, когато осъзна колко много се е отпуснал пред нея. Колкото повече се сближаваха, толкова по-сложно щеше да става. Предпочиташе взаимоотношенията им да са непринудени и ясни.

— Каква мъчителна болка? — попита тя, очевидно желаше разговорът да продължи.

— Не искам да говоря за това.

— Не можеш да прекъснеш по средата на изречението.

— Мога. Не е приятно, Джулия. Не е нещо, което жените като теб трябва да слушат.

Тя се наежи.

— Какво влагаш в израза „жените като теб“?

— Красиви, чисти, недокоснати от жестоката действителност.

— Грешиш, Алекс. Съвсем наскоро се изправих лице в лице с най-жестоката действителност. Гледах как майка ми умира. Не ми казвай, че съм недокосната от ужаса ма скръбта.

— Извинявай — той се поколеба, преди да продължи: — Зад безчовечността стоят бедността и насилието, които понасят много хора по света. И после започнах да се питам какво добро правя, по дяволите, ако снимам някого, който току-що е застрелян в главата.

Забеляза, че е ужасена. Сега щеше да се откаже от повече въпроси.

Но тя не се отказа:

— Това наистина ли ти се е случило?

— Да.

— Кога?

— Миналата година.

— Как се справи?

Имаше достатъчно време да не се поддаде на състраданието в очите ѝ, но за пръв път изпитваше желание да сподели с някого за най-тежките моменти в живота си.

— Казах си, че поне успях да снимам. Поне ще има кой да разкаже за нея. Ужасно е да търсиш рационално обяснение, но това ме запази нормален.

Тя го погледна много внимателно и той усети как разгадава мислите му, а може би и душата му.

— Но това не премахна болката, нали? Коя беше жената?

— Просто жена, която ме молеше да ѝ помогна — той въздъхна дълбоко, когато спомените от онзи ден го връхлетяха. — Очите ѝ бяха черни като непрогледна нощ и безкрайно ужасени. Знаеше, че съпругът ѝ я гони. Обвиняваше я в прелюбодеяние. А тя била изнасилена от друг мъж в селото — Алекс поклати глава, сякаш искаше да прогони образа, запечатан в ума му. — Трябваше да направя нещо. Трябваше да видя, че той се приближава, но се бях съсредоточил в нея, фокусирах обектива и в слепващия миг тя беше простреляна в главата. Беше толкова чисто, малка дупка в средата на челото ѝ, почти като бенка. Когато се строполи, очите ѝ още бяха отворени. Умоляващи, още бяха отправени към мен, но вече беше късно — стомахът му се сви и му се повдигна. — Но направих снимка, нали?

— Тази снимка е била важна — бавно изрече Джулия. — Животът и смъртта на тази жена са придобили значение. По този начин си показал една несправедливост. Това е благородно призвание.

— Не се опитвай да ме изкараш герой — остро я сръза той. — Мислех само за себе си. Трябваше да ѝ помогна, а не да я снимам. Никога няма да си простя, че направих този избор. Тогава осъзнах колко често не забелязвам хората, а търся само подходящия момент за снимане, което ще ми донесе признание и награди.

— И тя промени начина ти на мислене.

— Да, въпреки че бих желал да не беше. По другия начин е по-леко — той се изчерви. — Имам нужда от една бира. Ти искаш ли?

— Да — прие тя.

В кухнята той се постара да си възвърне самообладанието. Възмущаваше се от себе си, че твърде много разказа на Джулия, но изпита някаква лекота след признанието. Извади две бири от хладилника, отвори ги и ги отнесе в гостната. Джулия беше станала и гледаше една от снимките му, закачена на стената в рамка:

— Това също ли е твоя работа? — попита и взе едната бира.

— Да. Защо изглеждаш изненадана?

Тя посочи веселия градински пейзаж.

— Не те мислех за веселяк.

— И аз си имам своите добри моменти — усмихна се той. — Тези снимки съм ги правил като студент. Още се учех да снимам. Когато дойдох да живея тук, трябваше с нещо да украся стените и си въобразих, че жените, които водят у дома, ще ги харесват.

Тя също му се усмихна.

— Значи ги използваш като повод, за да поканиш някоя жена.

— Не се изразих точно така.

— Точно така беше.

Той отпи голяма глътка.

— Защо не се заемем отново с теб, Джулия? Разкажи ми още веднъж какво стана с журналистката, която връхлетя у вас.

— Искаше да ме интервюира. Беше много нахална. Обясних ѝ, че нямам какво да ѝ кажа, но ми се струва, че не трябваше да я отправям без нищо. Какъв е въпросът?

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм сигурна. Много повече се притеснявам какво искам да правя по-нататък. Не ти ли е хрумнала някоя блестяща идея?

— Да открием коя си, преди някой друг да го направи — той я погледна право в очите. — Обясних ти, когато се срещнахме за пръв път, че връщане назад няма, и ето, че не можеш да се откажеш. Не защото аз съм го казал, а защото когато дойде при мен, задвижи нещата и с малко помощ от страна на майка ми вече няма спирание.

— Прав си. Днес говорих с баща си. Научих нещичко от него и проверих в интернет. Възможно е да съм открила моята баба, но това е само догадка.

— Така ли?

Тя кимна с леко неудобство.

— В имената има малка разлика, но тя може би живее в Бъфало, Ню Йорк, където е родена майка ми. Освен това баща ми каза, че майка ми е учила в Северозападния университет, но не зная...

— Майка ти е следвала в Северозападния — прекъсна я той. — Моят баща също. — Алекс изтръпна — едно познато усещане, когато чувстваше, че е попаднал на вярна следа.

Погледна я със съмнение.

— Университетът е много голям. Как мислиш, има ли вероятност да са се познавали? На колко години беше майка ти?

— Навърши петдесет и осем, преди да почине.

— А моят баща, ако не беше загинал, щеше да бъде на петдесет и девет. Така че е възможно по едно и също време да са учили. Моята майка ми каза, че жена на име Сара постоянно се е обаждала късно вечер на баща ми. Той убеждавал майка ми, че му е стара приятелка — Алекс се замисли откъде да започнат. — Стари приятели — повтори. — Ами, да! Трябва да говорим със Стен.

— Кой е Стен?

— От години работи в „Уърлд Нюз Магазин“. Беше издателят на баща ми, но което е по-важно, беше един от най-добрите му приятели. Били са приятели още преди баща ми да се ожени. Може би ще знае нещо повече за Сара.

— Ще му се обадиш ли веднага?

— Разбира се — Алекс взе телефона и след няколко минути получи покана от Стен. — Тръгваме.

— Наистина ли? — попита Джулия с напрегнато изражение.

— Пак ли размисли?

— Малко се страхувам какво ще научим — каза тя, а красивите ѝ сини очи издаваха, всяко нейно вълнение. Тя трудно можеше да скрие нещо. Чувствата ѝ веднага се отразяваха на лицето ѝ.

— А аз повече се страхувам да не разбере защо тази снимка беше толкова важна за баща ми — възрази той.

— Но нищо не пречи и сам да отида.

— Не, казах, че сме заедно, и така ще бъде — тя пхна ръката си в неговата и тялото му настръхна. Почувства неудържимо желание да подпечата обещанието с целувка. Що за лудост бе това?

В колата Джулия седна до Алекс. Сърцето ѝ биеше до пръсване, стомахът ѝ се преобръщаше. Преди да излязат, за миг тя си помисли, че Алекс се кани да я целуне. Погледът му... Още виждаше искрите на желанието, на потребността, на привличането. Самата тя не остана безразлична към този поглед. Тъкмо леко се наклони и тогава Алекс се отдръпна, грабна ключовете си и ѝ нареди да излезе в коридора, докато изгаси лампите, и заключи. Явно беше размислил. Добре че стана така. Беше сгодена. Бяха само... Не знаеше точно какви са, но със сигурност връзката им не включваше целувка.

Погледна го. Изглеждаше напрегнат. Нямаше представа дали е заради онова, което се случи помежду им, или защото го тревожеше какво предстои. А тя едва ли беше толкова храбра, за да попита.

След малко той излезе на „Президио Хайтс“. От двете страни на пътя се редяха великолепни къщи и жилищни сгради със скъпи апартаменти, граничещи с огромния парк.

— Приятелят на баща ти добре живее — отбеляза Джулия. — Тези къщи са прекрасни.

— Стен се премести тук две години след смъртта на баща ми. Жена му също бе починала. Не зная дали наследи някакви пари или нещо друго, но тази къща е по-разкошна от онази, в която живееше. Такъв човек е, обича да бъде обграден с красиви вещи — произведения на изкуството, старинни мебели, изящни копчета за ръкавели или... жена.

— Не се ли е оженил повторно?

Алекс поклати глава.

— Каза, че няма да се ожени втори път. Негова си работа. Пристигнахме.

Реставрираната викторианска къща беше разположена на върха на много стръмен хълм и имаше поне три етажа. Впечатлението на Джулия беше, че е внушителна и малко потискаща. Не можеше да проумее защо сам мъж, който е почти шейсетгодишен, държи да живее в толкова голяма къща. Всъщност не разбра и защо баща ѝ продаде удобната им и просторна къща и се завря в малък апартамент. Предполагаше, че е въпрос на вкус.

Още вървяха по алеята към къщата, когато входната врата се отвори. Сигурно беше Стен, който ги очакваше. Поздрави ги със сърдечна усмивка.

— Здравей, Алекс.

— Благодаря ти, че се съгласи да ни приемеш — отговори той.

— Няма проблеми. Нали знаеш, че винаги си добре дошъл.

— Запознай се с Джулия Демарко.

— Здравейте — каза Джулия, а погледът му я успокои. Изглеждаше добър човек и сигурно щеше да им помогне. Влязоха и тя се поспря, смаяна от красотата на дървения под на фойето, резбованите парапети на стълбището и от сводестите врати към гостната и трапезарията.

— Домът ви е поразително красив — прошепна тя.

— Благодаря. Да отидем в кабинета ми. Там е най-удобно. Запалил съм и камината. Тази вечер е малко хладничко и старите ми кокали са намръзнали.

Стен не изглеждаше стар. Беше висок и строен, облечен с хубав спортен панталон и тъмносив кашмир пуловер. Освен че обичаше да живее елегантно, държеше и да се облича елегантно. Кабинетът му беше също толкова внушителен, както и цялата къща, с тъмночервени дивани и дебел килим пред каменната камина. Бюрото до еркерния прозорец беше истинска антика. А изгледът от прозореца през деня сигурно беше невероятен. Джулия седна до Стен, а Алекс се настани срещу тях.

— Кажете сега какво мога да направя за вас? — попита домакинът.

Алекс обясни:

— Искам да те попитам за жена, която е била близка с баща ми. Казвала се е Сара. Не зная фамилното ѝ име, но се надявам, че ти го знаеш.

Стен се изненада.

— Очаквах да разговаряме за снимката на руското момиче — каза той и погледна Джулия.

Тя се зачуди какво ли вижда, когато я гледа.

— И дотам ще стигнем — отговори Алекс. — Но в момента се интересувам главно от Сара. Чувал ли си за жена с такова име?

Стен се облегна.

— Баща ти имаше приятелка на име Сара — състудентка от университета. За същата ли става въпрос?

— А спомняте ли си фамилното ѝ име? — попита Джулия.

— Дейвис струва ми се — отговори Стен. — Сара Дейвис. Защо питате?

— Името на майка ми е Сара — с вълнение изрече Джулия. — Но моминското ѝ име е Грегъри, или може би Дейвидсън. Сигурен ли сте, че е Дейвис, а не Дейвидсън?

— Да, защо питате?

— Майката на Джулия е учила в Северозападния университет — намеси се Алекс. — Чудим се дали нашите родители са се познавали.

— Защо не попитате майка си? — поинтересува се Стен и погледна Джулия.

— Почина преди шест месеца.

Стен преглътна, а вената на врата му запулсира.

— Съжалявам.

— Можете ли да ми разкажете нещо за Сара, която сте познавали? Как е изглеждала? Тя и бащата на Алекс имали ли са нещо като романтична връзка? И с двамата ли сте били близки? — питаше Джулия.

— О, по-спокойно, по-спокойно — той вдигна ръка, като че да се защити. — Не мисля, че имам право да обсъждам личния живот на Чарлс.

— Той не е тук, за да протестира — обади се Алекс. — Освен това не виждам какво би го разтревожило, освен ако ти известно нещо за него и Сара, което ние не знаем.

Стен се замисли за миг, после каза:

— Срещал съм се със Сара два пъти. Беше брюнетка, средна на ръст с тъмнокафяви очи, много привлекателна и мълчалива. Обикновено говореше на Чарлс. Приятелството им продължило и след като завършили университета. Веднъж той ми каза, че много неща ги свързвали.

— Какви например?

— Не уточни.

— Майка ми смята, че са имали любовна връзка — подхвърли Алекс.

Забеляза, че Джулия се сепна, и разбра, че я е сварил неподготвена.

— Това не си ми го казвал — изрече тя.

— Не знаех, че лицето, за което майка ми говореше, е твоята майка, въпреки че не сме абсолютно сигурни поради фамилното име — внезапно му дойде наум една идея, толкова елементарна, че той се учуди как не му е хрумнала досега. — Не може да нямаш снимка на Сара, нали, Джулия?

— Да, наистина имам — извади от чантата си портфейл и издърпа от него няколко снимки на Лиз и на други приятелки. Отдели една. — Правена е, когато се дипломирах — подаде я на Стен. — Познавате ли я?

— Да, това е тя. Сара Дейвис.

— По дяволите — изруга Алекс.

— Какво има? — попита Джулия. Видя в очите му прозрение. — Какво си спомни?

СЕДМА ГЛАВА

Алекс взе снимката от Стен и дълго я разглежда. Най-накрая имаха доказателството, което търсеха. Но на Джулия то нямаше да ѝ се понрави.

— Какво има? — отново попита тя разтревожено. — Каж ми.

Алекс посочи жената на снимката.

— Мисля, че тогава, в Москва, баща ми разговаряше с тази жена на Червения площад.

Джулия енергично отрече.

— Майка ми никога не е ходила в Москва. Тя не пътуваше. Страхуваше се да лети. Ако не можеше да се стигне до някое място с кола, не отивахме. Грещиш. Би трябвало да грещиш.

— Мисля, че не греша — възрази нежно той.

Тя го загледа с болка и смущение.

— Но не си абсолютно сигурен, нали? Искам да кажа, че все пак си бил малък.

— Да, така е. Може и да съм се объркал — не мислеше, че грещи, но много искаше да премахне от очите ѝ този израз на измамен човек.

Джулия се обърна към Стен:

— Знаете ли дали моята майка... дали Сара... е била в Москва, когато е правена онази снимка?

— Не зная — отговори той. — Алекс е бил там, не аз.

— Какво ти е известно за пътуването? — попита Алекс. — Имало ли е някакъв таен замисъл?

— Трябва да забравиш случая, Алекс — рязко изрече Стен.

— Посочи ми причина.

— Може да се окаже опасно за теб, за майка ти, дори за Джулия.

— Уточни защо.

Стен отклони поглед, сякаш искаше да се изплъзне. Това предизвика у Алекс недоумение и разочарование. Винаги беше

разчитал на Стен за всичко, както и да чува от него само истината. В момента усещаше, че Стен е готов да го излъже.

— Две години преди да почине, баща ти ходи няколко пъти в Русия — каза най-сетне Стен. — Беше запленил от страната и от хората. Възползваше се от всяка възможност да получи служебна задача. Даже теб записа в театралната трупа, за да те вземе със себе си. Искаше да видиш тази част от света, при това да бъдете заедно. Казах му, че е грешка. Според мен Чарлс се пъкваше със своя фотоапарат, където не му беше мястото. Няколко пъти имаше проблеми с правителството. Но ние успяхме да изгладим нещата, имяхме тази възможност. Казах му, че едва ли винаги ще бъде така. Предупредих го да бъде много внимателен, да спазва законните изисквания и да не снима там, където не му е позволено.

— Като снимката на момиченцето в сиропиталището — допълни Алекс. — Какво има на тази снимка, което никой не е трябвало да вижда?

— Не зная. Чарлс не ми е казал, но страшно се разстрои, когато снимката беше публикувана. Не забелязал, че е във филма, който изпратил в редакцията на списанието.

Алекс знаеше причината, тъй като сам той беше снимал.

— Друго какво каза татко?

— Казах ми да се грижа за теб и майка ти, ако нещо се случи с него.

Алекс почувства, че настръхва от това странно пророчество.

— Майка ми не вярва, че смъртта на татко е нещастен случай. Ти същото ли мислиш?

В погледа на Стен се появи съжаление и вина.

— Имаше много необясними подробности. Не се откри нито другата кола, нито тялото на баща ти. Освен това...

— Тялото на баща ти не е било открито! — прекъсна го Джулия, а сините ѝ очи се бяха разширили от ужас. — Не си ми казал, Алекс.

— Не обичам да мисля за това — отвърна той. Трябваше да даде някакво обяснение, въпреки че от тези спомени му прилошаваше. — Намериха колата, но всичко от купето беше изтръгнато и отнесено от водата, възглавниците на седалките, кормилото, резервните гуми... Представляваше купчина смачкано желязо. Видях я, когато я изтеглях по скалите. Все още се опитвах да намерят баща ми... — мъчително

въздъхна. — Претърсвах я и на другия ден. С майка ми гледахме от високата крайбрежна скала. Мислех си, че пак ще го видя. Представях си, че плува по гръб, както ме е учил да правя, когато се изморя.

— О, Алекс, толкова съжалявам — прошепна тя.

Думите ѝ го откъснаха от миналото, за което беше благодарен. Изкашля се и каза:

— Ами, това е, край. Или поне си мислех, че това е бил краят — изгледа Стен гневно: — Навремето не подозирах, че толкова много въпроси са останали без отговор. Стен, защо не потърси отговорите? Ти беше един от най-близките приятели на баща ми. Ако си се съмнявал, трябвало е да вдигнеш голям шум и да накараш полицаите да се скъсат от работа, но да открият истината.

Лицето на по-възрастния мъж се изопна.

— Точно с това се заех, но ми се обади един човек на име Даниел Брейди, също много близък приятел на баща ти. Работеше в някаква правителствена агенция. Не знаех точно коя. За себе си и за работата си беше много потаен. След злополуката с баща ти Брейди ме посъветва да се откажа. Обясни, че ти и майка ти ще бъдете в опасност, ако разследването продължи.

— Глупости — възмути се Алекс и скочи на крака. Не повярва на ушите си. Стен е подозирал, че баща му е бил убит, и нищо не е предприел! Не беше естествено.

— Алекс, успокой се — Стен протегна помирително ръка.

— Как да се успокоя? Ти си затворил очите си, защото някой ти е наредил ли? Не ти вярвам. И ти нямаше да повярваш. Какво още криеш, Стен? Защото не е само това.

Стен се изправи и двамата застанаха лице в лице.

— Друго не знаех. Честно да си призная, че не съм и искал да знам повече. Не бях като баща ти. Не ме интересуваха хора на другия край на света, чиято държава беше истински затвор за тях. Той искаше да им помага, но не можеше, защото от него се очакваше единствено да ги снима. Чувстваше се безсилен. Предполагам, че е направил нещо, което не е трябвало да прави. Когато Брейди ми каза да си гледам своята работа, не видях причини да не го послушам. Не можех да върна баща ти, но можех да изпълня онова, за което ме помоли — да се грижа за теб и за майка ти. Това и направих.

— Баща ми не е правил онази снимка. Аз я направих — Алекс видя изненадата на Стен. — Не ти ли е казвал?

— Не, не е.

Алекс сновеше напред-назад пред камината. Обясненията на Стен повдигнаха толкова много въпроси. Дори ако баща му е искал да предприеме някакви действия, не би се забъркал в политическите дела на чужда държава... А може би е бил способен на подобно безразсъдство. Миналата година Алекс също започна да мисли, че да снимаш не е достатъчно. Тъй като беше с журналистическа карта и фотоапарат, попадеше на неочаквани места и ставаше свидетел на събития, които не бяха предназначени за външни очи. Дали нещо подобно не се бе случило и с баща му? Ами ако е преценил, че има възможност да помогне? Заради това ли е умрял?

А не загина ли, защото Алекс направи онази снимка?

Господи, как ще живее, ако е било така? При мисълта, че е отговорен за смъртта на баща си, се задъха. Зави му се свят и трябваше да седне. Джулия веднага се озова до него и сложи ръка на бедрото му.

— Нямах вина — каза тя бързо.

Той погледна в сините ѝ очи и отново видя онова момиче. Може би наистина не беше негова вината, а нейна. Тогава го беше привлякла, както със сигурност и сега. Ако беше избягал преди, нищо нямаше да се случи.

— Тя има право — обади се Стен. — Не знаем дали смъртта на баща ти има нещо общо със снимката.

— Прекалено много случайности — отговори Алекс.

— Нека да разгледаме последователността на събитията. Публикува се фотографията. Баща ми ужасен идва при мен и ме кара да се закълна, че няма да кажа на никого. На следващия ден умира. Някакъв правителствен служител ти нарежда да се оттеглиш. Даже майка ми смята, че злополуката е подозрителна. Изяснихме си какво се е случило. Трябва де си изясним и защо се е случило. Какво толкова тревожно има на тази проклета снимка? Имаш ли негатива? Поисках го от Джо, но той не го намери.

— Предполагам, че е у майка ти.

— Не е у нея.

— Тогава сигурно е унищожен — Стен се поколеба. — Няма значение, Алекс. Било е толкова отдавна. Няма да спечелиш нищо,

връщайки се към миналото. Не можеш да предотвратиш случилото се. Няма да върнеш баща си. Понякога се налага да се откажеш.

— Както ти направи. А ти много бързо си се отказал — каза Алекс, като впи суров поглед в Стен. Той пребледня и Алекс разбра, че е засегнал болното му място, но не го беше грижа. Човекът, който почти през целия си живот бе имал като баща, сега му се струваше непознат. Как е допуснал да се прекрати разследването за смъртта на най-добрия му приятел. Беше недопустимо и непростимо. — Кажи ми, Стен — продължи той. — Защо насърчи майка ми да изложи фотографиите на баща ми, особено онази на момиченцето?

Той сви рамене.

— Оттогава изминаха двайсет и пет години. Навремето около фотографията се вдигна голям шум, започнаха да издирват момиченцето, много хора искаха да го осиновят... Предполагах, че след толкова време всичко е забравено.

— После какво се случи? — прекъсна го Джулия. — Какво се откри тогава?

— Агенциите за осиновяване отправиха запитване — отговори Стен — по какъв начин да се уреди осиновяването на детето. Някакъв правителствен чиновник се свързал със сиропиталището. Отговорили му, че такова дете няма. След две-три седмици публикувахме отговора в списанието. Може би по тази причина интересът замря.

— Някакъв правителствен чиновник! — повтори Алекс. — Нека да отгатна кой е бил — Даниел Брейди — Стен не отговори. По изражението му личеше, че това е истината. — Къде е сега този Даниел Брейди?

— Нямам представа.

Алекс не му повярва.

— Съмнявам се, защото ми се струва, че си му се обадил, веднага щом ти казах, че в петък Джулия ме потърси.

Стен напрегнато изрече:

— Как да те убедя да зарежеш това издирване, Алекс? Последното нещо, което баща ти би желал, е да се ровиш в личния му живот.

— Не съм дете. Нямам нужда от закрила — той погледна Джулия. Не се намеси в разговора им, но беше сигурен, че е запомнила всяка дума. — На какво мнение си ти?

— Да открием какво се е случило — с решителен тон отговори тя.

— Съгласен съм — Алекс се изправи. — Искам да говоря с Даниел Брейди.

— Ще му предам да се свърже с вас — отговори Стен.

— А защо не ни дадеш номера му?

— Трябва да ми се довериш, Алекс. Ще го уведомя, че искате да разговаряте с него — по-възрастният мъж въздъхна. — Мога ли да те помоля да не замесваш майка си?

Алекс се изсмя.

— Повярвай ми, това е нещо, което не зависи от мен. Тя вече се е свързала с една журналистка, на която е казала, че Джулия е момиченцето от снимката.

— Не е трябвало да го прави.

— Да, но го е направила. И тази журналистка е решена на всяка цена да разнищи историята на Джулия. Ще предадеш ли сведението на господин Брейди?

— Ще го предам.

— Добре. Тръгваме ли? — обърна се Алекс към Джулия.

Тя кимна, топло се сбогува със Стен и му благодари. Алекс не беше в настроение за любезности. Беше вече отворил външната врата, когато Стен го повика:

— Алекс, не отивай там.

— Трябва.

Едва когато се настаниха в колата и потеглиха, тя попита:

— И така, къде отиваме?

— Ще видиш — каза той.

Джулия трябваше да се досети накъде са се запътили, щом напуснаха очертанията на града, но едва когато пред погледа ѝ се ширна Тихият океан и Алекс спря в страничната алея на магистралата, осъзна намерението му. Той мълчаливо излезе. Тя се поколеба, тъй като не знаеше дали не желае да остане сам. Но се сети какво точно е станало тук и почувства, че не бива да го оставя сам. Излезе от колата и се приближи до заграждението в края на стръмния скалист бряг. Тук беше по-студено, а вятърът носеше пръски вода от океана. Пулсът ѝ се

ускори, когато погледна отвъд заграждението. Нощта беше ясна, блестяха звезди и лунните лъчи осветяваха сцената долу. Отвесният бряг беше поне двеста метра висок, виждаха се острите скали и каменните блокове, в които с рев се разбиваха вълните. Ако човек се окажеше близо до могъщите вълни, нямаше спасение.

Джулия си представи ужасни чудовища, дебнеци в черната морска бездна друга жертва. Инстинктивно се отдръпна. Страхуваше се от височините. Винаги имаше неприятното чувство колко лесно може човек да се подхлъзне и да полети надолу. Стана ѝ още по-студено от образите, плод на живота ѝ въображение. Искаше да се върне в колата. Всъщност най-много искаше да се прибере у дома, но не можеше да остави Алекс сам с картините на най-страшната нощ в живота му.

Спомни си думите му, как е очаквал да изтеглят колата, че се е надявал баща му да е жив, за да продължат живота си заедно. Колко ли изплашен и самотен е бил! Не разбираше защо майка му го е довела. Защо не го е оставила вкъщи на грижите на някой роднина.

— Тук се е случило — най-накрая изрече Алекс с дрезгав от вълнението глас.

Джулия го погледна. Беше се взрял в бездната долу и очевидно преживяваше наново миналото. Тя мълчеше, като остави на него да сподели онова, от което имаше нужда. Алекс не беше човек, склонен да се доверява. Тя чувстваше, че носи сам бремето си, особено когато е мъчително, бреме, което трогна сърцето ѝ. Фактът, че я доведе тук, ѝ подсказа, че съпротивата му е отслабнала, че неговата потребност да открие истината за смъртта на баща си е надделяла над същността му на силен човек, способен да се справя с всичко сам. — Тук се е преобърнала колата на баща ми — продължи той. — През всичките тези години съм вярвал, че е нещастен случай. Той караше много бързо. Обичаше високите скорости. Пътят е бил хлъзгав. Валяло е и не е имал видимост. Има толкова правдоподобни обяснения защо се е преобърнала колата и е полетяла от скалата.

— Тези обяснения може и да са верни — предположи тя неуверено. — Не знаем със сигурност какво се е случило.

— Разбира се. Дълбоко у себе си чувствам истината.

Не знаеше какво да му отговори. Никакви думи не бяха в състояние да премахнат болката му, особено след като се появиха и

съмненията му, че е виновен за инцидента. Той беше направил снимката. С това неразумно, импулсивно действие беше предизвикал събития, които и двамата не разбираха.

— Защо, по дяволите, са ти отдавали толкова голямо значение?
— промърмори той и я измери с безпомощен поглед.

— Нямам представа. Бих искала да зная.

— Трябва да открием.

— Ще открием — каза убедено тя. Нейните съмнения относно майка ѝ и миналото ѝ се задълбочиха и ѝ вдъхнаха смелост да действа. Ще намери истината, каквото и да ѝ струва. Тази мисъл ѝ напомни нейното участие в историята. — Сигурен ли си, че на площада си видял моята майка? Не ми отговаряй веднага — добави тя. — Първо си помисли, защото по този начин картината ще е по-вярна.

Той я погледна, по лицето му се преплитаха сянка и светлина.

— Добър физиономист съм, Джулия. Зная, че не това очакваш да чуеш.

— Как майка ми се е озовала тогава в Москва — тази мисъл беше крайно неприемлива.

— Обяснимо е... ако е била приятелка на баща ми.

Джулия се замисли. Не искаше да повярва на Алекс.

Предпочиташе да се е излъгал. Беше хвърлил само бегъл поглед на снимката с нея и с майка ѝ. А нейната майка имаше най-обикновен вид — кестенява коса, кафяви очи. Приличаше на хиляди други жени. Но Джулия се побоя да отиде по-далеч в заключенията си. Ако се опитваше да оспорва всяко ново разкритие, доникъде нямаше да стигнат. Прецени, че ще е по-добре, ако се държи естествено.

— Да приемем, че е била там — каза Джулия. — Може би и аз съм била с нея. Представи си, че ме е оставила в сиропиталището, за да се срещне с баща ти. Навярно се е заблудила, че това е детска градина.

— Да допуснем и това предположение — изрече бавно той, но тя би се заклела, че не прие теорията ѝ.

— Възможно е — продължи да настоява тя. — Съгласи се, че е възможно.

— Там не се ходеше просто ей така. По онова време не беше лесно да посетиш Русия. На твоята майка е била необходима сериозна причина.

— А театралната труппа? С мама може да сме били в състава ѝ. Струва си да проверим.

Докато говореше, все повече си вярваше.

— Нима мислиш, че ще забравиш подобно пътешествие? — попита той.

— Нищо не си спомням — каза тя разочарована. — Годиците, преди мама да се ожени за Джино, са изличени от съзнанието ми. И защо да си ги спомням?

— Съжалявам — той се поколеба. — Струва ми се необичайно, че преди да те осинови вторият ти баща, нищо не си спомняш. Чудя се защо нямаш дори най-бегъл спомен от ранните си години.

Тя усети накъде бие той и това никак не ѝ хареса.

— Да не би да мислиш, че съм изличила нещо от паметта си?

— Точно така.

— Добре. Но щом не приемаш моята теория, каква е твоята?

— За баща ми или за майка ти?

— И за двамата.

Алекс се облакът на парапета.

— За баща ми не е недопустимо да е бил въввлечен в някоя московска интрига. Няколко пъти съм се изкушавал да изоставя прикритието на фотоапарата. Не знаех, че и той се е чувствал по същия начин. Винаги ми е казал, че добрият фотограф трябва да бъде непредубеден наблюдател. Но ако е видял нещо, което го е разстроило, може би не е издържал.

— Значи подозираш, че е шпионирал за правителството ли? Това ли загатна Стен?

— Не желая да се задълбочавам толкова. Баща ми обичаше фотографията. Винаги беше със своя фотоапарат. Не вярвам, че е било само за фасада. Беше в кръвта му. Когато снимаше, беше в друг свят. И аз исках да бъда в този свят. Зная го откакто се помня — Алекс отново се взря в разбиващите се вълни и тежко въздъхна. — Мислех си, че познавам баща си. През всичките тези години съм си въобразявал, че зная кой е. А сега ми се струва, че изобщо не съм го познавал. Как стана така?

Усети мъката в гласа му и изпита дълбоко състрадание към него. Алекс вървеше по стъпките на баща си. Но те го отведоха в посока, която не искаше да следва. Така се беше вживял в една определена

представа за баща си, че му беше невъзможно да приеме нещо различно. Точно както тя не можеше да си помисли, че майка ѝ е някоя друга, а не скромната, ограничена жена, която я отгледа. Беше ѝ невъзможно да си представи, че майка ѝ се среща с мъж на площад в Москва.

— Поне разбрах едно — продължи Алекс. — Катастрофата на баща ми не е била нещастен случай. Отдавна трябваше да се досетя. В един миг беше изплашен до смърт, в следващия беше мъртъв. Това не е съвпадение. И всичко заради онази проклета снимка.

Студен вятър развя косата на Джулия. Докато прибираше влажните кичури, видя, че се спуска мъгла. Звездите бяха изчезнали. Луната също се скриваше и над тях се разпростря ледено покривало. Като че ли вселената им се присмиваше и им нашепваше, че ще разберат истината, когато му дойде времето, нито секунда по-рано. Пристъпи по-близо до Алекс; чувстваше остра необходимост от неговата топлина и сила. Изведнъж се изплаши: не знаеха какво ги очаква.

Постави ръка върху неговата. Усети стегнатите му мускули. Беше също толкова напрегнат, колкото и тя. Беше и гневен на себе си. В гнева му нямаше логика, но как да го убеди?

— Не си отговорен ти — повтори тя. — Бил си малък. Направил си една снимка. Само това е. Не трябва да поемаш вината върху себе си.

— Баща ми ме предупреди да не си играя с неговия фотоапарат — каза Алекс, а в гласа му се долавяше презрение към самия него. — Не го послушах. Ако го бях послушал, сега той щеше да е жив.

— Зная, че не мога да те успокоя...

— Не можеш — сръза я той. — Дори не се опитвай. Просто замълчи.

Тя се взря в неумолимия му профил. Изглеждаше толкова самотен, толкова отчаян в нещастieto си. Беше горд човек, с големи изисквания към себе си. Не би си позволил провал или некомпетентност, а в момента се обвиняваше за нещо, което не е било по силите му да избегне.

— Чувството е ужасно, нали? Изведнъж да осъзнаеш, че всичко, в което цял живот си вярвал за себе си и за родителите си, може да се окаже лъжа.

— Ужасно чувство — измърмори той.

— Но ти не си сам. Аз съм с теб. И зная какво означава изведнъж да се усъмня дали животът ми не е бил изграден върху лъжа.

Той се обърна и я погледна. Почти не виждаше лицето му. Мъглата се беше сгъстила. Просмукваше се в дрехите и в кожата им. Като че ли бяха единствените двама души на света, изгубени на остров от несигурни истини.

Тя потръпна. Алекс разтвори ръце.

Не разбра кой пръв пристъпи, но изведнъж гърдите ѝ се притискаха към неговите, а устните му бяха върху нейните и повече не ѝ беше студено. Стана ѝ топло, възхитително топло. Пое от горещината му, която прониза всяка клетка на тялото ѝ. Не искаше повече да мисли. Повече не желаше да се опитва да си спомня. Искаше да забрави... всичко.

Устните му бяха солени от морския въздух, устата му жарка, търсеца, дръзка. Чувствата, които изпитваха — скръбта, гнева, необходимостта — се вплетоха в чувствения допир на езиците им. Алекс зарови ръце в косите ѝ и я улови в клопката на една безкрайна целувка. Всичко останало беше смътно и призрачно, само това мигновение беше реално и Джулия не искаше да го пропусне. Най-сетне се откъснаха един от друг, горещият им дъх се издигаше в студа.

— О, боже! — промълви тя с ръка върху тръпнещите си устни. — Това не трябваше да се случва.

— Нямам намерение да се извинявам — заяви Алекс.

— Да тръгваме. Веднага — Джулия всъщност избяга в колата. Алекс тръгна по-бавно. Вече беше седнала и беше закопчала предпазния колан, когато и той се настани. — Не казвай нищо — предупреди го. — Просто ме закарай до вас, за да взема колата си.

— Какво толкова, Джулия, само една целувка.

Беше нещо повече от една целувка. Почувства го, а подозираше, че и той също.

ОСМА ГЛАВА

Джулия измънка набързо „довиждане“ пред жилището на Алекс и потегли към дома си, като си каза, че всичко е наред. И какво от това, че се целунаха. Беше кратък, зареден с енергия момент, естествено освобождаване от напрежението, което за Алекс не означаваше нищо, а още по-малко за нея. Голяма работа, трябваше да престане с тези мисли. Имаше далеч по-важни неща, за които да се тревожи: майка ѝ, бащата на Алекс, това проклето пътуване до Москва, което, както изглежда, най-неочаквано свърза Сара и Чарлс. Още не ѝ се вярваше, че тогава Алекс е видял на Червения площад майка ѝ, но беше принудена да се съобрази с фактите. Сара и Чарлс са били приятели. Започна разсъжденията си оттук и продължи по-нататък. Зададе си въпроса, дали Сара не е споменавала Чарлс пред Джино. Струваше си да го попита.

Докато си търсеше ключа пред вратата на апартамента, дочу отвътре смях — смееха се мъж и жена. Лиз и Майкъл. Пое дълбоко въздух, за да не хукне, накъдето ѝ видят очите. Тази вечер не беше в състояние да се разправя с тях. Чувстваше се толкова объркана. Освен това знаеше какво ще ѝ кажат, че е полудяла и че трябва да престане да се занимава с тази история. Но вече беше късно, а те я чакаха и се притесняваха. Така че се налагаше да застане срещу тях.

Предаде си нехаен вид, поне така се надяваше, че изглежда усмивката ѝ, и отключи вратата. Лиз и Майкъл се бяха разположили на дивана и гледаха телевизия. Върху масичката пред тях имаше купа с пуканки и газирана вода.

— Крайно време беше — каза Майкъл и се изправи, щом я видя. Отиде до нея и я целуна. Тя леко извърна лицето си и устните му едва докоснаха ъгълчето на нейните. Бързо се отдръпна с чувство на вина заради нежеланието си да го целуне, заради вкуса върху устните си от целувката на друг мъж.

— Как я карате вие двамата? — попита го тя и отиде към кухнята.

— Гледаме комедия. Сестра ти има странно чувство за хумор.

— Ами ти, да не би да си по-различен? — провикна се Лиз от дивана, като тъпчеше пуканки в устата си. — Ти не се смееше, направо ревеше.

— Ами, ти ревеше от смях — отвърна ѝ той.

Джулия се усмихна на словесната им престрелка.

— Ще направя чай. Навън застудя. Зимата идва.

— Мъртвият сезон — обади се Майкъл и отиде при нея в кухнята. Там един човек едва се завърташе, какво оставаше за двама. — Ще бъда щастлив, ако още месец-два не вали — прибави той. — Ще събера пари за нашия меден месец.

— Не е прието да се говори за това предварително — бързо го прекъсна тя. — По традиция се пази тайна.

— Искам да съм сигурен, че ще одобриш намеренията ми.

— Имам ти пълно доверие — отговори тя и наистина беше така. По-скоро на себе си нямаше доверие.

— И така, къде беше, Джулия?

Майкъл се облегна на кухненския плот със скръстени ръце и умислен вид.

Тя напълни чайника с вода и го сложи на котлона.

— Помъчих се да си изясня нещата — отговори неопределено.

— Лиз вече ми разказа за репортерката, която ви нападнала. Нещо друго случило ли се е?

— Това като че ли беше най-лошото — излъга тя. Най-лошото бе, че целуна друг мъж. Но не можеше да му го каже. Само щеше да го наскърби.

— Хвърлих още един поглед на снимката. Лиз ми я показа в каталога — каза той. — Признавам, че има известна прилика между теб и онова момиче, но по света има милиони синеоки и русокоси момичета. Освен това тази снимка е направена преди двайсет и пет години. Не мисля, че си ти, Джулия. Струва ми се, че си се взирала в нея прекалено много.

Усети искреността му и знаеше, че отчаяно иска да я убеди. Но се случиха много неща, за които той не подозираше.

— Страхувам се, че съм аз — заяви тя.

— Защо?

— По много причини. Лицето на момиченцето, медальонът, фактът, че майка ми много старателно е крила от мен подробностите от най-ранното ми детство — тя махна с ръка. — Моята майка беше невероятно потайна. Още ми е трудно да проумея колко старателно е прикривала миналото си. Онова, което още не зная, е защо да го е правила.

Майкъл въздъхна с разочарование или по-скоро от безсилие. Не можеше да го укорява. Как да разбере нещо, което и тя не разбираше.

— Ти сигурна ли си, че не си въобразяваш разни истории, за да запълниш празнината в своя живот?

Подобна проникателна забележка от страна на Майкъл беше изненадваща, тъй като той обикновено проявяваше практичност, без склонност към анализи. А тя наистина това ли правеше? В драматизъм ли обгръщаше белите полета в паметта си, за да предизвика интерес към себе си? Щеше да е по-добре, ако беше така. Животът ѝ нямаше да бъде една лъжа и нямаше да има тайни, които да се опитва да разкрие.

— Джулия, замисли се малко. Забърка се в това, веднага щом определи дата за нашата сватба. Според мен се паникьоса, когато ясно осъзна, че най-накрая осъществяваме намеренията си. Потърси спасение и като удавник за сламка се вкопчи в тази снимка — пристъпи ненадейно и застана пред нея, повдигна брадичката ѝ, така че нямаше как да не го погледне в очите. — Не се притеснявай. В реда на нещата е да си нервна. Бракът е сериозна промяна в живота. Завинаги е. Не ти е необходима причина, за да отлагаш сватбата. Утре ще се обадя в музея и ще отменя датата през декември. Ще си намерим друго място след януари другата година, когато се почувстваш готова. Съгласна ли си?

— Да — отговори тя и от плещите ѝ се смъкна товар. — Защото не мога да се омъжа, без да зная коя съм.

— Джулия...

— Извинявай, Майкъл, но вече съм решила. Може и да си прав до известна степен за моята мотивация, но има нещо сбъркано в историята, която майка ми е разказвала, и няма да се примиря, докато не разбера какво е то.

— Без значение ли е кого ще засегнеш?

Тя се отдръпна, щом чайникът засвири. Изключи котлона и извади две чаша от шкафа.

— Вече разстрои Лиз — продължи той. — Дойде при мен почти разплакана. Каза ми, че се страхува да не те загуби в този твой стремеж към миналото ти. Ще бъде жестоко за нея, ако след смъртта на майка ви и ти си отидеш.

— Да, разбирам. Не искам да засягам Лиз, но това е нещо, което на всяка цена трябва да свърша.

— И от мен се отдръпна. Мислех си, че съм прекалено настоятелен за сватбата, но има ли и друга причина? Да не би да е заради онзи мъж, който ти помага? Тази вечер с него ли беше?

Ако имаше начин, не би отговорила на този въпрос, но Майкъл очакваше обяснението:

— Ходихме с Алекс да разговаряме с един приятел на баща му.

— Защо?

— Защото изглежда, че има някаква връзка между него и моята майка. Познавали са се в колежа. Опитваме се да разберем какво се е случило по-нататък.

— Не ми стана ясно. Искаш да кажеш, че сега си обвързана и с този човек.

— Още не зная. Разполагаме само със съвсем малко и неясни сведения. Не виждаме смисъл. Това се опитвам да ти кажа, Майкъл. Нищо не си въобразявам. Има нещо сбъркано в историята за нашето минало, която моята майка ми е разказвала.

Майкъл доста дълго обмисля казаното.

— Добре, тогава защо не ме оставиш аз да ти помагам? Мога да правя всичко, което и той прави. Мога да търся в интернет. Мога да идвам с теб да говорим с хората.

Предложението му я изненада.

— Наистина ли ще ми помогнеш, след като имаш подобно отношение към тази работа?

— Искам аз да бъда човекът, към когото се обръщаш за помощ, а не този Алекс — отвърна раздражено той.

— Той е замесен, Майкъл. Той е ключът към моето минало.

— И само това ли е той за теб?

За част от секундата се поколеба.

— Разбира се, че е само това — отговори, но беше късно. — Майкъл...

Той вдигна ръце, прекъсвайки я:

— Не! Достатъчно каза засега. Стана ми ясно, че не можем разумно да разговаряме за нашето бъдеще, докато ти не откриеш отговорите, които търсиш, което няма да стане тази вечер, така че аз се прибирам вкъщи. В пет часа сутринта имам курс с яхтата за риболов. Ще говорим утре.

От това, че разговорът се отлага, й олекна.

— Добре.

— Ела тук — той я прегърна. Задържа я дълго, притиснал глава към нейната. — Не искам да те изгубя, Джулия — прошепна. — Трябва да разбереш, че бъдещето е по-важно от миналото.

Не се сети какво да му отговори. Майкъл знаеше всичко за себе си. Можеше да проследи своите предшественици до една вила в Тоскана в продължение на сто години. Не разбираше, че целият ѝ свят е разлюлян, че има нужда от сигурност, за да стои изправена.

Той я целуна. Тя отвърна на целувката му, защото наистина искаше да го обича. Но той навярно предусети нещо, понеже когато се отдръпна, изглеждаше още по-разтревожен. Трябваше да разговарят. Тя беше длъжна да му каже. Трябваше да бъдат честни един към друг.

— Майкъл — отново започна тя.

Той поклати глава.

— Недей, не сега. Не искам нищо да ми казваш, преди да си напълно убедена. Ще се видим утре.

Щом той си замина, Джулия въздъхна с облекчение. Чувстваше, или по-скоро беше сигурна... сигурна беше, че не може да се омъжи за него. Но бе толкова объркана. Не желаше да наскърби Майкъл. И в двата случая не искаше да сгреша. Имаше нужда от време, за да помисли. Но тази вечер беше уморена. Може би утре, когато се разсъмне, нещата щяха да придобият повече смисъл.

— Бих искала да благодаря на Гилермо Сандовал, че беше наш гост тази вечер — каза Джулия и се усмихна на стройния бразилски музикант с класическо образование, чиято група по-късно щеше да свири популярни латиноамерикански парчета в един нощен клуб на Сан Франциско. — Още се намират билети за концерта. Не пропускайте завладяващото изпълнение на Гилермо на самба и боса нова, музиката на неговата родина. След това съобщение нашият

спонсор ще ви предостави два безплатни билета — тя натисна бутона, за да включи рекламите, и махна слушалките си. — Благодаря ви, че дойдохте — обърна се към Гилермо, който веднага се изправи. — Зная, че осем сутринта е ранен час за един музикант.

Той се усмихна.

— Нямам нищо против. За мен беше удоволствие. Вашата станция излъчва чудесни програми и хубава музика, която трябва да се сподели със света.

— Напълно съм съгласна с вас.

Джулия го изведе от студиото, докато следващият гост в ефир заемаше мястото пред микрофона. Във фоайето предложиха на Гилермо кафе и сладкиши. Джулия се отби в своята преграда, за да провери съобщенията си и завари Трейси да чете вестник и да похапва поничка. В радиостанцията работеха само четирима души на пълен работен ден, така че никой нямаше претенции към служебното пространство.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо особено. Хубаво интервю.

Трейси лапна последната хапка от поничката.

— Благодаря. Търсил ли ме е някой, откакто си тук?

— Само половин дузина хора. Как изведнъж стана толкова търсена? — тя бутна пред Джулия жълт бележник, където беше записала няколко съобщения. — Сестра ти звъня два пъти. Майкъл, баща ти и някакъв образ на име Алекс, който, обзалагам се, е същият, който идва онзи ден.

Джулия погледна списъка с имената. Беше ранна утрин. Какво толкова се беше случило?

— Та онзи образ, Алекс, заръча веднага да му се обадиш, преди да говориш с когото и да било — продължи Трейси.

Това определено не прозвуча утешително.

— Олелията част от сватбената мания ли е, или нещо друго се е случило? — попита Трейси.

— Историята е сложна.

— Ако имаш нужда да споделиш, насреща съм. А сега ще се разкарам отгук, за да ти освободя работното място.

Трейси взе вестника си и челната му страница се изплъзна върху бюрото. Джулия я вдигна и сърцето ѝ замря, когато видя заглавието и

фотографията.

— О, Господи! — прошепна. — Не мога да повярвам на очите си, че са го отпечатали.

— Какво са отпечатали? — Трейси грабна вестника от ръцете ѝ и подсвирна.

— Станала си знаменитост, девойко! Виждала съм и по-хубави твои снимки, ама... виж ти! — Погледна Джулия въпросително. — Затова ли всички те издирват?

— Сигурно.

Джулия отново се загледа във вестника и за втори път прочете заглавието: „НАМЕРЕНА Е! НАЙ-ПРОЧУТОТО СИРАЧЕ В СВЕТА“.

Как се осмеляваха да публикуват подобно нещо без нито едно доказателство! Взе вестника и го разлисти, намери статията, придружена от друга нейна снимка, както и от една на Алекс. Акцентът беше върху изложбата, както и върху факта, че детето от една от най-известните снимки на Чарлс Менинг в момента живее в Сан Франциско. Съобщаваше се нейното име, както и ресторантът на Демарко и най-накрая между другото се споменаваше, че макар вдовицата на фотографа Кейт Менинг да твърдяла, че доказателствата не са солидни, били почти сигурни, че Джулия е сирачето.

— Джулия, вярно ли е? Ти ли си това дете? — попита Трейси.

— Не зная. Но онова, което зная, е, че никой няма право да публикува подобна статия без конкретни доказателства.

— В този раздел пишат само клюки. Те вдигат тиража на вестника.

— Добре, но не трябва да публикуват нещо, което не е доказан факт. Това може да нарани много хора — баща ми, сестра ми, Майкъл — поклати глава отчаяно. Трябваше да се досети, че щом журналистката има нейна снимка, ще я отпечата. — Дявол да го вземе, какво да правя?

Колежката ѝ се усмихна съчувствено.

— Нямам представа, но ми се струва, че идва спасението ти.

Джулия вдигна поглед и видя Алекс, който тъкмо влизаше с мрачно и решително изражение.

Тя изтича да го посрещне с вестника в ръка.

— Току-що го видях. И през ум не ми мина, че ще отпечатат това.

Чувстваше се напълно смазана. Така завъртя глава, че ѝ се зави свят. Не знаеше къде да се дене, накъде да се обърне. Когато Алекс ѝ подаде ръка, тя се отпусна в прегръдките му. Той притисна главата ѝ към гърдите си, тя затвори очи, чувствайки, че в момента се намира на най-подходящото място.

За съжаление моментът свърши прекалено скоро.

— Тази сутрин направих някои проучвания за баба ти и дядо ти — каза Алекс, като се отдръпна. — Открих Сюзан Дейвидсън, съпругата на покойния Хенри Дейвидсън. Обадих ѝ се по телефона и я попитах дали има дъщеря на име Сара.

Очите на Джулия се разшириха. Възнамеряваше да се обади на Дейвидсън, но още не бе събрала достатъчно смелост.

— Какво ти каза тя?

— Каза ми, че Сара загинала при пожар преди двацет и пет години.

— Не!

— Каза ми също, че Сара е следвала в Северозападния университет и че не минава ден, без да мисли за дъщеря си.

Джулия изтръпна.

— А за мен знае ли?

Той поклати глава.

— Не. Каза, че Сара е умряла неомъжена и сама. После се разплака и прекъсна разговора.

— Не разбирам — изрече Джулия. — Преди двацет и пет години съм била тригодишна. А моята майка ми е втълпила, че родителите ѝ са се отказали от нея, когато забременяла с мен, в такъв случай защо смятат, че е била съвсем сама? Не са ли се поинтересували какво е станало с бебето? С мен! Сигурно е грешка. Тази Сюзан не е моя баба.

— Мисля, че е — отвърна Алекс.

Тя го погледна и разбра, че е убеден.

— Защо? Нямаме никакво доказателство.

— Имаме. Не бягай отново от страх, Джулия.

Тя настръхна от резкия му тон.

— Не бягам. Само отбелязвам фактите.

— Не, ти изопачаваш фактите, унищожаваш връзката, но няма да ти се удаде. Твоят баща ти е казал имената на баба ти и дядо ти — Хенри и Сюзан. Те са имали дъщеря Сара, която е учила в Северозападния университет. Всичко съвпада.

Може би съвпаднаше. Може би тя просто се изплаши да направи връзката. Да се опитва да си представи някакви незнайни баба и дядо беше различно от това да говори конкретно за тях.

— Но ти имаш право — продължи Алекс. — Не трябва да правим прибързани заключения. Затова купих два самолетни билета до Бъфало, Ню Йорк. Полетът ни е в десет и четирийсет и пет и ако искаме да не го изпуснем, трябва веднага да тръгнем.

Тя зяпна смаяно.

— Да не си полудял? Не мога да ходя в Бъфало.

— Разбира се, че можеш. Като вземем предвид часовата разлика и краткия престой в Чикаго, ще пристигнем в единайсет часа тази вечер.

— А моето семейство? Не мога да ги зарежа сами да се оправят, особено след тази статия.

Ужасяваше се, че трябва да се обади на Лиз и на Майкъл, които сигурно нямаше да бъдат щастливи, особено след последното развитие на нещата.

— Без теб интересът бързо ще стихне — възрази Алекс. — Кажим им да отговарят: „Без коментар“. Това е най-сигурната ни следа, Джулия. Не трябва да я изпускаме.

— А Даниел Брейди?

— Не ми се е обаждал. Оставих на Стен още едно съобщение. И двамата имат номера на мобилния ми телефон. Освен това утре се връщаме.

Джулия доста време се колеба. Да живее с всекидневните си задължения и да разпитва по малко, беше допустимо, но да прекоси цялата страна вече беше сериозна стъпка. И все пак колкото по-бързо получише отговор, толкова по-добре. Освен това беше любопитна дали тази жена ѝ е баба.

— Каза ли ѝ за мен? — попита тя. — Каза ли ѝ, че ще отидем?

— Нямах възможност. Тя прекъсна връзката. Мога и сам да отида, ако предпочиташ да не идваш. Помислих си, дали...

— Искам да се запозная с нея — довърши изречението Джулия.
— Да, искам. Ако тя е моя баба, вероятно е единственият човек, който може да ми разкаже за майка ми. Трябва да се отбия до дома, за да си взема дрехи. Ще взема медальона и матрьошката. Възможно е да знае откъде са.

— Вземи и снимки на майка си — поръча Алекс. — Искам да съм сигурен, че говорим за една и съща жена.

Кацнаха в Бъфало. Джулия беше доволна, че взе палтото си, когато тръгнаха от Сан Франциско. Североизточният климат беше доста по-студен, облаците предвещаваха дъжд, дори сняг, а беше едва септември. Не можеше да си представи майка си, която трепереше при температура петнайсет градуса, да живее на Източното крайбрежие, където зимите бяха дълги и сурови. Може би това беше една от причините никога повече да не се е връщала. Но Джулия подозираше, че мотивите на майка ѝ нямат нищо общо с времето.

Алекс нае кола и връчи на Джулия пътна карта, докато излизаха от летището. Прецениха, че е по-добре да не се обаждат предварително на госпожа Дейвидсън. След като Алекс бе говорил с нея сутринта, значи беше в града и те се надяваха да я сварят вкъщи. На Джулия още не ѝ се вярваше, че прелетя през цялата страна, без да усети как мина времето. Но се радваше, че дойде. Нямаше значение какво ще научат, поне щеше да види града, където майка ѝ бе прекарала най-ранната си младост.

Оказа се, че баба ѝ не живее в самия град, а в Амхърст, предградие с изискани старинни къщи, разположени навътре от улицата, с много дървета и красиви дворове. Алекс паркира пред бяла двуетажна къща с небесносини кепенци и сандъчета за цветя в ярки цветове на прозорците. Джулия се зачуди дали майка ѝ е израснала сред тази идилия. Трудно ѝ бе да си представи, че ще загърби подобен дом или своите родители.

Преди да успеят да слязат от колата, на входната врата се показа една жена. Лампите светнаха, когато тя излезе да си вземе вестника. Беше нисичка, около метър и шейсет, с къса тъмнокестенява коса. Беше с тъмночервен велурен костюм, а на краката си носеше маратонки. Това баба ѝ ли беше?

Джулия прехапа устната си, тъй като изведнъж се изплаши от срещата си с тази жена.

— Представлението започва.

— Не се дръж така! — срязва го тя. — Не е смешно. Става въпрос за моя живот.

Изражението му недвусмислено ѝ подсказа, че според него тя преиграва, но Алекс постъпи много разумно, като не го натякна. Вместо това попита:

— Готова ли си?

— Не, но се съмнявам, че през следващите няколко минути ще бъде различно.

Джулия погледна през прозореца и видя, че жената ги наблюдава любопитно. Навярно се чудеше защо са паркирали пред нейната къща. Джулия излезе от колата и тръгна по алеята.

— Вие ли сте госпожа Дейвидсън? — попита любезно тя.

— Да. А вие коя сте? — предпазливо се поинтересува жената. — Не желая нищо да купувам.

— А ние не желаем нищо да продаваме — обади се Алекс, като ѝ отпрати вдъхваща доверие усмивка.

Джулия забеляза, че под въздействието на тази усмивка госпожа Дейвидсън се отпусна. Очевидно този мъж знаеше как да очарова.

— Искаме само да поговорим с вас — ѝ каза Джулия.

— За какво?

Поколеба се как да започне.

— За вашата дъщеря — каза най-после. — Сара. Госпожа Дейвидсън ахна и сложи треперещата си ръка на гърдите.

— Сара ли? — повтори. — Защо искате да разговаряме за Сара? — тя се обърна към Алекс: — Вие ми се обадохте тази сутрин по телефона, нали? Казах ви, че дъщеря ми умря и не ми е приятно да говоря за нея с непознати. Извинете ме...

— Почакайте — Джулия пое дълбоко дъх с мисълта, че няма как безболезнено да предаде новините. — Аз не съм непозната. Сара е моята майка.

— Не — жената заклати глава. — Това не е възможно. Сара загина в пожар. Нямахме деца. Имате предвид някоя друга Сара.

— Покажи ѝ снимката — посъветва я Алекс.

Джулия извади от чантата си снимката, на която тя и майка ѝ се бяха снимали в деня на дипломирането ѝ. Подаде я на възрастната жена. Госпожа Дейвидсън се премести под лампата. Алекс и Джулия също се приближиха, за да видят реакцията ѝ. Очакването не продължи дълго.

Докато разглеждаше снимката, възрастната жена се задъха.

— Тя е. Това е Сара, моето момиченце — тя вдиша поглед към Джулия напълно объркана. — На снимката е по-възрастна. Нищо не разбирам. Тя загина преди двайсет и пет години.

Джулия преглътна с усилие.

— Не, не е загинала. Тази фотография е правена преди седем години. Имам още, от миналата и от по-миналата година.

— Жива ли е? Къде е? Искам да я видя.

Господи! Не се беше изразила ясно.

— Извинете ме, трябваше първо да ви кажа, че майка ми почина преди шест месеца.

Старата жена отвори уста, за да каже нещо, но не успя да отрони и дума. После се олюля.

— Аз... не мога... да дишам.

Алекс я задържа, преди да се свлече на земята. Взе я на ръце и я понесе към къщата.

— О, боже! — Джулия се почувства страшно виновна. Нима причини на баба си сърдечен пристъп или инфаркт? Тя не беше млада. Беше слаба и деликатна и бе загубила съпруга си съвсем наскоро. Дълбоко съжали, че изтърси вестите за майка си така непредпазливо. — Не трябваше да ѝ го казвам по този начин — промърмори. — Трябваше да смекча удара.

— Няма друг начин — Алекс положи госпожа Дейвидсън на канапето в дневната и подпъхна възглавници под главата ѝ. Измери пулса ѝ и се наведе да провери как диша.

— Мисля, че само е припаднала.

— Да донеса ли вода или влажна кърпа.

— Няма да е зле.

— Неприятно ми е да обикалям из къщата ѝ. Тя не ни е поканила.

— Ами нали сме влезли — каза Алекс. — След като Сара е нейна дъщеря и твоя майка, значи сте роднини.

— Не мога да го повярвам — Джулия се загледа в своята баба. Беше пребледняла, лицето ѝ беше сбръчкано, особено около очите и устата. Като съдеше по реакцията ѝ, очевидно много бе обичала Сара. Но защо смяташе, че е загинала при пожар? И защо Сара твърдеше, че родителите ѝ са се отказали от нея, когато е забременяла? Толкова много въпроси вълнуваха Джулия. Искаше баба ѝ да се свести и да отговори поне на някои от тях. Но този път щяха да бъдат повнимателни. Жената беше около осемдесетгодишна. Едва ли беше много здрава. — Да се обадим ли на 911? Ами ако наистина има нещо сериозно?

— Вече се свестява — каза Алекс.

И наистина, баба ѝ размърда ръцете и краката си. Примигна няколко пъти с още по-объркано изражение.

— Какво... какво... се случи?

— Припаднахте — отговори Алекс, като коленичи до канапето. — Веднага след като ви казахме за Сара.

Сюзан се втренчи в тях, после се помъчи да стане.

— Нищо не разбрах от цялата история. Кой сте вие, бе, хора? Какво правите в къщата ми? Това да не е някаква зловеща шега?

В гласа ѝ се долавяше гняв.

— Не е шега — Джулия седна в другия край на канапето, а Алекс се изправи и отстъпи, за да не притеснява баба ѝ. — Казвам се Джулия Демарко. Моята майка Сара преди години ми каза, че родителите ѝ са се отрекли от нея, когато е забременяла. За мен цял живот това е било истината, докато Алекс не ви се обади тази сутрин, когато сте му казали, че Сара е починала преди двайсет и пет години.

— Загина в пожар... — започна старицата, но млъкна. — Но тази снимка, която ми показахте... Мога ли пак да я погледна?

Джулия ѝ подаде снимката и видя какви емоции изрази лицето на Сюзан, докато разглеждаше снимката. Тя докосна лицето на Сара с треперещ пръст.

— Това е тя, детето ми, но е толкова възрастна.

— На снимката е петдесет и една годишна, а почина на петдесет и осем.

Сюзан отново заклати глава.

— Беше на трийсет и три години, когато умря. Сигурна съм, защото беше точно след рождения ѝ ден. Обадохме ни се от Чикаго —

изрече със запъване. — Някаква непозната. Каза, че е съседка на Сара и че има много страшна новина. В тяхната сграда избухнал пожар. Сара не успяла да се измъкне. Всичко било изпепелено, когато пожарът стихнал — задави се и се помъчи да се овладее.

— Не можех да повярвам, че Сара вече я няма. Мислех си, че сънувам кошмар, и ще се събудя, но беше истина — погледна Джулия с огромни кафяви очи, умоляващи, изпълнени с болка. — Защо? Защо ще ми съобщят, че е умряла, щом не е била?

Сърцето на Джулия се късаше от страданието, изписано на лицето на баба й, докато преживяваше наново мига, в който е научила за смъртта на дъщеря си. И сега трябваше да превъзмогне факта, че Сара не е умряла тогава. Живяла е още двацет и пет години, но никога не й се е обаждала. Защо е постъпила така?

— Майка ми каза, че сте се отказали от нея, когато е забременяла — отново се обади. — Дали знаете защо?

Сюзан я погледна объркано.

— Не зная. На двацет и седем години Сара веднъж забременя. Беше извънматочна бременност, с много усложнения. Лекарят каза, че никога няма да има деца. Беше съкрушена. Приятелят й я напусна. Не можа да понесе мисълта, че ако се оженят, няма да имат деца. Беше много тъжно.

Джулия не вярваше на ушите си.

— Но тя ме е родила, както и по-малката ми сестра Елизабет. Значи след онази бременност е имала още две.

— На колко сте години?

— На двацет и осем. Майка ми е била на трийсет, когато ме е родила. Как е възможно да не знаете за мен! Изминали са цели три години преди предполагаемата й смърт.

Сюзан отвори уста да отговори, но се разхлипа. Изправи се с усилие.

— Трябва да...

Не довърши мисълта си, но те я чуваха как плаче, докато стигна до тоалетната.

— Ужасно е. Ние я убиваме — прошепна Джулия. — Не зная какво да правя.

— Вече не можеш да спреш — каза Алекс. — Започнала си и трябва да довършиш, тя заслужава да знае истината, не си ли съгласна?

— Може би щеше да бъде по-щастлива, ако нищо не беше разбрала. Съсипах живота ѝ. Дъщеря ѝ я е лъгала, оставила я е да живее с мисълта, че е мъртва, и двацет и пет години не ѝ се е обаждала.

Джулия поклати глава. Недоумяваше как майка ѝ е била способна на подобно нещо. Жената, която я бе отгледала, беше нежна, мила, състрадателна. Как е могла да остави в неведение своето семейство? Освен ако имаше някакво недоразумение... Сигурно това беше причината. Очевидно Сара е смятала, че в семейство Дейвидсън не е желана. Защо?

— Бих искала дядо ми да беше жив — обърна се тя към Алекс.
— Може би е знаел повече, отколкото е споделил с жена си.

— Все някой знае нещо — каза той. — Ако питаме, може би ще се доберем до истината.

— Толкова е мъчително.

— Съсредоточи се върху целта.

Тя погледна замислено Алекс.

— Така ли постъпваш в трудна ситуация — просто изключваш чувствата?

— По този начин оцелявам.

— Не зная дали аз ще мога. Мразя да наранявам хората.

— В края на краищата може би ще ѝ помогнеш. За втори път преживява загубата на дъщеря си, но ще си има две внучки. Все е нещо.

Стана ѝ приятно, че той се опитва да я успокои.

— Едва ли ще се получи, но все пак ти благодаря.

Джулия се изправи, щом Сюзан се върна. Очите ѝ бяха зачервени и изглеждаше състарена с десет години, но вече не плачеше. Все пак се беше овладяла.

— Добре ли сте? — попита Джулия.

— Не, но искам да чуя и останалата част от вашата история.

— Радвам се — усмихна ѝ се Джулия с благодарност. — Това е много важно за мен.

— Наистина ли сте моя внучка? — в гласа ѝ се долавяше почуда, но никакъв гняв или разочарование.

— Вярвам, че е така. Хайде да седнем. Можем да започнем от началото, каквото и да е то.

— Защо не започнем със студентските години на Сара в Северозападния университет? — предложи Алекс на двете жени, които се настаниха на дивана.

Сюзан мачкаше в ръцете си носна кърпичка, обмисляйки въпроса на Алекс.

— Дълго време живя в Чикаго. Завърши бакалавърската си степен и се записа да получи и магистърска. Искаше да работи в ООН или в друга престижна организация. Мечтаеше да промени света. Обичаше да седи до майка ми и с часове да слуша нейните разкази за родината ѝ. Мисля, че така се зароди страстта ѝ към езиците. Често се обаждаше на майка ми, за да упражнява произношението си.

Джулия затаи дъх. Предчувстваше, или по-скоро знаеше какво произношение е упражнявала Сара. Погледна към Алекс и забеляза в очите му същия проблясък.

— Какъв език говореше Сара? — попита той.

— Не ви ли казах? Съжалявам. Майка ми беше рускиня. Сара говореше свободно руски.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джулия не успя да се сдържи и ахна:

— Майка ви е била рускиня?

— Майка ми е дошла тук веднага след революцията. Никога не се раздели нито с акцента си, нито с желанието си да говори на родния си език. Аз така и не изпитах същото желание. Чувствах се неловко, че майка ми не говори съвсем правилно, но Сара беше различна. Майка ми дойде да живее при нас, когато Сара беше дванайсет-тринайсетгодишна. Двете много се обичаха. Бяха силно привързани една към друга — по страните ѝ се отрониха сълзи. — Майка ми почина, когато Сара беше на двайсет и четири. Преживя го много тежко. Бяха много близки — Сюзан изтри сълзите си.

„Много ѝ дойде“ — помисли си Джулия. За толкова неща искаше да я пита, но не знаеше откъде да започне. Стана и обиколи гостната, чувстваше се неспокойна и не я свърташе на едно място. Приближи се до камината и взе от полицата една снимка на Сюзан и на някакъв мъж, очевидно съпругът ѝ.

— Това е Хенри — каза старицата. — Почина миналата година.

Джулия взе друга снимка, на Сара като малка, седнала пред пианото, същото, което се виждаше в другия край на стаята.

— Казваше ми, че не знае да свири на пиано — прошепна Джулия.

— Така ли? Сара свиреше много хубаво — каза Сюзан.

— Странно е. Видях снимката, но нямам чувството, че говорим за един и същи човек.

— Аз също — отговори Джулия.

— Кажете ни какво стана, след като Сара завърши магистърската си степен — прекъсна ги Алекс. — Какво започна да работи?

— Преподаваше руски в университета — отговори Сюзан. — Влюби се в един професор. Той беше бащата на бебето, което загуби. След като той скъса с нея, тя напусна работа и не зная с какво точно се е занимавала след това. Казваше ми, че пътува много, без да се

притеснява за нищо. Не я виждахме често, за три години само няколко пъти. И после... си отиде завинаги.

— Никога ли не сте се карали — попита Джулия. Сюзан поклати глава.

— Никога. Последния път, когато говорихме, ми каза, че много ме обича.

— Кога разговаряхте? — попита Алекс.

— Около две седмици, преди да разбере, че е загинала.

Той сви вежди.

— Не се ли поинтересувахте какво се е случило? Не разпитахте ли за обстоятелствата, при които е загинала?

— Алекс, дай ѝ възможност да обясни — каза Джулия.

Алекс не беше така емоционално обвързан със Сюзан като нея и тя не искаше той да тревожи баба ѝ.

— Извинявайте, нямах намерение да ви притеснявам. Само се питах как толкова лековерно сте приели вестта за смъртта на Сара.

— Хенри се занимаваше с това. Отиде в Чикаго и говори с полицаите. Казаха му, че пожарът се дължал на повреда в газовата инсталация. Преди пожарната да пристигне на мястото, сградата била обхваната от пламъци. Само Сара била в къщата. Съквартирантката ѝ всъщност била в чужбина. Така е избягнала... — Не може да довърши изречението и отново се разплака.

— Всичко е наред. Няма нужда да говорите повече — каза ѝ Джулия.

— Когато Хенри поискал да я види... му отговорили, че няма какво да види — Сюзан въздъхна дълбоко и мъчително. — Погребахме праха ѝ в гробището край пътя. Всяка година на рождения ѝ ден ходя на гроба ѝ и ѝ разказвам за нас, за живота ни — подсмръкна и лицето ѝ още повече се сбръчка. — Как е възможно да е била жива и да не ми се обади!

Джулия не можеше да си представи защо Сара е причинила толкова страдание на майка си. Двайсет и пет години беше мълчала и майка ѝ беше живяла с мисълта, че е мъртва. Освен ако... нямаше някое разумно обяснение. А дали не съществуваше и трета страна в измамата? Ами ако родителите са ѝ казали, че не я искат, и после са се оправдали с нейната смърт? Имаше ли такава възможност? Веднага се набиваха на очи несъответствия във времето. И това най-много я

безпокоеше. Предполагаше се, че Сара е умряла, когато Джулия е била тригодишна, а по същото време е направена и онази снимка.

— Не мога да разбера какво е принудило Сара да ме нарани по този начин — добави старицата, като изтри сълзите си. — Изплаках си очите.

— Съжалявам — каза Джулия с чувство на безсилие пред такава тежка скръб. — Не трябваше да идвам и да ви разкривам всичко това.

— Казахте, че имам още една внучка, нали?

Джулия кимна.

— Казва се Елизабет. Аз я наричам Лизи. Имаме различни бащи. Всъщност не зная кой е моят баща, но мама се ожени за Джино Демарко, когато бях петгодишна и след девет месеца се роди Лизи. Сега е на двайсет и две. Красива е. Много прилича на майка ни.

— Ти никак не приличаш на нея — отбеляза Сюзан.

Джулия знаеше, че старата жена не иска да я засегне, но все пак думите ѝ я жегнаха.

— Все казваше, че имам нейния нос и дългите ѝ крака, но все пак си права. В действителност не си приличаме.

— И твърдеше, че сме се отказали от нея, така ли?

— Да, така твърдеше.

Сюзан не преставаше да клати глава. След малко попита:

— А къде живеете?

— В Сан Франциско.

— Много е далече. Как се е добрала чак дотам?

Джулия сви рамене.

— Никога не говореше за миналото си. Било много мъчително. И мълча до деня на смъртта си.

— А от какво почина?

— Разболя се от рак на гърдата. Две години се бори, преди да се предаде.

Очите на Сюзан отново се напълниха със сълзи.

— Майка ми имаше рак на гърдата. И в това си приличат — старата жена дълго мълча, преди да продължи: — Радвам се, че Сара е станала майка и е намерила любов — гласът ѝ бе изпълнен с тъга. — Съжалявам, че не е искала ние с баща ѝ да бъдем с нея. Това никога няма да го проумея.

Джулия помоли безмълвно Алекс за помощ. Като че ли всяка нейна дума само натъжаваше още повече баба й.

— Да си тръгваме вече — предложи той.

— Не си тръгвайте — каза ненадейно Сюзан. — Постойте още малко. За толкова много неща искам да ви попитам! Носиш ли още снимки на майка си?

Джулия кимна.

— Донесох доста. А дали имаш нейни от детските й години?

— Горе са — тя стана. — Всичко ще ви покажа, а ти ще ми разкажеш за вашия живот. И да се надяваме, че отнякъде ще излезе и отговорът.

Беше минало полунощ, когато си тръгнаха от дома на Сюзан и наеха стаи в един хотел до летището. Джулия беше капнала от изтощение, но също и много развълнувана. Видя стаята на майка си, както и снимки от детството й. Научи кои са баба й и дядо й, както и другите роднини. Разказаха си много истории и много плакаха. Алекс беше безкрайно търпелив и внимателен. Тя го погледна, докато взимаха асансьора, за да се качат на третия етаж, където се намираха стаите им, между които имаше врата, и се запита какво ли си мисли.

— Веднага ли ще си легнеш? — попита тя. — Искам да си поговорим.

— През последните четири часа ти само това прави — той отключи своята врата и я отвори. — Не ти ли стигна?

— Всъщност беше достатъчно. Сигурно те отегчихме до смърт.

Той вдигна рамене.

— Не беше чак толкова зле.

— Ще се видим сутринта — тя погледна часовника си.

— Което означава след около пет часа. Лека нощ.

— Лека нощ.

Тя влезе в своята стая и остави дамската си чанта, както и другата с необходимите пътни принадлежности на масата. Седна в края на леглото и пусна телевизора, но в този късен час вървяха само реклами. Изключи го с мисълта, че трябва да си легне, но беше зашеметена от преживяното. Усмихна се, когато чу почукване на междинната врата. Отвори я и каза:

— Промени ли намеренията си?

— И аз не мога да заспя — Алекс мина покрай нея и също седна на леглото. Облегна се на възглавниците, изпъна краката си и потупа мястото до себе си. — Защо не се отпуснеш и ти?

Тя не се решаваше, понеже предчувстваше, че подобно действие може да се окаже опасно. Бяха толкова заети с издирването, че забрави колко привлекателен бе Алекс. Но сега, в хотелската стая, когато останаха насаме, тя си спомни как се целунаха предната вечер.

Нима бе само преди ден? Толкова много неща се случиха оттогава.

— Какво има, Джулия? Изглеждаш разтревожена.

— Аз съм сгодена.

— Нима, вече няколко пъти го споменаваши.

Тя седна на леглото доста далеч от него.

— Трябва да се обадя на Майкъл и на Лиз. Сигурно се притесняват къде съм. Имам толкова да разказвам на Лиз!

— Предполагах, че си им оставила съобщение.

— Не им казах къде съм, а само че ще се върна утре.

— Според мен е достатъчно. Наистина ли искаш да им разкажеш за Сюзан по телефона?

Джулия обмисли възможностите. Като се вземеше предвид часовата разлика, в Сан Франциско беше едва девет сутринта. И какво да каже? Че е в Ню Йорк с Алекс и че в момента споделят едно легло ли? Идеята не й се стори особено благоразумна. Утре щяха да си бъдат къщи. Тогава по-лесно ще им обясни всичко.

— Имаш право. Трябва лично да им разкажа какво се случи. Ще говоря с тях утре — не хареса многозначителната му усмивка. — Какво? Защо ми се хилиш така? Нещо смешно ли казах?

— Търсиш си извинения, за да не говориш с твоя годеник. Не си ли задаваш въпроса какво означава това?

— Бях заета напоследък. А ти пък какво знаеш? Бил ли си влюбен някога? А сгоден, женен, да си имал гадже, с което да се гушкаш?

— Сега „гушкане“ ли му казват?

— О, не го извъртай, много добре знаеш какво казвам.

— Не си ли чувала думите: „Не е твоя работа“?

— Това не се отнася до нас. Ние сме приятели, а приятелите си споделят.

— Май не си имала много приятели мъже?

— Какво? Твоят любовен живот тайна ли е? — тя се обърна така, че да може да го гледа. — Все някога си имал сериозна връзка. Вече си минал трийсетте, нали?

— Станаха трийсет и четири — каза той. — Доста жени имаше, но само една сериозна връзка. Живяхме заедно около година. Бях двайсет и няколко годишен. Тя искаше повече, отколкото можех да ѝ дам. Край на историята.

Тя го погледна с интерес и се зарадва, че най-после ѝ каза нещо по-лично.

— Искаше да се ожените ли?

— Искаше къща, деца, целия задължителен комплект. Но аз току-що бях започнал да правя кариера и не ми беше до това. Мислех си, че може да ме почака, но тя не пожела — тонът му беше равнодушен, хладен, но нещо в изражението му ѝ подсказа, че не е чак толкова безразличен към тази любовна връзка, колкото показваше. — След това се хвърлих главно да работя и не се обвързвах.

— Изглежда ми някак самотно, Алекс.

— Повярвай ми, не е — увери я той с усмивка.

— Не говоря за секс. Говоря за истинска връзка.

— Тук е разликата между мъжете и жените. Ние искаме главно секс. Вие искате сигурност. Отдавна ми стана ясно, че не съм за брак. Харесва ми да съм свободен... също като баща ми.

— Но баща ти се е оженил за майка ти — отбеляза тя.

— Да, и виж докъде са стигнали — каза той с глас, изпълнен със сарказъм.

— Баща ти е един, ти си друг. Може би сега, когато си по-зрял, нещата ще бъдат различни. Доказал си се в професията. Преуспял си. Не ти ли е време за сериозна връзка?

— Предлагаш ли услугите си?

— Не — тя си прехапа езика. — Аз съм...

— Сгодена. Да, бе, вече го чух. На път си да се установиш на постоянен адрес, което е мечтата на всяка жена.

Нахалството му я изненада.

— Откъде си толкова сигурен каква е мечтата на всяка жена? Говориш много общо.

— Нали това искаш?

Тъкмо щеше да каже „да“, но премълча. Това ли искаше? Постоянен адрес! Беше възпитана по този начин. Но наистина ли това искаше?

— Хайде, Джулия, въпросът не е труден — подкани я с хладен тон той.

— Щях да кажа „да“, но всъщност истината е, че вече не зная какво искам. Всяко момиче расте с мисълта за дом, съпруг и бебета. Искам да имам деца някой ден, но не веднага. Има неща, които преди това искам да свърша.

— Какво например?

— Да пътувам. Да видя света. Да направя моето радиошоу популярно в цялата страна. Да се занимавам с благотворителност, която осигурява музикално образование на бедните деца в други страни. По този начин се предоставят музикални инструменти на онези, които нямат възможност да си купят. Организирам в Сан Франциско благотворителни концерти, но бих искала да направя нещо повече. Вярвам, че музиката носи на хората мир и хармония, че ги вдъхновява и лекува... — тя млъкна, когато забеляза усмивката му. — Много ли се разгорещих?

— Съвсем не. Харесва ми, когато се разгорещяваш. Очите ти заблестяват.

— Признавам си, че съм фанатичка на тема музика. Когато свиря на пиано или на барабани, или просто слушам някоя песен по радиото, се променям. Чувствам се по-добра, по-силна, по-способна, не усещам стрес. Тези кратки моменти преобразяват живота ми. Искам на всеки да се даде такъв шанс — да се чувства по този начин. Нима е лошо?

Не знаеше точно кога мнението му стана важно за нея, но наистина беше така, и тя беше готова да чака цяла вечност отговора му. Облиза устните си с нервно нетърпение и видя как погледът му се плъзна от очите към устните ѝ и тогава помежду им сякаш прехвърчаха електрически искри.

— Алекс! — подкани го тя. — Какво щеше да кажеш?

— Забравих. Разсейваш ме.

В очите му проблесна желание и тя се смути.

— По-добре си върви в твоята стая.

— Тъкмо взе да става интересно! А ти не се ли оплакваше, че постоянно прекратявам разговора по средата?

— А не го ли направи току-що? Разказвах ти за моята страст, а ти изобщо не реагира.

— О, реагирах, и още как — каза той. — Не се съмнявай.

Страните й пламнаха.

— Нямах това предвид.

— Искаш да знаеш какво мисля ли, Джулия?

Тя кимна.

— Да.

— Мисля, че си най-очарователната и най-красивата жена. Харесва ми страстта ти към музиката. Харесва ми, че имаш смели мечти. Също така ми харесва как облизваш долната си устна, когато чувстваш нещо, което не е редно, както правиш сега — той протегна ръка към нея. — Ела тук.

Дъхът й замря. Не можеше да си го позволи. Изкушаваше се, но беше грешно.

— Не мога.

Той спусна краката си на пода и толкова бързо се приближи до нея, че едва когато я прегърна и лицето му се оказа на милиметри от нейното, тя осъзна намеренията му.

— Нали ти е известно за какво служи годежният период? За да разбереш дали наистина желаеш лицето, за което ще се жениш.

— Предполагах, че е, за да се подготви сватбата — каза тя, сякаш с отчаяние.

— Желая те, Джулия. Мисля, че ти също, и въпреки това с всички сили се съпротивляваш.

— Дори да отговоря на желанието ти — каза сподавено тя, докато устните му се приближаваха към нейните, — за теб ще бъде мимолетно забавление, спирка за една нощ. Сам каза, че не ставам за кратка авантюра.

Но не искаше ли точно това в момента? Ръцете му галеха гърба й, усещаше горещия му дъх върху лицето си, устата му бе така изкусително близко.

Мобилният й телефон зазвъня и като че ли я заля студена вода. Тя трепна и се отдръпна рязко. Ръцете на Алекс се отпуснаха.

— Спасена от звъна на камбаната — пошегува се той.

— Ще се обадиш ли?

Джулия извади телефона от чантата си и видя, че я търси Лиз.

— Няма как да ѝ кажа къде се намирам. Няма да разбере. Самата аз не разбирам — погледна го. Беше ядосана и на себе си, и на него, тъй като той още повече я объркваше. — Предполагах, че съм влюбена в Майкъл. Не знаей зашто толкова силно те желая — каза тя искрено, — но смятам, че трябва да си отидеш.

— Онова, което ми трябва, си ти. Поне една целувка.

— С една целувка няма да мине.

— Ще мине... освен ако ти не пожелаеш повече.

— Знаеш ли, ти си самият дявол изкусител?

— И с по-лоши думички са ме наричали. Не искаш ли да разбереш със сигурност, Джулия? Ако наистина възнамеряваш да се омъжиш за твоя Майкъл, това изобщо не бива да те тревожи.

Не успя да отговори, защото устата му покри нейната с решителност, която сломи съпротивата ѝ. Навярно щеше да намери сили да му се противопостави, но как да се противопостави на себе си! Не беше толкова силна. „Само една целувка“ — нашепна си тя. И после можеше да се освободи от него.

— Джулия пак не отговаря — оплака се Лиз. Майкъл мълчеше. Той стържеше старите тапети в спалнята на новата си къща. Ризата му не беше закопчана и се виждаха гърдите му, покрити със ситни капчици пот. Тя дълбоко въздъхна и си наложи да не се заглежда, а да се съсредоточи в най-спешната си задача. Цял ден бе звъняла на Джулия, но освен краткото съобщение, в което се казваше, че е по нова следа, друг отговор не получи. — Трябва да говоря с нея за статията. И за мъжа, който се обади у нас. Имаше силен акцент и търсеше Джулия. От гласа му ми настръхна косата.

Затова бе дотичала при Майкъл.

Той спря да стърже и изтри чело с опакото на ръката си.

— Как ти прозвуча акцентът?

— Стори ми се руски. Тъкмо си помисля, че Джулия напълно се е побъркала, като си въобразява, че е момичето на снимката, и се случва нещо, което ме разколебава.

— Имам нужда от една бира — каза Майкъл. — Ти искаш ли?

— Абсолютно — тя го последва в кухнята. — Хей, какъв е този спален чувал и тези възглавници?

— Спя тук. По този начин мога да работя до късно и да започвам рано.

— На пода ли спиш?

— Не е чак толкова зле — засмя се той. — А ти си разглезена, не са ли ти го казвали?

— Май Джулия ми го е казвала.

Той отвори бутилката и я подаде на Лиз.

— Нямам чаши.

— Не се притеснявай.

Майкъл се облегна на кухненския плот и отпи от бирата си.

— Кажи ми нещо повече за това обаждане. Какво каза човекът?

— Търсеше Джулия. Да, сетих се. Произнесе името ѝ особено. Прозвуча като „Юлия“. Обясних му, че отсъства. Попита ме къде е и кога ще се върне, и дали има мобилен телефон. Каза, че трябва да говори с нея незабавно. Опитах се да го залъжа. Той се развълнува и започна да говори нещо на руски, така предполагам. После връзката прекъсна. Струва ми се, че се обади от уличен телефон. Чуваха се много странични шумове — тя поклати глава, беше изнервена и неспокойна. За кратко време толкова много неща се случиха, а тя бе в неведение. — На всяка цена трябва да говоря с Джулия.

Майкъл кимна.

— Тя положително ще ти се обади.

— Не ѝ е до телефона. Не е честно, Майкъл. Разбунва гнездото на осите, после оставя мен да се разправям с жилещите гадини.

Сравнението ѝ го накара да се усмихне.

— Ти май обичаш да драматизираш.

— Не обичам да драматизирам, но животът ми излезе от релсите. И твоят, ако не си забелязал.

— Забелязах — каза сериозно той. — Но Джулия положително не е наясно.

Лиз не беше съвсем убедена в това. Последните няколко дни като че ли разделиха Джулия и Майкъл. Той ремонтираше къщата и планираше бъдещето. Джулия се ровеше в семейни тайни и търсеше

своето минало с мъж, който не беше нейният годеник. Зачуди се защо този факт не тревожи достатъчно Майкъл.

— Защо не ми помогнеш малко с тапетите? — попита той. — Ще се разсееш, а на мен добре ще ми дойде.

За нищо на света не би стъргала тапети. Но не ѝ се прибираше вкъщи, където звънеше или звънецът на входната врата, или телефонът и тайнствени непозната търсеха сестра ѝ.

— Съгласна съм — каза тя, — но при едно условие. Ще работим един час, после ще поиграем на карти.

Майкъл много обичаше да играе блекджек. След като стана пълнолетна, именно той я заведе за пръв път на пътешествие до Лейк Тахо, за да си опитат късмета в хазарта. Джулия остана на плажа, а Майкъл посвети Лиз в играта на зарове, блекджек и покер. От тогава беше пристрастяването ѝ към картите.

— Имам едно тесте в чантата си — каза Лиз.

— Така ли?

— Признавам си, че се надявах да те накарам да поиграем. Когато си почиваш, разбира се. Зная, че къщата ти е фиксидея.

— Да, така е — съгласи се той. — Досега не съм имал своя къща. Винаги съм живял със семейството си. Цял живот това съм искал — да си имам свой дом.

— Къщата е страхотна.

— Ти как мислиш, дали Джулия ще я хареса?

За пръв път Лиз долови съмнение в гласа му.

— Естествено, че ще я хареса.

— Само ме успокояваш, нали?

— Според мен къщата ти е най-малката грижа — му каза тя.

Той се намръщи.

— Зная, но е единственото нещо, което мога да контролирам. Джулия не мога.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Стига — каза Алекс. Скочи от леглото и прокара ръка през чупливата си кестенява коса.

Джулия примигна, замаяна от тези няколко мига на страст и желание.

— Моля?

— Това е... — махна с ръка, сякаш не можеше да намери подходяща дума. — Грешка — най-накрая добави той. — Не искам да нарушавам територията на друг мъж. Какво, по дяволите, правя? И какво, по дяволите, правиш ти — да ме целуваш по този начин! Как можеш да твърдиш, че ще се омъжваш за някого, и после да целуваш друг, като че ли сърцето ти е торба с късмети — за всекиго по нещо, или по-скоро тялото ти.

Тя настръхна от обвинителния му тон.

— Ти ме накара. Идеята да се целуваме беше твоя. Ти започна пръв.

— А ти прие без съпротива. И също ме целуваше.

— Изненада ме.

— Да, бе, изненадата беше преди време.

Тя го погледна и въздъхна.

— Прав си. Отвърнах на целувката ти. Не можах да се овладея. Много съм лоша.

— Защо не скъсаш с този човек, Джулия?

— Защото е сложно. Майкъл беше до мен през най-тежките месеци в моя живот. Държеше ръката ми, когато майка ми умираше. Успокояваше ме. Беше ми опора.

— В такъв случай казваш „Благодаря“, а не „Ще се омъжа за теб“.

— Майка ми го обичаше. Беше много щастлива, когато се сгодихме. Каза ми, че Майкъл въплъщава всичко, което е искала за мен. За пръв път изглеждаше горда с мен. Тя не насърчаваше любовта ми към музиката. Фактически изобщо не я одобряваше. Смяташе за

глупост работата ми в радиостанцията. Искаше да се омъжа, да имам деца и да създам семейство.

— И ти се съгласи заради майка си ли? — попита той учудено. — Дотук не чух нито една основателна причина. Обичаш ли изобщо този мъж?

— Разбира се, че го обичам. Нима не го казах?

— Всъщност не го каза. Каза, че си му задължена и че годежът зарадвал майка ти.

— Да, обичам го. Майкъл е необикновено добър. Може би е прекалено добър за мен.

Той доста дълго се взира в нея.

— И за какво става въпрос? Ще се повеселиш с лошия, после ще се омъжиш за добрия и според теб всичко ще се подреди идеално, така ли? Ами когато се отегчиш от добрия, ще си намериш ли любовник?

— Никога няма да го направя — възмути се тя и ядосано скочи на крака. — За каква ме мислиш?

— И аз не зная. Но което е по-важно самата ти не знаеш. Навярно си най-обърканото същество, което познавам.

— Ти ме обърка заради онази проклета снимка, която си ми направил преди двайсет и пет години.

Стана ѝ по-леко, като се развика и изпусна малко пара.

— Мъчно ми е повече отколкото мога да кажа.

Тя въздъхна, а той закрачи напред-назад.

— Алекс какви ги вършим? И двамата сме капнали от умора. Не постъпваме разумно. Трябва да поспим.

— Аз няма да спя. Разтревожен съм, дори повече отпреди — каза той. — Умееш да ми го внушаваш, Джулия.

Чувството ѝ бе познато. Испитваше раздразнение и стомахът ѝ се преобръщаше.

— Да пуснем радиото.

— Защо?

— Сигурно ще си намерим хубава музика. Музиката винаги ми помага да се отпусна — предусещаше, че вероятно ще допусне още една грешка, но, изглежда, това бе нощта на грешките. — Всъщност не ми се стои сама. Би ли останал? Ще се държим на разстояние, няма да се допираме, няма да се целуваме.

Той се колебаеше.

— Леглото е голямо — тя седна в единия му край и нареди по средата две възглавници, една доста ненадеждна бариера. — Ще си стоя в моята половина, а ти в твоята.

— Нима ми вярваш?

Тя не се поколеба и секунда.

— Да.

Той помисли още миг.

— Става. Няма да си ходя.

— Добре — тя включи радиото и бързо премина през станциите, докато не чу дует за цигулка и виола от Моцарт в си бемол мажор. — Не е ли красиво? — попита и се облегна на леглото. Вече се чувстваше по-добре.

Алекс се изтегна в своята половина и подпря главата си с ръка. Заслуша се за момент и каза:

— Хубаво е.

— Хубаво ли? Думата е безизразна за съвършената хармония между двата инструмента и блестящия тон. Така силно въздейства, че усещам музиката вътре в тялото си.

— Хубава е — отново се произнесе той с лека усмивка. — Предпочитам саксофон или тромпет, някакво по-гръмко въведение.

— Да потърся нещо друго?

— Недей, това е чудесно. На теб ти харесва. Това ми стига.

Тя се загледа в тавана и остави музиката да отнеме напрежението от раменете, врата, от цялото ѝ тяло. Постара се да изличи всяка мисъл за случилото се през деня. Толкова много неща трябваше да асимилира и толкова много нови факти да преосмисли.

— Джулия!

Тя погледна към Алекс.

— Красива.

— Това прилагателно много повече приляга на музиката, отколкото хубава.

— Не се отнасяше за музиката — каза той с опасен блясък в очите, — а за теб.

О, Господи! Имаше чувството, че тези възглавнички помежду им не са надеждна бариера. Въздъхна дълбоко и после стисна очи, без да разреши дилемата иска ли Алекс да предприеме някакви действия или не. Усети, че се преобръща в леглото. Тялото ѝ се напрегна, но после

разбра, че се е обърнал с гръб. Да не беше сърдит? Трябваше ли да каже нещо?

— Спокойно, Джулия — промълви той след миг. — Няма да проумеем всичко за една нощ. Винаги има и утре.

След почти шестчасов полет кацнаха в Сан Франциско малко след единайсет часа във вторник сутринта. Алекс беше свикнал да пътува и да се задоволява с малко сън, но трябваше да признае, че е изморен. Бяха спали само няколко часа, при това неспокойно. Да лежи до Джулия само с няколко възглавници помежду им, за него беше истински тест за самообладание. Не биваше да я целува, не биваше да се поддава на този импулс. Но колкото повече я опознаваше, толкова повече я харесваше и все по-непреодолимо го привличаше.

Поне с пътешествието имаха успех. Джулия намери баба си. Научиха нещо за миналото на Сара. Сега трябваше да разгадаят останалите тайни.

Тъкмо излизаха от паркинга и мобилният му телефон извънтя. Номерът не му беше известен.

— Ало — обади се той резервирано.

— Алекс Менинг ли е? — попита мъжки глас.

— Да.

— Даниел Брейди се обажда, Алекс. Видях снимката във вестника и говорих със Стен Хардинг. Трябва да се видим.

— На всяка цена.

— Удобно ли ви е да се срещнем след половин час в „Къщата на скалата“. Ще ви почерпя едно питие.

— Удобно ми е. Ще доведе и Джулия.

— Щом няма друг избор, доведете я. До скоро.

— Кой беше? — попита Джулия, когато разговорът приключи.

— Даниел Брейди. Определи ни среща след трийсет минути.

Очите ѝ светнаха.

— Това е страхотна новина. Най-после всичко идва на мястото си.

— Дано.

Над океана се стелеше мъгла и сивото небе едва просветваше унило. Алекс паркира до „Къщата на скалата“, старинен триетажен ресторант с изглед към Тихия океан и Тюленовите скали, където морските лъвове идваха да играят. Разположен в най-западния край на Сан Франциско, от ресторанта също така се виждаха големите кораби, които преминаваха под моста Голдън Гейт, за да влязат в пристанището на Сан Франциско. Алекс беше идвал тук веднъж като малък. Баща му му беше разказал историята на ресторанта и на някога известната екстравагантна обществена баня, построена през 1800 година. Банята и околността по-късно били превърнати в увеселителен парк. Днес банята и паркът не съществуваха. Беше останал само ресторантът.

Щом излязоха от колата, един възрастен мъж също слезе от сива лимузина, паркирана срещу тях. Облечен небрежно, изглеждаше на около шейсет години. Косата му беше светлокестенява, късо подстригана и оредяла на темето. Коремът му беше доста голям. Пушеше цигара, която веднага загаси, щом ги видя да се приближават.

— Алекс, изглеждате чудесно.

Алекс не знаеше защо се изненада или по-скоро разтревожи от факта, че възрастният мъж го позна. — Вие ли сте Даниел Брейди? — попита той.

— Същият — Брейди се усмихна и свали слънчевите очила, които закриваха кафявите му очи. — А вие сигурно сте Джулия. Видях снимката ви във вестника. Не е справедлива спрямо вас — той направи пауза. — Предложих да ви почерпя, но изникна нещо и няма да мога да остана. Искате ли да се поразходим и да поговорим?

Алекс тръгна до Брейди, а Джулия ги следваше.

— Защо никога не съм чувал за вас? — попита Алекс. — Стен каза, че сте били добри приятели с баща ми, но не си спомням името ви да е споменавано. Сигурен съм, че не сме се запознавали.

— С баща ви се виждахме по работа, обикновено в чужбина.

— Да разбирам ли, че работите за правителството? — попита Алекс. — Да ви се намира случайно документ за самоличност?

Брейди се подсмихна.

— Имам шофьорска книжка. Ще ви задоволи ли — той млъкна и извади от задния си джоб портфейл. — Не сте недоверчив колкото баща си.

— След като той е покойник, приемам го като комплимент — отвърна остро младият мъж. — Имаше нещо у Брейди, може би самодоволната му усмивка или прозиращата в държанието му хитрост, което го дразнеше. Взе документа и го погледна. Лицето беше същото. Адресът беше от Мериленд. — Далеч сте от дома.

— Винаги съм далеч от дома.

— А документ от разузнавателния отдел?

— Работата ми не изискваше подобен документ. Трийсет и седем години съм бил на тази работа. Ако е чак толкова необходимо, ще взема служебна характеристика.

— Какво по-точно сте работили за правителството? — попита Джулия.

Алекс внимателно го погледна, като се питаше как ще реагира на толкова пряк въпрос. Даниел само се усмихна и каза:

— Страхувам се, че това е поверителна информация — той прибра шофьорската книжка в портфейла, а портфейла — в джоба си.

— След като не можете да отговорите на този въпрос, може би ще отговорите на следващия — продължи тя. — Аз ли съм момичето на снимката?

— Разбирам защо мислите така — отговори Даниел. — Но дори да сте убедена, че сте онова дете, трябва да отричате. Трябва да се обадите на репортерката и да кажете, че това е грешка. Твърдете и пред други журналисти същото.

— Защо? — попита рязко Алекс. — Защо да лъже?

— Заради своята безопасност — Даниел стана мрачен.

— На снимката има нещо, което би трябвало да остане скрито, но баща ви не е знаел. Допуснал е грешка и си плати.

Алекс почувства, че сърцето му спира. Стен бе подхвърлил, че злополуката с баща му е в резултат на публикацията, но искаше да го чуе от устата на Даниел Брейди.

— Това ли твърдите, че баща ми е бил убит заради онази снимка?

Мъжът доста се колеба, преди да каже:

— Неговата катастрофа е много подозрителна. Казвам го само защото Чарлс беше мой приятел, а вие сте негов син. Той не би желал същото да се случи и с вас.

— Това не е достатъчно. Кой уби баща ми? Кой го блъсна от пътя? Кажете ми, по дяволите! — Алекс направи крачка към Даниел.

Искаше му се да го хване за яката и да го разтърсва, докато истината не излезе наяве. — Омръзна ми от намеци. Искам факти. Искам ги в момента.

— Казах всичко, което мога да кажа, Алекс, без да ви излагам на опасност.

— Няма значение, кажете ми. Мога да се грижа за себе си.

— А госпожица Демарко? И нейния живот ли искате да рискувате като вашия?

— Аз също мога да се грижа за себе си — отговори Джулия. Тя хвърли поглед на Алекс, за да го насърчи да не отстъпва и да продължава в същия дух, а самият той точно това правеше.

— След като не желаете да ми кажете за смъртта на баща ми, кажете ми за фотографията — настоя Алекс. — Какво знаете за нея, което аз не зная?

Даниел се огледа, като че ли се страхуваше някой да не ги чуе, но те доста се бяха отдалечили от ресторанта и наоколо нямаше никого.

— Искам да ви помогна, Алекс, но съм между чука и наковалнята. Не зная дали ви е известно, но някога баща ви ми спаси живота. Току-що бях започнал работа като агент. Забърках се в неприятности в Германия. Спаси ме баща ви. Длъжник съм му. На другия ден след като публикувах снимката в списанието, той се свърза с мен. Каза ми, че си иска дълга. Помоли ме да ви пазя. Обещах му.

— Ако не сте забелязали, аз съм възрастен мъж. Какаото и да сте му обещаали, вече не важи.

— Според мен не е така.

— Разберете, снимката на Джулия се появи във вестниците. Историята се разчу, независимо от нашето желание. Ако ви е известно нещо, сте длъжен да ни го кажете, за да не тъпчем на едно място. Баща ми щеше да оцени честността ви към мен.

Даниел се замисли за миг. Отмести поглед от тях и се загледа в океана. Алекс се чудеше дали си представя как Чарлс е намерил смъртта си в същия океан само на няколко километра оттук.

Най-накрая отново ги погледна.

— Добре. Ще ви кажа. Вярвам, че Джулия е момичето от снимката.

Сърцето на Алекс се сви. Откакто Джулия почука на неговата врата, предполагаше, че е така, но сега бе изречено на висок глас. Погледна към младата жена и видя на лицето ѝ уплаха.

— Майка ми била ли е там? — попита тя. — Познавахте ли я, господин Брейди? Познавахте ли моята майка?

— Да, преди много години я познавах — потвърди той. — Сара беше в Русия с театралната трупа. Работеше като шивачка на театралните костюми.

— О, боже! Била е там. — Джулия се обърна към Алекс: — Майка ми е била там! Нея си видял. Не исках да ти повярвам, но ти си бил прав.

Алекс се изненада, че Брейди им каза за Сара.

— Самоличността на Сара и задачата ѝ в Русия не са ли поверителна информация? — усъмни се той.

Брейди сви рамене.

— Слабо познавах жената. Беше приятелка с Чарлс и Стен. Стен ѝ помогна да влезе в театралната трупа.

— Сигурно ме е взела със себе си — каза Джулия. — И аз като теб съм имала руска виза. Предполагам, че ме е оставила в сиропиталището, за да се срещне с баща ти.

Алекс все още не приемаше сценария на Джулия и очакваше отговора на Брейди.

— Така ли е било? Оставяла ли е Сара Джулия по някаква причина в сиропиталището?

Брейди се двоумеше.

— Звучи убедително.

Лъжеше. Алекс инстинктивно почувства, че този мъж лъже.

— В такъв случай защо някой ще се безпокои за снимката на Джулия? Тя е била американско дете.

— Не е трябвало да бъде там. Някои места бяха забранени за чужденците. Никой не признаваше, че в Съветския съюз има сиропиталища, а какво остава да се снимат. Ето защо правителствените служби отрекоха, че е имало такова дете — той помълча. — Повече няма какво да говорим.

— Разбира се, че има — обади се Алекс дрезгаво. — Баща ми не е бил убит заради сиропиталище в Москва. Каква е била истинската причина? И кой го е извършил?

— Нямам представа. Но който го е организирал, е бил професионалист.

— Не ми е ясно — прекъсна ги Джулия. — Защо някой ще убива бащата на Алекс, след като е била публикувана снимката? Какво биха спечелили те от това? Всичко е било свършено и каквото не е трябвало да се показва, е било показано.

— Много точен въпрос — изрече бавно Алекс. — Защо ще го преследва някой?

— За наказание. За отмъщение. Бяха го пуснали в страната си. А той беше излъгал доверието им.

— Кой, по дяволите, са тези „те“?

— Казах ви всичко, което мога. Престанете да се интересувате повече, Алекс, за да не пострада още някой.

— А моята майка? — попита Джулия. — Тя също е била в Москва и ако аз съм детето на снимката, тогава и тя е застрашена. Но нея никой не я е проследил. Нали?

Вената на шията на Брейди запулсира.

— Не зная. Сигурно е била късметлийка.

— Късметлийка ли? — повтори Алекс. — Това ли е вашият отговор?

— След публикуването на снимката Сара се скри. Укритието ѝ беше сполучливо.

— Сполучливо укритие ли? — повтори Джулия, сякаш не вярваше на ушите си. — Вие говорите за моя живот, за моя втори баща, за малката ми сестра, за изминалите двайсет и пет родини, които живяхме с моята майка, със Сара. И наричате това сполучливо укритие!

— Говорите така, като че ли животът ви е бил щастлив, госпожице Демарко. Защо не зарежете всичко това?

— Не мога. Докато не разбере коя е била майка ми в действителност, няма да се откажа.

Брейди погледна часовника си.

— Съжалявам, но трябва да тръгна.

— Точно сега ли? — възкликна Джулия. — Имам още толкова много въпроси!

— Те ще трябва да почакаат — отговори той.

— Ами ако се наложи пак да разговаряме? Как ще се свържем с вас? — попита Алекс.

— Обадете се на Стен. Той знае къде да ме намери.

— Откъде знае? — попита подозрително Алекс. — По каква причина със Стен сте приятели? Стен също ли е замесен по някакъв начин в московската история? Казахте, че той е вкарал Сара в театралната трупа. Каква по-точно беше нейната роля?

— Стен беше издателят на баща ви.

— Това ми е известно, но какво беше участието му при организиране на културния обмен в Москва?

— Стен е меценат на изкуствата — каза Брейди с усмивка. — Работеше зад сцената при много културни събития в Русия и в други страни. Защо не попиташ него?

— Ще го попитам — замислено изрече Алекс. Припомни си какво разговаряха със Стен и разбра, че е скрил истината за участието си в онова руско пътуване. Защо? И други тайни ли имаше?

— Непременно трябва да тръгвам — заяви Брейди. — Поръчайте на Стен, ако искате да ме намерите. Веднага ще ви се обадя. Искам да ви бъда полезен и на двамата. Но най-важното е повече нищо да не търсите, да уведомите за това пресата и да продължите да живеете, сякаш нищо не се е случило — след тези думи той се обърна и влезе в колата си.

— Какво ти е мнението? — попита Джулия, когато останаха сами.

— Лъжеше, ако не през цялото време, то през повечето.

— И аз така мисля. Според теб за какво най-явно лъжеше? За майка ми, за баща ти... или за Стен?

— Де да знаех — Алекс пъкна ръце дълбоко в джобовете си и се загледа в океана. — Баща ми е бил убит. Само това научих със сигурност.

— Съжалявам, Алекс. И все пак грешката не е твоя.

— Все някой е сгрешил.

— Хайде да се поразходим по брега — предложи Джулия. Тя събу сандалите си с високи токове и нави крачолите на джинсите си.

— Не искам. Има мъгла и е студено. Но се налага да предприемем нещо — обаче изобщо не му идваше наум какво би трябвало да е това нещо.

— Не е така студено като в Бъфало. Ще видиш колко е приятно да усетиш пясъка под краката си. Преди да действаме, ще трябва да помислим. Хайде, Алекс.

— Добре.

Той събу маратонките и чорапите си и тръгна след нея по пясъчната ивица. Известно време само вървяха, заслушани в рева на разбиващите се в брега вълни, в крясъка на гмуркащите се чайки и в монотонното бръмчене на някакъв малък самолет. По едно време мъглата взе да се вдига и слънчевите лъчи надзърнаха през нея. Следобедът сигурно щеше да бъде слънчев, но в момента Алекс беше благодарен, че има мъгла. Отговаряше на душевното му състояние. Сякаш нещо у него проблясваше, но още нямаше определена форма, за да осъзнае ясно накъде да поемат.

Усещането на студения влажен пясък беше приятно. То като че ли го откъсна от миналото и го върна в настоящето. Не си спомняше кога за последен път се бе разхождал по брега. Вечно беше прекалено зает, за да отдели време за толкова простичко удоволствие.

Спря, когато Джулия се наведе, за да вземе една мидичка. Дългата ѝ гъста руса коса се разпиля по раменете ѝ и също както през нощта той посегна да зарови ръце в нея и да улови лицето ѝ за целувка. От спомена потръпна. Джулия беше красива жена. Не беше чудно, че го привлича. За съжаление не само тялото ѝ го привличаше неустойимо, а и нейната индивидуалност, широко скроеният ѝ начин на мислене, стремежът ѝ към истината, независимо дали ще бъде болезнена, любопитството ѝ към света, добротата ѝ, състрадателната ѝ и нежна природа, която би я подвела, ако повярва на лоши хора. Не искаше това да ѝ се случи, затова щеше да я закриля.

Но първо трябваше да разбере кои са лошите хора. Приблужи се към водата с мисълта, че морето крие отговорите. Баща му беше загинал в океана, вълните бяха погълнали надеждите и мечтите му. И всичко заради една фотография. Как да си прости? Негова беше вината за смъртта на баща му. Това беше безспорен факт.

Остър вятър задуха от океана и покри лицето му с пръски. За частица от секундата му се стори, че баща му иска да му каже нещо. Дали не се лъжеше? Ами ако се поддаваше на чуждо внушение? Защо да вярва на Даниел Брейди, на Стен и дори на майка си? Никой от тях не му бе дал и най-незначително доказателство.

— Помогни ми — прошепна той. — Помогни ми да разбера какво да правя по-нататък. С Брейди ли да говоря? Или със Стен? Има ли друг, когото не познавам?

Огромна вълна заприижда към брега. Разби се на метри от него и измокри краката и джинсите му. Дали това не беше нещо като отговор.

— Не ти ли е студено? — попита Джулия, като се приближи.

— Не се отдръпнах достатъчно бързо.

— Ти изобщо не помръдна. За какво мислиш, Алекс?

— За нищо.

— Не ти вярвам. Зная, че страдаш, а ти не си човек, свикнал на подобно нещо. Обикновено се чувстваш самоуверен и силен.

Безсилието предизвикваше гнева му.

Много точно изрази състоянието му Джулия. Мразеше усещането за безсилие, както се чувстваше в момента. Тази ненавист се зароди по времето, когато неговите родители му казаха, че се разделят, че баща му повече няма да живее с тях и че ще го вижда само от време на време. И това чувство за безпомощност се засили след смъртта на баща му и след погребението, когато остана сам. Създаде си свой свят, който контролираше. Сам се справяше. Сам носеше отговорност. Сам решаваше къде да отиде и къде да остане. Всичко се подреждаше идеално... досега.

— Тежко е да загубиш майка или баща — продължи Джулия. — Когато майка ми почина, като че ли загубих дясната си ръка. Мислех си, че повече никога няма да се почувствам пълноценна. Не мога да си представя как бих го преживяла, ако бях дете, особено след като майка ти не е сърдечен човек.

— Мразя я — призна Алекс. — Дълго време дори не й говорех. Обвинявах я, че ме крие от баща ми, докато се развеждаха, а междуременно го загубих завинаги. Дори си мислех, че заради нея се е озовал на хлъзгавия път през онази нощ. Предполагах, че са се скарали и той е карал много бързо. Сигурно не съм прав.

— Не ми изглеждаш убеден.

Той се обърна към нея.

— Не, не съм. Те са лъгали и преди. Как да повярваме, че сега не лъжат.

Тя поклати глава, в очите ѝ се четеше съчувствие.

— Не зная. Според теб Брейди излъга ли ни, че майка ми е била в Русия?

Алекс знаеше, че тя ще се зарадва на отговор, различен от този, който можеше да ѝ даде, но трябваше да ѝ каже истината, или поне такава каквато я виждаше.

— Не ни излъга, Джулия. Съжалявам, но смятам, че майка ти е била в Русия.

— Не искам да го вярвам.

— Има логика, помисли. Била е приятелка на баща ми. Баба ѝ е рускиня. Била е влюбена в страната, говорела е свободно езика. Разбира се, че е била там.

Джулия сви вежди.

— Тогава и аз съм била там.

— Да.

Очите ѝ гневно заблестяха.

— Добре, съгласна съм. Тя е била там и аз с нея. Трябва да разберем защо. Каква е следващата ни стъпка?

Какво е първото нещо, което трябва да направят... това беше най-ужасният въпрос.

— Би могла да постъпиш, както каза... или излъга Брейди. Да казваш, че си родена и израснала в Бъркли и че никога не си напускала страната. Тогава ще се освободиш от тази бъркотия. Можеш да се омъжиш за твоя Майкъл и да заживееш щастливо.

— С моето минало, пълно с тайни ли? Не мога така, Алекс — позамълча, преди да продължи: — Всъщност мога. Никога не съм имала смелостта да се погледна в огледалото и да се попитам коя съм. Оставих майка ми да умре, без да я попитам за онова, което ме интересуваше. Бях уплашена. И ще ти призная нещо: още съм уплашена. Но този път няма да се скрия. Ще вървя по тази следа до края на пътя, дори да ме отведе до Русия.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Джулия се прибра, завари Лиз да шие на шевната машина в кухнята, а около нея навсякъде имаше разпилени платове.

— Здравей — каза тя леко притеснена, тъй като не беше сигурна как ще я посрещне Лиз. Беше получила от нея повече от десет съобщения на мобилния си телефон с молба да ѝ се обади, но не ѝ отговори, тъй като предпочете лично да ѝ разкаже всичко. А сега съжали, че не беше ѝ го казала по телефона. Лиз продължи да шие, като с нищо не показва дори, че е чула Джулия да влиза. Явно беше много ядосана.

— С какво си се захванала? — опита се да подхване банален разговор Джулия, за да печели време. И все пак изпита известно любопитство какво ли е решила Лиз да прави с тези метри плат.

— Нещо съм си наумила — измърмори Лиз. Престана да шие и я погледна. — И така, най-после реши да се прибереш вкъщи. По какъв случай?

Джулия въздъхна. Беше уморена от пътуването, смутена от всичко, което беше научила. Не ѝ беше до разпавии с Лиз, но предчувстваше, че са неизбежни.

— Оставих ти съобщение, че съм с приятел — каза.

— Има ли си име този приятел? О, нека да позная. Алекс Менинг.

— Тръгнахме по една следа. Имам да ти разказвам новини.

— Никак не ме интересува, Джулия. След като на теб не ти пука за мен, и на мен не ми пука за теб.

— Не се дръж така, Лиз. И без друго ми е тежко.

— Аз ли съм причината? Как бих могла да правя живота ти труден, след като не съм те виждала двацет и четири часа? Не ти ли мина през ума, че усложняваш моя живот, когато изчезна и от пресата нямаше кого да преследват, ами погнаха мен и татко?

Лиз се залови да вади карфиците, а движенията ѝ бяха нервни.

— Досаждаха ли ви? — попита виновно Джулия. — Извинявай, Лиз. Мислех си, че ще изчакат да се появя отново.

— Къде беше?

— В Бъфало, Ню Йорк.

— Будалкаш ме. Изминала си целия този път натам и обратно за един ден!

Джулия кимна.

— Открих нашата баба.

Лиз се убоде с една карфица.

— Извинявай — каза Джулия.

— Какво каза преди малко?

— Открих нашата баба, Сюзан Дейвидсън, жената, към която се насочих чрез некролозите.

Лиз преглътна тежко, облегна се и пое дълбоко дъх.

— Не мога да повярвам, че си отишла, без да ми кажеш.

— Съмнявах се, че ще го одобриш.

— Ненаправно си се съмнявала. Нямаше да одобря постъпката ти. По дяволите, Джулия, ако си решила да объркаш своя живот, си е твоя работа. Но защо объркваш и моя? — попита тя. — Тъкмо заживях нормално след цяла година, прекарана в несигурност, и ти отново преобърна всичко.

Джулия долови мъката в гласа ѝ и искаше да я успокои. Но нямаше начин да разкрива истини за своя живот, без да засегне и живота на Лиз. Трябваше да я накара да разбере, че в случая имаше и добра страна. Преди всичко вече си имаха баба. Нима беше малко? Извади от чантата снимките, които Сюзан ѝ бе дала.

— Има и нещо друго, което трябва да знаеш. Госпожа Дейвидсън смята, че нашата майка е умряла преди двацет и пет години. Каза ни, че Сара е загинала в пожар.

Лиз я погледна изумено.

— Не разбирам.

— Мама е накарала родителите си да повярват, че е мъртва — Джулия не се досещаше как по-меко да ѝ го каже. Двамата с Алекс обмисляха какви ли не теории, включително и намесата на трето лице, което уж накарало Сара и Сюзан да повярват, че по различни причини връзката помежду им е прекъсната. Но не измислиха кое би могло да

бъде това трето лице. — Не зная какво точно се е случило — каза Джулия, тъй като Лизи мълчеше.

— Мама ни е казвала, че родителите ѝ са се отказали от нея. Госпожа Дейвидсън ни каза, че Сара е умряла при пожар. Една от двете лъже или някой друг е излъгал, но най-важното е, че госпожа Дейвидсън не подозираше за нашето съществуване или за това, че сме живели със Сара.

— Престани да я наричаш Сара. Тя е мама — изплака Лиз.

Джулия кимна, но си даваше сметка, че бе започнала да мисли все повече за своята майка като за Сара, може би, за да си я представи преди брака ѝ с Джино.

— Ето тук има снимки на нашите баба и дядо и на мама като малка — бутна купчинката към Лиз. — Ти много приличаш на мама, когато е била млада.

Лиз се колебаеше. Гледаше снимките, сякаш щяха да я ухапят.

— Не искам да ги гледам.

— И да не ги гледаш, няма да изчезнат.

— Не ме насилвай! — ядоса се Лиз. — Ти винаги се вайкаш, че не се зачитат чувствата ти. Не виждаш ли, че постъпваш по същия начин към мен.

— Извинявай. Права си. Аз имах повече време от теб да го осмисля. Ако това ще ти помогне, госпожа Дейвидсън е много мила и разбрах, че е обожавала мама.

— Тогава защо се е отказала от нея?

— Обясни ми, че това не е вярно — повтори Джулия. — Тя дори не знаеше за моето съществуване. Според нея мама не е била омъжена и не е имала дете. Даже беше убедена, че мама не може да има деца, тъй като няколко години преди да се родя аз, е имала извънматочна бременност.

— Сигурно те е излъгала. Или тази госпожа Дейвидсън крие нещо. Тя и съпругът ѝ сигурно са причинили нещо ужасно на мама, когато е била дете. Да не е била изнасилена или... — Лиз махна неспокойно с ръка, сякаш се опитваше да намери разумно обяснение за този хаос.

— Честно да ти кажа не вярвам мама да е била малтретирана от родителите си — отговори Джулия. — Госпожа Дейвидсън не престана

да плаче, когато разбра коя съм. Не разбираше защо Сара я е оставила да живее с мисълта, че е умряла. Толкова много я е обичала.

— Тогава защо мама ни е излъгала? След като според теб госпожа Дейвидсън не лъже, значи искаш да кажеш, че мама е лъгала.

— Страхувам се, че е така — призна Джулия, въпреки че бе мъчително да го произнесе. — Мама сигурно е имала сериозни причини. Каза е и на Джино същото, че родителите ѝ са ѝ казали, че е мъртва за тях, след като забременяла с мен. Никога не се е отклонявала от тази версия.

— Значи има нещо, което пропускаме — отбеляза Лиз. — Мисля, че не трябва да вярваме на тази жена, а на мама. Ние изобщо не познаваме госпожа Дейвидсън.

— Тя иска да ни опознае. Желаете да дойде и да се запознае с теб... когато бъдеш готова — бързо добави Джулия, когато Лиз започна да клати глава.

— Това няма да се случи. Нямам нужда от друга баба, особено такава, на която не мога да вярвам. Мама не е искала да я познаваме. Това ми е достатъчно. Не ме интересува защо. Пазила ни е. Каквото и да е направила, е било с такава цел.

Джулия си помисли, че и тя би желала да има подобно сляпо доверие в тяхната майка, но твърде много неща замъгляваха образа на майката, която тя познаваше.

— Има още, Лиз.

Сестра ѝ вдигна ръка.

— Моля те, млъкни! Не искам да чувам нищо повече.

— Мама е специализирала руски език в университета — каза Джулия, без да обръща внимание на молбата ѝ. — Нейната баба, нашата прабаба е била руска емигрантка. Двете говорели свободно руски. — Лиз не ѝ повярва. Джулия го прочете в очите ѝ. — Това не ти ли говори нещо?

— Нищо не ми говори. Подлудяваш ме. Ти винаги за всичко имаш въпроси. Защо просто не обичаш онова, което имаш, хората около теб, вместо винаги да търсиш нещо повече? Защо не се задоволиш поне веднъж в живота си? — тя скочи на крака. — Трябва да тръгвам за работа.

— Не бягай, Лиз. Налага се да поговорим.

— Не, не се налага. Това е моето мнение. Ти прави каквото искаш, но мен не ме замесвай.

Лиз грабна ключовете и чантата си и излезе. Джулия се загледа след нея. Не разбираше как се случи така, че двете така рязко се разминаха. През изминалата година покрай грижите около майка им бяха станали по-близки от всякога. А сега бяха така разединени.

Лиз би казала, че Джулия е виновна, и навярно беше права. Може би Джулия искаше твърде много.

Но за разлика от Лиз нямаше да си затвори очите пред лъжите. През целия си живот се бе въздържала да попита за онова, което я интересуваше, от страх да не засегне майка си. Но тя почина и беше време да научи истината... цялата истина.

Стен не изглеждаше изненадан от появата на Алекс.

— Помислих си, че сигурно ще наминеш — каза той и го покани да влезе. — Срещна ли се с Брейди?

Алекс кимна и го последва по познатия път към кабинета му.

— Срецнахме се. Той потвърди твоето предположение, че баща ми е бил убит.

— Съжалявам, Алекс. Ще седнеш ли? Да ти предложи нещо за пиене?

— Не, благодаря — Алекс замълча за малко. — Има нещо, което ме безпокои, откакто се разделих с Брейди.

— И какво е то?

— Той каза, че сте били приятели със Сара и че ти си я взел на работа в театралната трупа. В действителност ти си бил главното действащо лице в организацията на пътуването. Каза също, че не ти е било за пръв път да организираш културен обмен между двете страни. Защо премълча този факт, когато в неделя бяхме тук с Джулия?

Стен се намръщи и раздражено стисна устни.

— Брейди не е трябвало да ви го казва.

— Защото не е истина, или защото не желаете ние да знаем? Пред мен и Джулия каза, че само два пъти си срещал Сара. Това беше лъжа.

— Не сме се срещали кой знае колко пъти — обясни Стен. — Връзките ми със Сара бяха ограничени. Чарлс ми каза, че умее

превъзходно да шие. Трупата се нуждаеше от шивачи за театралните костюми и аз я препоръчах.

— А културният обмен?

— Уредих го с два телефонни разговора.

Алекс се усъмни, че пътуването е било уредено само с два телефонни разговора. Стен отговаряше твърде уклончиво.

— Бил ли си с баща ми в Русия?

Стен заобиколи бюрото и седна, като по този начин постави бариера помежду им.

— Не, разбира се, че не съм бил — отвърна.

Произнесе думите уверено. Алекс не виждаше защо да не му повярва, но не можеше да се отърси от тревожното чувство, че не е задал точния въпрос. Все пак този човек беше най-добрият приятел на баща му. След смъртта му правеше всичко възможно да присъства на мачовете на Алекс, както и на дипломирането му в гимназията. Стен му помогна да си купи първия фотоапарат, да си намери първата работа. За Алекс отношенията им винаги са били искрени. А в момента заради няколко на пръв поглед незначителни подробности изпитваше съмнения.

Алекс седна на стола срещу бюрото. Взе една писалка и я запрехвърля в ръцете си.

— Разкажи ми по-подробно за театралната трупа.

Стен наклони глава на една страна.

— Обадох се тук-там в различни учреждения, които подпомагат междудържавните връзки. Направих го заради Чарлс. Той беше движещата сила на кампанията. Очевидно е имал други занимания, прикривани от фотографската му дейност.

— И за които ти си знаел.

— Подозирах — призна Стен, — но не задавах въпроси.

— А е трябвало. Ами Сара? Когато е заминала за Русия, с Джулия ли е била? Защото вече няма съмнение, че момиченцето на снимката е тя.

По-възрастният мъж сви рамене.

— За Джулия нищо не знаех. Нямах представа защо е била в онова сиропиталище, ако наистина е била тя. Разбрах, че снимката се оказа проблем за Чарлс. Той не ми обясни защо, освен че е вбесен

задето е отпечатана без неговото знание. Но това вече ти го казах, Алекс.

— Как е възможно да не си знаел дали Джулия е със Сара? Брейди каза, че си бил приятел и с баща ми, и със Сара. Сигурно ти си им помогнал да си подготвят документите за пътуването.

— Това не беше моя работа. Брейди се е объркал. Не бях приятел със Сара. Чарлс беше. Всичко, което засягаше нея, го уреждаше той.

— А театралната труппа? Можеш ли да ме свържеш с някого, който тогава е пътувал с баща ми и със Сара?

Стен направи гримаса, от която пролича колко му е неприятно.

— Алекс, моля те, престани!

— Няма да престана, особено сега, когато зная, че баща ми е бил убит. Той може и да е безмълвен, но аз не съм. Ще говоря вместо него, когато науча истината.

— Това безразсъдно поведение може да те принуди да замлъкнеш.

— Ще поема този риск.

Стен поклати глава.

— Луд си като баща си. Винаги си мислеше, че при всички обстоятелства ще се справи, но виж какво го сполетя.

— Трябваше да откриеш убиеца му преди двайсет и пет години, Стен. Трябваше да се отнесеш по-сериозно.

В очите на Стен пламна гняв. За миг Алекс почувства вина, но не се поддаде. Нямаше да се извини. Беше казал истината. Стен е бил длъжен да направи всичко възможно, за да продължи разследването, вместо да разреши да му затворят устата.

— Не разбирам защо не си го направил — добави Алекс. Почака другият мъж да даде някакво обяснение, но той не проговори и тогава Алекс сам предложи отговора, който обаче никак не му харесваше: — Заплашиха ли те? Така ли беше?

— Престани!

— Не мога, по дяволите! — почти извика Алекс, като удари с юмрук по бюрото. — Защо от никого не получавам ясен отговор?

— В нощта, когато баща ти умря, получих съобщение на телефонния секретар. Гласът беше приглушен, но думите бяха ясни. Ако започнех да разпитвам, щяха да убият родителите ми. Вече бях загубил жена си, Чарлс. Нямаше нищо да спечеля в търсене на

истината. Нямах да помогна на теб или на майка ти. Чарлс не би желал да растеш с мисълта, че баща ти е бил убит. Сигурен съм в това — погледна Алекс право в очите. — Ти би ли взел друго решение?

— Да, щях да се погрижа приятелят ми да получи справедливо възмездие — отговори той веднага. — И това ли е цялата истина?

Стен се поколеба за част от секундата, но и това се оказа прекалено дълго.

— Да, това е — каза. — А сега ще я забравиш ли?

— Не, защото, за разлика от теб нямам какво да губя.

— Ами Джулия? Нима ще рискуваш живота ѝ? Няма ли да помислиш за семейството ѝ, за сестра ѝ, за втория ѝ баща?

Алекс присви очи.

— Откъде знаеш толкова много за нея?

— Брейди ме осведоми.

— Как не се сетих! — той се изправи. — Искам да разговарям с участник в театралната трупа, която тогава е гостувала в Москва. Къде да търся?

Въпросът му бе последван от кратко мълчание, след което Стен каза:

— Театрална трупа „Съливан“ от Лос Анджелис. Ще намериш номера им. Актриса на име Таня Хилерман сега е в управителния съвет на театъра. Тогава участва в московското турне.

— Отговорът ти беше готов.

— Знаех, че ще ме попиташ. Много си упорит — Стен се изправи. — Както каза, вече си голям и можеш сам да взимаш решения. Само бъди внимателен. Не подценявай противника.

— Де да знаех кой е този противник.

Алекс се обади от колата, след като получи телефонния номер на театър „Съливан“ от служба „Информация“. Препращаха го няколко пъти в различни служби, но най-накрая получи номера на Таня Хилерман. Докато чакаше на червен светофар, го набра. След три извънзвонявания се чу женски глас:

— Ало.

— Таня Хилерман ли е?

— Да, аз съм. Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. Бих искал да разговарям с вас за едно турне в Москва, в което сте участвали преди двайсет и пет години.

— А вие кой сте? — попита тя.

— Алекс Менинг.

Тя въздъхна.

— Фотографът ли? Мислех ви за умрял.

— Говорите за баща ми Чарлс — каза той. — За него ли си помислихте?

— О, да, Чарлс. Вие сте синът му. Момченцето, което заставаше в дъното на сцената и се опитваше да се скрие.

— Това съм аз — отговори кисело той. Краткото му появяване на сцената не му беше приятно. Макар и да нямаше реплики, се отнасяше към тази работа много съвестно. Но се чувстваше много по-спокоен извън светлините на прожекторите.

— Какво искахте да ме попитате, господин Менинг?

— От онова, което казахте, разбирам, че сте били там.

— Не си ли спомняте за мен? Аз бях звездата. Най-накрая умирах на сцената. Тази роля е моя запазена марка. Никой не можеше да умре като мен. Играех много бавно и целият акт беше мъчителен за гледане, но аз се наслаждавах.

Алекс не се досети как да отговори и се покашля.

— Бихте ли ми казали дали си спомняте една от шивачките, казвала се е Сара Дейвидсън или Грегъри.

— Сара ли? Чакайте да си помисля. Няколко момичета работеха извън сцената. Не беше ли тъмнокоса, с големи кафяви очи?

— Вие ми кажете.

— Спомням си такава жена. Беше много мълчалива, наскоро назначена, но беше незаменима с иглата. След турнето не продължи да работи в нашия театър.

— А знаете ли дали с нея е имало дете, момиченце?

— Имаше няколко други деца, като вас, Алекс, но не зная дали някое от тях е било на Сара — тя се позабави, преди да каже: — Изненадана съм, че не ме питате за баща си.

Той настръхна.

— И какво трябва да попитам за баща си?

— Ами винаги съм смятала, че баща ви имаше други причини да бъде в Русия... причини, които нямаха нищо общо с културния обмен.

Говореше се, че бил нещо като таен агент. Струваше ми се много опасно и секси. Упорито флиртувах с него, но той не се поддаде.

— Не е бил шпионин, беше фотограф. Освен това е бил женен — добави Алекс. — Опитваше се да защити баща си, но все пак дали не се лъжеше. Таня Хилерман беше третият човек, който подхвърляше, че е бил в тайните служби. Нима всички те грешаха?

— Доколкото си спомням бяха разделени с жена си — продължи Таня. — Няма значение. Той не се интересуваше от мен. Имаше далеч по-важни дела. Знаех, въпреки че той нищо не е споменавал — след кратка пауза продължи: — По онова време светът беше съвсем различен. Никой на никого не вярваше, особено там. За КГБ всички ние бяхме тайни агенти и се безпокояха да не прельстим някой от техните артисти с нашия американски начин на живот. Понякога беше ужасяващо. С баща ви веднъж си поговорихме на тази тема. Той беше силно увлечен по руските хора. Безпокоях се тази негова страст да не му навлече беда. И преди това пътуване не съм била свободна, но през онази седмица се почувствах хваната в капан. Не исках повече да стъпя там. И не стъпих. Кога почина баща ви?

— Няколко седмици след онова пътуване.

— Беше толкова млад, толкова жизнен. Как се случи?

— Автомобилна катастрофа.

— О, боже! Това е ужасно. Колко жалко. Беше много талантлив фотограф.

— Да, беше.

— И вие ли сте свързан с театъра, господин Менинг? Ако приличате на баща си, представям си какъв чудесен и знаменит човек сте.

— Нямам нищо общо с театъра. Фотограф съм, също като баща ми.

Затвори телефона и си зададе въпроса дали това в действителност беше така. Винаги бе смятал, че върви по стъпките на баща си. Може би се заблуждаваше. Защото в момента тези стъпки като че ли го отвеждаха далеч от онова, което цял живот бе вярвал, че е истина.

Кристин Дилейни, журналистката от „Трибюн“, чакаше във фойето на радиостанцията, когато Джулия приключи следобедното си предаване във вторник. Щом видя Джулия, с извинителен жест каза:

— Съжалявам, че онзи ден ви снимах без разрешение.

— Едва ли съжалявате — отговори тя. — Повече нямам какво да ви кажа.

Джулия направи опит да се измъкне, но Кристин ѝ препречи пътя.

— Направих някои проучвания, госпожице Демарко. Открих лице, което е работило в сиропиталището, когато са ви снимали в Москва.

Джулия не повярва на ушите си.

— Свързали сте се с някого в Русия ли?

Кристин самодоволно се усмихваше.

— Всъщност жената сега живее в Съединените щати. Пристигнала е тук преди около шест години. Била е чистачка в сиропиталището. Отначало не искаше да разговаря с мен, но я уверих, че ще запазя нейната анонимност.

— И защо? — попита Джулия подозрително.

— Защото искам вашата история, не нейната — Кристин замълча и я погледна несигурно. — Каза ми, че целият персонал на сиропиталището е бил инструктиран да твърди, че не сте били там. Заплашени били със смърт, ако кажели, че са ви видели. Според нейните думи били сте там само един ден и тя смята, че родителите ви са били преследвани по политически причини.

Джулия с огромно усилие си наложи да не реагира, да не разкрива нищо пред Кристин. Все пак трябваше да каже нещо, да спечели малко време и прибегна до предложението на Алекс.

— Не съм онова момиче. Беше грешка. Родена съм и съм израснала в Бъркли, Калифорния. За доказателство мога да ви покажа свидетелството си за раждане.

Наистина притежаваше свидетелство, факт, за който до този момент не се бе сещала.

— Не е трудно да се извади свидетелство, ако познавате, когото трябва — каза журналистката.

— Не ви разбирам — отговори Джулия, макар да си каза, че предположението на Кристин за фалшивите документи може да е

вярно. Трябваше да намери начин да я убеди да насочи вниманието си към друг случай. — Не вярвам, че момичето на снимката съм аз — каза с цялото хладнокръвие, на което бе способна. — Освен това обмислям дали да не дам под съд вашия вестник заради снимката и лъжите, които публикувахте.

Естествено нищо подобно не бе обмисляла, но не бе необходимо Кристин да го знае.

— И вие с Алекс Менинг веднага на другия ден просто така ли си се шляехте, както разбрах от майка му? Хайде, госпожице Демарко, не оскърбявайте моята интелигентност. Вие сте онова момиченце и аз ще го докажа.

— Защо настоявате?

— Защото историята е забележителна, а от вестника не ми дават да пиша за друго, освен за знаменитости. Това е моят голям случай, така ще пробия. Мога да ви помогна. Вече открих човек, който е работил в сиропиталището. Ако настина желаете да разберете коя сте, имате нужда от мен.

— Зная коя съм — произнесе Джулия с категоричен тон. — Нямам никаква нужда от вас.

Излезе от сградата с надеждата, че се е спасила от Кристин, но тя тръгна след нея по алеята.

— Сега говорите така, но ще размислите. Аз съм много упорита. Няма да се откажа.

— И искате да размисля — остро отвърна Джулия. Огледа се как по-бързо да стигне до колата си, която беше паркирана наблизо. И тогава видя мъжа, който я наблюдаваше. Беше мускулест, грамаден и четвъртит като хокеен вратар. Мръсна руса коса се подаваше от бейзболната му шапка. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила. Носеше жълтеникаво яке и размъкнат анцуг. Не можеше да определи точно възрастта му, но предположи, че е около петдесетте. Джулия го загледа. Не разбираше защо не отмества погледа си, защо се взира в лицето ѝ. Дали не беше друг журналист? В никакъв случай нямаше вид на такъв, но все пак тя не познаваше добре тази пасмина.

— Госпожице Демарко — привлече вниманието ѝ отново Кристин. — Моля ви, разрешете ми да разкажа вашата история. Наистина трябва да пробия.

Усмихна се обезоръжаващо, но Джулия не се поддаде.

— Не мога да ви помогна — каза тя — и бързам.

Кристин ѝ подаде визитната си картичка.

— Можете да ми се обаждате по всяко време.

Джулия взе картичката и я пхна в джоба си. Щом журналистката си отиде, мъжът тръгна към нея. Каза нещо, което тя не разбра. След малко осъзна, че той не говореше на английски. Мъжът повтори казаното с още по-възбуден и настойчив глас, като жестикулираше. Тя отстъпи, тонът му я притесни.

Вратата на радиостанцията зад гърба ѝ се отвори и две нейни колежки излязоха. Отиде при тях и си отдъхна.

— Накъде сте се запътили, момичета? — попита тя, като се почувства сигурна в компанията им.

— Да прием кафе. Ще дойдеш ли с нас? — попита Трейси.

— Ще дойда.

Хвърли поглед през рамо. Мъжът се бе отдалечил, но не откъсваше очи от нея. Тя хвана Трейси за ръка и тръгнаха в обратната посока. Може би въображението ѝ взе връх и съзря заплаха там, където не съществуваше, но помнеше предупреждението на Брейди. Не ѝ се искаше да изчезне внезапно като бащата на Алекс. Докато не разбере кои хора в живота ѝ са ѝ казвали истината и кои са я лъгали, нямаше да повярва на никого.

След половин час Джулия си тръгна към къщи. Колежките ѝ я придружиха до колата, след като им спомена за странния мъж, който сякаш я преследваше. За щастие той бе изчезнал. Спря на паркинга пред блока и слезе. В същия момент видя Лиз, която се бе запътила към стълбището. Когато стана ясно, че има намерение да се направи, че не я забелязва, Джулия я повика. Сестра ѝ се намръщи, но се спря, като нервно потропваше с крак.

— Какво има?

— Искам заедно да се качим.

— Защо? Ти вече не желаеш да имаш нищо общо с мен.

Джулия въздъхна. Чудеше се докога ще продължава лошото отношение на сестра ѝ.

— Твоето поведение наистина ми дотегна, Лизи.

— И на мен твоето, сестро — отвърна тя хапливо. — А между другото семейството, нашето семейство, ако все още за теб сме семейство, ще даде годишна гощавка в ресторанта след две седмици. Леля Лучия иска да ти се обади, за да определите датата.

— Ти какво й каза?

— Нищо. Твоите така наречени сватбени планове не ме засягат.

Джулия хареса идеята, особено след дълго отлагания разговор с Майкъл. Тя наистина се опита много пъти да се свърже с него, но той беше в морето с яхтата си. По-късно щеше да го намери.

Двете изкачиха стълбите заедно. Лиз като че ли нямаше какво да каже и на Джулия не й идваше наум как да наруши мълчанието, без да предизвика друга саркастична забележка.

— Бих искала да сме на една и съща страна — каза тя, когато застанаха пред вратата на апартамента.

— Аз съм на страната на Демарко. А ти на коя си не зная.

Джулия въздъхна с раздражение и отвори вратата. Ужаси се при вида на апартамента. Все едно беше избухнала бомба. Цареше пълна бъркотия.

— О, Господи!

Сложи ръка на устата си с усещането, че ѝ се повдига.

— Сега пък какво има? — попита Лиз, като се промъкна покрай нея, но се закова на място и зяпна от изумление.

— Някой е влизал — съобщи тя очевидно.

— Не мога да повярвам — каза Джулия. Домът им не беше просто ограбен, беше унищожен. Всички чекмеджета бяха извадени. Навсякъде бяха разпилени изпочупени дискове. Възглавниците бяха разрязани и изтърбушени. Уплаши се при вида на подобно насилие. Стисна Лиз за ръката.

— Може още да са тук — прошепна тя. — Да се махаме.

Джулия погледна към коридора и към затворената врата на спалнята. Никога не я затваряха. Двете се обърнаха и хукнаха.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Джулия и Лиз не престанаха да тичат, докато не се озоваха на тротоара. Едва тогава поеа глътка въздух.

— Трябва да се обадим в полицията — с трепереща ръка Лиз извади мобилния си телефон. — О, боже, Джулия, нали няма да ни подгонят?

— Разбира се, че няма — дишаше дълбоко, за да се успокои. — По всяка вероятност са си отишли. Просто не искам да рискувам, особено след като видях какво са направили с възглавниците. Сигурно имат ножове.

Лиз пребледня.

— Да отидем по-далеч — предложи тя.

— Така ще е най-добре.

Когато пресякоха улицата и застанаха от другата ѝ страна, Лиз се обади, а Джулия се взря в прозореца на своята спалня, който гледаше към улицата. Стори ѝ се, че пердето помръдна. Дали някой не ги наблюдаваше? Чу, че Лиз се свърза с полицията, и ѝ беше ясно, че трябва да уведоми Алекс. Извади своя телефон, нервно набра номера му и почувства облекчение, когато той веднага отговори.

— Трябва веднага да дойдеш — съобщи му тя, а устните ѝ така силно трепереха, че трудно произнасяше думите. — Някой се е вмъкнал в моя апартамент. Може още да е там.

— Идвам. Не влизай в апартамента, Джулия. Намери някое безопасно място.

— Двете с Лиз сме на улицата срещу нас. Тя говори с полицаите. Посред бял ден е. Тук нищо не може да ни се случи — изрече тя, като се надяваше, че наистина е така.

— Отваряйте си очите — поръча той. — Имам чувството, че този взлом не е случаен.

— И според мен, Алекс. Не са откраднали стереоуредбата или телевизора, но възглавниците на дивана са разрязани и изтърбушени, сякаш някой е бил безумно гневен или умопобъркан.

— Или пък са търсели нещо определено — предположи Алекс.
— Имаш ли някаква представа какво би могло да бъде?
— Не зная. Не мога да мисля. Цялата треперя.
— Добре, успокой се. Ще разберем.
— Да не би да са търсели медальона или матрьошката — каза тя.
— Може би това им е трябвало.
— А ти знаеш ли дали са откраднати?
— У мен са. Не съм ги извадила от чантата си след пътуването до Бъфало.
Тя сложи ръка на чантата, праметната през рамото ѝ.
— Стискай здраво тази чанта. След пет минути съм при теб.
Джулия затвори телефона и се обърна към Лиз:
— Какво казаха от полицията?
— Идват насам — Лиз я погледна разтревожено. — Това е свързано с теб и с онази снимка, нали?
— Имам ужасното чувство, че е така.

Алекс и полицаите пристигнаха едновременно. Те първи огледаха апартамента и тогава пуснаха вътре Джулия, Лиз и Алекс. Погромът беше толкова страшен, колкото се беше запечатал в съзнанието на Джулия. Всички вещи, с които те живееха, дори най-незначителните, бяха разпилени из цялата стая: списания, книги, украшения, платът, от който Лиз шиеше, цялата колекция от дискове на Джулия. Дори картините бяха захвърлени на пода. Сякаш всеки сантиметър от стаята бе претърсен от крадците. Полицаите ги помолиха да се огледат, за да установят дали нещо е откраднато. Беше невъзможно да се прецени в този безпорядък, но на пръв поглед ценните вещи и дори една двайсетдоларова банкнота върху кухненския плот бяха налице, което будеше още по-голяма тревога. След дълго обсъждане дали имат неприятели и дали се сещат за някого, който би искал да им навреди, полицаите казаха, че според тях апартаментът е претърсен от професионалист, който е търсел нещо определено.

Джулия погледна към Алекс, колебаейки се дали да спомене за снимката и руската връзка, но видя почти незабележимия жест, с който той ѝ подсказа, че е по-добре да запазят информацията за себе си. Но можеше да подхвърли нещичко на полицаите.

— Когато днес излизах от работа, един мъж ме следеше. Така ме изплаши, че не посмях да се кача в колата си и отидох да пия кафе с мои приятелки. Когато се върнахме след около половин час, него го нямаше.

Тя даде на полицаите описание на мъжа, въпреки че по поведението им не пролича дали според тях има връзка между някакъв мъж, който може би я е следил, и вандализма в нейния апартамент.

— Ще им кажеш ли за снимката? — прощушна Лиз на Джулия.

— Още нищо конкретно не зная, за да кажа — тихичко прошепна тя. — Мисля си, че не искаме повече да привличаме вниманието на медиите, нали?

— Не, не искаме — отговори сестра й навъсено.

— Свършихме засега — каза единият от полицаите. — Вие двете трябва да бъдете внимателни. Ако не са намерили онова, което са търсели, може да се върнат. Тази нощ идете при приятели и ако се сетите за нещо, което да ни помогне, ни се обадете — добави той и подаде визитна картичка на Джулия.

Тя пъкна картичката в джоба си и напипа другата, която Кристин Дилейни й беше дала. Едва ли щеше да се обади както на него, така и на нея, но каза:

— Благодаря.

Майкъл дойде, когато полицаите си тръгнаха. При вида на апартамента очите му се разшириха от ужас.

— Какво се е случило? — погледът му се отмести от Джулия към Лиз и накрая се спря на Алекс. — Вие кой сте?

— Това е Алекс Менинг — представи го Джулия, като се досети, че те всъщност не се познават. — Майкъл Графино.

Двамата мъже се измериха с поглед и крайно резервирано си стиснаха ръцете.

— Какво става тук? — отново попита Майкъл.

— Не е ли очевидно? — рече Лиз. — Издирването на Джулия вече се превърна в опасност за нас.

— Разбили са апартамента ви заради онази фотография ли? — изненада се Майкъл. — Сигурни ли сте?

— Не, не сме сигурни — отговори Джулия. — Не знаем.

— Все пак знаем — прекъсна я Лиз, — че нищо не е откраднато, но всичко е разпрано с голям, остър нож.

Вниманието на Майкъл бе привлечено от възглавниците на дивана и той пребледня.

— Боже! Какво ли щеше да се случи, ако си бяхте вкъщи? Можеха да ви убият!

И на Джулия ѝ бе минала подобна мисъл. А думите му още повече стреснаха Лиз.

— Извадихме късмет, че не се стигна дотам — каза Джулия.

— Късмет ли? Ти на това късмет ли му викаш? — попита язвително Майкъл и стрелна Алекс с поглед, изпълнен с неприязън. — А вашето мнение какво е?

— Каквото и на Джулия.

— А моето е, че тя трябва да престане с това безумство, преди нещо още по-лошо да се е случило.

— Това Джулия сама ще реши — отговори Алекс.

— И Джулия сама може да го каже — прекъсна ги тя, като привлече вниманието им отново върху себе си. — Не бива да се изхвърляме и да правим прибързани заключения, преди полицаите да са приключили разследването.

В действителност тя много бързо стигна до заключения, но не искаше да ги споделя с Майкъл или с Лиз. Трябваше да говори с Алекс насаме. Но в момента това беше немислимо.

— А вие защо не си тръгвате? — обърна се Майкъл към Алекс. — Аз ще се погрижа за Джулия и Лиз — и с жест на собственик прегърна Джулия през раменете.

Едва се сдържа да не го блъсне, тъй като не ѝ хареса начинът, по който предяви своите права, нито пък начинът, по който Алекс я гледаше, сякаш не му се вярваше, че тя безучастно разрешава на Майкъл да се разпорежда.

— Може би трябва да си тръгнеш, Алекс — каза тя спокойно, като безмълвно го умоляваше да я разбере.

Той се поколеба. После сви рамене.

— Добре. Обади ми се по-късно.

Едва се сдържа да не хукне след него. Много по-заинтересувана беше да говори с Алекс какво ли се крие зад този взлом, отколкото да се разправя с Майкъл и Лиз, които се дразнеха от нея. Но ѝ беше ясно, че не може да си отиде. Беше редно да говори първо с тях. Дължеше им го.

Лиз затръшна вратата след Алекс и пхна ръце в джобовете на джинсите си, като се взираше в Джулия.

— Много е страшно — каза. — С какви хора си се забъркала?

— Не зная — промърмори Джулия.

Майкъл я обърна към себе си, за да я гледа в очите.

— Джулия. Моля те! Заклевам те. Откажи се, престани да търсиш. Обади се на журналистката. Кажй й, че греши, че ти не си онова момиче. И още, че твоето семейство настоява да бъде оставено на мира.

— Не разбра ли, Майкъл? Късно е. Историята е разгласена. Явно някой, който е видял снимката ми във вестника, смята, че аз съм онова момиче. И изглежда вярва, че притежавам нещо, което не бива да е у мен.

— Моля? Какво притежаваш? — попита нетърпеливо той. — Има ли и друго, което да не си ми казала?

Не си спомняше какво му е казала.

— Не зная какво имам и какво искат те. Може би е медальонът или матрьошката. По всяка вероятност тя е старинна и ценна. Зная толкова, колкото и ти. Само се радвам, че бяха в чантата ми, а не в апартамента.

— Значи могат да се върнат, за да ги потърсят, да потърсят и теб — каза Майкъл.

— Дано не се върнат. Просто се мъчех да отгатна какво им е било нужно. Но наистина не зная.

Въпреки всичко искаше да отиде в руския магазин, за да говори за куклата с братовчедката на Даша — Светлана. Може би това трябваше да е следващата й стъпка.

— Джулия прекалено е опасно — тревожеше се Майкъл.

— Ако направиш публично изявление, че си предала тези вещи в полицията, който и да е бил нападателят, навярно ще се оттегли.

— О, едва ли — забеляза разочарованието му. — Съжалявам, Майкъл, но не искам да предавам медальона и куклата си в полицията. Те са единствената нишка към миналото ми. Трябва да отида до края на моите издирвания.

— И на каква цена? Могат да ви убият с Лиз. Ако не те интересува какво ще стане с теб, за сестра си няма ли да помислиш?

— Да, бе, ще помисли за сестра си — повтори Лиз.

— Послушай го, Джулия. Предложението му е разумно. Вчера някакъв мъж се обади тук. Имаше руски акцент. Наричаше те Юлия. Когато му казах, че те няма, той като че ли се разстрои. Изплаши ме. Имаше нещо в гласа му — тя се замисли за миг. — Ами ако той е разбил апартамента ни?

Джулия също се замисли дали не е бил същият мъж, който я причака пред радиото. Може би, вместо да бяга от него като подплашено дете, трябваше да застане лице в лице с него.

— На всяка цена трябва да се откажеш — упорстваше Майкъл. — Ако покажеш пълно безразличие, може би журналистите ще си намерят друг обект.

— Според мен Майкъл има право. Без теб историята ще бъде безинтересна — допълни Лиз.

Как да се бори и с двамата? Ако Алекс беше тук, щеше да има един човек на своя страна.

— Съжалявам — повтори тя с безпомощен жест, — но не мога да спра. Журналистката ми каза, че е говорила с жена, която по онова време е работила в сиропиталището в Русия. Ще рови надълбоко. Тя е решила да разбули мистерията около онова момиченце, независимо дали съм съгласна или не. Дори пръста си да не мръдна, тя ще продължи. Трябва да я изпреваря, в противен случай...

— Какво в противен случай? — попита Лиз.

Джулия дълбоко въздъхна:

— В противен случай може да пострада репутацията на мама.

— Какво искаш да кажеш?

— Още не съм сигурна, но има доста голяма вероятност с мама да сме били в Русия, когато снимката е била направена.

Погледът на сестра ѝ потъмня от възбуда.

— Откъде знаеш? Имаш ли доказателства?

— В момента търся.

— А какво е казала жената от сиропиталището на журналистката? — попита Лиз. — Успяла ли е да те идентифицира?

— Не, както изглежда, казала ѝ е само, че работещите там са били заплашени със смърт, ако споменат за момиченцето.

— О, стига! Не влагаш ли твърде много драматизъм? — присмя се Майкъл.

Джулия посочи заобикалящото ги разрушение.

— А това не е ли драматизъм? Някой много красноречиво го е показал.

Аргументът беше убедителен и той не отговори.

— Добре. А сега какво ще правиш?

— Започвам да чистя — заяви тя.

— Не можеш да останеш тук. Ще дойдеш с мен.

— У вас няма свободна стая. Ти живееш с брат си. Ами Лиз?

— Да бе, ами Лиз? — повтори сестра ѝ за пореден път.

— Ти можеш да се настаниш при баща си — каза Майкъл на Лиз и отново се обърна към Джулия: — А ти... предполагам, че бих могъл все пак да ти го кажа сега. Имах намерение да почакам докато е съвсем готова... и ти също... но след като трябва да се подслониш на сигурно място...

— За какво говориш? — разтревожи се отново Джулия.

— Отивам да чистя спалнята — прекъсна ги Лиз. — Ако ви притрябвам, ще бъда там.

— Не се налага да излизаш — каза Джулия.

— О, да — потвърди Лиз. — Повярвай ми, налага се — тя бързо излезе и затвори вратата на спалнята.

Джулия погледна Майкъл.

— За какво става въпрос? Какво искаше да ми кажеш?

Той не отговори веднага, после каза:

— Купих къща за нас, Джулия. Има две спални и градина. Близко до яхтклуба е. Страшно ще ти хареса.

Признанието беше съвсем неочаквано. Та премигна, тъй като си помисли, че не е чула добре.

— Извинявай. Какво каза току-що?

— Струва ми се, че ме чу.

— Не, не съм — отрече тя и поклати глава. — По-добре го кажи още веднъж.

— Добре — той вдигна глава и ѝ каза: — Купих къща за нас, Джулия, където да отгледаме децата си и да остареем. Точно за такава винаги си мечтала. Това е сватбеният ми подарък.

Беше толкова смаяна, че не знаеше нито какво да каже, нито как да се държи. Това беше прекалено. Денят беше от онези, когато неприятните изненади се нижат една след друга.

— Кажи нещо — нареди Майкъл.

— Какво очакваш да кажа? Не мога да повярвам. Къща ли си купил?

Той я сграбчи за раменете, а кафявите му очи се оживиха.

— Великолепна е, Джулия. Имаше нужда от голям ремонт и затова успях да я купя, иначе в този квартал не бих могъл да си го позволя. Училището е съвсем наблизо. Ще водиш децата на училище пеша. Спортният център също е близо. Там ще можеш да посещаваш часовете по йога, а аз да играя баскетбол. Там е идеалното място за началото на нашия съвместен живот.

— Аз си имам къде да ходя на йога — промълви тя, без да е в състояние да си обясни защо точно това ѝ се видя особено важно.

— Ами тогава би могла да смениш спортния център. Нямам търпение да ти покажа къщата. Искан да е напълно завършена преди това. Но така е по-добре. Тъкмо ще ми помогнеш да я ремонтирам по твое желание.

— Нима моето желание има някакво значение? — попита тя.

— Разбира се, че има — отговори той. — Обичам те. Искан да си щастлива.

— Тогава защо не ми каза за къщата? Защо не ми я показаш, преди да я купиш? Не ти ли се струва, че подобни решения трябва да вземаме заедно? Да купиш къща е нещо много сериозно.

— Аз съм мъжът. Искан да се погрижа за теб и за нашите деца. Така съм възпитан.

— Преди всичко още нямаме деца — от този незначителен факт ѝ настръхна кожата. — И второ, аз искам деца, но не веднага, всъщност никак не бързам.

— Но ти си почти на трийсет. За кога ще чакаш?

— Не зная. Докато се почувствам готова. Господи, Майкъл! Купил си къща за нас двамата, без да ми кажеш. Не ти ли се струва безразсъдно? Как въобще ти е хрумнало?

— От години спестявам. Цял живот съм искал да имам собствено жилище, истински имот, моя земя, моя къща, нещо, върху което да сложа своя печат. И съвсем не ми се струва безразсъдно. Струва ми се умно. Струва ми се, че тази предвидливост ме прави добър мъж.

— Освен че току-що каза „мое“, доколкото си спомням три пъти. Къде отиде „наше“? Какво се случи с решенията, които щяхме да вземаме заедно като съпрузи?

— И как, по дяволите, да те накарам да вземеш подобно решение? Та ти дори за сватбата ни не се замисляш, какво остава за бъдещия ни живот — сопна ѝ се той.

— Това не е извинение, за да ме държиш настрана. Особено при толкова сериозна стъпка.

— Вярвах, че ще бъдеш щастлива, че съм се погрижил да я купя и да я стегна за теб.

— Щастлива ли? Как бих могла да бъда щастлива? Ти не зачиташ чувствата ми.

— А нима ти зачиташ моите? Колко пъти те помолих да се откажеш от това издирване, а ти упорито отказваш. На теб изобщо не ти пука какво мисля. Дори не искаш да погледнеш къщата. Може и да ти хареса.

— Не става въпрос за къщата. А за това, че си я купил, без да ми кажеш. Че подготвяш нашия живот без моето участие. Не си прав, Майкъл — усети, че моментът за истината е настъпил. — Ние не сме прави.

— Спри дотук...

— Не — тя се изтръгна от прегръдката му. — Не мога да спра. Трябва да ти кажа как се чувствам.

— Заради онзи тип Алекс ли се държиш така? — попита вбесен той. — Той е причината да се отдръпнеш от мен. Ти го харесваш, нали?

— Алекс няма нищо общо в случая — отвърна тя. — Имам предвид теб и мен. Нас двамата. Грешката е моя, Майкъл. Твърде дълго се оставих на течението. И съжалявам за това.

Той поклати глава.

— Недей.

— Не познавам по-добър мъж от теб. Поведението ти към мен и Лиз, докато мама боледуваше, беше невероятно мило и благородно. Но съвсем отскоро почувствах, че двамата... не си подходяме.

— Идеално си подходяме — каза той отчаяно. — Как можа да ти хрумне това?

— Защото е истина. Защото ти не ме виждаш такава, каквато съм. Никога не съм споменавала, че искам къща. Никога не съм намекувала, че в близките пет години искам да имам деца. Ти го приемаш като даденост. А аз много отдавна трябваше да те коригирам.

— Зная, че искаш деца.

— Но преди това искам други неща — изрече тя пламенно. — Започнах да осъзнавам колко ограничен е бил животът ми. Мама беше изключително строга към мен. Тя определяше какво да правя и какво не, с кого да се срещам, къде да ходя, и аз я оставях да ме контролира. Започнах и на теб да разрешавам да се държиш към мен по същия начин.

— Обичам те — каза той.

— И аз те обичам — прошепна тя, — но не така както една жена обича мъжа, за когото ще се омъжи.

Знаеше, че му причинява болка, и се чувстваше ужасно, а точно това никога не бе желала да се случи.

— Ти просто си объркана заради твоето минало и тайната, която преследваш — каза той, тъй като не искаше да се раздели с мечтата си. — Ще се почувстваш различно, когато всичко свърши и когато този тип изчезне от живота ти.

— Не ме разбираш. Вярно е, че съм объркана. Но има нещо, което започнах да осъзнавам през последните няколко дни, и то е, че искам да изживея живота си. Не желая да изпитвам съжаления. Не искам да престана да питам или да изразявам мнението си от страх, че ще обидя този, с когото разговарям. Искам да бъда свободна, Майкъл. Искам да пътувам, да работя върху моята музика и върху целите, които съм си поставила. И не желая да мамя себе си или теб. Ето това ще правя, ако се омъжа за теб.

— Допускаш грешка — заяви той. — И то голяма. Той предложи ли ти да пътува с теб? А да ти помага в музикалната ти кариера? Или да ти покаже света?

Тя поклати глава.

— Алекс нищо не ми е предложил.

— Но ако те покани да тръгнеш с него, ти ще се съгласиш.

— Не става въпрос за него — отвърна тя.

— Можеш да протестираш колкото си искаш, но мисля, че лъжеш — той замълча, а изразът му стана твърд и неотстъпчив. — Е, това е краят предполагам.

Тя погледна към лявата си ръка, бавно измъкна годежния си пръстен, който носеше почти от година, и му го подаде.

— Ти си много добър човек, Майкъл. Надявам се, че ще намериш жена, която наистина ще те заслужава.

— О, така ли, само че добрите момчета финишират последни — с горчивина изрече той. — Ако си промениш мнението, може още да съм под ръка, а може и да не съм. Кой знае?

Джулия въздъхна дълбоко, щом Майкъл излезе. Чувстваше се емоционално изчерпана, но също изпита и лекота, че най-последно развали годежа. Взираше се в тънката белезникава линия на безименния си пръст и знаеше, че е постъпила правилно. През последните няколко дни този пръстен ѝ тежеше.

— Какво стана? — попита Лиз, която се появи в стаята. — Чух ви да спорите.

— Скъсахме — отговори Джулия, като се подготви за упреците на сестра си, но тя нищо не каза. — Знаеше ли за къщата?

Лиз кимна смутено.

— Беше изненадата на Майкъл. Помагах му да я стегне. Това шиех... пердетата.

Тя вдигна плата от пода и го метна върху масата.

— Трябваше да ми кажеш, да ме предупредиш.

— Не беше моя работа. Винаги си ми казвала да не ти се меся, така че не се намесих.

— Помагала си му да ремонтира. В такъв случай как така не си се месила?

— Не съм му казвала какво да прави. Само боядисвах и смъквах тапети. Знаех си, че ще се ядосаш.

— Разбира се, че съм ядосана. На коя жена ще ѝ допадне годеникът ѝ да купи къща, без да се поинтересува от мнението ѝ?

— Жена, за която това е романтичен жест и доказателство, че я обича — поясни Лиз. — Никак ли не ти харесва, че този мъж иска да се погрижи за теб, да те закриля, да направи живота ти по-приятен?

Лиз накара Джулия да се почувства неловко и малко виновна. Но тя си напомни, че двете са много различни в отношението си към мъжете и връзките.

— Майкъл не се поинтересува от мнението ми или от чувствата ми — каза тя. — За някоя жена може би щеше да бъде романтичен жест. А това е още едно доказателство, че не сме един за друг.

— Трябва да си помислиш пак, Джулия. Поне виж къщата. Може би ще си я харесаш. Ако погледнеш разумно, ще направиш компромис

и ще намериш начин за помирение. Да не би да не искаш помирение? Заради къщата ли скъса... или има друга причина... друг човек?

Джулия разбираше, че ще е по-добре да не отговаря на Лиз, но думите се изплъзнаха, преди да се усети:

— Снощи целунах Алекс.

— Значи това било. Да скъсаш с невероятен мъж заради увлечението си по секси фотограф! Алекс ще бъде ли до теб? Не прекарва ли повечето време от годината в пътешествия по света?

— Не съм скъсала с Майкъл заради Алекс. Отношението ми към него изигра незначителна роля, но не мога да я пренебрегна. Ако наистина бях влюбена в Майкъл, той нямаше да ме привлича толкова. Как да се омъжа за един, като имам чувства към друг? Майкъл е невероятен мъж, но не е за мен. Трябваше да го проумея много отдавна. Но всички толкова го обичаха. Мислех си, че аз също трябва да го заобичам.

Лиз се загледа за миг в нея, после поклати глава озадачено.

— За едно си права, Джулия. Майкъл е невероятен. Дано не съжالياваш за решението си.

— Няма — отвърна Джулия, молейки се да не греши. Огледа стаята с мисълта, че има и други проблеми за разрешаване. — Тук наистина е необитаемо. Погледни, почти всичко е изпочупено — почувства и тъга, и гняв. — Трябва да разберем кой го е направил.

— Оказва се, че ни се налага много неща да разбираме. Не можем да останем тук — добави Лиз. — Ключалката е разбита. Диванът, на който спя, е изтърбушен, твоето легло не е в по-добро състояние. На това отгоре полицаите казаха, че престъпникът може да се върне. Така че къде да отидем? При татко? Или при леля Лучия?

Изведнъж Джулия осъзна, че не може да се настани в нито една от двете къщи, след като след нея идваха опасностите.

— Ти върви — каза тя. — Не искам никого да превръщам в мишена. По-благоразумно е точно в този момент да стоя далеч от семейството.

— Сигурно си права — въздъхна сестра ѝ. — Ще отидеш при Алекс, нали?

— Той вече е вътре.

— Да, наистина. Разбирам. Обади ми се, ако имаш нужда от мен. И Джулия... внимавай! Не само с издирванията си, но със сърцето си.

Може и да не познавам живота или мъжете колкото теб, но дори аз мога да позная кой е професионален разбиван на сърца. То се излъчва от цялото същество на Алекс.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Алекс отвори вратата на Джулия малко преди шест часа във вторник вечер. Не беше сигурен дали тя ще дойде при него. Можеше да е отишла у Майкъл. Годеникът ѝ недвусмислено показва, че настоява той да се погрижи за Джулия и за сестра ѝ. Но тя беше тук, облечена с черни панталони, светлосиня блуза и хубаво черно сако. Русата ѝ коса беше вързана на конска опашка, големи халки се поклащаха на ушите ѝ. „Хубава е като картина“ — помисли си той, но после направи гримаса, като си спомни, че всичко започна с един вид картина.

— Мога ли да вляза? — попита тя.

Той отстъпи и я покани.

— Къде е годеникът ти?

— Предполагам, че е в новата си къща — къщата, която е купил за нас, без да ме попита — остро обясни тя.

Алекс тихичко подсвирна при тази новина. Жените не му бяха особено ясни, но едно нещо знаеше със сигурност, че едра покупка без мнението на бъдещата съпруга е много груба грешка.

Джулия нервно крачеше из стаята, но пък какъв адски ден... или по-скоро адска седмица.

— Не мога да повярвам, Алекс. Майкъл е планирал целия ни живот, без да сподели с мен. Предполагал е, че ни вълнуват едни и същи неща.

— А ти казвала ли си му какво искаш? Повечето мъже не могат да четат мисли, не са врачки.

— Ти на негова страна ли си? — попита тя изненадана и очевидно още във войнствено настроение.

Той вдигна ръка, сякаш да се защити.

— Хей, аз дори не го познавам. Само намеквам, че той е предположил това или онова, защото ти не си му казала, че е на погрешен път.

Тя сложи ръце на кръста си и го погледна ядосано.

— Обичам работата си и безброй пъти съм му го казвала. Но Майкъл предполага, че ще я напусна, ще си остана вкъщи и незабавно ще се заема с отглеждането на деца.

Алекс трепна:

— Охо, гледай ти!

— Освен това ме помоли да престана да се занимавам с моето минало. Всъщност не ме помоли, а настоя. Отказах му. Обясних, че вече не зависи от мен. Господи, някой току-що унищожи апартамента ми. Аз не мога просто така да се изпаря, дори да исках. Казах му всичко това... — тя дълбоко въздъхна.

По дяволите! Доколкото се беше замислял, Джулия трябваше да развали този годеж, но същевременно му харесваше, че помежду им има реална бариера и сериозна причина да не бъде увлечен в някоя любовна връзка. Предусети, че тези аргументи са на път да изчезнат.

Джулия вдигна лявата си ръка и той забеляза бележката резка от липсващия годежен пръстен.

— Скъсах с Майкъл. Казах му, че не мога да се омъжа за него. Но не заради онова, което ти разказах, а защото не съм влюбена в него. Не се замислях за нашите отношения, оставих се на течението, тъй като беше лесно и приятно. Длъжна бях много отдавна да призная всичко. Не зная защо не го направих — добави тя. — Не е честно към Майкъл. Изпитвам угризения. Не съм искала в никакъв случай да го наскърбявам, но точно това направих. Не беше справедливо.

Той се зарадва на нейната искреност и критична самооценка. Джулия не беше човек, който ще обвини несправедливо друг. Хареса това нейно качество. Хареса и много други неща у нея. Покашля се и каза:

— И сега накъде?

— Сега аз трябва да разплета една загадка. Само за това мога да мисля в момента.

Той кимна.

— Някакви хора искат нещо, което вярват, че е у теб.

— О, да, и това много стеснява кръга на заподозрените — изрече тя с известен сарказъм. Седна на дивана и вдигна краката си върху малката масичка. — Ако прибързваме, далеч няма да стигнем. Да не забравя, отново говорих с репортерката. Причака ме пред радиостанцията и ми каза следното. Била открила някаква жена тук, в

Съединените щати, която някога работела в онова сиропиталище и която потвърдила, че ме е видяла там. Разкрила ѝ още, че персоналът бил заплашен със смърт, ако някой спомене за мен. Какво ще кажеш?

Той се замисли.

— Не бих казал, че ѝ вярвам. Звучи ми измислено, за да те хване.

— За това не се бях сетила. Според теб тази жена плод на въображението ѝ ли е?

— Даде ли ти името ѝ?

— Не, защото разчиташе на добрата ми воля да работя с нея. Очевидно за Кристин аз съм пропускът ѝ към върховете на горещата новинарска журналистика.

— Може и да се окаже права. Ще видим какво друго ще предложи тя. Аз също се порових малко — той седна до Джулия. — Разговарях пак със Стен — замълча, тъй като не можеше да се отърси от чувството, че Стен не беше напълно искрен към него.

— И... — подкани го тя.

— Съобщи ми името на една жена, която е била в театралната трупа заедно с нас в Москва.

— Наистина ли? Това е страхотно.

— Не чак толкова. Таня си спомни веднага за баща ми, също и за Сара, но нямаше представа дали и ти си била с нея.

— Значи не е ясно била ли съм там или не.

— Не е. Каза, че имало и деца в групата, но не е знаела кое на кого е.

— Така че възможността майка ми да ме е взела със себе си в Русия съществува.

Той кимна, тъй като разбираше колко много държи Джулия на този факт, пък и в момента нямаха доказателства, че не е било така.

— Таня също така подхвърли, че баща ми е бил таен агент на правителството — допълни той, — и аз сериозно се замислих дали не е истина.

— Логично е. Аз си зададох същия въпрос за майка ми. Нима е отишла чак в Русия само за да шие театрални костюми?

— Съмнително е. Обадих се на един приятел в Министерството на външните работи. Помолих го да провери главните действащи лица — Брейди, Стен и майка ти.

При споменаването на майка ѝ тя трепна.

— Мисля, че трябва да я включа.

— Райън обеща веднага да ми се обади — след като въздъхна, продължи: — Притиснах Стен за смъртта на баща ми и за неговото бездействие. Отговори ми, че са заплашили семейството му, ако не се откаже да разпитва. Явно не му е трябвало много, за да забрави — Алекс не скри презрението си. — Това не е приятел.

— Не го съди толкова жестоко. Ако семейството му е било заплашено, той е бил в голямо затруднение.

— Е, да, но е трябвало да потърси изход. Аз бих потърсил.

Джулия го загледа с хубавите си сини очи толкова загрижено, че той едва се сдържа да не я прегърне. Овлaдя се и отместил поглед от нея.

Тя сложи ръката си на коляното му и той настръхна.

— Гладен ли си, Алекс?

Не очакваше точно такъв въпрос и му трябваше миг, за да превключи.

— Да, като че ли огладнях.

— След онова подобие на закуска в самолета нищо не съм хапвала.

Той я погледна.

— Искаш ли да вечеряме навън?

— Да, освен ако нямаш специален талант на готвач — усмихна се тя.

Алекс се разсмя.

— Умея да приготвям нещо обикновено и ям главно на крак.

— Когато си тук, имаш ли си любим ресторант?

— Не. Предложи ти.

Тя се замисли.

— На „Юниън“ има нов марокански ресторант. Предполагам, че е хубав, с екзотични, типични ястия. Но ти сигурно си ги опитвал в Мароко, нали?

— Точно в Мароко още не съм бил.

Очите ѝ блеснаха.

— Тогава и за двама ни ще бъде приключение. Готов ли си да рискуваме?

— Винаги съм готов.

— Все ми се искаше да видим какво предлагат там, но така и не намерихме време. А и Майкъл не обича да експериментира с непознати ястия. Аз черпя. Поне това мога да направя — усмихна се, когато се изправи. — Много ми е приятно да избира ресторант и да поканя приятели. Дори аз ще карам.

— Охо, по-спокойно!

— Нима смяташ, че не мога да шофирам?

— Харесва ми сам да съм си шофьор.

— Аз също, а досега винаги ти си карал. Хайде, Алекс. Не се плаши. Обещавам ти да останеш цял и невредим.

Той въздъхна.

— Съгласих се, ти караш. Но те предупреждавам, че съм неприятен пътник, който постоянно дава съвети.

На излизане от апартамента обещанието на Джулия още занимаваше мислите му. И през ум не му минаваше, че рискува живота си в нейната кола, но близостта с нея определено носеше риск за сърдечните му чувства. А най-странното бе, че преди Джулия да се появи в живота му, беше забравил, че има сърце.

Джулия влезе в ресторанта с чувството, че пристъпва в друг свят. Таванът, наподобяващ шатра, и стените, украсени с брокатови гоблени, ги пренесоха направо в Мароко. Седнаха на земята върху меки възглавници, а помещението бе осветено само със свещи. Атмосферата беше чувствена и Джулия потръпна, когато погледна към Алекс. Беше му удобно тук, както и навсякъде. Не познаваше друг човек, който да се чувства винаги у дома си. Превръщаше всяко помещение в своя територия.

Приближи се сервитьор, който им обясни менюто и им предложи питиета. Щом той си отиде, се появи една красавица, която затанцува кючек специално за тях. Но като че ли ролята ѝ беше да привлече главно вниманието на Алекс, а той от своя страна изглежда се наслаждаваше на всяка секунда и на всяко движение от нейния танц и сякаш забрави присъствието на Джулия.

„Няма значение“ — каза си тя. Не са на любовна среща. Не са гаджета. Не са се вричали един на друг. Защо Алекс да не флиртува с танцьорката?

Дори да я отведе къщи и да спи с нея, Джулия не я беше грижа, само дето никак нямаше да ѝ бъде приятно.

Тя се намръщи при този обрат на мислите си. Отпи глътка вино и си отдъхна, когато танцърката се оттегли.

— Хубавичка е — отбеляза тя, като се почувства лицемерна.

— Истинска красавица е — усмихна се той. — Бих искал да те видя в такова облекло.

— Едва ли е възможно. Имам прекалено много задръжки.

Тя облиза устните си, докато погледът му изследваше лицето ѝ, сякаш търсеше да проникне в съкровените ѝ тайни. Имаше нещо, което не споделяше с него.

— Наистина ли имаш задръжки? — попита той. — Или това се дължи на възпитанието ти?

— Едно и също е.

— Не е. Смятам, че хората, с които живеем и които срещаме, ни повлияват.

— Предполагам, че е така. Моята майка дълбоко вярваше в правилата и благоприличието, държеше на истината и на това да не се отклоняваш от правия път. С баща ми направиха живота ни толкова невероятно щастлив, че неусетно забравяш всичко друго. Беше така, докато почина. Едва тогава се огледах и взех да се питам има ли друго, което да ме заинтересува. Трябва да кажа, че ми е трудно да повярвам, че тя е най-голямата лъжкиня на света.

Винаги когато ставаше въпрос за лъжи, Джулия усещаше болка в душата си.

— Не е лъгала за любовта си към вас — с нежност изрече Алекс.

— Очевидно се е грижела за семейството си, пазела ви е, правела е всичко възможно да бъдете щастливи. А това е най-важното, Джулия.

— Старая се да мисля по този начин, но не е лесно, след като непрекъснато ме връхлитат нови проблеми.

— Седмицата беше тежка за теб.

— Да, но все пак не мога да повярвам, че се изнесох от къщи и оставих всичко в такова ужасно състояние. Трябваше да почистя.

— Няма да избяга. А сестра ти къде е?

— Предполагам, че при баща ми — Джулия въздъхна. — Не искам да разговаряме на тази тема. Да ѝ наложим мораториум, докато вечеряме, съгласен ли си?

— Напълно — изрече той с такова облекчение, че тя се разсмя.

— Радвам се, че се съгласи. Знаеш ли, хубаво е.

— Ресторантът е страхотен.

— Не говорех за ресторанта, а колко е хубаво да бъда с теб, далеч от цялата драма.

— Макар и за кратко — каза той безгрижно и вдигна чашата си.

— За теб, Джулия, която и да си.

— Която и да съм — повтори тя.

Час по-късно се бяха нахранили със задушени зеленчуци, пържени патладжани и топящо се в устата агнешко. Същевременно разговаряха за какво ли не — книги, политика, религия и светски събития. Нямаше забранени теми. Спореха, обсъждаха и се смееха. Джулия си помисли, че никога през живота си не се е смяла толкова много, и се почувства виновна. По-скоро трябваше да бъде тъжна, след като годежът ѝ беше развален, и навярно беше наскърбила един много добър човек. Вместо това се чувстваше свободна. А това не беше прилично. И все пак не чак толкова, тъй като съзнанието за вината ѝ нямаше да утеши Майкъл. Времето щеше да му отвори очите и той щеше да разбере каква е тя всъщност и че никога двамата нямаше да бъдат щастливи. След това логично обяснение тя изхвърли Майкъл от мислите си, както и всичките си други проблеми. С толкова много неща трябваше да се заеме утре — апартамента, майка ѝ, миналото ѝ, но в този миг искаше да бъде безгрижна. И не би могла да попадне на по-подходящ партньор от Алекс.

Харесваше го. Беше умен, интересен и забавен — един наистина съблазнителен мъж. Той имаше начин на живот, който я привличаше. Не с фотографията, а с пътешествията.

— Минавало ли ти е през ума да се откажеш? — попита го тя на излизане от ресторанта. — Да заживееш спокойно и да снимаш в местния търговски център — допълни тя, за да го подразни.

— По-скоро ще се застрелям — той сви рамене. — Свикнал съм така да живея. Има ефект. Има и стимул. Изпитвам удоволствие, когато снимам там, където друг не би могъл.

— Наистина ли работата ти е достатъчна?

— Нямам далечни планове.

— Въпреки че развалих годежа си, искам да се омъжа... някой ден.

— Не се съмнявам, че искаш.

— Защо го казваш по този начин?

— Вече ти обясних. Жените искат да бъдат омъжени. — А мъжете...

— Мъжете искат секс, колкото може повече.

— Брактът предлага неограничени възможности за секс — каза тя, забеляза закачливата му усмивка и разбра, че колкото и да се опитва, няма да получи сериозен отговор.

— Ще го имам предвид — каза той. — И така, Джулия, ще спим ли заедно тази нощ?

Въпросът я изненада:

— Моля?

— Чу ме. Ти имаш нужда от подслон, нали така? И аз ти предлагам леглото си.

„А ти в него ли ще бъдеш?“ — би попитала, но вместо това каза:

— А ти къде ще спиш?

— Някакви предложения? Междувременно ще разрешиш ли аз да карам?

— Не — отказа тя с категоричен тон, като се надяваше да каже същото категорично „не“ по въпроса за леглото.

Заобиколи колата откъм своята страна и посегна да извади ключовете си. Изведнъж някакъв едър, широкоплещест мъж връхлетя върху нея. Тя се озова на земята, а Алекс веднага реагира и хукна да гони мъжа по улицата. Сърцето ѝ биеше до пръсване, докато се опитваше да се окопоти. Чантата ѝ си висеше на рамото и първата ѝ мисъл бе, че мъжът се хвърли точно нея да дръпне. Ако Алекс не бе действал светкавично, тя щеше да загуби матрьошката и медальона.

Изправи се разтреперана с чувството, че е изоставена. Беше съвсем сама в мрака. Изведнъж осъзна, че наоколо няма жива душа, и припряно затърси ключовете си. Бяха на дъното на чантата. С трепереца ръка отключи, отвори вратата и се пхна в колата. Заклучи и се почувства малко по-добре. Но къде беше Алекс? Господи, дано да беше добре.

Алекс скъсяваше разстоянието между себе си и мъжа, който нападна Джулия. Сърцето му лудо биеше, задъхваше се. Зави на ъгъла

на „Юниън“, после се затича по следващата по-стръмна улица и хлътна в неголям парк. Тук беше по-тъмно. Нямаше ги уличните лампи.

Сега Алекс можеше да изгуби мъжа. Само светлосиният надпис на якето му проблясваше на лунната светлина между дърветата. Алекс нямаше да го изпусне. Трябваше да разбере кой е и какво иска. Това беше неговият шанс.

Но този шанс бе от плът и кръв, неуловим и бърз.

Беше пред очите му и в следващия миг изчезна. Алекс се спря и се огледа. Никой не се виждаше, но паркът бе ограден с дървета. Друг изход не се забелязваше. Мъжът би трябвало да се насочи към него.

Къде ли се криеше?

Алекс пое дълбоко дъх, за да се успокои и да помисли. Обзе го чувството, че го наблюдават, и по гърба му полазиха тръпки. Обърна се бавно, оглеждайки всяка сянка. Имаше твърде много дървета и храсти, които при най-лекия полъх шумоляха. Вслушваше се напрегнато и нощните шумове се засилиха — свиренето на щурците, някаква сирена в далечината, тътенът от близкия път, смях от отворения прозорец на апартамент в една от жилищните сгради, заобикалящи парка.

— Покажи се, да те вземат дяволите! — извика той. — Говори! Кажу какво ти трябва.

Отговори му тишината. Дали мъжът наблюдаваше и изчакваше? Или се беше измъкнал? Може би беше открил изход, който Алекс не беше забелязал.

Или...

Джулия беше сама в колата. И точно тя беше мишената.

Какво правеше тук?

Обърна се и хукна по обратния път, като отчаяно се надяваше нищо да не ѝ се е случило.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Джулия чу стъпки, които приближаваха по улицата, и се изплаши. Не смееше да погледне. Ами ако не беше Алекс, а мъжът, който я нападна? Ами ако беше ранил Алекс и сега се връщаше за нея?

Сви се на седалката с надеждата да не я забележи.

Стъпките се приближиха и замряха. Някой дишаше хрипливо. Върху предното стъкло се мярна сянка и дръжката на вратата откъм пасажерското място прещрака. Беше заключена. Човекът се препъна, когато още веднъж се опита да отвори вратата.

Джулия се задушаваше. Не знаеше какво да прави. Да подкара ли колата и да се измъкне? Но Алекс можеше да се върне и нея да я няма.

Преди да вземе решение, човекът продължи пътя си.

Видя, че не беше същият мъж. Този беше по-стар, с огромно палто и вълнена шапка на главата. Носеше книжна кесия, в която очевидно криеше бутилка, тъй като я надигна и отпи. Вървеше и опитваше дръжките на всички коли, паркирани до тротоара. Досети се, че не преследва нея, а е бездомник, който търси къде да преспи.

Задиша по-свободно, но само докато не чу, че някой тича.

През живота си не беше изпитвала по-голям страх.

„Нека да е Алекс“ — молеше се тя. Затвори очи, изтръпнала от ужас. На прозореца се почука. Тя се разтрепери, но после чу гласа му:

— Джулия, аз съм. Отвори.

С облекчение натисна копчето на ключалката и Алекс седна до нея.

— Слава богу, нищо ти няма — каза тя и се хвърли в прегръдките му. Притисна го силно, копнееше и той да я прегърне. Алекс я притисна, обгърнал с ръка главата ѝ. Тя усети как пулсира вената, усети миризмата на пот от безразсъдната гонитба. Но най-важното беше, че е невредим. Тя също. И бяха заедно.

Най-после Алекс се отдръпна, очите му искряха в мрака.

— Изпуснах го. Изплаших се, че ще се върне тук, и... — не се доизказа, но Джулия го разбра. Беше се страхувал за нея, а за Алекс

страхът беше недостатък. Докато според нея беше нормална реакция на ужаса, който преживяха.

— Добре съм — увери го тя — тревожих се за теб. Помислих си да не извади нож или някакво друго оръжие.

— Избяга в парка и изчезна. Дори не видях как изглежда. Зная само, че е много бърз.

— Рус ли беше? А носеше ли бейзболна шапка? Някакъв мъж днес ме причака пред радиото и много ме притесни.

Алекс присви очи.

— За какво говориш?

— Един тип ме наблюдаваше, докато разговарях с Кристин Дилейни. Когато тя си тръгна, той дойде при мен и ми каза нещо неразбираемо. Помислих си, че сигурно говори на руски. В това време дойдоха приятелките ми и той изчезна. А ти как мислиш, възможно ли е да е бил той?

— Всичко е възможно. Защо не си ми казала досега?

— Не съм ли? — попита тя смутено. — Струва ми се, че казах на Майкъл или на Лиз. Вече не си спомням. А споменах ли ти, че вчера ме е търсил някакъв мъж по телефона със силен акцент, вероятно руски според Лиз.

— По дяволите, Джулия — изруга той, — какво друго не зная?

— Мисля, че друго няма. Извинявай, но толкова много неща се случиха едновременно, че се обърках — тя едва се сдържа да не избухне в сълзи.

Алекс я погали.

— Добре, добре. Ще се справим с всичко това. Не се тревожи.

— Мъжът, който ни нападна... Той искаше да грабне чантата ми, нали? — попита тя, за да обсъдят случая, докато още помнят подробностите.

Видя, че мъжът се нахвърли да изтръгне чантата ѝ.

— Да — потвърди Алекс, поглеждайки я. — Убеден съм, че след като не е намерил онова, което е търсел в твоя апартамент, е решил, че е у теб.

— Не е ли по-разумно да се обадим в полицията?

— Да се върнем първо у нас и още веднъж да погледнем куклата и колието. Може би нещо ни убягва.

Тя кимна и запали колата. Не осъзнаваше, че цялата трепери, преди да задави мотора.

— Спокойно, Джулия — прошепна той.

— Страшно се изплаших — промълви Джулия. Стисна кормилото толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха, но беше хубаво усещането за сигурност. — Когато хукна след него и изчезна, не знаех какво да очаквам — погледна го и не видя друго, освен съчувствие и желание за подкрепа. — Скрих се в колата, за да запазя себе си, вместо да тръгна след теб. Такава страхливка съм!

— Тихо, тихо — взе да я успокоява той и сложи пръст на устните ѝ. — Постъпила си точно както трябва.

Тя преглътна сълзите си.

— Толкова се изплаших, че ще те изгубя, Алекс, а напоследък изгубих толкова много, че...

Той прекъсна думите ѝ с нежна целувка:

— Аз не се губя лесно. Добре съм, Джулия. Онзи изчезна. Избягваше явен сблъсък.

— Сега да, ами следващия път?

— Ако мислиш за всичко, което може да те сполети, ще полудееш.

Той прибра кичур коса зад ухото ѝ.

— Аз вече имам чувството, че полудявам. Да престана ли да питам и да се опитам да се върна към нормалния си живот? Дори да го направя, ще го понеса ли?

— Не можеш да се върнеш към обикновения си живот, защото той повече не съществува.

— Ако изобщо някога е бил нормален. Онова, което съм смятала за нормален живот, е бил животът, който моята майка ми е измислила. Нищо в него не е истина.

— Това не е вярно. Майка ти може и да е сътворила нова житейска история, но я е изживяла с теб, със сестра ти и с втория ти баща. Не мисля, че е шпионирала, когато те е водила на скаутски лагер — добави шеговито той.

— Всъщност ние даже не знаем дали въобще е била агент. Може да е търсила тръпката при онова пътешествие, а баща ми да я е улеснил.

— Бих искала да е така. Но ако случаят е такъв, защо е скрила от мен? Защо е заблудила така жестоко родителите си? Защо е променила името си? Защо е живяла в лъжа? — търсеше отговорите от Алекс, но знаеше, че иска твърде много. — Представи си, че през цялото време, докато съм расла, тя е шпионирала. Откъде да зная? Очевидно е била много умна.

— Според мен е приключила с шпионския бизнес веднага след като се е върнала от Москва, ако изобщо е била таен агент, или може би, след като се е омъжила за втория ти баща. Като се има предвид идиличното ти детство, не ми се вярва Сара да се е занимавала с нещо друго, освен със семейството си. Била е изключително предана.

— Вече не зная каква е била и това също ме плаши — призна тя. — Бяхме много привързани една към друга. Много си споделяхме. Най-хубавите мигове в живота ми са свързани с майка ми. А сега всичко е замъглено от лъжите. Щом затворя очи и виждам Сюзан Дейвидсън и лицето ѝ, когато разбра, че Сара е била жива. Чувам Брейди да ми казва, че Сара е била в Москва. Дори и твоят глас отеква в главата ми: „Тогавя видях майка ти на площада.“ Не зная кое е реално и кое не.

— Мозъкът ти е претоварен — отговори Алекс с усмивка. — Шокът тази вечер ти дойде в повече. Отдъхни си. През следващите пет минути нищо няма да измислиш.

— Може и да измисля — възрази тя. — Кой знае дали в следващите пет минути няма нещо да се случи.

— Никакви неприятности повече, обещавам ти. И лошите имат нужда от почивка?

— Как можеш да се шегуваш?

— Защото тревогата е загуба на енергия. Хайде да тръгваме — позамълча, а в очите му се появиха искрици. — Хрумна ми нещо. Защо не ме оставиш аз да карам?

На очевидното му желание непременно той да шофира тя отвърна с усмивка.

— Няма начин. Аз ни доведох дотук, аз ще ни върна.

Той въздъхна театрално и моментното напрежение се стопи.

— Щом трябва, добре.

— Трябва — отговори тя и още по-здраво стисна кормилото.

— Ще спя на дивана — съобщи Джулия, когато изкачиха стълбите до апартамента на Алекс. — Не искам съвсем да обърквам живота ти.

— Тази деликатност е малко закъсняла. Миналата седмица ти почука на моята врата и затъркаля снежната топка.

— Не съм само аз виновна. Ти пък си направил снимката преди двайсет и пет години и историята е започнала.

— Благодаря ти, че ми го припомни — направи пауза, докато отключваше. — Снощи спяхме заедно и беше идеално.

Не беше съвсем идеално. Почти през цялата нощ едва сдържаше желанието си да се претърколи в ръцете му и да прави любов с него. А на безименния си пръст носеше годежен пръстен, имаше и годеник, който представляваше бариера. В момента бариерата вече я нямаше. Но здрав разум имаше и според него да усложнява отношенията си с Алекс не беше особено добра идея. Макар и да я задушаваше улегналият живот, който Майкъл ѝ предлагаше, също така не искаше сърцето ѝ да бъде наранено от непостоянството на любовник, независимо колко секси е.

— Диванът ми е достатъчен — каза тя безгрижно. — Освен ако не предпочиташ да отида при баща си. Просто не исках да им се случи нещо лошо заради мен.

— Не, остани.

Алекс отвори вратата и запали лампите.

Джулия изохка при гледката, която ги посрещна. Който бе претършувал нейния апартамент, се беше развихрил и тук, също толкова брутално и яростно. Всички мебели, всяка вещь беше преобърната, разтрошена, съсипана. Даже снимките на Алекс бяха смъкнати от стените, масичките и библиотеките бяха преобърнати. Подът беше покрит с изпочупени стъкла и безжалостно разтрошени рамки. Тук претърсването явно е било още по-яростно, като че ли с всяка секунда разочарованието и гневът са растели.

— По дяволите! — изруга Алекс. — Трябваше да се досетя.

И тя трябваше да се досети. Защо не си даде сметка, че може да са я проследили до апартамента на Алекс?

— Кълна се, че ако са ми съсипали фотоапаратите...

Алекс се втурна в спалнята, преди Джулия да го предупреди да си отваря очите. Чу го да отваря вратата на дрешника, да затръшва

чекмеджетата на скрина и да си мърмори. Тя не смееше да помръдне, за да не стъпче нещо важно.

Най-после Алекс се появи, беше относително по-спокоен.

— Спалнята е горе-долу обитаема — съобщи той. — Фотоапаратите са здрави, филмите са изтръгнати, но нищо не е повредено, доколкото мога да преценя от пръв поглед.

— Съжалявам — каза тя с неудобство, тъй като думите ѝ нямаше да покрият щетите. — Сигурно са ме проследили дотук. Наблюдавали са ме. А мъжът пред ресторанта... Първо е дошъл тук, след като се е уверил, че излизаме. Не е намерил каквото е търсел и ни е причакал. Не ми се мисли как ти обърках живота.

— Тихо, Джулия, няма нищо. Това са просто вещи. И не ти си ми объркала живота.

— Разбира се, че аз го обърках. Ако не бях видяла снимката, ако не бях дошла при теб, ако не бях питала...

— Добре, добре, станалото станало.

— И сега какво следва? Или кой следва? Чий дом ще разбият — на баща ми, на леля ми или на чичо ми? — попита тя. — Сигурно и в момента ме наблюдават. И ми е крайно неприятно, че не зная кой стои срещу мен. Може да е един, или двама... трима, кой знае.

— И аз не зная. Възможно е да са били двама — един тук и един пред ресторанта.

— Не трябва ли да се обадим в полицията?

— Само секунда. Дай да погледнем още веднъж куклата и колието. Имаш само тези вещи, които навярно са донесени от Русия.

Обърнаха два стола и седнаха до масата. Джулия отвори чантата си и извади куклата и медальона. Алекс веднага подреди матрьошките една до друга.

— Зная, че липсват някои от кукличките — той много внимателно разгледа всичките и особено вътрешността на едната. — Струва ми се, че тук има надраскан номер. Като че ли е четири. Погледни и ти.

Джулия взе куклата и видя белега, който той ѝ посочи. И на нея ѝ заприлича на четири.

— Мисля, че си прав — каза тя.

Той взе друга кукла.

— Тази е седмата.

Продължиха да ги оглеждат и накрая подредиха пет кукли с пет номера.

— Според теб за какво служат номерата? Алекс сви рамене:

— Нямам представа. Проблемът е, че не можем да установим кои са всичките номера, понеже нямаме всичките кукли.

— Трябва да отидем до онзи магазин „Руски съкровища“. Може би жената ще ни каже какво означават номерата. Възможно е да са най-обикновени поредни номера, поставяни на готовата продукция.

— Възможно е, но не изглеждат еднакви, а сякаш някой ги е надраскал с острие на нож.

Тя се вледени и в паметта ѝ нещо се раздвижи. Далечен спомен може би? Опита се да фокусира образа, но не успя. Алекс се облегна със загрижено изражение.

— Какво ти има?

— Помислих си, че си спомням нещо, но не успях да го уловя.

— Нещо, свързано с куклата ли?

— Не мога да го определя — изрече тя разочаровано.

— Джулия, не се мъчи да ги извикаш. Спомените идват по своя логика.

— Алекс, нима си толкова търпелив? — попита тя. — Мислех те за човек на действието.

— Когато е необходимо, действам. Но също така мога да чакам идеалната светлина, подходящия ъгъл и най-ясния изглед. Мозъкът ти регистрира всичко, което виждаш, точно като фотоапарата. Евентуално ще прояви тези картини от ранното ти детство и ти ще ги осъзнаеш.

— Дано да е, преди да умра — каза тя, а в тона ѝ се промъкнаха и сарказъм, и страх.

— Дано — потвърди той с лека усмивка. — Утре ще отидем до руския магазин. А сигурна ли си, че няма нещо друго във вещите на майка ти, което да свързва теб и куклата или онова пътуване в Русия.

— Прегледах всичко, но татко ми каза, че служебните и личните ѝ документи са в апартамента му. Не ми остана време да прегледам и тях — погледна часовника си и видя, че минава десет. — Вече е много късно да се занимавам с тях. Освен това малко се страхувам. Ами ако ме проследят и дотам? — тя застина от ужасното предположение, което ѝ мина през ума. — Или вече са били в апартамента на татко. Веднага биха могли да намерят адреса му. Има го в телефонния

указател. Трябва да му се обадя, за да съм сигурна, че е добре — тя затършува в чантата си, за да намери мобилния си телефон. — Поне живее в охраняема сграда. Това е все пак нещо.

— Досега са влизали, само когато няма никого вкъщи — успокоя я Алекс. — Не виждам причини да се страхуваме, че ще променят начина си на действие.

— Също така какво ще им попречи да опитат. Не знаем с кого си имаме работа. Ще се обадя на татко.

— А аз в полицията. Струва ми се, че е време да им изложим всички факти.

Беше почти единайсет часът, когато Алекс отпрати двамата инспектори от полицията на Сан Франциско. Джулия остана в дневната. Едночасовият разпит никак не ѝ внуши сигурност. След като разказа на инспекторите историята със снимката на сирачето и последната нейна снимка в „Трибюн“, на всички им стана ясно, че това е причината за проникването и в двата апартамента.

Някой беше видял снимката на Джулия, беше повярвал, че тя е онова момиченце, и беше дошъл да търси нещо. Полицаяте внимателно разгледаха колието и матрьошката, но не успяха да открият причина защо най-обикновени туристически сувенири са толкова важни. Дори ако куклата имаше стойност, тя не беше толкова голяма, за да обясни вандализма и яростта, оставили отпечатък в апартамента както на Алекс, така и на Джулия. Трябваше да има и нещо друго.

Междувременно Джулия се бе обадила на баща си и си бе откъснала, че е добре. Предупреди го да наблюдава дали някой не се навърта около жилището му или около ресторанта. Остави съобщение и на Лиз, тъй като за нейно съжаление сестра ѝ не се обади. Хрумна ѝ, че може да е при Майкъл, и си наложи да му се обади, но той също не отговори. Трябваше да си внуши, че при тях всичко е наред, щом не са с нея. Мишената беше тя, а не те.

Алекс затвори входната врата.

— Нещо за пиене? — предложи той.

— Каквото и да е, само да е студено.

— Готово.

След минута се върна от кухнята с две бутилки минерална вода.

Джулия жадно отпи и почувства прилив на енергия, щом газираната вода погъделичка гърлото ѝ. После се огледа и въздъхна отчаяно. Предстоеше им ремонт, чистене и подреждане. Повечето от мебелите трябваше да се поправят или направо да се изхвърлят и да се подменят с нови, преди апартаментите отново да станат обитаеми.

— Бих искала кракът ми да не беше стъпвал в двореца на Почетния легион — промълви тя. — Погледни какви неприятности докарах на себе си, на теб, на семейството си.

Алекс вдигна рамене.

— Никога не се обръщай назад — посъветва я той. — Не си струва.

— Как мислиш, дали полицаите ще открият извършителя?

— Съмнявам се.

— Защо поне не се опиташ да погледнеш по-оптимистично?

— Съжалявам, но който е бил тук, е знаел какво търси. Бил е професионалист. Сигурен съм, че няма да се открие нито един пръстов отпечатък.

Джулия прокара пръст по особено грозния разрез на дивана.

— Отвратително е. Не го разбирам. Какво бих могла да скрия във възглавниците на дивана?

— Нещо малко — отговори той със замислен израз. — Кое то веднага изключва матрьошката, нали? Тя е почти трийсетсантиметрова.

— Точно така. А колието?

— В никакъв случай не изглежда специално. Нищо не проумявам.

— Тогава има нещо, нещо, което смятат, че е у мен, но то не е. Или е у мен, но аз не подозирам.

Той се усмихна.

— Много ни улесни.

Тя въздъхна дълбоко, а после широко се прозя. Денят наистина беше безкраен. Не ѝ се вярваше, че тази сутрин долетяха от Ню Йорк.

— Трябва пак да се обадим на господин Брейди — каза тя. — Кажу ми за взлома в апартаментите. Може би ще намери някого в своята детективска агенция, който да разбере какво става.

— Утре сутринта ще се обадя първо на Стен — обеща той.

За момент се умълчаха. Мислите на Джулия се лутаха между проблемите от деня и Алекс. Бяха седнали толкова близо един до друг, че бедрата им почти се докосваха. Тя чуваше дишането му, миризмата на одеколона му я заливаше като топла вълна, съблазняваше я, беше като повик да се приближи още, да прокара устни по брадичката му, по ъгълчето на устните му...

Представата и предвкушаното удоволствие я напрегнаха. Облиза устните си, а пулсът ѝ се учести.

Да го направи ли? Да премахне ли тези няколко сантиметра, които ги разделяха, и да зарови ръце в косата му, да улови хубавото му лице със своите внезапно станали нетърпеливи ръце?

Алекс се изкашля. Загледа я строго, после каза:

— Ти ще спиш в леглото, аз на дивана.

Все едно я обля със студен душ. Очевидно той не чувстваше онова, което самата тя чувстваше.

— Не искам да те лишавам от легло. Освен това този диван е доста къс, а ти си по-висок от мен.

По-висок, по-издръжлив, по-секси... Господи, защо е изпълнена с желание? Сигурно от излишъка на адреналин едва се сдържа да не се нахвърли върху него и дълго, дълго да не го остави.

— Отиваш в леглото и без повече приказки. Мога да спя, където ми падне.

Той бързо се изправи.

Джулия се загледа в него, сепната от резкия му тон.

— Какво ти става?

— Нищо, денят беше отвратителен.

— Само това ли е?

— Само това. Хайде да си лягаме. Ще оправя леглото.

— Не е твоя работа. Аз ще го оправя.

— Това е моето легло. Моя работа е — сопна се той.

— Добре — тя отиде след него в спалнята, наблюдавайки резките му движения, докато събираше закуп своите завивки. — Ще ти помогна — каза. — Подай ми този край на чаршафа.

— Мога сам.

— Ще стане по-бързо, ако ти помогна — повтори тя и обиколи леглото.

— Казах, че сам ще го оправя.

— Не ставай смешен.

Не разбираше защо е толкова упорит. Наведе се и хвана чаршафа. Алекс толкова бързо придърпа своя край, че тя се просна на леглото. Отмести косата от лицето си и вече страшно раздражена, се вкопчи в края на чаршафа.

Алекс беше по-силен, но тя беше по-решителна. Дръпна отново, не се предаде, докато не изтръгна чаршафа от ръцете му. Той се хвърли да си го вземе. Тя се опита да се изплъзне, но той се просна върху нея и притисна ръцете ѝ над главата ѝ.

Джулия се опита да се измъкне. Той не помръдна. Нито пък имаше намерение да се отмести. Всъщност тъмните му очи, впити в нейните, искряха от желание и дъхът ѝ замря. Зависеше изцяло от неговата милост.

— Какъв ти е проблемът? — попита тя ядосано, за да не проличи желанието ѝ.

— Ти. Ти си проблемът. Не те искам в моето легло.

— Но току-що каза, че ми го отстъпваш, дори настоя.

— Не те искам самичка в моето легло — доуточни той. — Подлудяваш ме.

— Така ли? — попита тя леко объркана.

— Искам да правя любов с теб, Джулия.

Ясният и категоричен тон, недвусмисленото намерение я накараха цялата да пламне дори само от представата. Когато той погали страната ѝ, цялото ѝ тяло изтръпна. С мъка преглътна и се опита да помисли. Току-що беше скъсала с Майкъл. Не можеше да го направи.

— Изумителна си — прошепна Алекс, докосвайки с пръсти устните ѝ. — Толкова си мека и толкова силна, ако се налага — дъхът ѝ секна, когато той се наведе и отново докосна устните ѝ, но този път с език. — Ммм, искам повече — шепнеше Алекс.

Тя също, но не можеше да моли, не можеше да говори. Можеше само да очаква неговите устни да покриват нейните. Въпреки твърдението му не се нахвърли да я целува. Устните му останаха на милиметри от нейните, като раздражиха и изостриха така сетивата ѝ, че щеше да изкрещи.

Най-после той помръдна. Или може би тя.

Устните им се впиха в дълбока, страстна и безкрайна целувка. Той освободи ръцете ѝ и тя веднага ги обви около врата му, притисна го още по-близо, изпитвайки радост от вкуса на устните му, на кожата му, от допира до косата му. Обхвана с ръка едната ѝ гърда и от милувката зърното ѝ щръкна. Почувства, че изгаря, че губи самообладание с всяка секунда.

Тя ли беше тази жена?

Нали не се впускаше в случайни сексуални авантюри?

А да целува Алекс не е ли случайна авантюра?

— Престани да мислиш — тихичко възнегодува той. — Чувам как мозъкът ти работи — Алекс повдигна главата ѝ, за да я погледне. Почувства липсата му, щом се отдръпна, но беше прав — тя мислеше и се тревожеше...

— Не зная — прошепна тя, — тъкмо приключих с една връзка и не съм сигурна дали искам веднага да се втурвам към друга — забеляза как очите му трепнаха и осъзна, че не любовна връзка го интересува, а само актът. Почувства се разочарована. — О — продължи тя, — ти не търсиш нищо повече от разтуха тази нощ или може би само през следващите петнайсет минути.

— Защо да са петнайсет минути, мога и повече — отвърна той безгрижно. — Не е необходимо винаги да бъдем прекалено сериозни, Джулия.

— Мисля, че е необходимо, поне за мен — помълча, преди да продължи: — Зная, че звучи изтъркано, но съм си такава. Ако тази вечер правим любов, Алекс, страхувам се, че мога да се влюбя в теб. А струва ми се, че точно това не ти трябва.

Искаше ѝ се той да отрече, да ѝ каже, че точно това желае, тъй като в действителност тя вече беше почти влюбена в него.

Алекс забави отговора си и в един миг настана напрегнато мълчание.

— Оставям те да си оправиш леглото.

— Нищо повече ли няма да кажеш?

— Не давам обещания, които не мога да спазя — стана и тръгна към вратата, но се спря и се обърна. — Не зная какво е истинска любов, Джулия. И след като само преди осем часа беше влюбена в друг, предполагам, че и ти не знаеш.

После излезе и затвори тихо вратата след себе си.

Тя се отпусна на леглото, като се чудеше дали не прави огромна грешка. Впери поглед в тавана и се замисли върху думите му. Едно нещо не беше дооценил: не беше влюбена в Майкъл преди осем часа. Всъщност навярно никога не беше изпитвала към него подобно чувство. Целувките му не я зашеметяваха, не я караха да се самозабравя. Майкъл беше мил, спокоен, грижовен. А Алекс — горещ, безразсъден, страстен.

Знаеше, че иска повече в живота си от една скучна връзка с човек като Майкъл, но пък Алекс беше истински динамит. В крайна сметка тя щеше ли да се осмели да следва желанията си? Можеше да прояви предпазливост и да остане в спалнята, а можеше триумфално да се появи в дневната и да поеме най-големия риск в живота си.

Разумът обузда тялото ѝ. Най-накрая логиката и предпазливостта победиха. Тази нощ нямаше да се люби с Алекс. Би било твърде прибързано. Самата тя беше обърквана. Нямаше да е редно.

И утре е ден.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

В сряда сутрин Лиз седеше в кухнята на баща си и го гледаше как изпразва две чаши с портокалов сок. Дискретно го беше подсилил с водка. Знаеше, че трябва да каже нещо, но не беше в настроение да се разправя с него. Не беше спала добре на дивана и нервите ѝ бяха опънати след вчерашното произшествие в апартамента. Освен това ѝ предстоеше да отиде там и да се опита да събере и да подреди вещите си.

Помисли си с въздишка как всичко се промени. Животът ѝ се обърка във всяко отношение. Само като погледна баща си, който обикаляше из кухнята по пижама, с мръсна коса и безпомощен вид, още веднъж си напомни колко различно беше всичко сега. Закуската в семейството им беше важно и щастливо събитие. Майка ѝ обичаше да сервира яйца, бекон, пържени картофи, накрая много плодове, сладкиши и плодови сокове. Държеше всички да седнат на масата облечени, сресани, измити, готови да срещнат деня.

Мъжът срещу нея не беше нейният баща от онези дни. Не си беше дал труда да се измие, нито пък да се срещне. Не беше сигурна кога за последен път се е къпал или е ходил на работа. С дни не беше го виждала в ресторанта. Как, за бога, прекарваше времето си? Но като го погледна как си пиеше портокаловия сок, разбра отговора.

Изкашля се и каза:

— Искаш ли да приготвя закуска? Какво ти се яде: бъркани яйца, омлет или може би палачинки?

Той се облегна на плота и ѝ се усмихна замаяно.

— Майка ти правеше палачинки, палачинки със сладко от боровинки. Бяха любимите ѝ.

— Да, зная — отвърна тя нежно.

Той изпи на един дъх половината от сока и облиза устните си. Трябваше да каже нещо, но думите ѝ убягнаха. Вместо това прибави:

— Мога да се опитам да направя палачинки със сладко от боровинки. Ще изтичам до магазина да купя някакъв плод — стана и

отиде да провери какви продукти има в кухненския шкаф. Остана смаяна, когато видя, че е съвсем празен. — Татко, ти нямаш нищо за ядене. С какво се храниш?

— Леля ти се грижи за мен — сви рамене той. — Повече не ми се иска да готвя.

Думите прозвучаха странно от устата на човек, който печелеше от ресторанта, който управляваше и който се гордеше с уменията си да приготвя вкусна и качествена храна.

— Заради това ли напоследък не се мяркаш в ресторанта?

— Уморен съм от работа — тежко изрече той. — Уморен съм от толкова много неща.

Той отново седна на масата.

— Мога ли да ти помогна с нещо, татко?

Той поклати глава.

— Ще се оправя. Безпокоя се за теб и за Джулия. Помислих си, че и тя трябваше да се настани тук, макар и да съм сигурен, че Майкъл ще пожелае сам да се грижи за нея.

Лиз разбра въпроса в очите му и за пореден път изруга Джулия, че не е тук, за да си свърши черната работа. Почуди се как да му го каже и в края на краищата изтърси направо:

— Снощи Джулия и Майкъл скъсаха.

Баща ѝ беше шокиран от новината.

— Какво? — попита той. — Как? Защо?

Лиз не знаеше откъде да започне.

— Не съм съвсем сигурна защо, но във всеки случай импулсът на Джулия да открие липсващите парченца от миналото си допринесоха много. След като снощи Майкъл видя в какво състояние е апартаментът, я помоли да се откаже от издирването. Тя му заяви, че не може. Като обсебена е, решена е да търси истината. Изминалите двайсет и няколко години за нея нямат толкова значение, колкото тези три или четири, които не може да си спомни. Много бързо забрави колко внимателен беше Майкъл към нея, докато мама боледуваше, и че мама толкова се зарадва за тях двамата — унило изрече Лиз. — Нищо не разбирам. Не проумявам защо го остави. Може би беше малко по-настоятелен, ама голяма работа, бяха заедно повече от година. А това не може да се нарече светкавична скорост.

— Майка ти щеше да се разочарова — каза Джино. — И не толкова от Джулия, колкото от мен, че съм изоставил дъщеря си.

— Защо мислиш така?

— Трябваше да обърна повече внимание с какво се е захванала Джулия. Трябваше да я напътствам.

— Грешката не е твоя. На Джулия е. Тя взема безумните решения. Дълбоко наскърби Майкъл. Отидох с него у тях. Напи се до козирката.

Лиз се сепна от онова, което каза, и се зачуди дали баща ѝ ще направи паралел между себе си и Майкъл. И двамата се утешаваха с алкохол. Но проблемът беше, че щом въздействието на алкохола премине, болката се завръща.

Джино като че ли не се досети. Той доизпи сока и стана да си приготи още едно питие. „Трябва да кажа нещо“ — помисли си тя отново. Но в момента баща ѝ беше единственият човек, с когото можеше да говори, и ако го укоряваше за пиенето, нищо нямаше да се получи.

— Джулия се промени пред очите ми — продължи Лиз. — Не можеш ли да я накараш да спре, татко? Мисля, че теб ще послуша.

Той вдигна ръка.

— Аз не мога да я принуждавам. Не зная кой е биологичният ѝ баща, но ако е решила да го открие, трябва да ѝ бъде позволено да го направи.

— Това не е честно. Ти си я отгледал. За теб тя си е твоя дъщеря.

— Точно такава е. Моя дъщеря е и искам да бъде щастлива. Но за Майкъл съжалявам. Той е добър човек.

— Тя не се интересува точно от биологичния си баща — продължи Лиз. — А по-скоро от миналото на мама. Джулия е убедена, че тя е момиченцето на снимката, което означава, че е била в Русия на около тригодишна възраст. А това от своя страна означава, че и мама е била там. Как ли се е случило подобно нещо?

Джино безпомощно поклати глава.

— Не мога да си представя...

Тя се поколеба дали да изрече на глас следващото си предположение, но не можеше да премълчи:

— Мислиш ли, че има вероятност мама да е осиновила Джулия?

Джино я погледна свирепо.

— Не — категорично отрече. — В никакъв случай. Невъзможно е. Когато ги срещнах, бяха толкова близки, като грахови зрънца в шушулка. Освен това Сара щеше да ми каже, ако е осиновила Джулия. Винаги е била искрена. Никога за нищо не лъжеше. Не си ли спомняш как все повтаряше, че истината никога няма да те подведе, а само лъжата?

Лиз кимна. Припомни си го много ясно. И не преставаше да се пита дали майка ѝ не е прилагала и по-различни правила.

— Трябва да има логично обяснение защо Джулия прилича на онова момиченце.

— Просто съвпадение — каза той и отпи от портокаловия сок. — Джулия беше на четири и половина години, когато я видях за пръв път. Щях да забележа, ако говореше на руски.

— Вярно — успокои се Лиз. Ако е била руско сираче, щеше да говори на руски. Разбира се. Как не се бях сетила? Сега се чувствам много по-добре.

— Въпреки че Джулия имаше малко по-особен начин на говорене — каза той с нежна усмивка. — Имаше си и въображаем приятел и все му шушнеше.

— Какво имаш предвид с този по-особен начин на говорене?

— Ами понякога така объркваше думите, че нищо не се разбираше. Но беше само период от развитието. После мина. Сигурен съм, че и ти говореше по същия начин. Знаеш как бръцоловят децата.

— Така ли, навярно си прав — звънецът зазвъня и тя настръхна. — Аз ще се обадя — отиде до интеркома. — Да?

— Джулия е. Ще ми отвориш ли?

Лиз натисна копчето и погледна към баща си точно навреме, за да види как си налива водка в чашата. Въздъхна и се запъти да отключи вратата. Не се изненада, че Алекс е с нея. Двамата като че ли бяха закопчани един за друг.

— Здравсти — усмихна ѝ се неуверено Джулия. — Как си, Лизи? Снощи ти се обаждах два пъти, но ти не отговори.

— Бях заета. И аз имам личен живот.

— Как е татко? — попита Джулия, докато влизаха с Алекс. — Искам да говоря с него.

— Ако наистина искаш, побързай. В кухнята е и се налива с водка и портокалов сок.

— Девет сутринта е!

Лиз сви рамене.

— Малко е угрижен от цялата бъркотия. Нали разбираш, взлом, снимки във вестниците, голямата му дъщеря хукнала да търси миналото си в Русия и къде ли не.

Джулия стисна устни.

— Не е нужно да си саркастична, Лиз. Зная, че е много обезпокоително за всички, особено за теб и татко.

— А Майкъл? Той също се напи снощи — Лиз хвърли бърз поглед към Алекс. — Ти по-добре внимавай за себе си. Джулия умее да накара мъжете в живота си да се пропият.

— Лиз!

— Съжалявам, но това е истината — тя почувства угризение за грубите си думи, но нямаше намерение да се извинява на Джулия. Именно сестра ѝ обърка безоблачно щастливия им живот. — Впрочем какво правиш тук? Нали не искаш да причиниш неприятности на татко?

— Не искам, но трябва да прегледам документите на мама.

— Джулия, ти ли си? — попита Джино, когато се появи в дневната. — Добре ли си? Толкова се притесних!

— Добре съм, татко — тя го целуна по страната. — А при теб всичко наред ли е?

— Животът си върви — с тъга изрече той. Погледът му се спря на Алекс. — Кой е твоят приятел?

— Извинявай, това е Алекс Менинг — представи го Джулия. — Баща му е снимал сирачето. Помага ми да открия истината.

Джино подаде ръка и Алекс я стисна. Лиз не можа да повярва, че баща ѝ се държи толкова любезно. Самата тя не беше настроена доброжелателно. И според нея Алекс Менинг подстрекаваше Джулия. Може би ако той не беше замесен, сестра ѝ много бързо щеше да се откаже.

— Имаш ли нещо против да погледна документите на мама? — попита Джулия баща си. — Изгледите за успех са малки, но все пак нещо може да се намери.

— Разбира се — съгласи се той. — Нямам какво да крия. Мисля, че и майка ти също. Тя те обожаваше. Беше нейното детенце.

Лиз със задоволство чу какво каза баща ѝ на Джулия. Някой трябваше да раздруса сестра ѝ и да я накара да се опомни.

— Зная, че ме обичаше — изрече Джулия с тъга в очите. — Но някои факти се разминават. Искам само да направя така, че да не се разминават.

— Не ми се ще любопитството ти да те изложи на още по-голяма опасност — обясни Джино. — Трябваше да останеш тук. Мислех, че Майкъл те пази, но Лиз ми каза, че сте се разделили.

— Да, разделихме се. Просто не вървеше. Зная колко много го харесваше. Но чувствам, че това е правилното решение и за двама ни.

Джино кимна.

— Животът си е твой, Джулия, но Майкъл е добър човек. Майка ти го обичаше.

— Да, обичаше го, но... аз не го обичам. Не така, че да се омъжа за него. Нямахме да е честно.

Джино я погледна замислено. Лиз си отбеляза наум, че навярно баща ѝ също като нея се питаше дали чувствата на Джулия не се промениха с появата на Алекс в живота ѝ.

— Не мога да остана тук — добави Джулия. — Не искам да те излагам на опасност.

— А съгласна ли си да изложиш този човек на опасност? Не е уместно да оставаш при него — тонът му стана строг. Въпреки мекотата си баща им беше с традиционни разбирания за връзките между мъжете и жените преди брака.

— Вчера апартаментът на Алекс също беше разбит — каза Джулия.

— Сериозно ли говориш? — изплаши се Лиз.

Сестра ѝ кимна.

— Да, мисля, че аз ги отведох там.

Лиз се загледа в очите на Джулия и видя съжаление, но очевидно сестра ѝ не си даваше сметка какво прави.

— Значи сега са отвън — каза тя — в очакване на подходящия момент да нахлуят и в този апартамент. Как можа да дойдеш тук и да застрашиш татко?

— Не ни проследиха — прекъсна я Алекс. — Сигурен съм. Сменихме колата. Спряхме на един оживен паркинг много преди да дойдем тук и взехме колата на един приятел.

Лиз подсмръкна, твърдо решена да не ги оставя да си помислят, че шпионската им маневра изобщо ѝ е направила някакво впечатление.

— Също така казах всичко на полицаите — каза Джулия.

— Ще наблюдават и този апартамент за всеки случай.

— Трябва да престанеш с твоите въпроси — настоя Лиз.

— Тогава всички отново ще бъдем в безопасност.

— Няма да бъдем в безопасност, докато не открием какво търсят — Джулия се обърна към Джино: — Документите в другата спалня ли са?

— Да. Стаята обаче е в безпорядък. Съжалявам. Нямах сили да я оправя. Върви и виж какво ще намериш.

Той се заклати по коридора към кухнята, сигурно за да си напълни пак чашата, помисли си Лиз. Когато си отиде, тя се обърна към Джулия и гневът ѝ избухна:

— Татко се напива до смърт, Джулия. Не те ли е грижа?

Тя отстъпи назад.

— Естествено, че ме е грижа, но в момента съм заета.

— Твърде заета за собствения си баща! Това е страхотно.

— Лиз, моля те.

— За какво ми се молиш? Той започва с водка и портокалов сок още щом стане. Не ходи на работа. С дни не се облича. Ти даже не си забелязала.

— Добре, но ти нали си тук — отговори Джулия. — Защо не го спреш ти, Лиз? Доколкото съм видяла не правиш нищо. Всъщност през последните няколко месеци това е горе-долу всичко, което може да се каже за теб.

На Лиз никак не ѝ се понрави начинът, по който с Джулия си размениха ролите.

— За какво говориш?

— Ти от всекиго очакваш да направи нещо. От мен искаш да престана да търся миналото си. От татко искаш да престане да пие. От мен искаш аз да го накарам. А ти? Какво искаш ти? След като мама се разболя, ти се остави на течението, хленчейки колко те разочароват всички. Имаш ли намерение да завършиш колежа или ще сервираш цял живот в ресторанта? Нямах ли си мечти?

— Аз... не зная.

Лиз се почувства смазана от въпросите. Едва преглътна сълзите си. Нямахте да се разплаче пред Джулия и Алекс. Но внезапно емоциите надделяха и тя побягна.

Не престана да тича, докато не се озова далеч по улицата. Беше бясна. Беше наранена. И преди всичко поразена, че Джулия беше права. Спря, за да изтрие сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Господи! Джулия беше права. Когато поставиха на майка ѝ диагноза „рак“, в същия миг тя сякаш престана да живее. Не беше способна да гледа в бъдещето, защото беше бъдеще без майка ѝ. А това беше много тъжно. През месеците, които последваха, нито веднъж не се замисли. Нямахте планове, нямахте цел, нямахте нищо.

А когато се огледа, установи, че нямахте и къде да отиде.

— Как можах да ѝ кажа всичко това! Трябваше да я догоня — Джулия се загледа във вратата, която Лиз затръшна. Чувстваше се ужасно виновна, че изля върху нея своята неудовлетвореност.

— На мен ми се стори, че имаште нужда да го кажеш.

— Дълбоко я засегнах.

— Вероятно — съгласи се Алекс.

Тя мрачно го погледна.

— От теб се очакваше да кажеш: „Не, не си. Не се безпокой.“

Той сви рамене.

— Нямам сестра или брат. Не зная какво изисква етикецията.

Доста изнервена, Джулия махна с ръка.

— Напоследък Лиз постоянно ме изненадва. Меси се в живота ми, критикува всяко мое решение. Това, изглежда, ми дотегна. Щастлив си, че си единствено дете.

— Съгласен съм — след кратко мълчание попита: — Ще отидеш ли да я търсиш или ще се захващаме с документите?

Тя се замисли. Напоследък това, изглежда, все по-често ѝ се случваше. По-рано сякаш лесно взимаште решения, може би защото за нищо наистина важно не е била принудена да се колебае. А сега всеки ден като че ли изникваште неразрешим, влудяващ случай, когато трябваше да направи своя избор. Цялата нощ прекара, обмисляйки рисковете и предимствата, ако повика Алекс в неговата спалня. Най-накрая пое по сигурния път и остави нещата такива каквито бяха. Спа самичка в леглото, а Алекс — на дивана в гостната. Още се ядосваше на себе си за това.

И щеше да се наложи един ден да направи нещо смело, нещо съвсем нехарактерно. Навярно сложи начало, като остави Лиз да понесе последствията от собствените си постъпки, вместо както обикновено да влезе в ролята на миротворец.

— Вече сме тук. Да започваме да търсим — решително заяви. — После ще говоря с Лиз. А може би, ако намерим нещо, по-лесно ще се сдобрим?

— Не разчитай на това — каза той песимистично. — Имам чувството, че видяхме само върха на айсберга. Ситуацията ще става все по-непоносима, преди да се нормализира.

— Благодаря ти за оптимистичните предположения — каза тя и го поведе по коридора към необитаемата спалня.

— Аз съм реалист. При моята работа съм длъжен да бъда. Обективът не лъже.

— Но хората лъжат. Ето какво трябва да установим сега. Кой е лъгал и за какво — застана на вратата и не се изненада от камарите кашони, книги и дрехи. — Ще ни отнеме доста време. Поне като сме двама, по-бързо ще свършим работа.

Алекс се огледа.

— Какви са тези неща?

— И аз не зная. Татко продаде нашата къща веднага след смъртта на мама, търсенето беше голямо и всичко стана за един ден. Някои неща оставихме на склад, защото няхахме време да ги прегледаме. Предполагам, че тук са служебните документи и вещите от спалнята на родителите ми. Откъде да започнем?

— Ще отваряме поред кутиите.

Джулия коленичи и отвори първата.

— Странно как в края на краищата животът ни се свежда до куп вещи.

— Някои наистина грозни — Алекс държеше безформена човешка фигурка с разкривени форми. — Не ми казвай, че това е красяло масичката за кафе.

Тя се засмя.

— Мама го изработи в курса по скулптура. Това е първата ѝ работа. Посещавахме заедно курса. Искях да се занимавам с изкуство, а тя пък пожела да правим нещо заедно.

Усмивката ѝ помръкна, когато се замисли колко много време са прекарвали една до друга с всичките лъжи помежду им.

— Не замествай хубавите спомени със съмнения.

Тя го погледна.

— Откъде разбра какво си помислих?

— Имам опит. Загуба на енергия е. До никъде няма да те отведе.

— Сигурно е така, както казваш, но е трудно.

— Погледни — каза Алекс и от една кафява папка извади някакъв документ. — Твоето свидетелство за раждане.

Джулия взе документа. Беше го виждала и преди, когато получи шофьорска книжка, а и при други случаи. Но в момента го прочете внимателно. Името на бащата не беше отбелязано, само на майка ѝ и нейното, както и болницата — „Сейнт Клер“ в Бъркли, Калифорния.

— Изглежда, че там съм родена. Има официален печат на щата Калифорния.

— Видът е автентичен — съгласи се Алекс, — но документите могат да се набавят и по друг път, особено ако е замесена правителствена служба.

— Същото ми каза и репортерката. Мисля си, че едва ли е толкова лесно да създадеш нова самоличност за някого.

— Щом майка ти го е направила, значи някой ѝ е помогнал.

Джулия разрови своята кутия, в която имаше главно шалове, ръкавици и други аксесоари. Друго нямаше. Обърна се към следващата.

След малко Алекс подсвирна.

— Я, какво дебеличко момиченце си била!

Тя се намръщи и дръпна снимката от ръцете му. Беше правена на единайсетия ѝ рожден ден и определено беше подута от преяждане.

— Натъпкаха ме с несметни количества италиански специалитети — оплака се тя. — Моето семейство вярва, че колкото повече ядеш, толкова си по-щастлив и по тази причина аз още пазя бебешките си тлъстинки.

— Тревожиш се повече, отколкото сладурчето на снимката — подразни я той. — Ами шините на зъбите ти?

— О, стига! Сигурна съм, че и ти невинаги си бил такъв красавец.

— Значи според теб съм красавец? — намигна ѝ той чаровно.

— Според мен си самонадеян.

— Ти ме харесваш.

— Въобразявай си — тя го сръза, но вече се усмихваше, когато той хвърли снимката в кашона. Бавно и последователно Джулия отстраняваше прегледаните кутии и кашони и най-накрая попадна на кашон с маскарadni костюми. След като вече знаеше, че майка ѝ е пътувала до Русия като шивачка, погледна облеклата с друго око. Измъкна една червена шапка, останала от ролята ѝ на Червената шапчица, която игра в трети клас, после костюм на ангелче за Хелюин.

— Ние винаги носехме костюми, ушити вкъщи — обясни тя. — Мама обожаваше шиенето. Но никога не е споменавала, че е професионалистка.

— Естествено, че няма да се хвали — отговори Алекс. — Очевидно е криела миналото си.

— Така че едва ли ще намерим нещо тук.

— Продължавай да ровиш. Понякога хората проявяват небрежност.

Джулия се захвана отново. В следващата кутия бяха събрани коледни картички, писма и бележник с адреси. Бележникът с корици на цветя беше на нощното шкафче до леглото на майка ѝ в деня, когато издъхна. Държеше да уведоми приятелите си, че е болна, и през последния месец написа доста кратки писма. Когато силите съвсем я напуснаха и не можеше да държи писалката, Джулия и понякога Лиз пишеха вместо нея. За разлика от другите предмети, които ѝ напомняха щастливите времена, бележникът с адресите ѝ припомни колко тежка беше последната седмица, когато майка ѝ крееше пред очите ѝ. Беше доволна, че е била до нея, но понякога ѝ ставаше много тъжно, тъй като образът на смъртта засенчваше другите спомени. Не искаше да помни майка си болна, а щастлива и здрава.

Седна с кръстосани крака на пода, отвори адресника и го прелисти. Намери три писма, пъхнати най-накрая, адресирани и със залепени пощенски марки, готови за изпращане. Трябвало е Лиз да ги изпрати, но явно е забравила. Първото беше адресирано до Памела Хънт, майката на най-близката приятелка на Джулия. Второто беше за Грейс Барингтън, дългогодишна сервитьорка в ресторанта на Демарко. А третото... Джулия поднесе плика към светлината, осъзнавайки, че

почеркът без съмнение е на майка ѝ. Буквите бяха разкривени и неясни, поради което името беше почти нечетливо. Доста се взира, преди да го разчете.

— Странно. Адресирано е до Рик Сандърс. Никога не съм чувала това име.

Алекс седна до нея.

— Защо не го отвориш?

— Според теб трябва ли? Това е лично писмо на мама. Предполагала е, че ще бъде изпратено в деня, преди да почине. Спомням си как се измъчи, докато го написа, но каза, че иска да съобщи нещо много важно.

— Може би е изповед — предположи той. — Хайде, отвори го.

— И защо ще се изповядва пред някой си Рик Сандърс?

Той внимателно я наблюдаваше, докато отваряше плика. Джулия извади писмото, написано на лист хартия за писма, и зачете:

„Скъпи Рик, зная, че се споразумяхме да не си говорим, но искам да знаеш, че съм много болна. Не мисля, че ще живея още един месец...“

Гласът на Джулия се разтрепери, когато осъзна, че чете последните думи на майка си.

— Не мога.

Тя подаде писмото на Алекс и той продължи да чете:

„Мисля винаги с нежност за теб. Зная, че много те разгневих с постъпката си, но се получи най-доброто за всички нас. Днес Джулия е красива жена. Освен нея имам още една дъщеря. Моят живот се разви щастливо. Надявам се, че и ти си открил щастието. Зная, че направи огромна саможертва, но твоите действия никога не са ме изненадали. Ти беше и си най-героичният човек, когото познавам.

С обич, Сара“

Алекс вдигна глава, очите му срещнаха нейните.

— Кой мислиш, че е той? — попита тя. — Кой е Рик Сандърс?

— Да попитаме ли баща ти?

— Не, не е удобно. Не вярвам, че ще му хареса да прочете писмо, написано от майка ми до друг мъж и подписано „с обич“.

Алекс погледна плика.

— Адресът е в Сейнт Халина. Градът е на около час и половина път оттук, нали?

— На север от Напа. Не възнамеряваш да отидеш там, нали?

— А защо не? Каза, че го е написала точно преди да умре, и че било важно. Значи трябва лично да го предадем.

— Чудно ми е, че пише за мен, като споменава името ми, сякаш човекът ме познава, но не и Лиз — размишляваше Джулия. — Имаш право. На всяка цена трябва да отидем.

— Ами работата ти? Тази вечер имаш ли предаване?

— Затова се обадох преди малко. Уредих да ме заместват няколко дни, за да имам време да разбера какво става — помълча. — Не сме преровили всичко тук.

— Кашоните няма да бъдат разчистени.

— Позна. Сигурна съм, че татко не е стъпвал в тази стая, откакто се е преместил — тя се подвоуми. — Трябва да му кажа „довиждане“. И вероятно трябва да поговоря с него за пиенето. Лиз е права. Пренебрегнах отговорността си по този въпрос.

— Струва ми се, че точно сега няма време за дълъг разговор. Освен това трябва да си сигурна, че баща ти е трезвен — отбеляза той.

— Правилно. Предполагам, че този разговор може да почака. Дано майка ми да не е имала любовна връзка с Рик Сандърс. Това ще разсипе татко ми... — Внезапно замлъкна и сложи ръка върху устата си. — О, боже! Нали не мислиш, че Рик Сандърс е истинският ми баща?

Джулия разполагаше с два часа за размишления върху този въпрос на път за Сейнт Халина — малко градче във винарски район, на север от Сан Франциско. Толкова много се вълнуваше за майка си, че напълно забрави за биологичния си баща, но наистина беше логично да му напише писмо точно преди да умре. Онова, което не

можеше да си обясни, беше, защо е пазила тайна, защо никога не каза на Джулия кой е или къде живее, което не беше далеч по-важно от въпроса къде е израснала.

Щом Алекс отби от магистралата, тя отвори прозореца и остави свежият вятър да духа в лицето ѝ и да развява косата ѝ. „Околността е много красива“ — мислеше си, докато минаваха покрай ябълкови градини и лозя, от които се произвеждаха едни от най-хубавите вина в света. Възпитана в италианско семейство, естествено обожаваше червеното вино, но никога не беше попадала във винарския край. Баща ѝ и чичо ѝ бяха го обикаляли няколко пъти, но майка ѝ не прояви никакъв интерес.

Защо? Заради човек, който живееше някъде наблизко и имаше специална роля в живота ѝ ли?

— От час не си продумала — отбеляза Алекс. — За какво мислиш?

— Не преставам да се питам дали ще се срещна с баща си след броени минути. Какво да му кажа? Как да се държа?

— Още не знаеш какъв е този Рик Сандърс.

— Зная, че майка ми изрично споменава моето име и добавя, че има и друга дъщеря. Това е човек, когото е познавала, преди да се омъжи за Джино.

— Този факт не доказва бащинство.

— Трябва да се подготвя за всеки случай. Често съм си мислила, особено в пубертета, как ще срещна баща си. Гледах се в огледалото и не виждах прилика с майка ми. Свикнах да си представям, че на света има някой друг, който прилича на мен. Разбира се, и през ум не ми минаваше, че този някой ще се окаже момиченце в руско сиропиталище — каза тя и вяло се усмихна.

— Много добре. Още имаш чувство за хумор. Това е много важно.

— Защо е важно?

— Смехът може да те води през живота и да те пази. Прекарах много време в Африка, в едно село, в което половината от жителите бяха измрели от СПИН или от други болести. Не преставях да се учудвам как оживелите изобщо се усмихваха, но щом вземех фотоапарата, и те точно това правеха. Усмихваха се въпреки неописуемата мизерия.

Джулия се обърна към него. Погледът му беше съсредоточен в пътя, но тя беше убедена, че се е пренесъл в миналото.

— Веднъж дадох на едно момченце лист хартия и писалка — продължи Алекс. — Ако беше го видяла, щеше да си помислиш, че му давам милион долари. То не преставаше да се усмихва. Рисува през целия ден, докато не остана и сантиметър неизрисуван.

— Видя ли го някога отново? Въобще срещал ли си някога отново хората, които си снимал?

Той поклати глава.

— Почти никога не се връщам на същото място. Но се случва. Например отидох пак в онова село след година.

— Моля те, не ми казвай, че детето е умряло — мразеше да мисли за толкова тъжни истории.

— Не зная какво е станало с него. Селото не съществуваше, било отнесено от наводнение. Казаха ми, че някои хора са се спасили и се преселили в друго село. Но никой не си спомняше детето.

— Ами то сигурно още си играе с твоята писалка и се усмихва.

Той я погледна с нежност.

— Имаш състрадателно сърце. Това може да ти навлече неприятности.

— Вече се съмнявам какво е сърцето ми.

— Затова ли протакаше нещата с Майкъл? За да не го засегнеш?

— Донякъде и затова. Харесвах го, а той се държеше с мен безупречно. Не съм искала да го наранявам — след малко продължи: — Но всъщност не съм имала Майкъл предвид, а мама. Никога не бих дръзнала да ѝ задам нито един от въпросите, които задавам сега. Тя за всичко ме наставляваше и аз не ѝ противоречах, за да не я ядосам или разтревожа. И виж докъде стигнах.

— Твърдиш, че сте били много привързани, така че скъпо си заплатила за своето покорство.

— Предполагам, че е така. Непрекъснато си говорехме, дори когато не си бях вкъщи. Винаги знаеше къде съм и какво правя. Непрекъснато ме проверяваше.

— Колко време боледува?

— Около две години. Последните шест месеци бяха особено тежки. Беше мъчително да я гледаш как се топи. Поне имахме време да се сбoguваме. Въобразявах си, че сме си казали всичко важно. Но сега

зная, че мама се е концентрирала върху всекидневието и бъдещето. Нито веднъж не спомена за миналото. Все настояваше да обсъждаме какво ще правим, след като тя си отиде. И запази своите тайни. Чудя се дали ще разбере някога защо.

— Има голяма вероятност да разбереш, но пък може и да пожелаеш да не го знаеш.

— Тогава ще подлагам на съмнение всяка истина. Алекс я погледна неуверено.

— Лесно е да се каже. Нямах представа с какви ужасни обстоятелства можеш да се сблъскаш.

— Да не би да се опитваш да ме подготвиш за нещо? Имаш ли съмнения, които не си споделил с мен?

— Зная каквото и ти знаеш — отговори той. — Но съм бил свидетел на всякакви безобразия по света. Дори не подозираш на какво са способни хората понякога.

Може би наистина не подозираше. Животът ѝ беше спокоен и безгрижен, далеч от грубата действителност, а майка ѝ до последния си дъх я бе закриляла. Въздъхна и погледна през прозореца. Появи се табелата за Сейнт Халина.

— Готови или не, ето ни тук — промърмори тя.

— За Рик Сандърс ли говориш или за нас?

— И за нас, и за него. Нямам добри предчувствия, Алекс.

— А аз нямам добри предчувствия, откакто почука на вратата ми миналия петък.

Известно време пътуваха по селски път, паралелен на магистралата, подминавайки стопанства, пасяци коне и крави, малки къщурки. Джулия вдъхваше мириса на току-що окосена трева. Беше прелестен ден, със синьо небе и ярко слънце, който носеше полъха на отминалото лято. Също така беше от онези дни, сякаш прекалено лъчисти, за да се случи нещо лошо. Тя се надяваше случаят да е такъв.

Алекс я помоли да погледне картата. Тя му каза да завие надясно при следващото кръстовище. Постепенно се появиха къщи, предприятия, бензиностанции и търговски центрове. Рик Сандърс живееше на улица със странното име „Карибиън Корт“. На Джулия цялата област с нищо не ѝ напомняше Карибите. Адресът, който търсеха, съответстваше на скромна едноетажна къща във фермерски стил. На алеята пред нея беше паркиран очукан шевролет, поне

двайсетгодишен. Тревата в предния двор беше оредяла, изсъхнала, виждаха се големи петна гола пръст. Цветята бяха повехнали, а между розовите храсти пред къщата бяха избуяли плевели.

Щом паркираха и слязоха от колата, Джулия стана още по-нервна.

Наистина ли ще се запознае с баща си? В този ден ли? В този миг ли?

Ще го познае ли, когато го види? Или ще ѝ се стори непознат.

Хвана Алекс за ръка, когато той се запъти по алеята към входа.

— Почакай. Страхувам се.

— Не трябва нищо да правиш или да казваш, Джулия. Аз ще се оправям. Ще спомена името на майка ти и ще наблюдаваме как ще реагира. Ти само гледай и слушай.

— Ами ако се обърне към мен, когато ме види? Ами ако ме познае? А ако не искам той да ми е баща? — Алекс ѝ се усмихна, но тя знаеше, че полудява. — Прекалено много въпроси ли задавам?

— Един е достатъчен, но да е навреме.

— Обичам да съм подготвена за всяка възможност.

— Понякога най-хубавите неща се случват, когато най-малко ги очакваш.

— Или най-лошите.

— А сега кой е песимистът?

— Добре, добре — тя пое дълбоко дъх. — Да тръгваме. Дано да си е вкъщи.

Щом Алекс натисна звънеца, дочуха лай и мъжки глас, който усмиряваше кучето. След миг вратата се отвори. Джулия примигна. Слънчевата светлина падаше така, че ги заслепяваше, а мъжът се оказа в сянка. Освен синята му тениска и белите шорти, друго не успя да види. Лицето му изобщо не се различаваше.

Алекс сграбчи ръката ѝ и с все сила я стисна.

— Ох! — изохка тя, но той като че ли не я чуваше.

Взираше се в мъжа потресен и ужасен.

Мъжът пристъпи на верандата и най-после Джулия можа да го види. Беше тъмнокос, със светлозелени очи.

— Вие ли сте Рик Сандърс? — попита тя.

Въпросът ѝ бе посрещнат с мълчание. После мъжът дълбоко въздъхна и каза:

— Не точно. Ти ли ще й кажеш, Алекс?
— Познаваш ли го? — попита смаяно тя.
Алекс беше стиснал устни.
— По дяволите, Джулия, това е баща ми!

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Алекс не вярваше на очите си. Беше невъзможно мъжът пред него да е баща му. Баща му беше мъртъв.

Но кестенявата коса, зелените очи, издълженото мършаво лице изглеждаха толкова познати.

Алекс примигна веднъж, два пъти, три пъти. Образът пред него не изчезна. Все така се взираше в лицето на баща си. Определено беше по-стар. Имаше бръчки около очите, косата му беше прошарена, кожата — отпусната. Но съвсем не се бе променил толкова много. Беше мъжът, за когото се предполагаше, че е умрял преди двайсет и пет години. Мъжът, който е излетял с колата си от скалите. Мъжът, който Алекс вярваше, че е бил убит.

Какво беше това? Беше невероятно, неправдоподобно.

Баща му — Чарлс Менинг — беше жив.

Алекс притисна с ръка корема си, усещайки, че му се повдига. Задъха се, сърцето му заблъска. Всяка мисъл се изпари от ума му.

— Алекс! — Чарлс неуверено му подаде ръка. Алекс отскочи назад и размаха своята.

— Какво, по дяволите, става тук? Кой си ти?

— Знаеш кой съм. Току-що го каза — Чарлс се взря в него с очи, помътнели от скръб и вина. — Как ме намери?

— Не търсех теб — едва промълви Алекс и почувства как у него се надига безмилостен гняв, — а Рик Сандърс.

— Защо?

Не помнеше защо. Беше зашеметен.

— Защото майка ми ви е написала писмо, което не е изпратила — намеси се Джулия. — Името на моята майка е Сара. — Убедена съм, че я познавате.

Баща му се сепна.

— Сара ли? Тя ли ви изпрати?

— Не. Тя почина — каза без заобикалки Джулия.

Алекс забеляза как очите на баща му проблеснаха от изненада. Каквото и друго да знаеше, това не му беше известно.

— Кога почина?

— Преди шест месеца — Джулия му подаде писмото. — Написа го в деня, преди да издъхне. Едва днес открих писмото. Помислих си, че трябва лично да ви го предам. Не знаех, че... — гласът ѝ заглъхна.

Чарлс Менинг се загледа в писмото, но не го зачете, а отново се втренчи в Алекс.

— Защо не влезете, за да поговорим?

Той отстъпи встрани и ги покани.

Алекс се колебаеше. Имаше ли желание да влиза? Изобщо искаше ли да чуе какво има да казва този мъж? Все още беше замаян. Баща му го бе оставил да живее с мисълта, че е мъртъв. Как се обяснява подобно нещо!

— Нека да влезем — кротко каза Джулия и го хвана за ръка.

Беше забравил за нея. Погледна я и съзря състраданието в очите ѝ.

— Изглежда, не ти трябваше да се тревожиш — изрече остро.

— Трябва да чуем какво знае баща ти.

— Какво да чуем? Нима е възможно да ни обясни факта, че е жив и живее под чуждо име?

Тя не се опита да отговори на този въпрос. Нито пък баща му. И двамата бяха вперили очи в него. Алекс усещаше, че е важно да влязат, че се налага да разговарят с баща му. Но това не беше редно. Нищо не беше както трябва. Дойдоха, за да открият бащата на Джулия, тайната за миналото ѝ. Предполагаше се, че той сам ще бъде наблюдател, а не участник в драмата. По дяволите!

Не беше подготвен за това. И никога нямаше да бъде.

Та това беше неговият баща!

Когато за последен път разговаряха, Алекс беше деветгодишен. И в момента се чувстваше на около девет, смазан от вълнения, каквито по правило не позволяваше да разстройват живота му.

Джулия посегна да го хване за ръка, но той се отдръпна. Не можеше да понесе да го докосват. Не можеше да понесе абсолютно нищо друго, тъй като едва издържаше и своите чувства. Пристъпи вътре и огледа неприветливата стая. Покрай едната стена имаше зелен

диван и до него изпокъсан фотьойл срещу стар телевизор. До портала към кухнята стоеше куче, което се разлая.

— Тихо, Ноа — заповяда му строго Чарлс. Кучето излая още веднъж и се просна на земята.

Алекс се загледа в черния лабрадор с бяла шарка под носа. Баща му имаше куче — домашен любимец, какъвто на него никога не му разрешиха да си вземе. Майка му твърдеше, че кучетата цапали много, изисквали грижи, а баща му вечно беше на път. Но ето, че сега баща му си имаше куче. Невероятно!

— Алекс, да седнем — предложи Джулия.

Той поклати глава, съсредоточил поглед върху лицето на баща си.

— Ти желаеш да говориш — ами говори!

Чарлс се изкашля.

— Не зная какво да кажа. Чудех се дали този ден ще дойде.

— Нима? Ти си се чудил! — Алекс усети вкуса на жлъчка в гърлото си. — И кога по-точно се зачуди? В деня, когато погребяхме празен ковчег, или по-късно? А беше ли на собственото си погребение? А видя ли как страдахме за теб? Страхотна шега, нали?

— Не е, разбира се, че не е.

— Как можа да постъпиш така с нас? Как можа да ни оставиш да повярваме, че си умрял?

Чарлс отново го загледа с молба за прошка в очите.

— Прости ми, Алекс. Съжалявам, че трябваше да го откриеш по този начин.

— Не, ти съжаляваш само, че изобщо те открих.

— Историята е дълга и сложна.

— Ами започвай да обясняваш. Не че имам основание да ти вярвам.

— Заслужавам го — каза Чарлс.

— Не зная какво заслужаваш. Можеш да започнеш с въпроса защо инсценира собствената си смърт пред жена си и детето си?

— За да ви предпазя — отговори Чарлс.

— От кого? — Алекс сви ръце в юмруци. Толкова беше гневен, че му се щеше да удари някого или нещо.

— От хората, които ме преследваха заради твоята снимка.

На Алекс му стана крайно неприятно от напомнянето, че грешката е негова. Беше обвинявал себе си за смъртта на баща си

много преди събитията от последната седмица. Винаги се бе чувствал отговорен. И тогава Стен и Брейди заявиха, че баща му е бил убит... Поклати глава, когато гневът отново се надигна у него:

— Не мога да повярвам, че съм се обвинявал за твоята мнима смърт!

— Защо е трябвало да се обвиняваш за моята катастрофа? — попита остро Чарлс.

— Защо ли, може би защото Брейди вчера заяви, че си бил убит заради снимката, която аз направих.

— Брейди ли ти каза това? А каза ли ти, че съм жив?

— Не спомена този незначителен факт — стомахът му отново се преобърна при спомена за Брейди, когато им заяви, че Чарлс навярно е бил убит. — Този негодник — промърмори. — Знаел е, че си жив.

— Той ми помогна да инсценирам катастрофата — Чарлс за миг се умълча, а погледът му беше много сериозен. — Сигурно е искал да те сплаши. Защо се срещна с него?

Алекс не обърна внимание на въпроса му.

— Мама знаеше ли, че си жив?

Чарлс поклати глава.

— Не.

Това беше известна утеха. Поне не беше единственият измамен.

— След публикацията на снимката получих смъртна заплаха — каза баща му. — Знаех, че ти и майка ти сте в опасност. Единственият начин да ви защитя, беше да умра. Ако съм мъртъв, вие щяхте да сте свободни.

— Длъжен си да ми кажеш повече подробности — настоя Алекс, като не спираше да снове напред-назад. Не можеше да укроти чувствата, които го връхлитаха — гняв, безсилие, разочарование, тъга, недоверие...

— Много е опасно да научиш повече — отговори баща му. — Толкова години те пазих. Няма да престана сега, само защото си пораснал.

— Как се осмеляваш да твърдиш, че си ме пазил? Изостави ме да живея самотно, без баща. Остави ме да раста с мисълта, че си мъртъв. Имаш ли представа какво означава това?

Насъбраните за двацет и пет години скръб и гняв за това, което е изгубил със смъртта на баща си, избухнаха.

Алекс грабна една стъклена ваза от поставката за телевизора и я запрати в камината, но не му олекна.

— Алекс, успокой се — обърна се към него Джулия.

— Защо? Той съсипа живота ми.

— Виждам, че си разстроен — започна Чарлс.

— Откога моите чувства те засягат? Как можеш да ми говориш, че си ме пазил, след като си избягал от мен? А аз исках да бъда като теб. Боже! Не ми се вярва, че винаги по този начин съм мислил — прехапа долната си устна така силно, че усети вкуса на кръв. — Повече няма да го правя — каза и се запъти към вратата с единственото желание да се махне незабавно оттук колкото може по-далеч.

— Не си отивай — помоли го Чарлс. — Трябва да обсъдим всичко.

Той се спря до вратата.

— Какво ще обсъждаме, след като ти едва ли ще кажеш нещо съществено. Аз съм дотук. Ти можеш да запазиш тайните си. А аз повече пръста си няма да помръдна, щом изляза оттук.

Алекс затръшна вратата и закри по алеята. Беше бесен. Главата му натежа, а нервите му бяха обтегнати докрай.

— Почакай, Алекс — извика Джулия. Хвана го за ръката. — Аз ще карам.

— Не, няма да караш.

— Аз ще карам. Ти не си в състояние да шофираш. Най-вероятно ще изхвърчим от пътя.

— Бъркаш ме с баща ми. Той изхвърча от пътя и инсценира своята смърт — заби юмрук в покрива на колата, изпитвайки болка, но нея вече можеше да понесе. Можеше да понася онова, което е реално, което има смисъл.

— Дай ми ключовете! — каза Джулия и му препречи пътя към колата.

— Нищо ми няма.

— Има ти! И го знаеш.

Не искаше да губи време със спорове, затова ѝ подхвърли ключовете.

— Карай бързо — заповяда той. — Искам със светкавична скорост да се махнем оттук.

Трябваше да останат и да се изяснят, мислеше си Джулия, докато караше към Сан Франциско. Толкова много въпроси имаше — за снимката, за Сара, за нея самата. Но се налагаше тези въпроси да почакат. Когато Алекс отново е в състояние да разсъждава, когато се възстанови, навярно щеше да бъде по-отзивчив. А пък ако не склонеше да разговарят, тя сама щеше да го направи. Но в момента не можеше да го изостави. За пръв път, откакто го познаваше, той не се владееше и изглеждаше напълно смазан. От него се излъчваха дързост и гняв, барабанеше с пръсти и непрекъснато се въртеше, като че ли не му беше удобно. Тя знаеше, че много дълго няма да може да си намери място.

Баща му беше жив. Джулия не можеше да си представи какво е почувствал, когато баща му се появи на верандата. Знаеше как Алекс го боготвори и колко много го обича. Всъщност би казала, че Чарлс Менинг е единственият човек, когото той е обичал истински и дълбоко. Беше очевидно, че не изпитва нищо подобно към майка си или към всяка друга жена в живота си.

Погледна го крадешком, зачудена какво ли ще каже на майка си, но не го попита. Не можеше да го притеснява в момента. Беше като искра, готова да избухне.

— Не можеш ли да караш по-бързо? — попита Алекс, когато прекосяваха Бей Бридж на път към Сан Франциско. — Защо не смени платното.

— Алекс, по-спокойно. Искаш ли да пусна музика?

— Не — Алекс отпусна предпазния колан и пак се завъртя. Въздъхна тежко и промълви: — Той не е мъртъв, Джулия.

Тя му хвърли поглед, но той гледаше право пред себе си.

— Зная — каза тя.

— Наблюдавах как спускат ковчега в земята. Тогава не знаех, че е празен. Никой нищо не ми обясни, когато бях на девет, проумях го покъсно. Не заспивах при спомена за гробарите, които зариваха ковчега с буци пръст. Майка ми искаше да ме предпази, но аз не можех да откъсна очи — според теб къде е бил той по това време? Сигурно на гробището, скрит зад някое дърво или статуя. Дали ни е гледал как плачем за него? Какъв е този човек, който ще причини това на съпругата и детето си.

— Съжалявам, Алекс.

Изглежда, че не я чу. Беше погълнат от своите мисли и спомени.

— След погребението се скрих в спалнята на моите родители. Не разбирах как могат хората да се смеят и да разговарят, като че ли нищо не се е случило. Искях да усетя присъствието на баща ми, затова отидох в стаята, която беше на двамата, преди да се разделят. Месеци не беше стъпвал там, но на мен ми се струваше, че още усещам миризмата на неговия одекolon. Влязох в гардеробната, където още висяха някои негови дрехи и останах там повече от час.

Заболя я сърцето от образа на самотното изплашено дете.

— Майка ти намери ли те? — попита тя, като се надяваше, че Кейт Менинг по онова време е била по-нежна и е прегърнала деветгодишния Алекс.

— Не ме потърси. Накрая излязох оттам и сам си легнах. Него го нямаше и аз трябваше да се примиря. Така и направих — разтърка челото си, като че ли имаше силно главоболие.

— Имам аспирин — предложи му тя.

— Няма нужда. Добре съм.

— О, да, вече ми го каза.

След няколко минути излезе от моста и се отправи към жилището на Алекс, като се надяваше да няма повече изненади. По-късно трябваше да оставят колата на приятеля на Алекс, с която бяха пътували, и да вземат своите. Но в момента единственото ѝ желание бе да закара Алекс в дома му.

Когато влязоха в апартамента, завариха го както си беше. Може би точно сега беше подходящо време за почистване. Щяха да отвлекат мислите си от непоносимата истина, която току-що бяха разкрили.

Тя последва Алекс в спалнята и безкрайно се изненада, когато той измъкна от гардеробната сак и го хвърли върху леглото.

— Какво правиш? — попита го тя.

— Напускам.

Тя остана шокирана. И през ум не ѝ минаваше, че ще чуе подобни думи от него.

— Какво искаш да кажеш?

— Махам се оттук. Това не ми трябва — той прокара ръка през косата си. Очите му светеха безумно, изпълнени с гняв. — Добрият фотограф е безпристрастен към своите обекти, не се заплита в истории

с тях. Мястото му е зад обектива — добави. — Не трябваше да се замесвам с теб.

— Но се замеси и не можеш да се откажеш. Не сме свършили. Нищо не сме разбрали.

— Разбрах повече, отколкото ми трябва. Сама ще разговаряш с баща ми. Сигурен съм, че ще ти помогне да узнаеш продължението на историята. Може би ще бъде по-словоохотлив, ако отпадне грижата му да ме пази — изрече с горчивина.

— Разбирам, че си наранен, но...

— Не, ти нищо не разбираш.

— Грешещ, разбирам — възрази тя. — Твоят баща е излъгал теб. Моята майка — мен. Зная как се чувства човек, когато му издърпат килимчето изпод краката.

— Майка ти не е инсценирала смъртта си.

— Заблудила е собствените си родители — замълча, за да проникне смисълът на думите ѝ до съзнанието му. — Според теб това още едно странно съвпадение ли е, че и твоят баща, и моята майка са подложили на такова изпитание хората, които обичат? Не се ли питаш в какво по-точно са се забъркали? Трябва да е нещо невъобразимо, Алекс. Това не са безобидни лъжи и незначителни тайни. Не искаш ли да узнаеш какво се е случило?

Той се поколеба, погледът му стана несигурен, но после поклати глава и стисна устни.

— Не ми пука. Баща ми напусна живота ми преди двайсет и пет години. Преживях ги чудесно без него и без да зная друго. Ще преживея следващите двайсет и пет по същия начин.

— Няма да ти се удаде.

— Само гледай — той отвори сака и отиде в гардеробната да си вземе фотоапарата.

Джулия трескаво търсеше подходящи думи, с които да го убеди да не тръгва, но той изглеждаше решен.

— Има ли начин да те спра?

— Не. Иди при баща си. Не бива да оставаш сама — посъветва я той.

— Какво те интересува? Нали няма да те има.

Почака отговор, но той продължи да си събира багажа. Джулия излезе от спалнята, като се надяваше, че ще я повика. Не чу нищо,

беше настъпила пълна тишина.

Взе такси до паркинга, където беше оставила колата си, после реши да се прибере вкъщи и да обмисли следващата си стъпка. Можеше сама да отиде отново в Сейнт Халина, но беше късен следобед и трафикът щеше да бъде претоварен. Освен това ѝ беше нужно време да осмисли всичко, което бяха научили.

Когато влезе в апартамента си, завари Лиз, облечена със сини джинси и късичка риза, да си събира багажа. Беше поставила върху леглото на Джулия два куфара и бързо ги подреждаше.

— Какво правиш? — попита Джулия. Явно трябваше да разиграе същата сцена отново, този път със сестра си.

— Местя се — съобщи ѝ тя.

— Защо?

Лиз спря да подрежда и се вгледа в нея, сякаш нямаше намерение да отговаря на тъпи въпроси.

— А според теб защо се махам? Не желая да участвам в твоите издирвания. Очевидно са опасни. Въпреки че ти пет пари не даваш за моя живот.

— Не си права, Лиз, тревожа се за теб.

— Но даже не е и тази причината. Причината е онова, което ми каза.

Джулия се почувства виновна.

— Съжалявам, че прекалено остро те нападнах. Не мога постоянно да се боря с теб и с кого ли не още едновременно.

— Не, ти беше права. Оставих се на течението. Дойдох при теб, защото не знаех къде другаде да отида. Искях да се омъжиш за Майкъл, да уреждам сватба, дори и да не е моята. Настоявах ти да говориш с татко за пиенето му, за да не се сърди на мен. Искях Майкъл да ми позволи да му помагам в новата къща, за да върша нещо друго покрай сипването на супата и сервирането.

На Джулия не ѝ се вярваше, че чува всичко това, и нямаше никакво намерение да я разубеждава. Вместо това каза:

— Беше непоносимо да те гледам как се носиш по течението, Лиз. Мама тъкмо беше починала. Дълго боледува. Аз също се реех. Затова оставих връзката ни с Майкъл да стигне толкова далеч и да

продължи толкова дълго. Всъщност мисля, че по тази причина започнах да се срещам с него. Мама се беше разболяла и аз си помислих колко бързо преминава животът, и че вече съм на трийсет, а нямам никакви изгледи да се омъжа. Хванах се за Майкъл като удавник за спасителен пояс — тя влезе в стаята. — Не се мести. Има време.

Лиз вдигна ръка.

— Не, не съм съгласна. Няма време, защото ти вече си посветена на твоето търсене, а аз не искам да участвам в него. Плаша се къде ще те отведе и когато привърши, ние двете какви ще бъдем.

— Ние сме сестри и така ще бъде винаги.

— Сега го казваш, но чувствата ти могат да се променят.

— Няма. Зная, че няма да се променят.

Лиз вдигна рамене.

— Добре. Повярвах ти, но независимо от това ще се преместя. Не ми се ще да живея тук, когато някакъв луд се навърта около теб, а все някога трябва да направя първата крачка напред заради себе си. Моментът ми се струва особено подходящ.

— Къде ще отидеш? При татко ли?

— Би било прекалено лесно. Не искам така. Мери, която работи в ресторанта, ми каза, че сестра ѝ е за две седмици в Европа. Отивам в нейния апартамент, докато си намеря постоянно жилище — тя помълча и добави:

— Не трябва да оставаш тук сама. Защо не се преместиш при Алекс?

Джулия поклати глава.

— Няма как. Алекс замина.

Лиз изненадано я изгледа:

— И къде отиде?

— Да работи — каза, без да навлиза в подробности, тъй като нямаше сили за дълги разговори.

— Значи отлетя просто ей така? Страхотно! А ти какво ще правиш оттук нататък? Мислех си, че без неговата помощ няма да откриеш тайната за своето минало.

— И сама мога да се оправя — отвърна, макар че не се чувстваше сигурна.

— Да остана ли при теб — попита Лиз. — Не бих искала да бъдеш сама след всичко.

Джулия се подвоуми. Не ѝ се оставаше сама, но се страхуваше за Лиз. А и разбираше, че сестра ѝ се нуждае от това преместване заради себе си.

— Нищо няма да ми се случи. Вероятно ще отида при някоя приятелка. Не се тревожи за мен.

— Няма как! — възмути се Лиз. — Нали си ми сестра — Отиде до нея и я прегърна. — Ще внимаваш, нали?

— Ще внимавам. Обещавам.

Щом Лиз излезе, Джулия седна на леглото и огледа стаята, в която цареше хаос също като вчера, когато излезе. Можеше да започне да чисти и да изхвърля съсипаните парченца от своя живот. Тъкмо щеше да се занимава с нещо, докато обмисля следващата си, стъпка. А утре щеше да отиде пак в Сейнт Халина при Чарлс Менинг. Той беше единствената ѝ връзка с миналото. Алекс имаше право. Може би баща му наистина щеше да ѝ каже повече неща, ако е сама. Само дано да бъде готова да ги чуе.

Беше почти полунощ, когато на външната врата се почука. Джулия замръзна уплашено. Остави метлата в кухнята, където метеше, и на пръсти се приближи до входната врата. Сградата не беше охранявана, така че всеки свободно можеше да се качи право при нея. Но имаше здрава ключалка, както и верига. Надникна през шпионката и се изненада, когато видя Алекс. Мислеше, че сигурно вече е в самолет на път за някой друг континент.

— Ти се върна — каза тя, когато отвори. Той беше със същите джинси и черно поло, но сакът липсваше. — Какво правиш тук?

— Де да знаех — избъбри той и влезе. — Както виждам, почистила си.

— Справих се донякъде. Трябва да подменя някои от мебелите.

— Къде е сестра ти?

— Премести се. Ще си наеме апартамент.

Той присви очи.

— Не е ли малко внезапно?

— Всъщност не е. През изминалите шест месеца, докато бяхме заедно, не се разбирахме особено. Тя възнамеряваше да остане при мен временно. И от временно стана постоянно... Но ти не си дошъл

при мен, за да се интересуваш от Лиз. Защо дойде? Не успя да заминеш ли?

Той скръсти ръце.

— Отидох на летището. Купих си билет, застанах на контролния пункт и когато дойде моят ред, не успях да се убедя, че трябва да се кача на самолета. В момента багажът ми лети за Перу, а аз сигурно съм привлякъл вниманието на ФБР заради отказа ми в последната минута — погледна я право в очите и въздъхна. — Не преставам да мисля за теб, Джулия, и за нашето споразумение заедно да открием истината. Трябваше да ми го напомниш.

— Как бих могла след онова, което днес научи?

— Не желая да говорим по този въпрос.

— Няма как да не говорим. Твоят баща...

— Не го наричай мой баща. Сега той е Рик Сандърс, непозната за мен личност.

Алекс отмести поглед от Джулия, но тя долавяше трудно съдържаните му емоции.

Приблужи се до него и сложи ръка върху неговата, но той я отблъсна.

— Не ме съжالياвай. Не искам твоето съжаление.

— А какво искаш от мен?

Дълго мълчание последва нейния въпрос. Най-накрая той отново впи поглед в нея.

— Не ми се вярва да ми дадеш онова, което искам — после я прегърна през талията и силно я притисна към себе си. — Нали?

Дъхът ѝ секна от горещото желание в очите му. Никога мъж не я беше гледал по този начин. Цялата изтръпна, когато гърдите му леко се отъркаха в нейните.

— Вече не зная къде е истината — каза той. — Толкова много лъжи, тайни и липса на логика. Но едно зная със сигурност — желая те и мисля, че и ти ме желаеш. Обяснението достатъчно ли ти е?

Само допреди седмица Джулия щеше да се възмути, да отговори, че без любовна история, срещи и обещания, обяснението е крайно недостатъчно. Но никога не беше толкова жизнена както в момента. Алекс имаше право. Тя също вече не знаеше какво е истина. Само един човек не я беше лъгал и това беше Алекс.

Отговори му, както го почувства — с целувка. Той се сдържа секунда, за да бъде нейна първата крачка, после пое контрол, устните му жадно се впиха в нейните, разтвориха ги, езикът му ги погали. Никога не беше усещала насладата у някого с такава сила, но точно така беше в момента. Целувката му я поглъщаше, изискваше отговор, разтърсваше я и тя не искаше да престава. Тихо изстена, когато се откъсна от устните ѝ. После слабините ѝ потръпнаха, когато езикът му обходи ухото ѝ и продължи по врата ѝ.

Ясното съзнание я напусна, щом ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и пръстите му леко обгърнаха гърдите ѝ. Копнееше да му отдаде своите ласки. Всъщност търпението ѝ се изчерпа и тя пъкна ръце под полото му, замилва здравите му мускулисти гърди. Той я притегли още повече, притисна слабините си към корема ѝ.

Рязко съблече блузката ѝ, толкова бързо, че кичур коса се заплете в едно копче и тя извика.

— Извинявай, извинявай — шепнеше той, докато оправяше косата ѝ с нетърпеливи движения.

— По-добре я целуни.

— Тъкмо щях да я целуна — промълви той, а очите му потънаха в нейните. — Ще вкуся всеки сантиметър от теб.

— Ох! — гърдите ѝ се стегнаха от обещанието в очите му, в гласа му.

Той я притисна към стената, с едната ръка милваше косата ѝ, а с другата си играеше със закопчалката на сутиена ѝ. Докосваше я, любуваше ѝ се, докато тя изпита желание да изкрещи. Сплете ръце с неговите.

— Почакай — каза тя.

— Да не би да размисли?

Тя не отговори. Просто разкопча сутиена си, но чашките не се разтвориха. Тя се смути и не знаеше дали ще има дързостта да ги отдръпне. Но той не ѝ даде време да се чуди и мигновено махна от нея това препятствие. Покри с ръце гърдите ѝ, устните му отново намериха нейните. Тя нямаше представа как се озоваха съвсем голи някъде по коридора между дневната и спалнята. Най-после се отпуснаха в леглото и остана само жаркият възбуден допир на телата.

Любов, страст, обладание — както и да се нарече — никога не е било толкова горещо, с толкова безумно желание, с толкова

непреодолима необходимост от другия. И не само от страна на Алекс. Джулия усети, че извива импулсивно, диво тялото си, както никога не беше правила. С този мъж нямаше правила или граници, нямаше нищо, което да я възпира. Всяко докосване носеше риск и за пръв път тя посрещна риска, без да се замисля. Нямаше представа къде ще ги отведе вятърът утре, но тази нощ Алекс беше в нейните прегръдки и тя в неговите, а щом телата им се съединиха, всичко в света намери своето равновесие.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Джулия се събуди от струящите през прозореца на спалнята слънчеви лъчи и от неспокойното помръдване на Алекс. Вдигна глава от гърдите му и срещна широко отворените му очи. Приглади косата си, която сигурно беше съвсем разрошена. Нощта беше изтощителна и тя се чувстваше изморена, но необикновено влюбена.

— Добро утро — каза тя малко стеснително на дневната светлина и придърпа завивката върху раменете си.

Той се усмихна и отново я отдръпна.

— Сутрин си много красива.

— О, моля те, едва ли е така!

— Очите ти са красиви. Толкова чисти, толкова сини! Като прозорци към душата ти са. Изразяват всяко твое чувство.

Зачуди се какво ли изразяват в момента и се изкуши да отвърне поглед, но помежду им до този момент друго, освен искреност нямаше, а тя не искаше това да се промени.

— Твоите очи са непроницаеми. Никога не съм съвсем сигурна какво си мислиш.

— Предпочитам да е така.

— Не се съмнявам.

Тя прокара пръсти по страната му и видя как очите му потъмняха, а устните му се разтвориха. Вече се бяха любили два пъти и все още бяха ненаситни.

— Трябва да ставаме — каза тя.

— Вече съм станал — захили се той.

Тя се разсмя.

— Виждам, по-скоро усещам. — Притисна бедрото си към слабините му, а той я прегърна. — Какво ще направим по този въпрос?

— Имам няколко идеи.

— Нима, не свършиха ли?

— Аз дори не съм започнал.

Той я претърколи по гръб и я притисна под себе си. Обгърна с ръце лицето ѝ и тогава усмивката му помръкна, лицето му стана сериозно.

Джулия се учуди какви ли мисли му минават. Страхуваше се да попита.

— Джулия... — започна Алекс, но не довърши.

— Какво? — попита тя.

Той поклати глава и я целуна дълго, бавно и нежно, като че ли нямаше намерение никога да я остави. Тя трескаво го галеше по гърба, опияняваше я тежестта му, начинът, по който я притискаше и докосваше, начинът, по който я караше да се чувства любима и желана. Не произнасяха любовни думи. Може би за Алекс беше само желание, химия, физическо привличане, но тя го обичаше. Обичаше го много. Вероятно твърде много. Той не ѝ беше обещавал постоянна връзка или че ще я обича. Един ден навярно щеше да си отиде, а тя щеше да остане с разбито сърце.

Но този ден не беше днес и ако днес е единственият ден, който ще ѝ остане, беше готова да го приеме.

След няколко часа Джулия се качи в колата, но този път зад кормилото седна Алекс. Тя предполагаше, че ще трябва дълго да го уведомява да отидат в Сейнт Халина, за да се срещнат с баща му, но той вече беше размислил. Каза, че имат недовършена работа с него.

Въпреки твърдото си решение да разнищи историята до дъно, когато поеха по магистралата на север, тя усети колко е напрегнат. Близостта от любовната нощ постепенно ги напускаше с всеки изминат километър. Виждаше, че Алекс не мисли за нея, а за баща си и за това какво ще му каже.

— Как си? — попита Джулия.

— Превъзходно — отвърна кратко той.

— Дали на връщане ще се чувстваме пак превъзходно?

— Добре, ще ти обясня. Не очаквам с нетърпение срещата, фактически едва се сдържам при следващия изход да не тръгна в обратна посока.

— Ако е такова желанието ти, направи го.

Той поклати глава.

— Няма да бягам. Аз никога не бягам.

Джулия се въздържа да му напомни, че вчера точно това направи.

— Добре, признавам, бих отбой — поясни той, като ѝ хвърли кос поглед, — но се върнах и правя каквото е нужно.

— Не го правиш сам.

Той я потупа по бедрото.

— Зная и съм ти признателен.

Джулия му се усмихна.

— Наистина се радвам, че не замина, Алекс. Завръщането ти снощи за мен означава много — забеляза как лицето му се напрегна и се досети, че навлиза в опасната територия на интимните им взаимоотношения. — Не се притеснявай. Не искам от теб нищо — бързо прибави тя.

— По дяволите! — изруга той.

— Моля? Не ти ли се струва, че преиграваш?

— Следят ни — Алекс кимна към огледалото за обратно виждане. — Откакто излязохме от града, един експлорър плътно ни следва. Аз ще сменя платното, а ти гледай в огледалото и ми кажи какво виждаш.

Джулия веднага забеляза джипа и настръхна.

— Виждам силуети на двама мъже, но не мога да кажа нищо повече.

Експлорърът премина в тяхното платно, като зае място три коли зад тях.

— Да видим дали са сериозни — каза Алекс.

Не ѝ прозвуча добре, но не успя да изрази уплахата си.

Алекс се насочи към следващия изход от магистралата в последната секунда, лавирайки през четирите платна. Джипът се опита да ги последва, но един камион му препречи пътя и wśród оглушителен ек от клаксони бе принуден да се откаже. След като излязоха от магистралата, Алекс мина под надлеза и след няколко завоя се озоваха далеч от главния път, някъде из областта Напа, която Джулия не познаваше. Пред един супермаркет той паркира между пикап и камион.

Имаха добра видимост към единствения вход за паркинга и известно време мълчаливо наблюдаваха дали експлорърът ще ги застигне.

— Изглежда се изплъзнахме — най-после тя задиша нормално.
— Според теб кой може да е?

— Нямам представа, но определено ни преследваха.

— Единият да не е този, когото гони по Юниън Стрийт? Въпреки че не видях някой от двамата да носи бейзболна шапка. Сега какво ще правим?

Алекс се позамисли, после взе пътната карта.

— Ще видим дали няма да можем да се доберем до Сейнт Халина, без да се връщаме на магистралата.

Алекс проучи картата и потеглиха по околните пътища към градчето. Караха бавно, но пристигнаха на „Карибиън корт“, без да забележат черния експлорър.

— Чудя се дали вчера някой не ни е проследил дотук — обади се Джулия.

— И аз си помислих същото.

— Надявам се, че не сме изложили на опасност баща ти.

Алекс спря пред къщата му. Така рязко закова колата, че тя едва не си удари главата в предното стъкло.

— Какво има?

— Погледни — каза той.

Никак не беше сигурна дали иска да погледне. Много бавно обърна глава, облиза устните си, като се молеше пред погледа ѝ да не се изпречат мъжете, от които току-що се изплъзнаха, или нещо още по-лошо.

Беше табела, която бе привлякла вниманието на Алекс. Обявата „Дава се под наем“ вчера я нямаше. Нямаше го и очукания шевролет на алеята пред къщата. Вратата на гаража беше затворена. Само едно мазно петно върху настилката свидетелстваше, че тук е имало кола. Отново погледна към къщата. Прозорците бяха затворени, пердетата — спуснати, сякаш някой е заминал и няма намерение да се връща.

Тя преглътна с усилие. Какво се беше случило тук, след като си заминаха вчера? Дали не бяха подгонили Чарлс?

— Боже мой, Алекс! — прошепна тя. — Ами ако те?...

Не можа да се доизкаже? Не искаше и да си го представя. Окуражи се с мисълта, че апартаментите им бяха разбити по време, когато там нямаше никого и никой не пострада, поне засега.

— Да вървим — решително каза Алекс.

Тя го погледна, но той вече излизаше от колата. Застигна го на верандата. Вратата с мрежа беше открената и леко увиснала. И вчера ли беше така? Или това беше вследствие на насилствено влизане? Колебливо пристъпи, а Алекс вече звънеше, удряше по вратата и крещеше името на баща си.

Никой не отговори. Усецаше колко е напрегнат Алекс, колко е изплашен. Задържа ръката му, когато той посегна към дръжката.

— Почакай — спря го тя. — Да помислим, може би не искаме да влизаме.

— Повярвай ми, не искам да влизам — отговори той, — но сме длъжни да опитаме.

Стана много лесно. Просто не беше заключено.

Алекс влезе пръв. Джулия го следваше, като се оглеждаше. Очакваше да види хаос и разрушение. Вместо това осъзна, че се намират в абсолютно празно помещение. В стаята нямаше и помен от мебели, нито следи от вазата, която Алекс разби в камината, или пък от телевизора и дивана. Дъсченият под беше покрит със слой прах, сякаш с години никой не беше стъпвал по него. Но Чарлс Менинг вчера стоеше в тази стая. Вещите му, животът му, кучето му, всичко беше съвсем реално. А дали не е било илюзия? Тя примигна, за да се увери, че не сънува. Алекс се отдръпна от нея.

— Къде отиваш? — попита бързо тя, изплашена да не остане сама.

— Да проверя спалнята. Остани тук — след минута се върна с мрачно изражение. — Изчезнал е, няма и следа от него. Все едно се е изпарил, точно както и преди.

— По какъв начин? Как е възможно човек толкова бързо да замине? Бяхме тук вчера следобед, преди по-малко от двайсет и четири часа.

Чувстваше се неописуемо разочарована и обезкуражена. Тази празна къща, фактът, че някой си е направил труда да изтрие отново Чарлс Менинг от лицето на земята, не беше шега работа. Искрено се надяваше нищо лошо да не го е застигнало.

— Баща ми беше длъжен да ни помогне. Да го вземат дяволите!

— Как мислиш, сам ли е организирил всичко?

— Веднъж вече го е правил.

Тя почувства горчивината в гласа му и разбра, че отново е наранен. Беше поел огромна отговорност, като се реши да се върне и да се изправи лице в лице с баща си, а той отново бе избягал. Навън се чу шум от кола и Джулия се приближи до прозореца. Дръпна пердето и видя сребриста хонда, паркирана точно срещу колата на Алекс.

— Я да видим кой е дошъл? — промърмори той, надниквайки над рамото ѝ.

Даниел Брейди слезе от колата. Не беше същата, с която дойде на срещата на брега. Запита се колко ли коли има той. Беше с тъмносин костюм, бяла риза и консервативна вратовръзка. Приличаше повече на изпълнителен директор на корпорация, отколкото на агент от тайните служби или какъвто беше. Приятелят на Алекс от Министерството на външните работи не се обади, за да уточни тази информация. Джулия все така беше подозрителна каква по-точно е работата на Брейди. Може би беше време да узнаят.

Брейди влезе, без да почука. Не изглеждаше изненадан, че ги сварва насред празната стая.

— Къде е той?

— Съжалявам, това е поверително — промърмори Брейди.

— А ти какво правиш тук?

— Той смяташе, че ще се върнеш. Искаше да ти предам, че е добре, но посещението ви го е изложило на риск. Вие също не сте в безопасност. Наложил се да замине.

— Как е възможно нашето посещение да представлява заплаха?
— попита Джулия. — Да не би някой да ни е проследил?

— Не е изключено.

— Значи нищо особено не се е случило — каза Алекс. — Случайно попадение.

— Точно така. Казах ти да се откажеш, Алекс. Не знаеш с кого се захващаш.

Брейди извади от вътрешния си джоб един плик.

— Госпожице Демарко, осигурихме ви минало.

— Моля?

— Всичко, от което се нуждаете, е в този плик. Адресите, на които сте живели с вашата майка, преди да се омъжи за втория ви баща. Също така сме отбелязали къде е работила тя, както и справки, които удостоверяват, че е живяла в Бъркли по времето, за което става

въпрос. Има ваши снимки, току-що проходила, в парк в Бъркли, направени много преди онази в Москва.

Онемяла, Джулия се взираше в него.

— Как успяхте да направите това? Как е възможно да имате мои снимки, след като аз нямам?

— Техниката прави чудеса.

— Значи са фалшиви. И вие очаквате от мен да ги приема! И защо да го правя?

— Защото животът ви е застрашен. В опасност сте не само вие, но и семейството ви, сестра ви, вторият ви баща, както и всеки ваш близък. Взломът във вашия апартамент е само първата крачка.

— Откъде знаете за взлома?

— Имаме връзка с полицията.

— А знаете ли какво са търсели?

— Предполагам, че е нещо, донесено от Русия.

— Какво искате да кажете с тази „първа стъпка“? — прекъсна ги Алекс. — Какво предвиждате да се случи по-нататък?

— Директен сблъсък. Джулия притежава нещо, което те искат.

Тонът на Брейди беше толкова заплашително сериозен, че я побиха ледени тръпки.

— Но аз не зная какво е това нещо. Трябва да ми дадете повече информация — каза тя.

— Повярвайте ми, искам да ви помогна, но не мога. С вързани ръце съм. Съжалявам.

— Не съжаляваш — отбеляза Алекс. — В противен случай щеше да ни улесниш.

— Извън възможностите ми е. А аз съжалявам, защото баща ти беше мой добър приятел.

— Беше, а не е ли вече твой добър приятел? — попита Алекс. — Последния път, когато разговаряхме, пропусна да споменеш, че е жив. Как можа да ме накараш да мисля, че съм отговорен за смъртта му?

Даниел кимна извинително.

— Исках да разбереш, че работата е сериозна. Но сметката излезе погрешна.

Джулия не можеше да възприеме подобна студенина и безразличие.

— Грешни сметки! Никакви чувства ли нямате?

— В моята работа заради чувства убиват.

— И да те убият, както видяхме, не е толкова трудно да се родиш отново — саркастично вметна Алекс. — Баща ми е пример за това. Сара също. И нейната смърт ли си организираше? Ти ли се обади на родителите ѝ, за да им съобщиш, че е изгоряла в пожара?

— Със Сара нямам нищо общо.

Гласът на Брейди прозвуча искрено, но Джулия не му вярваше. Очевидно изкарваше прехраната си с лъжи и тайни.

— Вземи плика — каза Брейди и ѝ го подаде. — Спасявай се от бойната линия.

Джулия си помисли да постъпи точно както той предлагаше. Нямах ли да е по-безболезнено, преди още някой друг да е пострадал, някой, когото обича? Тогава отново щеше да заживее както преди, без да пита. Не искаше да прекара живота си по този начин.

— Не мога — каза тя.

— Правиш грешка.

— Поне ще зная, че е моя. Всеки по реда си.

Брейди се обърна към Алекс:

— Не можеш ли да ѝ налееш малко здрав разум?

— Мисля, че си има достатъчно.

Агентът вдигна ръце и капитулира.

— Добре. Но ако промениш мнението си, това ще ти трябва. Вземи го.

Той пхна плика в ръцете ѝ и тя усети любопитство към съдържанието му. Погледна към Алекс, след като поразмисли.

— Наистина ли излагам на опасност семейството си?

Очите му, чисти и искрени, срещнаха нейните:

— Може би, но решението е твое.

— Струва ми се, че не трябва да прибързвам.

— Чака ни дълъг път до дома.

— Къде се дяна той? — попита Джулия, внезапно осъзнала, че Брейди е изчезнал.

— Нямам представа. Наистина е като привидение — Алекс се огледа още веднъж. — Чудя се колко време е живял баща ми тук.

— Надявам се, че някой ден ще можеш да го попиташ.

— Не ми се вярва.

Излязоха от къщата. Навън нямаше и следа от експлоръра или от Брейди, когато се качиха в колата на Алекс. Той запали мотора и посегна да освободи ръчната спирачка между седалките.

— Какво е това? — промърмори той и извади сгънат лист, пъхнат под спирачката и прочете на глас.

„Ще ви чакам в ресторанта „Залива на пиратите“ в увеселителния парк „Морски свят“ в четири часа.“

— Кой ще ни чака? — попита Джулия.

— Не е подписано — двамата се спогледаха. — Не може да е Брейди. Беше тук. Каза всичко, което имаше да казва.

— Кой друг би могъл да бъде?

— Бих казал, че са или мъжете от експлоръра, или баща ми, възможността е петдесет на петдесет.

— Каква ли ще бъде тази среща, и то в увеселителен парк? — попита Джулия, когато влязоха в паркинга пред „Морски свят“.

Алекс се позамисли, докато се оглеждаше къде да паркира, тъй като дори в ден като сряда паркингът беше претъпкан.

— Много хора, място, където можеш да се скриеш в тълпата, и дори някой да ни е проследил дотук, няма да бъде нащрек, че ще имаме среща.

— Говориш така, сякаш през ден ходиш на тайни срещи.

— Повярвай ми, за пръв път ми се случва — каза той сухо.

За пръв път му се случваше и да се обвърже емоционално с жена, с която е прекарал една любовна нощ. През изминалите десет години предпочиташе случайните и лесни сексуални отношения, но при Джулия нищо не беше нито случайно, нито лесно, даже с всяка минута ставаше все по-объркано. Може би, когато вече няма да се налага да бъдат постоянно заедно, ще успее да овладее чувствата си към нея.

— Харесва ли ти влакчето на ужасите? — попита Джулия, когато приближиха главния вход.

Вдясно имаше огромна конструкция с три стръмно извиващи се и почти отвесно спускащи се ленти с увеселително влакче, от което се

носеха писъци и смях.

— От години не съм се возил. А ти?

— Обожавам ги — отвърна тя, усмихвайки се — и също като теб от години не съм се возила. След като сме тук, трябва да се повозим. Отсега мога да започна да крещя. Тъкмо ще се освободя от напрежението — погледна го живо. — Наистина вярвах, че баща ти ще си бъде вкъщи и ще ни каже всичко, което ни интересува.

— Грешката е моя. Вчера не трябваше да си тръгваме. Толкова бях ядосан, че не можех да разсъждавам.

— Зная и напълно те разбирам.

Алекс купи билети, влязоха в парка и първо се спряха на пункта за информация, за да проверят къде по-точно се намира ресторантчето „Залива на пиратите“. Когато съзря черепа с кръстосаните кости до името на заведението, един смътен и далечен спомен изплува в съзнанието му. Трябва да е бил пет или шестгодишен, когато баща му го заведе в „Дисниленд“ по случай рождения му ден. Тогава направи обиколка с карибските пирати и всяка капчица вода, която го опръскваше, го хвърляше в неописуем възторг. Накара баща си да му разреши три поредни обиколки. Не искаше този ден да свършва. Но денят отмина и баща му отново замина. Измина цял месец, преди да го види отново.

Било му е тежко, осъзна Алекс, да бъдат постоянно разделени и сигурно за майка му още повече. Тя все плачеше, когато той заминаваше. Беше забравил това... до този миг никога не си го бе спомнял.

— Мисля, че е оттук — подръпна го за ръката Джулия.

— Какво има?

Той се отърси от спомените.

— Нищо особено, всичко е...

— Наред — довърши изречението тя с усмивка. — Това е любимата ти дума и обикновено е лъжа.

— Хей, само преди малко каза, че съм най-честният човек, когото познаваш.

— Не и когато се отнася до теб. Никога не издаваш чувствата си.

Усмихна й се и каза:

— Въобразяваш си, че за една нощ и една сутрин си ме опознала добре.

Гъста руменина заля страните ѝ, което предизвика този път поширока усмивка. Беше толкова красива и секси и в същото време от нея се излъчваше някаква трогателна невинност. Беше неустоима комбинация, но вероятно нямаше да ѝ се поддаде.

— Нека да се съсредоточим в онова, което ни очаква — каза Джулия.

— Готово.

— О, да, разбира се — разсмя се тя. — „Заливът на пиратите“ е насам.

Алекс я остави да го води, за да се полюбува на гледката, която предлагаше фигурата ѝ отзад. Беше облечена с тесни джинси и блуза с голи рамене. Русата ѝ коса танцуваше върху раменете ѝ при всяка крачка. Той пъкна ръце дълбоко в джобовете. Изпитваше диво желание да я хване за ръка или да я прегърне през раменете, а подобни мили жестове не бяха по вкуса му.

— Ето, тук е — посочи тя дървена колиба с черепа и кръстосаните кости отпред. Имаше дузина маси с чадъри, разположени сред гъста зеленина, и езерце, което навярно трябваше да внуши идеята за залив.

Само на две-три маси имаше посетители, главно семейства с малки деца. Алекс погледна часовника си. Беше едва три и трийсет. Трябваше да чакат половин час.

— Подранили сме — отбеляза той. — А може и да ни наблюдават отнякъде.

— Усещането е гадно — тя се огледа. — Не виждам подозрително лице.

— Аз също — той замълча. — Хрумна ми нещо. Докато чакаме защо не направим един тур с онова произвеждащо писъци влакче, което обожаваш?

Очите ѝ блеснаха.

— Наистина ли? Мислиш ли, че е възможно?

— Защо не? Иначе ще стоим тук и ще чакаме. Нека те да ни чакат.

— Чудесно. Кое влакче си избираш?

— Какво ще кажеш за онова? — попита я той и ѝ посочи лентата, висока горе-долу колкото шестетажна сграда, която правеше стръмни завой нагоре и после се спускаше със скорост, от която секваше дъхът.

— Изглежда много страшно — каза тя и прибави закачливо: — Нали няма да се уплашиш?

— Само ако ми държиш ръката — засмя се той.

Джулия го хвана здраво за ръка.

— Ще се радвам.

От горещото ѝ докосване го обхвана трепет и забрави страха от шеметното спускане, но не и от шеметното влюбване. Не трябваше да го допуска. Не беше съвсем наясно с любовта и не смяташе, че ще му се отдаде. Също като баща си винаги щеше да заминава, винаги щеше да казва „довиждане“. Нямаше да бъде честно да подлага на подобно изпитание нито жена, нито пък дете. Но в този миг само щяха да се повозят. И това щеше да бъде и начало, и край. Когато дойде краят, ще бъде наистина край.

Почакаха петнайсет минути, преди да ги настанят в едно вагонче. Пристегнаха ги здраво с предпазни колани. Докато се изкачваха и земята ставаше все по-далечна, а хоризонтът по-широк, Алекс почувства как изтръпва. Погледна към Джулия: пръстите ѝ бяха побелели, толкова силно стискаше металната преграда пред себе си.

Изглеждаше хем изплашена, хем храбра, точно както всеки ден през изминалата седмица с тази разлика, че страхът ѝ в момента беше първичен и обясним, а не внушен от объркани и тайнствени събития.

Вагончето за миг се спря на върха с глух трясък, вероятно за да си поемат дъх преди вълнуващото спускане. След секунда полетяха към земята. Писъкът на Джулия проехтя в ушите му и той се изуми, когато сам закрещя заедно с нея. Приземиха се меко, в пълен контраст с безумното спускане.

— О, боже! — промълви Джулия. — Стомахът ми се преобърна.

— Моят също — призна той, като се разсмя. — Но беше страхотно.

— Хареса ли ти?

— Много — и съвсем импулсивно, без да се замисли, се наведе и вкуси възбудата от устните ѝ.

— Какво означава това? — попита тя с леко озадачено изражение, когато се откъснаха един от друг.

— Без причина. Освен че в момента изглеждаш като шумящо шампанско и аз изгарям за глътка — Джулия облиза устни, той поклати глава. — Не прави така, защото не отговарям за действията си.

— А може би аз искам да бъдеш безотговорен.

Алекс вдигна вежди.

— Това ми звучи като покана. Но е невъзможно насред увеселителен парк.

Тя отметна глава и се засмя.

— Да, виждам. Но пък ще имаш щастието нетърпеливо да очакваш.

Думите ѝ го накараха да се замисли за идващата нощ, за следващия ден и за по-следващия, а не искаше да прави планове за бъдещето.

— Да, това е страхотно — каза той. — По-добре да се отправяме към пиратите.

— Какво казах? — тя го хвана за ръката и го спря.

— Нищо.

— Не е вярно. Казах нещо, което малко те изнерви.

— Какво ли не ми се върти в главата — обясни той. — Не бъди толкова чувствителна.

— Нима? Бих казала същото за теб — тя го погледна.

— Знаеш ли, Алекс, разбрах всичко. Снощи за теб не беше никакво начало. Беше просто една нощ. Може би това ще ни остане и на двамата, а може би ще бъде различно. Няма да те обвързвам, да те карам да обещаваш, че завинаги ще бъдеш мой, само защото сме правили любов. Но също така няма да следя всяка дума, която изричам.

— Не съм изнервен. Спокоен съм. Всичко е наред — той долови въздишката ѝ, когато каза „наред“. — Точно така, добре съм. Да не говорим повече.

— Добре — съгласи се тя и отново се усмихна. Посочи към дървената хижа. — След теб.

Алекс усети как нервите му се обтягат, щом приближиха ресторанта. Питаше се кой ли ще ги чака. Дали ще бъде баща му или някой друг?

Някакъв мъж седеше на най-отдалечената маса до гъстите шубраци и пиеше сода. Носеше широкопола шапка и слънчеви очила,

риза с къси ръкави и спортни панталони. Беше на около шейсет години и беше бащата на Алекс.

Джулия погледна Алекс. Беше пребледнял доста повече, отколкото при спускането. Имаше чувството, че събра всяка капчица кураж, за да седне на масата.

— Благодаря ти, че дойде — каза спокойно Чарлс.

— Брейди знае ли, че ни остави бележка — попита Алекс.

Баща му поклати глава.

— Не ми е разрешено да се срещам с теб. Беше част от споразумението, което сключих преди двайсет и пет години. Щом заминахте вчера, пристигна товарен камион, получих също и документи за нова самоличност. Нямах друг избор, освен да замина. Знаех, че ще се върнеш, и не исках отново да изчезна. Затова наблюдавах къщата и оставих бележката в колата ти. Надявам се, че дойдохте тук, след като сте приключили с Брейди — той млъкна, после попита: — Какво ви каза той?

— Че сме те изложили на опасност — отговори Алекс.

— Също така господин Брейди искаше да ме склони да приема миналото, което ми беше осигурил, за да го покажа на журналистите — добави Джулия. — Казах му, че не ме интересува. Не мога да живея с лъжа — тя видя как Чарлс трепна, но не искаше да върне думите си назад. Двамата с майка ѝ може и да са приели да изживеят живота си, като са се превъплътили в чужда самоличност, но за нея това беше невъзможно.

— Трябваше да размислиш — каза Чарлс. — Животът ти щеше да бъде по-спокоен.

— Моят живот беше много спокоен — отговори тя. — Майка ми го осигури — преднамерено спомена майка си. — Искам да те попитам за нея. Прочете ли писмото ѝ?

Чарлс кимна бавно, очите му съчувствено проблеснаха.

— Да, прочетох го и мога да си представя колко много въпроси имаш.

— Въпроси, на които трябваше да отговори майка ми, но не отговори, а ти явно си единственият, който знае нещо за нея — продължи Джулия. — Вече зная, че е била в Москва заедно с театралната трупа като шивачка. Но не зная аз как съм се озовала там и какво съм правела в сиропиталището — внимателно гледаше Чарлс, за

да види реакцията му, но той беше забил поглед в масата. — Моля те, кажи ми. Не мога да продължа да живея, без да зная.

Когато вдигна очи към нея, изразът му беше така напрегнат, че Джулия едва не му се извини.

— Не зная как да ви го кажа — започна той.

— Просто изплюй камъчето — заповяда Алекс.

— Сара не те е взела със себе си в Русия. Ти си беше там — каза Чарлс.

Известно време съзнанието ѝ отказваше да възприеме смисъла на думите му. После сърцето ѝ замря.

— Да не би да твърдиш... — не успя да се овладее, за да довърши изречението. — О, Господи! — сложи ръка на устата си, сякаш за да не продума повече. Задущаваше се, като че ли слон ѝ беше стъпил на гърдите.

Алекс я прегърна през раменете.

— Дишай! — нареди той.

— Опитвам се — тя пое няколко глътки животворен въздух.

— Кажи ѝ всичко — обърна се Алекс към баща си.

— Сара те изведе от сиропиталището и те взе в Америка — продължи той. — Беше таен агент. Нейната задача бе да те изведе от Русия.

— О, не — Джулия не можеше да повярва. — Ами тогава коя съм аз? Кои са моите родители? Защо е държала да бъда нейна дъщеря? Нищо не разбирам.

— Родителите ти бяха руснаци.

— Бяха! Говориш така, като че ли са умрели. Господи, мъртви ли са? — тя притисна слепоочията си, усещайки непоносима болка в главата.

— Джулия, успокой се — каза Алекс.

Чарлс се оглеждаше, очевидно притеснен да не би някой да дочуе разговора им.

Тя се съобрази и този път каза по-тихо:

— Искам да зная всичко, което и ти знаеш. Истинските ми родители умрели ли са? — дори изразът „истински родители“ ѝ се струваше странен, но как по друг начин да ги нарече?

— Да, умрели са. Съжалявам.

— Истински умрели ли са или се преструват на умрели както ти и моята майка... искам да кажа Сара?

— Загинаха при експлозия в дома си.

— Не — прошепна тя, натъжена за родителите, които не познаваше и никога нямаше да опознае.

— И вие трябваше да сте с тях — разказваше Чарлс.

Отне ѝ минута, за да вникне в смисъла на думите.

— Било е предопределено и аз да умра, така ли?

Погледът му не трепна.

— Да.

Така силно прехапа долната си устна, че усети вкус на кръв.

— И защо не съм била там?

— Взели са те от дома ти и са те скрили в сиропиталището, докато те изведем от страната. Никой не трябваше да знае, че изобщо си била там.

— Но аз я снимах — каза остро Алекс, — така че целият свят да узнае, че е била там.

Чарлс погледна сина си с дълбоко и мъчително съжаление.

— Много ми е тъжно, че и ти беше въввлечен в историята, Алекс. Не трябваше тогава да те взимам със себе си на площада. Изобщо не трябваше да те водя в Москва. Беше егоистично от моя страна.

Алекс се загледа встрани.

— Да се върнем на случая с Джулия.

Баща му се обърна отново към нея.

— Какво друго искаш да знаеш?

— Как сте ме довели в Съединените щати? — попита тя.

— Сара те измъкна с фалшиви документи. Беше решено да те остави в държавен пансион, но те задържа. По време на пътуването се влюби в теб, а имаше и други причини да не иска да се раздели с теб.

— Какви?

Въздъхна, преди да продължи:

— Сара много искаше да си има дете, но след един аборт се съмняваше, че ще може да има деца. Този факт я измъчваше много и тя безразсъдно търсеше изход. Смяташе, че ти си единствената ѝ възможност да си има дъщеря. Прецени съвсем разумно, че може да те отгледа и възпита не по-зле отколкото, в което и да е приемно семейство. Така че защо да не е тя? Беше наясно, че няма да ѝ

разрешат. От нейната служба не желяеха по никакъв начин да бъде направена връзка помежду ви. Това щеше да изложи на риск други нейни задачи, а аз бях въввлечен в историята в Москва.

Джулия започна да проумява разказа.

— Значи моята майка... Сара... Трябва да престана да я наричам моя майка, нали?

Чарлс поклати глава.

— Тя е твоя майка. Безкрайно те обичаше. Не се съмнявай в това.

— И как да не се съмнявам? Сара е инсценирала смъртта си, както и ти. Оставила е родителите си да скърбят за нея, за да може да ме вземе и да изчезне. Очевидно не е имала морални задръжки. Животът ѝ е бил лъжа, както и моят.

— Инсценирала е смъртта си, за да защити майка си и баща си.

— Заедно ли изфабрикувахте това оправдание? — попита презрително Алекс. — Като че ли сте използвали една и съща схема. Навярно сте имали и любовна връзка. Мама е сигурна в това.

— Не, винаги сме били само приятели. Запознахме се в Северозападния университет. И двамата се интересувахме от широкия свят. Сара искаше да отиде в Русия, защото баба ѝ е била рускиня. Всъщност тя беше постъпила в тайните служби преди мен. Нейна беше идеята, че мога да помагам под прикритието на фотоапарата. Поначало трябваше само да снимам, но постепенно се почувствах длъжен да направя нещо повече. Запознах се с хора, които жадуваха да бъдат свободни и аз не можах да остана безразличен — каза Чарлс със страст в гласа. — Вие двамата не можете да ме разберете. Никога не сте виждали онова, което ние видяхме. Нямаше свобода. Изчезваха хора без следа. Измираха по нечия прищявка. От никого не се търсеше отговорност.

— Ти ли си щял да ги направиш отговорни? — попита Алекс. — За какъв си се мислел? За Господ ли?

— Не, бях само един човек, който искаше да внесе промяна.

— Вярвах, че фотографията ти харесва, че това е твоят живот, твоята единствена амбиция. Постоянно ми го повтаряше — каза синът. — Израснах с мисълта, че това е най-благородната професия, която хвърля светлина върху несправедливостта в света.

— Професията е благородна, но не ми беше достатъчна — Чарлс дълбоко въздъхна, а погледът му молеше за извинение. — Не

предполагах, че решението ми ще засегне майка ти или теб. Смятах, че секретната ми дейност ще остане в сянка. Убеден бях, че ще оставя опасността от другата страна на океана, но се излъгах.

— Онова, което не разбирам — каза Джулия и привлече вниманието на мъжете към себе си, — е защо ти и Сара сте били застрашени след публикацията на снимката? Какъв е смисълът да ви преследват?

— Хората, които убиха твоите родители, разбраха, че си останала жива. Убедени са, че съм те видял, защото съм те снимал. Ако можеха да открият мен, значи щяха да открият и теб. След като си била със Сара, щяха да я убият или да използват родителите ѝ за морален тормоз. Ние трябваше да изчезнем. Ако нас ни нямаше, нямаше да има следи и към теб.

Джулия се замисли. Имаше логика, макар и малко необичайна.

— Добре. Да приемем, че е вярно. А сега? Защо апартаментът ми бе разбит и претърсен, както и на Алекс? Защо някой ще желае смъртта ми днес? Изминали са двайсет и пет години, аз даже не зная коя съм и още по-малко кои са те.

Чарлс подпря лакти на масата и склочи ръце.

— Твоите родители много грижливо са правели плановете си. Две години са обмисляли как да избягат от Русия. Носеше се слух, че притежавали нещо скъпо или по-точно безценно, което щяло да им осигури достатъчно средства за живот, където и да намерят убежище.

— И какво е било това нещо?

— Не съм имал достъп до тази поверителна информация и не зная.

— Как е възможно моите родители да са притежавали някакво богатство в комунистическа Русия по време на Студената война — Джулия се опита да си припомни какво беше учила по история в гимназията. — Кои бяха те?

— Твоята майка Наталия...

— Наталия ли? Така ли се е казвала? — далечен спомен проблесна у Джулия — мъж, който нетърпеливо очаква Наталия.

— Да, Наталия Маркова. А баща ти се казваше Сергей — Чарлс направи пауза. — Наталия беше примабалерина в балета на Большой театър. Беше трето поколение балерина. Бабата на Наталия — Тамара Словински — преди революцията е била примабалерина в царския

балет. Радвала се е на голям успех и благосклонност и е получавала изключително скъпи подаръци — бижута, картини, старинни предмети. Смятали са, че Тамара е успяла да ги укрие и дори да ги изнесе от страната. Съпругът на Тамара Иван Словински, прочут композитор, е избягал във Франция по време на революцията.

— О, боже мой! Сериозно ли говориш? — попита смаяно Джулия. — Изучавала съм Иван Словински. Композирал е невероятно много опери и балети. Творил е в края на деветнайсети и в началото на двайсети век. Музиката му е могъща, божествена. Невероятно талантлив е бил и е мой... — тя се замисли за миг, за да изчисли връзката.

— Той е мой прапрадядо.

— Точно така.

— Не мога да повярвам — обърна се към Алекс много развълнувано: — Ето откъде съм наследила любовта си към музиката. Винаги съм се чудила защо всяка мелодия ме разтърсва, докато на никого от моето семейство не му прави впечатление.

Алекс ѝ се усмихна.

— Сега вече знаеш.

— А баща ми? — попита тя нетърпеливо. — Също ли е бил музикант?

— Не, баща ти Сергей Марков е бил висш партиен функционер и лоялен комунист, докато не се влюбил в Наталия. Тогавашните му илюзии рухнали. Разбирал, че ако Наталия живее в Америка, кариерата ѝ ще бъде много по-бляскава. Очевидно е имал някакво предварително споразумение с нашето правителство, че на него и на Наталия ще им бъде осигурено убежище.

— Значи руснаците са ги убили, преди да заминат — отбеляза замислено Джулия. — Това се е случило, нали? Имало ли е разследване?

— Руското правителство заяви, че експлозията е в резултат на късо съединение. Отчетоха случая като трагична злополука. А последната дума беше тяхна.

— Толкова е объркано. Умът ми не го побира — тя се замисли, като се опитваше логично да подреди всичко, което чу от Чарлс. — Майка ми е била балерина. Аз исках да уча балет, но мама... Сара... не ми разреши. Винаги имаше убедителни доводи.

— Сара не е искала да учиш балет — подхвърли Чарлс, — защото се е страхувала, че като пораснеш, ще заприличаш на майка си и някой може да те познае.

— Което обяснява и защо не насърчаваше страстта ми към музиката — довърши Джулия. Без съмнение Сара бе отговорна за много неща. Но беше много късно да бъде попитана.

— На никого не трябва да казваш това, което чу — каза Чарлс. — Ако хората, убили твоите родители, разберат, че знаеш истината, ще стане още по-опасно за теб.

— Смятат, че притежавам безценни предмети, така ли?

— Да, точно така.

— Невероятно — главата ѝ се замая от наученото и тя притисна слепоочията си, пулсиращи от силна болка. — Не зная какво да мисля. Как би трябвало да се почувствам. Зная кои са родителите ми, но те са мъртви. Не мога да се запозная с тях. Не мога да говоря с тях — усещането за безвъзвратност я натъжи неимоверно. — Да не бях виждала онази моя снимка. Щях да продължа да вярвам, че съм Джулия Демарко, а не сирачето на портата.

— Момиченцето на снимката не си ти — обяви ненадейно Чарлс. Втренчи поглед в него.

— Какво говориш? Разбира се, че съм аз — мълчаливо го умоляваше да не ѝ поднася повече изненади.

— Разбира се, че е тя — повтори като ехо Алекс. — Аз я видях. Аз я снимах. Аз бях там.

Чарлс отмести поглед от Джулия към сина си и после пак се загледа в нея. Мълчанието му опъна до скъсване нервите ѝ.

— Кажи ми... каквото и да е това — замоли се тя.

— Добре. Казах много, но трябва да ти кажа всичко докрай. Ти не си момиченцето на снимката, Джулия.

— Тогава кое е то? — попита тя.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ти имаш сестра — бавно изрече Чарлс. — Близначка. Тя е била на портата през онзи ден. Ти си била вътре в сиропиталището.

Настъпи напрегнато мълчание. Джулия не намираше думи, очевидно и Алекс беше онемял. Изненадите валяха, всяка поизумителна от другите.

— Това е невъзможно — каза тя, когато най-после възвърна способността си да говори. — Защо този факт не е станал известен още при отпечатването на снимката?

— Широката публика не направи връзка между момиченцето на портата и близначките на Наталия и Сергей Маркови, станали жертва на експлозия. Всъщност руските вестници писаха, че всички в къщата са загинали заедно с прислугата. Никой не предяви претенции относно твоята самоличност, когато излезе снимката. Така че ако някой е знаел коя си, си е замълчал.

Обясненията му почти не стигаха до нея. Асимилираше факта, че има сестра.

— Ще си спомня — промълви тя, като напрягаше паметта си, но в ума ѝ не се появи дори най-блед спомен. Не си спомняше нито сестра, нито родители, нито пък Русия. И все пак някакво неясно усещане се надигна у нея. Защо не можеше да го осъзнае?

— Къде е тя? — попита Алекс. — Къде се намира тази сестра? Защо Сара не ги е взела и двете? Да не би с нея да се е случило нещо?

Джулия затаи дъх, като се молеше сестра ѝ да не е мъртва.

— Беше прекалено опасно да държи двете момиченца заедно — обясни Чарлс. — Бяха изведени от страната поотделно.

— Кой взе сестра ми? — запъна се при думата сестра, тъй като почувства, че Лиз вече няма да е единствената ѝ сестра.

— Друг агент. Не знаех името му, нито каквото и да е за него. Не беше предвидено да участвам в тази част от операцията. Стен много ясно подчерта, че моята работа ще се състои в документиране на

културния обмен, както и да отвличам вниманието от театралната трупа. Руснаците не понасяха негативни оценки.

— Един момент — прекъсна го Алекс. — Стен ли спомена? Не каза ли, че Стен ти е обяснил нещо? Мислех, че е издател.

Чарлс се усмихна.

— Стен никога не е бил само издател. Беше ми приятел. Безумен и див приятел.

Джулия не разбра защо очите на Чарлс блеснаха. Стен Хардинг не остави у нея впечатлението, че е безумен или див. Алекс също изглеждаше озадачен.

— Нима твърдиш, че Стен е участвал в операцията по измъкването на Маркови от Русия?

— Фанатичен любител е на балета. Беше се запознал с Наталия при нейни гастроли в Щатите и няколко пъти се беше срещал с нея. Тя му се доверила. Стен организира бягството.

— Значи и той е лъгал — горчиво рече Алекс. — На това му се казва изненада.

— Нека да поговорим за сестра ми. Искам да зная къде е отишла, след като е напуснала Русия, и защо сме останали разделени? — каза Джулия.

— Сара искаше да ви събере — отговори Чарлс. — Но след публикацията на снимката трябваше да те скрие. Сестра ти вече бе настанена в приемно семейство на другия край на страната. Когато нещата утихнаха, Сара беше склонна да открие сестра ти, но нямаше как да поиска помощ. Наруши всички правила, като те задържа. Изчезна от света, включително и от полезрението на тайните служби. Никой не знаеше къде се намира. Беше израснала в щата Ню Йорк, а беше учила в Чикаго. Търсеха я там. Един ден съвсем случайно я видях на Кея на рибаря. Не можах да повярвам на очите си.

— Но тя ме е лишила от единствената ми жива кръвна роднина, от моя род. Кое ѝ е дало право да постъпи така? Трябваше да зная откъде произхождам — заяви Джулия гневно и тъжно с чувството, че е била измамена.

— Всичко това ти никога не трябваше да узнаваш. Целта на онези, които убиха родителите ти, е била да погубят цялото ти семейство. Имаше само един начин да бъдеш предпазена — никой да не подозира за съществуването ти. Сара се страхуваше, че ако

разбереш коя си, ще направиш точно това, което правиш в момента. Ще започнеш да разпитваш и може да те убият.

— Правото на избор трябваше да е мое, особено след като пораснах. Не проумявам как така сме седели една до друга, говорили сме за живота си, за нашите надежди и мечти и никога нищо не излезе наяве.

— Не я съди толкова строго — каза Чарлс. — Тя толкова много те обичаше.

— Каква е тази любов, изтъкана от лъжи.

— Сара даде живота си за теб, Джулия — намекна ѝ Чарлс — загуби родителите си, дома си, хората, с които е живяла, прикри своята индивидуалност, за да те отгледа. Това не е проява на низост, а на смелост.

Думите му докоснаха сърцето ѝ. И как да не се развълнува? Но саможертвата на Сара не оправдаваше лъжите.

— Струва ми се, че не мога да ѝ простя.

— Дай си малко време — посъветва я Чарлс. — Не забравяй, че любовта невинаги е безоблачна.

— Хора като теб и Сара я усложняват.

Джулия се облегна, шумът от влакчето я дразнеше. Разказът на Чарлс я бе грабнал и беше загубила представа за времето. Едва сега проумя, че сенките на миналото са по-дълги и по-мрачни. Беше станало късно. Доста дълго време разговаряха.

Погледна към Алекс, като се питаше дали сега той няма да пожелае да разпитва баща си за лични неща. Изненада се от замисления му поглед, втренчен в нея.

— За какво си се замислил? — попита тя.

— За това, че със сестра ти си приличате като две капки вода.

— Естествено, след като сме близначки — не схвана какво имаше предвид.

— Ако националните всекидневници се заинтересуват от статията в „Трибюн“ или ако Кристин Дилейни продължи да търси и да публикува твои снимки, сестра ти може да попадне на някой материал и да се зачуди защо има сестра близначка, за чието съществуване не подозира.

— А който дебне мен, ще започне да следи и нея — изведнъж схвана Джулия накъде са насочени мислите му. — Трябва веднага да я

открием. Дали господин Брейди знае къде се намира в момента моята сестра? Той знаеше къде съм аз, нали? — попита тя Чарлс.

Той поклати глава.

— Брейди не знаеше къде си до миналата седмица, когато Стен му се обади. Както вече казах, Сара изчезна от лицето на земята. Дори след като случайно се срещнахме, тя ме накара да ѝ обещавам, че ще запазя тайната.

— А сестра ми? Тя знае ли коя е в действителност?

— На семейството, което я осинови, беше заплатено щедро да не задава излишни въпроси. Така си обяснявам пълното скъсване на връзката и начина, по който сестра ти е зачислена в система за осиновяване като всеки друг американски сирак.

— Как се казва тя? Не, не, почакай — Джулия стисна силно очи, когато пред вътрешния ѝ взор изплува един образ. Играе си с кукла. Гледа се в огледало и иска куклата... За миг се досети, че сигурно не се оглежда в огледало, а гледа своята сестра. Да, точно така е. Сестра ѝ държи куклата, която Джулия иска. Моли я да ѝ я върне и вика...

— Елена — прошепна тя и отвори очи. — Казва се Елена.

— Спомни ли си? — попита Алекс.

— Само това. Мисля, че нея съм сънувала, но винаги съм си обяснявала, че сънувам себе си. Какво нещо е съдбата, нали?

— Вероятно сега ще започнеш да си спомняш и друго — ѝ каза Алекс. — Преживяла си тежка травма... изтръгната от дом, родители, от родината си. Не е чудно, че съзнанието ти е блокирало.

Тя отново се обърна към Чарлс:

— Каза, че Брейди не знае къде е Елена. Така ли е? А Стен знае ли?

— Възможно е да се изложиш на опасност, ако тръгнеш да я търсиш.

— Според теб съм застрашена само защото съм жива.

Той кимна в знак на съгласие.

— Точно така. Добре. Зная, че сестра ти носи името Илейн Хариган. Зная, че по някое време е била балерина във Вашингтонския балет. Може би това сведение ще ти помогне да я откриеш.

— Откъде ти е известно това?

— Преди около десет години Сара разбра за нея. Нямам представа какво е смятала да прави с тази информация. Съобщи ми, че

се тревожи някой да не се досети чия дъщеря е, а майка ви наистина беше прочута.

Сестра ѝ била балерина. Още една изненада, но съвсем правдоподобна. Внимателно се вгледа в Чарлс, недоумявайки защо бе решил да признае всичко.

— Защо? — попита тя. — Защо сега ми разказа?

— Алекс е зрял човек, ти също. Трябва сами да взимате решения — Чарлс погледна Алекс: — Ще кажеш ли на майка си за мен?

— Длъжен съм — отговори той. — Заслужава да знае истината.

Чарлс извади от джоба си сгънат лист и го подаде на Алекс.

— Това е моят адрес, ако ти или майка ти искате да разговаряте с мен.

— Предполагам, че отново трябва да изчезнеш.

— Трябва и Брейди никак няма да е доволен, че съм се срещнал с вас, но не можех за втори път да те изоставя, Алекс. Разбрах, че никога няма да ми простиш за инсценираната смърт. Но със сърцето си зная, че според убеждението си постъпих правилно. Дори и сега го вярвам. Израсна без баща, но днес си жив и имаш хубав живот. Четох много за теб, всичко, което ми попадеше в ръцете. Накара ме да се гордея.

— През тези двайсет и пет години трябваше да ми се обаждаш понякога — отвърна остро Алекс. — Трябваше да намериш начин да ми съобщиш, че си жив.

— Нямах право. Ти заживя своя живот. А сега, ако ти или майка ти все още желаете да разговаряте с мен, ще бъда на посоченото място. Тръгвам веднага след вас.

— Мама сигурно ще те застреля — каза Алекс, но прибра бележката в джоба си.

— Как е тя? — попита Чарлс.

— Отново се разведе, за трети път. Напоследък като че ли се влюби в спомените си за теб. Публикува къде ли не твои снимки. В момента има фотоизложба в Двореца на Почетния легион, където са изложени много твои работи. Но ти сигурно знаеш. През всичкото време си бил толкова близо.

— Първо пътувах из страната, после се върнах в Сан Франциско. В началото гледах да те пазя.

— Да ме пазиш ли? — попита синът доста грубо.

— Да, наблюдавах те няколко пъти, но ми беше достатъчно да разбера, че си добре и няма нищо тревожно около теб.

— Да бе, всичко беше наред, дори отлично — Алекс се изправи. — Мисля, че нямаме повече работа тук. Джулия!

— Само един последен въпрос — каза тя. — Сара смяташе ли да ми каже истината?

— Не — Чарлс я погледна право в очите. — Сара се страхуваше, че ще я намразиш заради решението ѝ. Каза ми, че прави всичко по силите си, за да е сигурна, че ще бъдеш щастлива и че никога нищо няма да ти липсва и най-вече семейство. Искаше да си обградена с любов.

— Бях обградена с любов — тихо призна Джулия. А сега се питаше дали изобщо Сара е обичала Джино, или той просто ѝ е осигурил така необходимото семейство, за да бъде илюзията свършена.

Час по-късно, точно преди да тръгнат по Бей Бридж, Алекс зави към паркинга на един хотел. Спря в най-отдалечения край, откъдето магистралата не се виждаше.

— Какво правиш? — попита Джулия и погледна през рамо. — Да не ни следят пак?

— Не, но не можем да се върнем в апартаментите си. Знаят къде живеем. Не желая някой да те нападне. В действителност не желая никой да те доближава.

Неговата загриженост я трогна. Стана ѝ приятно, че се тревожеше за нея.

— И какво предлагаш?

— Да си вземем стая в хотела, да се обадим на летището, за да си запазим билети, и утре сутринта да заминем с първия полет за Вашингтон.

Тя се завъртя неспокойно, учудена, че все още има сили да се чувства изненадана след всичко, което научи.

— Наистина ли смяташ, че трябва да заминем за Вашингтон, след като не знаем нищо, освен името и балетната трупа.

— Като начало никак не е зле. Там ще бъде по-лесно да търсим сестра ти, отколкото тук.

— Ако все още живее в града. Баща ти подчерта, че информацията е отпреди десет години.

— Живяла е там и сигурно има приятели в балетната трупа. Все някой ще знае къде е в момента — отбеляза той.

— Толкова е внезапно. Аз не съм от хората, които всеки ден се качват на някой самолет. Ще бъде и скъпо подобно заминаване.

— Имам бонус за много летателни мили. Няма да ни струва цяло състояние. За мен няма разлика дали пътувам със самолет или с кола. Все едно да отида до Сейнт Халина, само че ще пътувам няколко часа повече.

— Ето как говори големият пътешественик — каза тя усмихнато.

— Това какво означава — „да“ или „не“.

— Естествено — „да“. Искам да открия сестра си. Още не мога да възприема, че имам сестра — усмивката ѝ помръкна. — О, не! — промълви тя.

— Този път какво има? — попита той уморено.

— Лиз. На нея никак няма да ѝ хареса цялата тази история. Как ще ѝ кажа, че имам сестра близначка, че във вените ни тече една и съща кръв, особено след като зная, че с нея нямаме кръвно родство. Няма да ме разбере. Тя се тревожеше, че ще ме загуби само заради биологичния ми баща. Как да ѝ обясня, че нищо няма да се промени?

— Ще се промени. Няма начин да не се промени?

— Обичам Лиз. Тя е моя сестра.

— Но няма да бъде единствената ти сестра. Ще трябва само да привикне, особено ако Илейн или Елена е твое копие.

— Лиз определено ще се почувства объркана — съгласи се тя.

— Не ѝ казвай още. Ще бъде по-лесно да ѝ съобщиш, когато всичко е изяснено. Ако ѝ кажеш сега, само ще я разстроиш.

— Описваш много точно чувствата ми.

Той я помилва по лицето.

— Денят беше тежък за теб. А аз си въобразявах, че за мен ще бъде по-трудно да се срещна отново с баща си и да слушам лъжите му.

— Ами да, никак не ми се искаше да се забавляваш така — пошегува се тя, за да не даде воля на емоциите си. Страхуваше се, че ако не се съдържа, ще рухне, а нямаше време за размекване.

— Какво е да видиш отново баща си?

— Не зная.

— Мисля, че знаеш.

— И така да е, не ми се говори по този въпрос.

— Ще кажеш ли на майка си или ще изчакаш?

— Ще изчакам — отвърна той. — Но първо искам да разнищя цялата история.

— Доста неща си изяснихме — каза Джулия. — Най-после открихме кои са моите родители и че Сара не е моя майка — въздъхна с отегчение. — И на мен повече не ми се говори по този въпрос. Боли ме главата.

— Имаш нужда от почивка и от време.

— Като че ли в мозъка ми има дебела преграда, през която не мога да проникна. Как съм могла да забравя дори за миг, че имам сестра близначка. Не трябваше ли да сме свързани? Не трябваше ли да усещам, сякаш част от мен липсва?

— Не бъди толкова строга към себе си. Била си само на три години. Целият ти живот в един миг се е променил. Сигурен съм, че в самото начало сестра ти ти е липсвала. За да оцелееш, е трябвало да забравиш мъката си. И после в живота ти са се появили други хора.

— Така е. Моята майка... Сара... направи чудеса, за да забременее, въпреки мнението на специалистите. Тази част от живота ни вече я помня. Дали е съжалила тогава, че ме е взела. Най-накрая е имала свое дете. Могла е да ме даде на друго място и да се върне при семейството си — Джулия се замисли как животът на толкова много хора е бил засегнат от безразсъдното решение на майка ѝ. И през ум не би ѝ минало до днес да нарече майка си безразсъдна.

— Като че ли е някоя непознати. Как е възможно да съм живяла с нея двайсет и пет години, без изобщо да я познавам.

— Разбирам, че си ѝ сърдита, но трябва да отбележа, че никой не знае какво щеше да се случи с теб, ако Сара те беше оставила в приют, както е било предвидено. С нея си имала далеч по-добри възможности за хубав живот. Тя не те е откраднала от родителите ти. Те вече са били мъртви.

Алекс имаше право. Когато тя е решила да я осинови, родителите ѝ вече са били убити.

— Не бях се сетила за тази гледна точка.

— Нямахме време, за да размислиш.

Тя му се усмихна.

— Благодаря ти за подкрепата. Радвам се, че си до мен.

— Споразумяхме се да открием истината заедно.

— Без теб нямаше да се справя. Истинска опора си ми, като скала.

— Като скала, а? Ти също можеш да направиш нещо за мен — каза той и я погали по бедрото.

Тя се засмя и спря ръката му.

— Похвала ли си просиш.

— Прося си нещо друго — захили се той.

— Дръж се прилично.

— Държа се прилично. Не съм правил пакости цял ден — наведе се към нея и си открадна една бърза целувка.

Макар и мимолетен, жестът предизвика гореща вълна, която заля тялото ѝ. Помисли си, че опасността наистина е голяма. Беше много увлечена, прекалено очарована, дълбоко изкушена.

Алекс я привлече и притисна устни към нейните, този път по-дълго и у нея нахлу чувственият спомен от нощта. Направи опит да се притисне към него, но бързо се отдръпна, като си напомни, че са на обществен паркинг.

Смутено се позасмя и отблъсна Алекс.

— Не тук — каза тя.

— Една дума, но на място. Хотелът е само на няколко крачки — погледна я въпросително.

— Да вървим и да си вземем стая с най-голямото легло — каза тя.

Изразът му стана сериозен.

— Сега е твой ред да говориш.

— Всъщност никак не ми се говори. Цял ден само това правихме. Нито ми се говори, нито ми се мисли — отговори тя.

— На мен също.

— Не се ли тревожиш, че мога да те използвам? — подразни го тя.

— Използвай ме колкото искаш. Цял съм твой. Хайде, да не губим време.

Тя се разсмя, когато той изскочи от колата. Наложил се да подтичва, за да върви в крак с него. Придаде си равнодушен вид, когато Алекс поиска стая, въпреки че това нямаше никакво значение.

Служителят на рецепцията не се интересуваше кои са, нито пък дали имат багаж.

Целуваха се през цялото време, докато стигнат до четвъртия етаж, където беше тяхната стая. Приличаха на обезумели от нетърпение и страст тийнейджъри, а Алекс не успяваше да пъкне картата, за да отключи. Тя се откъсна от прегръдката му и бързо се справи с вратата. Най-накрая влязоха.

Джулия не видя как изглежда стаята, тъй като Алекс я притисна към вратата, впи устни в нейните, ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Беше горещ и възбуден, а тя изгаряше в пламъци. Напрежението от деня се освободи като експлозия в желанието. Така и не разбраха кога се разсъблякоха. Озоваха се на леглото голи и жадуващи да се слоят.

— Да забавим темпото — изхриптя Алекс, милвайки трескаво тялото ѝ.

— Следващия път — каза тя и го притисна към слабините си. Желаше го в себе си, върху себе си, потънала в прегръдките му, обградена от топлината на сърцето му. Имаше нужда да се вкопчи в нещо реално, а той беше великолепно реален. Вярваше му повече отколкото на себе си и тогава престана да мисли, отдаде се изцяло на безумните си чувства към него, докато и двамата не изпитаха радостта на кулминацията и успокоението.

Доста време мина, преди да дойдат на себе си. Алекс се претърколи на една страна и я привлече плътно до себе си. Тя въздъхна дълбоко и затвори очи. Щеше да поспи съвсем малко. Имаше предостатъчно време за размисъл и тревоги.

Алекс заспа преди нея и дълбокото му ритмично дишане я успокои. Джулия остави съзнанието ѝ да се зарее към нещо приятно и красиво, ненатрапчиво — ливада с диви цветя, планински поток... но вместо това пред очите ѝ изплува лицето на сестра ѝ.

Елена седи до нея на дивана. И двете са много мънички, крачетата им не стигат до земята и те ги люлеят, като от време на време случайно се подритват. Само че тя невинаги отмята крачето си случайно; отегчена е от чакане. Елена сърдито я поглежда и тя престава да я рита.

Джулия оглежда стаята. Тъмна е и малко страшна. Мебелите са огромни и много стари. Има картини по стените, портрети на хора,

които не познава. Изглеждат зли. Тук нищо не е весело, освен цветята във вази, които майка ѝ получава всеки ден от своите почитатели.

Всички обичат майка ѝ. Където и да отидат хората ѝ целуват ръка, говорят ѝ колко е красива, като принцеса чародейка. Джулия иска да бъде принцеса и да прилича на майка си. Но Елена сякаш е по-добрата. Всички казват, че Елена е същата като майка им: грациозна, мила и вече учи балет. Джулия не иска да танцува. Исква да свири на най-големия инструмент, който издава най-силни звуци. Мисли си, че ще бъде по-забавно.

Вратата се отваря и влиза жена. Облечена е в елегантна червена рокля, косата ѝ се спуска до кръста на прекрасни руси къдрици. Усмивва им се, коленичи пред тях и слага едната си ръка върху нея, другата върху сестра ѝ.

Отново им говори, че ще заминават. Ще бъдат разделени за малко, така им казва. Само два-три дни. Трябва да бъдат храбри момиченца.

Джулия чувства как очите ѝ се пълнят със сълзи, стомахът ѝ се свива на топка от страх. Не иска да бъде храбра. Не иска майка ѝ и баща ѝ да тръгват. Исква да бъдат заедно. Майка ѝ също е тъжна. Една сълза се търкулва по страната ѝ. Джулия вдига ръчичка и докосва сълзата с върха на пръстчето си. Чувства ужасен страх.

Майка ѝ се изправя. Целува ги, казва им да имат смелост и вяра и че любовта заслужава да рискуваш.

После излиза. Олга ги облича и много бързо ги отвежда от къщата. Джулия притиска пръстчета до студеното стъкло на колата, загледана как къщата изчезва в далечината. Исква да се върне. Разплаква се, удря по прозореца, но се отдалечават, все повече и повече... а тя не престава да крещи.

— Джулия, събуди се. Събуди се — викаше я Алекс.

Усети, че някой я разтърсва, после гласът на Алекс проникна в подсъзнанието ѝ. Отвори очи. Не осъзна веднага къде се намира — в хотелска стая с Алекс. Беше вече жена, а не ужасено момиченце, но продължаваше да трепери.

Той я галеше по ръката.

— Как си, добре ли си? — попита загрижено. Осъзна, че страните са ѝ мокри, гърлото прегракнало.

Крещяла ли е?

— Сънувах — промълви тя и се надигна да го погледне.

Той изтри сълзите ѝ.

— Лош сън ли?

— И лош, и хубав. Спомних си деня, когато мама ни отпрати. Каза ни да бъдем храбри. Каза, че любовта заслужава да рискуваш. Не знаех какво имаше предвид. Бях много изплашена. Чувствах се задушена от страх. Знаех, че повече няма да я видя.

Алекс я погали по косата.

— Поне спомените се връщат.

— Не ги искам — каза тя. — Причиняват болка.

— Искаш ли вода?

Тя кимна. Щом Алекс стана, тя се зави. Като не правеха любов, голотата ѝ я притесняваше. Той obu слиповете и джинсите си и донесе от барчето бутилка минерална вода. Подаде ѝ я и се обади на рум сървис, за да се осведоми за менюто.

— Какво ще кажеш да хапнем? Минава седем.

На такъв практичен въпрос нямаше как да не се усмихне.

— Гладна съм.

— Менюто ми изглежда доста добро. Пържоли, риба, салати.

— Чийзбургер, чипс и шоколадов шейк. О, и салата, за да не се чувствам чак толкова виновна.

— Точно същото си поръчвам всеки път, когато се връщам отнякъде. Едва тогава чувствам, че животът ми става отново нормален.

— А пък на мен ми се струва, че ще ми трябва нещо много повече от чийзбургер, за да се почувствам по същия начин, но все пак това е някакво начало.

Докато Алекс поръчваше храната по телефона, тя стана и се облече.

— Повече ми харесва, когато си гола — каза той, затваряйки телефона.

Усмивката му беше фатална. Като че ли отново се разсъблече за него. Но след цял един ден на потресаващи разкрития мозъкът ѝ отново заработи. Имаше нужда да обмисли ситуацията в момента и какво ще прави оттук нататък.

— Отново на работа, а? — попита Алекс, като очевидно четеше мислите ѝ.

— Лаптопът ти още ли е в колата?

Той се огледа.

— Сигурно е там. Толкова много ме разсея, че забравих да го взема.

— Трябва да си направим резервации за самолета, също да се опитаме да открием местонахождението на балетните трупи във Вашингтон. Така ще ни бъде по-лесно да търсим Елена. Можем също да потърсим информация за майка ми и баща ми.

— Добре че има интернет — каза той. — Ще донеса компютъра от колата — облече и закопча ризата си. — Не пускай никого, докато ме няма.

— Сигурна съм, че никой не знае, че сме тук.

— Заклучи, щом изляза. Трябва много да внимаваме, Джулия. Баща ми недвусмислено отбеляза, че който е убил родителите ти, има връзки и от тази страна на света. А ние се убедихме, че тези връзки съществуват.

— Да ме изплашиш ли искаш? Тъкмо сърцето ми възвърна нормалния си ритъм.

— Аз... — той стана сериозен. — Не искам нищо да ти се случи.

— Вече спях с теб. Няма нужда да ме сваляш — пошегува се тя.

— Казах ти, Джулия. Заклучи вратата.

— Ще я заключа.

Изпрати го до вратата, за да заключи веднага след него. Алекс обгърна врата ѝ с ръка и я целуна, като че ли заминаваше завинаги. После излезе.

С треперещи пръсти заключи, като се молеше той наистина да се върне. Осъзна, че това ще бъде вечният проблем с Алекс. Никога нямаше да знае колко време ще отсъства и дали ще се върне. Но нямаше право да се оплаква. Ако искаше мъж, който никога да не заминава, нямаше да се разделя с Майкъл.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Лиз чакаше на пристана, докато Майкъл помагаше на последния пасажер да слезе от петдесетметровата яхта, с която правеше чартърни обиколки. „Анабел“ беше един от двата плавателни съда, които неговото семейство притежаваше. Тя знаеше за предпочитанията му към платнохода, но по-големият му брат решаваше с коя яхта да плава. Тя му помаха с ръка, когато той я зърна.

— Здравсти — провикна се Лиз.

Той не изглеждаше очарован да я види, но тя бе решила да говори с него и нямаше намерение да отстъпи.

— Мога ли да се кача? — и без да чака отговор, се качи на яхтата.

Майкъл беше облечен с дрехите си за плаване — джинси, спортен пуловер и дебело яке. Лицето му беше зачервено от вятъра, а светлокестенявата му коса беше влажна и разрошена.

— Какво искаш? — попита я той сърдито.

— Хубаво посрещане! Дойдох да видя как си.

— Работя. Ето как съм.

— Стига си работил — отсече тя. — Мисля, че ми дължиш нещо повече от превземки. Помогнах ти докато стягаше къщата, без да споменавам другите неща, които направих за теб през последната година.

— Много добре. Но ако си дошла да ми говориш за Джулия, не ме интересува.

— Не съм тук заради Джулия, а заради себе си. Сигурно не ти пука, но държа да ти кажа. Напуснах работата в ресторанта. Избрах си програма и се записах в държавния университет. Имам намерение да завърша образованието си.

— Какво те е прихванало?

— Джулия ми тегли един шут. Съвсем наскоро ми даде да разбере, че стоя до страничната линия и наблюдавам как другите играят. И беше напълно права — Лиз млъкна за малко. — Още съм й

ядосана, но онова, което каза за мен, е истина. Нося се безцелно по течението повече от година. Все си мислех, че ще имам страхотен късмет, но и през ум не ми минаваше, че ще стане по този начин — внимателно го наблюдаваше каква ще бъде реакцията му, тъй като мнението му беше изключително важно за нея. — Какво ще кажеш?

Майкъл не отговори веднага и с всяка секунда тя ставаше все по-неспокойна.

— Мисля, че правилно си се ориентирала, Лизи — най-накрая се произнесе той, а лицето му се разведри от топла усмивка, която тя толкова харесваше.

— Наистина ли? — олекна ѝ неимоверно. — Това много ме радва. Държа на теб, Майкъл. Не само заради връзката ви с Джулия. Мислех си, че бяхме и приятели.

— Ние сме приятели — той я потупа по рамото. — Никога не се съмнявай.

— Няма. Какво става с къщата?

— Нищо не става. Не съм пипал нищо, откакто...

— Но ти трябва да я завършиш. Това е твоята къща. Твоята мечта.

— Мечта е нещо, което споделяш с някого.

— Не е така — тя тръсна глава. — Всеки сам си мечтае. Къщата има голямо значение за теб. Зная го. Видях как слагаше тапетите, все едно милваше стените.

— Не съм правил подобно нещо.

Тя се захлади.

— Е, горе-долу беше така. Както и да е, искаш ли помощ? Тази вечер имам време. Мога да смъквам стари тапети, да боядисвам, или там каквото ти трябва.

— Предложението е съблазнително, но...

Тя го прекъсна:

— Наистина искам да ти помогна и ако си достатъчно любезен, няма да ме отрежеш.

— Даже не съм сигурен дали ще задържа къщата. Голяма е за сам човек. Освен ако не мислиш, че Джулия може да промени решението си?

На Лиз никак не ѝ се искаше да го огорчава, но не биваше да го лъже.

— Съжалявам, не ми се вярва Джулия да се върне. Тя има много планове за бъдещето, но без теб. Стреми се да промени живота си. Като птичка, пусната от клетка е, иска да литне по света.

— Да, права си. Дълго мислих за нашата връзка. Джулия започна да се отдалечава от мен още в деня на погребението на майка ви. Така здраво я държах, че тя се задушаваше — той пъкна ръце в джобовете и се загледа към брега. — Ако не беше започнала своето търсене, нещо друго щеше да ни раздели. Бях напълно готов да се ожения и не забелязвах, че тя не е.

Лиз мълчеше. Майкъл беше потънал в мислите си и тя не искаше да се натрапва. Сигурно му беше трудно да преживее загубата на Джулия, но вярваше, че двамата ще изградят свое, по-хубаво бъдеще.

— Не трябваше да купувам къщата, без да поискам мнението й — добави Майкъл. — Разказах на сестра си и тя направо не повярва, че съм постъпил толкова глупаво. Очевидно не е романтично да изненадаш жена с нова къща.

— Според мен е много романтично. Аз например щях да съм безкрайно щастлива, такава съм си. Но продължавам да мисля, че трябва да я завършиш. Къщата е чудесна и ти я харесваш. Някой ден ще откриеш жена, която ще те обича, и тогава ще си имате дом.

Майкъл се обърна към нея:

— Дали днес да не боядисам втората спалня. Ако искаш да ми помогнеш, няма да ти откажа.

— Ще бъда твоя — каза тя, — докато ми купуваш пици.

— Добре, но пица със сирене, мразя всичките онези измислени... — Майкъл млъкна. — Познаваш ли онзи човек? — попита той и посочи с глава някакъв мъж, застанал на кея. — Откакто си дошла, не откъсва поглед от теб.

Щом Лиз се обърна, мъжът нахлупи над очите си бейзболната си шапка и се отдалечи.

— Не го познавам — облиза нервно устните си. — Дано да не е онзи, който разби апартамента ни. Джулия каза, че я преследвал. Ами ако тръгне и след мен?

— Полицаите нищо ли не откриха?

— Не. Майкъл, страх ме е.

Той се приближи до нея и я прегърна през раменете.

— Не се притеснявай, аз съм тук. Ще те пазя.

— Благодаря.

— Надявам се и до Джулия да има някой, който да я пази.
Лиз подозираше, че името на този някой е Алекс.

— Аз съм — почука на вратата Алекс с лаптоп под мишница.

Джулия широко я отвори, а в красивите ѝ сини очи имаше тревога.

— Господи, благодаря, ти се върна.

— Защо, да не се случило нещо? — той се вглеждаше в лицето ѝ да разбере причината за нейното безпокойство.

— Имах пристъп на паника, въобразих си, че някой те причаква до колата или нещо също толкова налудничаво. Не съм с всичкия си, нали?

— Напротив, но не трябва да се тревожиш за мен. Мога да се грижа за себе си.

— Зная. Но въпреки всичко се радвам, че се върна — взе компютъра от ръцете му и го сложи на масата, после го прегърна през кръста и се притисна силно към него. — Нали нямаш нищо против да постоим малко така?

Той пъкна ръце под блузката ѝ и погали гърба ѝ.

— О, свалила си сутиена.

— Нямам нужда от него — изрече тя.

— Наистина нямаш — каза той и си личеше, че изпитва удоволствие. — Всъщност и тази блузка не ти трябва.

Преди Джулия да отговори, на вратата се похлопа.

— Не отваряй — отново се паникьоса тя.

— Рум сървис — чу се глас отвън.

— Може да е измама — предупреди го тя.

— Джулия, току-що поръчахме вечеря — каза спокойно Алекс.
Отмести я, погледна през шпионката, после отвори.

Сервитьорът подреди масата и стаята се изпълни с вкусните миризми на бургери и чипс, което напомни на Алекс, че от много време не са яли. Джулия сигурно си помисли същото. Паниката ѝ се стопи в мига, в който се нахвърли върху пържените картофи, още преди Алекс да даде бакшиша на келнера.

— Ммм, вкусно — каза тя, като останаха сами. — Умирам от глад. Не съм яла голям чийзбургер от сто години. Какъв упадък!

Той се захили.

— Мога да ти демонстрирам още по-голям упадък от един чийзбургер.

— Запази го за после — засмя се тя.

Той придърпа стол, седна и известно време се храниха в приятно мълчание. Когато приключи, той се облегна и доволно въздъхна.

— Мислех си, че се храня бързо — обади се тя, — но ти ме надмина.

— Свикнал съм да ям на бегом.

— Спиш на бегом, работиш на бегом, явно всичко правиш на бегом — каза тя.

— Моля? Какво искаш да ми припишеш сега?

— Нищо особено. Ти си мъж, пълен с тайни.

— Напротив, но на мен така ми харесва.

— Да, но на мен не ми харесва — тя се намръщи.

— Каж ми нещо, което не зная за теб. Например някоя пикантна тайна.

— Още тайни ли ти трябват? Не ти ли писна от тайни?

Тя се нацупи.

— Интимна тайна, Алекс, а не междудържавни и шпионски.

Той се засмя.

— Нямам такива.

— Не може да бъде.

Алекс се замисли и осъзна, че наистина няма тайни от нея. Знаеше за него и за семейството му повече от всеки друг. Беше я допуснал до себе си, което беше изключение. Как е станало? И как ще премахне близостта?

Вече се опита да замине, но не беше готов да я изостави заради неосъщественото желание и незавършеното разследване. Ще си отиде, когато разнищят историята. Дали тогава наистина ще сложи край?

Разбира се, че ще сложи край. Имаше работа, която обича. Едно обаждане в редакцията на списанието и веднага ще тръгне на път за някоя далечна страна от другата страна на земното кълбо. Точно както му харесва.

Джулия щеше да продължи да живее както досега, той — също.

Тя щеше да бъде хубав спомен, може би един от най-хубавите, но нищо повече. Любовната им история ще завърши като всяка друга негова връзка. Не знаеше какво означава да си дълго с един човек и не искаше да узнава. Но сега... Въздъхна дълбоко и реши да забрави тези нелепи разсъждения.

— Спокойно, Алекс — каза нежно Джулия. — Не се притеснявай, няма да разказвам тайните ти.

— Не се притеснявам за това.

— Тогава защо си толкова напрегнат? В момента лицето ти е каменно, което обикновено е знак, че си разтревожен.

— Лицето ми не е каменно.

— О, да, точно такава е. Опънато е, стиснал си зъби, даже очите ти са студени. В момента сякаш ми казват: „Не ми задавай никакви въпроси.“

— Ами тогава престани да ме питаш.

Тя му се изплези и напрежението се разсея. Алекс почувства, че лицето му се отпуска. Наистина е бил напрегнат. Не го е осъзнавал, преди тя да му обърне внимание.

— Разбираш ли, ние знаем тайните си — каза му тя. — Аз зная твоите, но ти пък знаеш моите — тя направи пауза. — С изключение може би на една.

Той почака да се доизясни, но Джулия само остави чашата си с млечния шейк и стана.

— Да започваме работа — добави. — Трябва да направим резервации за полета утре и...

— Коя е тайната? — попита той заинтригуван.

— Няма да ти я кажа.

— Защо?

— Защото е интимна и... — доста се колеба, преди да продължи: — Вероятно ще те изплаши до смърт.

Загледа се в очите ѝ и усети нейния въпрос, но за нищо на света не би отговорил.

— Допускам, че всеки има право на своята тайна — заяви той безгрижно.

После стана, взе компютъра, настани се на леглото и отвори лаптопа.

Джулия седна до него.

— Ще ти я кажа, ако наистина искаш.

— Не, не искам.

— Добре, но съвсем честно и почтено те предупреждавам... преди да си идеш завинаги, ще ти я кажа.

— Няма да забравя. Да видим сега какво ще правим. Утре сутринта трябва да вземем първия самолет за Вашингтон. — Всъщност ако имаше полет веднага, щеше да го предпочете. Защото още една нощ с Джулия щеше да го размекне още повече.

— Хайде, на работа — каза Джулия.

Пръстите му полетяха по клавиатурата и след пет минути вече имаха резервации за полета в седем часа сутринта.

— Това свършихме, какво следва? — попита той.

— Потърси името на майка ми — Наталия Маркова.

— Ето я — посочи той след минута на страницата за руския балет. Черно-бяла фотография на балерина, силно увеличена и леко размазана. Обърна екрана към Джулия, за да я види по-добре. Чу как се задъха и разбра, че си е спомнила нещо.

— Познах я — каза меко тя. — Това е моята майка. Красива е.

Наталия беше ослепителна според Алекс. Приличаше малко на Джулия, но беше по-крехка, по-ефирна. Докато се вглеждаше в снимката, си спомни нещо, което каза баща му и което до този миг бе забравил.

— Стен познава майка ти — изрече.

— Точно така — отвърна Джулия. — Баща ти спомена пред нас, че Стен е уредил бягството. Защо той премълча? Държа се, все едно за пръв чува за случая.

— Твърдеше, че бил страшно изплашен за семейството си, и затова не настоявал да се разследва смъртта на баща ми. Обзалагам се, че през цялото време е знаел, че той е жив — върна се мислено към техните срещи. — А ти... ти трябва да го попиташ за майка си. А той всичко премълча.

— Какво се сети?

— Чудя се дали Стен не е наел някого да се вмъкне в апартаментите ни.

— Абсурдно е.

— Така ли? — възрази той. — Замисли се. Отидохме първо при Стен. Знаеше за теб, преди някой да заподозре за съществуването ти.

— Той е достоен, уважаван, възрастен мъж. Не го виждам в ролята на злосторник.

— А какво ще кажеш за двойствения му живот, за манипулациите, за контрола, който е упражнявал... например, когато родителите ти са се опитали да избягат?

— Наистина ли смяташ, че това е възможно? Ами мъжът с шапката? А онези, които ни преследваха до Напа?

Алекс сви рамене.

— Може да са екип, може и всеки да работи за своя сметка.

— Страхотно. Стана ми по-ясно — сухо отбеляза тя.

— Ще позвъня на Стен и ще го попитам директно. — Алекс отместил лаптопа и взел мобилния си телефон. Нетърпеливо зачака Стен да отговори, но се включи телефонният секретар. — Обади ми се веднага — предаде Алекс. — Изключително важно е. Не ме изоставяй в критичен момент.

Когато затвори, осъзна, че Стен вече го е изоставил, точно както всички в живота му.

— Ще ти се обади. Той се тревожи за теб — успокой го Джулия и сложи ръка върху неговата. — Забелязах как те гледаше, все едно си му син.

— Да, бе, само че не съм.

— Не го набеждавай, преди да си проучил фактите.

— Съгласен — кимна към компютъра. — Нещо ново научи ли?

— Не мога да откъсна очи от майка си, за да прочета статията — усмихна се тъжно. — Как съм могла да я забравя до този миг? Ами сестра ми, баща ми?

Той я прегърна и я притисна към себе си.

— Преживяла си тежка травма. Светът, в който си живяла, е изчезнал, а ти си била много малка, за да разбереш какво се случва. Сара ти е дала любов и те е утешила. Започнала е да се грижи за теб и е заместила света, който си познавала.

— Заобиколи ме с куп хора. Първо Джино и неговите роднини, после Лизи.

— Точно така. Толкова много добри хора е имало в живота ти, които са те обичали, така че не е имало причина да се връщаш в миналото. Сигурно е много мъчително да се опитваш да си спомняш и затова си предпочела забравата.

— Много си мек към мен — каза тя.

— Не, ти си много строга към себе си.

— Сякаш съм предала мама и татко, като съм ги забравила, сестра си също. Как ще се изправя пред Елена, когато се срещнем? Как ще ѝ кажа, че двайсет и пет години и през ум не ми е минавало, че имам сестра.

— Ще ѝ кажеш истината — потвърди той. — Страшно любопитен съм дали самата тя си спомня за теб или за родителите ви.

— Дано да я открием. Ами ако вече не живее във Вашингтон?

— Тогава ще ни трябва повече време.

Джулия го целуна по страната.

— Харесва ми увереността ти. Караш ме да повярвам в невъзможното. Благодаря ти.

— Не е толкова много, няма проблеми.

Отново се взря в компютъра, но не мислеше за информацията, мислеше за Джулия. Тя също го накара да повярва в невъзможното.

Този септемврийски ден във Вашингтон беше хладен и свеж. Пътуването с таксито им скъса нервите, както и дългият полет. Попаднаха във въздушни ями и стомахът на Джулия още повече се разбунтува. Но все пак пристигнаха, въоръжени с един адрес, този на Вашингтонския балет, който се помещаваше в центъра „Кенеди“ за изпълнителски изкуства. В интернет откриха името на сестра ѝ, Илейн Хариган, споменато в списъка на бившите звезди на трупата. За съжаление нямаше снимка. Не че Джулия искаше да види как изглежда нейната сестра близначка. Нищо друго не ѝ трябваше, освен един поглед в огледалото.

— Пропусна всички забележителности — Белия дом, паметника на Джордж Вашингтон, Капитолия — говореше ѝ Алекс. — Какво толкова има в ръцете ти?

Джулия се усети, че се взира във вкопчените си ръце.

— Мисля си — тя вдигна глава. — И се тревожа какво ни чака.

— Многообещаваща среща със сестра ти.

— Да, така ми се струва. Нервна съм. Какво ще ѝ кажа? А тя как ще се държи? Освен това много се тревожа дали изобщо ще я намерим.

Той взе ръцете ѝ и ги стисна.

— Престани да се опитваш да предричаш бъдещето. Съветът беше разумен и Джулия реши да го послуша.

Погледна през прозореца точно когато в далечината се появи центърът „Кенеди“. Сградата беше красива и величествена, разположена на бреговете на Потомак. Сестра ѝ сигурно беше танцувала тук. Също като майка им е излизала на сцената, танцувала е с цялата си душа и е приемала овациите на публиката.

Таксито подмина Центъра и спря пред двуетажна сграда с колонада и фонтан отпред. Над вратата имаше надпис „Вашингтонски балет“. Алекс плати на шофьора да ги изчака. Джулия взе чантата си и здраво я стисна, тъй като знаеше, че макар и да бяха прелетели през цяла Америка, някой можеше да ги следи.

Влязоха във фоайето и се спряха до гишетото за информация.

— Какво обичате? — попита ги млада жена.

— Бих искал да разговарям с някого от администрацията — усмихна ѝ се Алекс и жената незабавно ги упъти.

— Говорете с госпожа Кей — каза тя. — По какъв въпрос я търсите, за да я уведомя?

— Търсим Илейн Хариган — обясни той. — Танцувала е в трупата преди години. Нейни роднини сме и искаме да я намерим. Ще има ли възможност госпожа Кей да ни отдели няколко минути? Много е важно.

— Ще проверя дали е свободна — служителката проведе кратък телефонен разговор. — Имате късмет. Ще ви приеме. По коридора втората врата вляво.

— Благодаря — каза Алекс.

Тръгнаха към стаята, а Джулия се чувстваше все понапрегната. Спря се пред първата врата и погледна просторната зала. Целите стени бяха с огледала. Шест жени с черни трика се упражняваха. Чу музиката и отсечените нареждания на балетмайстора. Балерините бяха много слаби, но движенията им издаваха сила, лицата изразяваха решителност и това подсказа на Джулия, че професионалният балет не е за страхливи души. Докато гледаше как едно момиче си развързва палците, в съзнанието ѝ изплува отдавна забравена картина. Майка ѝ си сваля своите, за да превърже подпухналия си и кървящ голям пръст на крака, и после пак ги обува.

— Хайде — подкани я Алекс, — да вървим при госпожа Кей.

Вратата на следващата стая беше откряната. Виждаше се някаква жена, седнала с гръб. Гледаше през прозореца и говореше по телефона. Алекс почука. Тя се обърна и ги покани да влязат с нетърпелив жест.

Понеже още говореше по телефона, Джулия успя да огледа незабелязано госпожа Кей. Беше около шейсетте. Хубавата ѝ платиненоруса коса бе подстригана късо. Беше много слаба, с деликатни кости. Тялото ѝ беше източено, а краката — дълги. Очевидно беше балерина или е била. Най-после затвори телефона.

Усмихна се и каза:

— Илейн, отдавна не съм те виждала. Джоди спомена нещо за някакви твои роднини, но сигурно се е объркала.

Джулия преглътна. Тази жена я смяташе за Илейн, което означаваше, че познава сестра ѝ.

— Косата ти е много къса — оглеждаше я госпожа Кей. — Доколкото си спомням, беше ми казвала, че никога не си я подстригвала.

— Аз не съм Илейн — най-накрая промълви Джулия. — Аз съм нейната сестра близначка.

— Какво?! — госпожа Кей недоверчиво присви очи. — Това да не е някаква шега?

— Сестрата близначка на Илейн съм.

— Това е невъзможно. Ти нямаш семейство.

Джулия дълбоко пое дъх:

— Казвам ви самата истина. Аз съм Джулия Демарко. Била съм отделена от своята сестра близначка — Елена или Илейн — преди много години. Сега се опитвам да я открия. Надявам се да ми помогнете.

Жената стана от мястото си зад бюрото, заобиколи го, без да откъсва поглед от лицето на Джулия.

— Ела насам — каза тя — и ми стисни ръката.

Молбата беше необичайна, Джулия се поколеба, но после се приближи и подаде ръка.

— Ти не си Илейн — каза възрастната жена, като не пускаше ръката ѝ, — но сте като две капки вода, с изключение на косата.

— Еднояйчни близначки сме.

— Ето, това обяснява всичко — госпожа Кей наклони глава на една страна със смутено изражение.

— Познавате ли добре сестра ми? — попита Джулия.

— Разбира се. Живя с мен няколко години. Трябваше да ви се представя. Аз съм Виктория Кей и ръководя тази балетна труппа. Твоето име беше Джулия, а вие сте... — погледна тя към Алекс въпросително.

— Алекс Менинг — представи се той.

— Приятно ми е.

— Още ли танцува при вас Илейн — попита Джулия.

— Не. Дори гласът ти звучи като нейния. Поразително е — Виктория клатеше глава. — Извинявай. Толкова съм смаяна. Илейн ми каза, че цялото ви семейство е загинало. Зная, че е израснала в приемни семейства. Беше на петнайсет години, когато всъщност аз ѝ станах приемен родител. Имаше дарба за балет и разбрах, че непременно трябва да танцува. Беше рядко талантива.

— Защо, не танцува ли вече? Да не би да е заради възрастта?

— За бога, не! Престана да танцува точно преди да достигне върха в кариерата си. Беше преди пет години. Пресичала улицата, отивала на среща. Била закъсняла и бързала, без да се оглежда. Блъснала я кола. И двата ѝ крака бяха счупени. Единият не се възстанови напълно. Повече не можеше да танцува, фактически оттогава накуцва — очите на Виктория се изпълниха с тъга и съжаление. — Така познах, че ти не си тя. Илейн беше изключителна. Музиката за нея не беше ритъм, който следва. Тя я преживяваше, потапяше се в нея. Очакваше я блестяща кариера.

Джулия се почувства съкрушена.

— След това какво се случи с нея?

— Оздравя и се съвзе. Трябваше да започне наново.

— Знаете ли къде е сега?

— Има антикварен магазин на Карлмънт Стрийт в Джорджтаун. Вероятно ще я намерите там. Мисля, че не е сменяла мястото. Ще ти напиша, адреса ѝ — Виктория отново седна на бюрото си. — Моля те, предай ѝ, че мисля за нея. Знаеш ли, веднъж ми каза, че част от сърцето ѝ липсвала. Тогава не разбрах какво има предвид. Но сега вече зная. Ти си липсващата част.

Взеха такси за Джорджтаун. Джулия не преставаше да мисли за онова, което Виктория каза:

— Щом като Елена е казала на Виктория, че родителите ѝ и сестра ѝ са мъртви, значи си спомня за нас — изрече тя и погледна към Алекс, за да чуе мнението му.

— Но защо смята, че и аз съм умряла.

— Може би от специалните служби така са ѝ казали. Не са искали да те търси.

— Звучи логично. Също така като че ли е израснала сама.

— И аз така разбрах — съгласи се Алекс. — Чудя се какво се е случило с първото семейство, което я е приело.

— Може би не са се отнасяли добре с нея. Господи, надявам се, че не е била малтретирана или насилвана! Би било много тъжно, много несправедливо.

— Не забравяй, че каквото и да се е случило на Елена, не е по твоя вина, Джулия. Ти също си била дете и също не си избрала сама семейството си.

— Зная, прав си, но пак се чувствам виновна, че съм имала толкова щастлив живот. И тази нейна злополука също ми се струва ужасна.

— В живота се падат и кофти карти — каза Алекс, — но и те трябва да се изиграят. Както ти постъпи.

— Сега ще имаме възможност да започнем наново, нали? — той не отвърна на мечтателната ѝ усмивка, всъщност беше доста мрачен. — За какво си се замислил?

— За това, че има възможност да бъдеш наранена. Елена може да не те приеме с отворени обятия.

— Тя ме смята за мъртва, Алекс. Когато възприеме факта, че съм жива, ще бъде щастлива, нали така?

— Предполагам, че скоро ще разберем — отвърна той.

Джулия погледна през прозореца и остана очарована от красивите сгради, улиците, магазините, галериите и ресторантите. Сестра ѝ поне живееше в чудесен квартал. Сигурно ѝ беше провървяло и животът ѝ не беше толкова труден.

Таксито спря пред магазин с табела „Антиквариат“. Когато Джулия слезе, няколко пъти пое дълбоко дъх. Щеше да се изправи пред своето минало. Не знаеше дали е готова за този момент, но

нямаше време за размишления. Алекс сложи ръка на гърба ѝ и нежно я побутна.

Щом влязоха, звънна камбанка. Части от мебели, библиотечни рафтове, скринове, маси и старинни бюра бяха подредени покрай стените. Върху всяка маса имаше разпръснати сребърни чайници, старинни бижута, рамки за снимки и керамични съдове. Миришеше на прах, тамян и изсушени розови листа. Тези вещи някога бяха принадлежали на някого. Ако можеха да говорят, навярно щяха да разкажат интересни истории. Но тя не беше дошла да се забавлява. Беше тук да се срещне със сестра си.

— Има ли някой — извика.

— Идвам — чу се женски глас.

Гласът ѝ се стори познат, а дали не си въобразяваше?

Сред миг иззад завесата от мънистени нанизы се показа жена. Беше облечена с черни панталони и светлосиня копринена риза. Леко накуцваше. Русата ѝ коса беше прихваната с шнола, но беше дълга до кръста, напомняйки на Джулия косата на майка ѝ.

— Добър ден... — жената замръзна на място, когато погледна към Джулия. Сините ѝ очи станаха огромни и се изпълниха със страх. — О, Господи! Не е възможно да си ти!

Джулия изгуби дар слово. Стоеше и се взираше в сестра си.

Елена я гледаше. Примигна един-два пъти, сякаш очакваше Джулия да изчезне.

Двете толкова си приличаха — еднакъв ръст, еднакво телосложение, еднакви носове и брадички. Само дължината на косите им беше различна. Джулия тежко преглътна. Макар че беше подготвена, се почувства разтърсена.

— Нищо не разбирам — промълви Елена. — Ти си мъртва. Всички са мъртви — мама, татко и ти. Само аз останах жива. Така ми казаха. Това е лудост. Сигурно сънувам. Ти не си истинска, Юлия.

Руският вариант на името ѝ, изговорено от нежния глас на Елена, толкова наподобяващ нейния, дълбоко я развълнува. Беше нейната сестра, нейната кръв. И в този миг си я спомни с най-ярки подробности.

— Жива съм! — каза Джулия. — Истинска съм. Не сънуваш.

Малко неуверено разтвори ръце, като се надяваше Елена да не я отблъсне. Чувстваше нужда да докосне сестра си, да разбере със

сърцето си онова, което виждаха очите ѝ.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Елена пристъпи бавно и най-накрая неуверено прегърна за кратко Джулия. На Джулия не ѝ се искаше да я пуска, но тя бързо се отдръпна. Отново се загледаха. В този миг спомените на Джулия, потънали дълбоко в подсъзнанието ѝ, я връхлетяха. Спяха в една спалня и дори в едно легло, когато някоя от тях се изплашеше. Бяха неразделни, играеха заедно, боричкаха се, смееха се и плачеха в един глас. Как беше възможно да забрави Елена? Двете не бяха просто сестри, бяха близначки, едно цяло, родени в една минута, предопределени да бъдат свързани завинаги. Вместо това са били разделени, а двацет и пет години бяха твърде много.

— Къде си била през всичките тези години? — попита най-после Елена.

Джулия не знаеше откъде да започне. Всичко беше толкова сложно и объркано.

— В Сан Франциско — каза тя. — Била съм отведена там, след като сме напуснали Русия.

— Много е далеч. Защо ти си била отведена там, а аз тук? Казаха ли ти, че съм умряла?

Как да ѝ обясни, че никой нищо не ѝ е казвал, а тя самата не е имала никакви спомени? Стори ѝ се, че ще я разбере погрешно. Но трябваше да говори. Елена чакаше.

— Отгледа ме жена на име Сара. Знаех, че съм нейна дъщеря, така ми беше казала. Предполагам, че по някое време съм ѝ повярвала. Как е станало не зная. До вчера не си спомнях и минута, когато да не сме били заедно. Омъжи се и роди дъщеря. Бяхме едно семейство.

— Не разбрах. Напълно ли си ме била забравила?

Джулия се почувства виновна. Би излъгала, само за да не засегне Елена, но не можеше да позволи повече да се изричат лъжи.

— Не си спомнях нищо до вчера, когато чух твоето име. И тогава всички спомени изплуваха. Спомних си деня, когато мама ни каза, че ще бъдем разделени. Спомням си колко се изплашихме.

Елена я погледна.

— А това аз не си го спомням. Изобщо не си спомням нашите родители. Само неясни очертания на хора, чиито лица никога не се избистриха, за да ги позная. Но твоят образ винаги беше ясен. Теб не забравих. А родителите ни наистина ли са умрели? След като ти не си, тогава...

— Не, тази част от историята е вярна. Загинали са, преди да напуснем Русия.

— Сигурна ли си? На мен ми казаха, че са починали, когато сме пристигнали тук — Елена тревожно замлъкна. — Знаеш ли нещо за тях? Аз питах, питах, но никой не пожела нищо да ми каже, дори имената им. В мислите ми те са просто мама и татко.

— Имам много да ти разказвам — Джулия забеляза погледа на Елена към Алекс и разбра, че тя едва сега осъзна присъствието му. — Извинявай. Това е Алекс Менинг — представи го. — Помогна ми да те открия. Вече Илейн ли се казваш?

— Винаги съм мислела, че съм Елена, но след като го спомена...

— Била си Елена, а аз — Юлия, но сега съм Джулия. Предполагам, че са искали имената ни да звучат по американски.

— Вероятно е така — изрече бавно Елена. — Радвам се да се запознаем, господин Менинг.

— Аз още повече — отговори Алекс. — Има ли къде да поговорим по-спокойно?

Преди тя да отговори, се чу звънчето и в магазина влезе къркоч младеш, около дващсетте, облечен с провиснали джинси и огромна фланелка.

— Какво става? — обърна се той към Елена, но изведнъж образът пред него се раздвои. — Какво, по дя...

— Това е сестра ми — каза направо Елена.

— Нали нямаше никакви роднини?

— Дълго време сме били разделени. Ще наглеждаш ли магазина, Колин, за да изляза?

Колин не откъсваше очи от Джулия.

— Приличате си като две капки вода, само че нейната коса е по-къса.

— Да, зная. После ще ти обясня. Ако ти трябва, ще бъда горе. Апартаментът ми е на втория етаж — обърна се тя към Джулия. — Там

можем да разговаряме.

Джулия кимна. Когато Елена се заизкачва по стълбите, накуцването ѝ стана по-очебийно и Джулия се досети, че тя е изстрадала не една загуба в живота си. Толкова много имаха да си казват. Нямаше търпение да научи всичко за сестра си.

Апартаментът на Елена не беше така претрупан с предмети като магазина, но и в него беше уютно. Имаше дребни украшения, а мебелите бяха в ярки тонове, но съвсем разностилни.

— Никого не очаквах — Елена взе един кош с пране от дивана.
— Седнете, където ви хареса — каза тя и отиде в спалнята.

Джулия погледна Алекс:

— Е, какво мислиш?

— Ще я позная, където и да е — усмихна се той. — Трудно възприемам, че сте две. Удоволствието се удвоява.

Тя въздъхна.

— Подсети ме, когато започнем да изпитваме удоволствие. Толкова несигурна се чувствам. Стомахът ми се преобръща. Не зная как да обясня на Елена.

— Ще намериш начин.

Надяваше се той да не греши.

Когато Елена се върна, седнаха една до друга в просторната стая, която, както изглеждаше, служеше и за всекидневна, и за трапезария, тъй като в дъното се виждаше малък кухненски бокс.

— Започни първо ти, Елена. Каж ми какво се случи с теб, когато пристигна в Щатите.

Елена се загледа в ръцете си, нервно сплетени в скута ѝ.

— Бях оставена в приемно семейство, казваха се О'Турк. Живях при тях три години, струва ми се. След това те се разведоха и повече нямаха право да бъдат приемни родители. Тогава ме изпратиха при други хора. Горедолу по този начин премина детството ми. През две години сменях семейството по една или друга причина. Този период не беше щастлив за мен. Единственото място, където се чувствах добре, беше балетната школа. Нямаше значение къде живея, винаги намирах начин да ходя на уроци. Когато станах на петнайсет години, изпаднах в много тежко положение в едно семейство и избягах. Скрих се в балетната школа, която бях посещавала от време на време. Откри ме госпожа Кей. Взе ме, прие ме в дома си и ми помогна да стана

балерина — замълча, а лицето ѝ помръкна. — Сега имам антикварен магазин. Твой ред е.

Джулия знаеше, че Елена пропусна да разкаже за голяма част от живота си, но като начало беше достатъчно.

— Израснах като Джулия Демарко. Моята майка Сара не ми каза, че съм осиновена, и както вече споменах, самата аз нищо не си спомнях, действителността за мен беше онова, което тя беше съчинила. Когато бях на пет години, тя се омъжи за един италианец — Джино Демарко. Роди им се дъщеря, която се казва Елизабет. Израснахме заедно. И през ум не ми е минавало, че съм имала друго семейство, преди да видя известната снимка на руско сираче. Помислих си, че на снимката съм аз. Алекс я е правил. Търсенето ми започна от тази фотография и в края на краищата се оказа, че на нея не съм аз.

— Нима моята фотография е прочута? — попита Елена, като очите ѝ се разшириха от изненада за пореден път.

— Направена е в едно сиропиталище — обясни Джулия. — Предполагам, че са ни скрили там, докато се измъкнем от страната.

— Сиропиталище ли? — повтори сестра ѝ.

— Да, сиропиталище. Стиснала си с ръчички пречките на портата и...

— Почакай — внезапно Елена се напрегна. — Денят беше студен и мрачен. Искях да си отида вкъщи. Не знаех къде си ти. Питях всеки, когото срещнех, дори едно момче, което се приближи отвън и ме снима — завърши тя. — Ето, че си спомних. Ти си бил, нали, Алекс?

Той кимна.

— Каза ми нещо, но аз не разбрах. Усещах само погледа ти и исках да го улова.

— Бях изплашена. Нямах представа къде съм — Елена се обърна към Джулия: — Защо аз съм била там, а теб те е нямало?

— Мисля, че и аз съм била там — отговори тя. — И двете сме били в сиропиталището, защото нашите родители са били руснаци с високо обществено положение и са планирали да избягат.

— Кои са били нашите родители?

— Наталия и Сергей Маркови.

— Наталия Маркова, балерината! Тя ли е нашата майка? Не може да е вярно. Сигурно грешиш.

— Не греша. А ти наистина ли не знаеше? Не се ли намери човек да ти обърне внимание колко много приличаш на нея във всяко отношение.

Елена отнесено мълчеше.

— Не мога да повярвам. Наталия Маркова! На никого и през ум не му е минало да ни свърже. А и не е имало причина.

— Наследила си нейния талант — подсказа ѝ Джулия. — Нямам представа дали и при мен е същото. Не ми беше дадена възможност да танцувам, но и пред мен името ѝ не е споменавано. Обичам музиката повече от балета.

— Какво се е случило с нея? А с баща ни? Как са умрели? — попита Елена.

— Избухнала експлозия в дома ни. Баща ни е бил в правителството. Той очевидно е предложил информация срещу свободата си.

— Кой ни е извел от страната, след като родителите ни са били загинали? И защо не са ни оставили при нашите дядо и баба? А имаме ли дядо и баба?

За непреките роднински връзки Джулия не се беше замисляла.

— За тях нищо не зная. Зная само за прапрабаба ни и прапрадядо ни, които също са се били посветили на балета и на музиката, но те сигурно са били покойници много преди ние да се родим. Казаха ми, че ни е измъкнал един агент от тайните служби на Съединените щати. Очаквам да ми съобщят и подробностите.

— Не е било възможно да ви оставят в Русия — намеси се Алекс. — Знаело се е, че сте били убити. Не ми е приятно да ви притеснявам, но вие и двете вероятно сте в опасност. Трябва да обсъдим този въпрос.

— Какво искаш да кажеш? — попита Елена. — Как така да сме в опасност?

— Моята снимка беше публикувана във вестник в Сан Франциско заедно със статия, в която се твърдеше, че аз съм сирачето — обясни Джулия. — След това моят апартамент, както и този на Алекс, бяха разбити и преобърнати. После бях нападната и ни преследваха. Много е тревожно. Изглежда, че някой, който е убил родителите ни, смята, че притежавам нещо като семейно съкровище, което е трябвало да осигури новия живот на родителите ни.

— Какво съкровище? — заклати глава Елена. — Изумителна история.

— Като че ли никой не знае точно за какво съкровище става въпрос. Когато разбрах за теб, веднага ми стана ясно, че трябва да те предупредя. След като знаят, че аз съм жива, ще заподозрат, че и ти си жива.

— Аз не притежавам никакво съкровище — каза Елена. — Не притежавам почти нищо.

— Аз имам два предмета от нашето минало. — Джулия бръкна в чантата си и извади верижката с лебеда. — И двете имахме такива медальони, спомни ли си? На снимката се вижда твоят.

— Да, разбира се — каза Елена. — И аз си го пазя.

— Намерих също и тази матрешка — Джулия я постави на масичката. — Някои от куклите липсват. У теб ли са?

Очите на Елена заблестяха.

— У мен са. Ще ги донеса — отиде в спалнята си и донесе колието и матрешката. — Един от приемните ми родители се опита да ми я отнеме. Трябваше да се бия, за да си я взема. Само нея имах от моето семейство. Нямах никакво намерение да я губя. Слагах я под възглавницата, за да не ми я свие някое дете.

Джулия се намръщи. Изглежда, животът на Елена не е бил лесен. Елена отвори най-голямата матрешка, която принадлежеше на Джулия, и каза:

— Ще ги събера една в друга.

След като го направи, внезапно Джулия си спомни как майка им беше наредила матрешките по големина на леглото си. Каза им, че всяка една от тях ще вземе по няколко на пътешествието. Така че ги раздели, отново ги събра една в друга и подаде по един комплект и на двете. После им разказа приказка. Каква беше приказката?

— Разказа ни за тези матрешки — каза замислено Джулия. — Спомняш ли си?

Елена доста време не отговори.

— Каза ни, че били изрисувани за баба й.

— Тя също е била балерина — каза Джулия. — Тамара Словински. Вървяла си по техните стъпки, Елена. Носиш тяхното наследство — Елена примигна и тя много късно се усети, че я натъжава. — Извинявай. Забравих.

— Не се притеснявай. Преживях злополука. Не внимавах. Сама съм си виновна, че повече не мога да танцувам.

— Сигурна съм, че си танцувала прекрасно.

— Справях се — отвърна скромно тя. — Всъщност не се стремях към бляскава кариера. Само исках да танцувам. Обичах чувството, което ме изпълваше на сцената, потъвах във въображаемия свят на нежни девойки и красиви млади мъже, а музиката ме правеше лека, все едно летя.

Думите на сестра ѝ развълнуваха Джулия. Страстта ѝ към музиката също я извисяваше. Наистина бяха двете половини на едно цяло.

— Имаш ли нещо против да разгледам матрьошките? — прекъсна ги Алекс. — Върху тези на Джулия има надраскани някакви номера. Искам да проверя дали и на твоите има. Ще ми дадеш ли лист за писане.

— Да — каза Елена и взе от малката масичка до себе си папка с листове за писма, които му подаде.

Алекс отново извади и подреди една до друга матрьошките и записа подред числата.

— Десет са — промърмори.

— Да не са серийните номера на куклите — предположи Елена.

— Надраскани са едва забележимо. Според мен това е станало, след като са били произведени.

— Може би майка ни ги е писала — каза отнесено Джулия, спомняйки си острия нож в ръцете ѝ и стройната редичка с матрьошки. — Какво ли предназначение имат?

— Нямам представа — отговори Алекс. — Но ще направя опит да разбера. Не мога да повярвам, че ще го направя — допълни той мрачно. — Ще се обадя на баща си. Може да знае нещо по въпроса.

Джулия знаеше колко трудна е за него тази стъпка и кимна:

— Благодаря ти.

Алекс започна да ги слага една в друга, но се спря. Разклати най-малката.

— Много интересно, нещо чука вътре. — Отново я разклати. Джулия се приведе и чу едва доловимо стържене. Кукличката беше от комплекта на Елена.

— Забелязала ли си, че има нещо вътре? — попита я Джулия.

— Сигурно има петнайсет години, откакто не съм играла с матрьошката, а най-малката никога не съм я отваряла.

— Сякаш е залепена. Виж, има тънка следа — каза Алекс и погледна към Елена. — Имаш ли нещо против да я отворя и да проверя какво има вътре? Може да е нещо важно.

Тя сви рамене.

— Нямам нищо против. Не мога да си представя какво би могло да бъде. Нож ли да ти дам или отвертка?

— Каквото ти е под ръка.

— Наистина ли има нещо в кукличката? — попита го Джулия.

— Знаем, че някой търсеше нещо дребно.

Взе ножа от Елена и направи с него обиколка в средата, където имаше линия. После разтвори най-малката матрьошка.

На Джулия ѝ секна дъхът, когато отвътре изпадна сребристо ключе.

— Погледни — прошепна Алекс.

— Защо е трябвало да се крие там ключ? — попита Елена.

— Чудя се за къде е? — Джулия го взе от ръцете му и го заразглежда. — Има някакъв номер — 423.

— Имам сейф и ключът много прилича на този — каза Алекс.

Джулия и Алекс се спогледаха.

— Според теб този от банков сейф ли е?

— Вероятно десетте цифри от матрьошките представляват номер на банкова сметка — той се изправи. — Ще се обадя на баща ми. Имаш ли нещо против да позвъня от спалнята ти.

— Не — махна с ръка Елена. — Не съм си оправила леглото. Редът не е от силните ми качества.

— И при мен е така — усмихна се Алекс.

Щом излезе, Джулия подаде ключето на сестра си.

— Какво мислиш? Имаш ли друга идея?

— Чувствам се изостанала от вас с Алекс. Не зная какво търсим.

— Ние също не знаем. Просто налучкваме.

Настъпи неловко мълчание.

— Съдбоносно е, нали? — каза Джулия. — Да се намерим след толкова години.

— Наистина е чудно — съгласи се Елена. — Не мога да престана да те гледам. Извинявай, ако се зазяпвам.

— И аз се чувствам така. Познавам те и все пак те гледам като чужд човек.

— Били сме съвсем мънички, когато за последен път сме се видели, около тригодишни. Затова сега се чувстваме неспокойни.

— Да, но е хубаво.

— Хубаво е. Много ми беше тъжно, че нямам семейство, липсваше ми — сподели Елена.

Джулия трябваше да признае, че имаше прекрасно семейство, в което израсна, както и още една сестра. Още не знаеше как ще каже на Лиз за Елена. За този разговор щеше да мисли по-късно.

— Той гадже ли ти е? — попита Елена и кимна към вратата на спалнята.

— Моля? За Алекс ли говориш?

Сестра ѝ се усмихна.

— Разбира се, че за Алекс говоря. За кого другиго?

— В действителност само допреди няколко дни бях сгодена за друг. Годеникът ми не беше съгласен да търся истинското си семейство. Това се оказа непреодолима пречка и сега съм доволна. Осъзнах, че той не е за мен.

— Заради Алекс ли?

— Не скъсах с него заради Алекс — отговори уклончиво Джулия. — Ами ти? Имаш ли си някого?

— От известно време нямам. Преди две години и аз бях сгодена, това беше преди злополуката. Той беше хореограф. Не можа да понесе мисълта, че повече няма да танцувам за него, и ме напусна. Много ме заболя, но животът продължава. Научих този урок много отдавна.

Джулия се премести по-близо до нея и склучи ръце.

— Толкова съжалявам, че детството ти не е било щастливо. Да бяхме останали заедно! Не е честно, че израснах, обградена с любов, а ти си страдала. Чувствам се много виновна.

— Не си виновна ти. Не е трябвало да ни разделят и да ни крият от света.

— Твърдят, че било, за да ни защитят — подчерта Джулия, въпреки че не беше сигурна дали тази е истинската причина, или е било само предлог. Били са се превърнали в тежест — деца, които вече никой не е искал. Ето защо Елена е израснала в приемни семейства. Джулия имаше късмет, и то голям. Сара така горещо е пожелала да я

има за своя дъщеря, че е скъсала с предишния си живот само за да има възможност да я отгледа. Не трябваше да го забравя и трябваше да ѝ бъде благодарна.

Алекс се върна.

— Говорих с баща ми. Ще се свърже с Брейди. Според него е номер на банкова сметка. Знае, че родителите ви дълго са се подготвяли за бягството. Майка ви е гастролирала в Съединените щати няколко пъти с балетната трупа. Баща ми смята, че тогава е вложила в банка голяма сума.

— Значи съкровището може да се окаже пари в брой — отбеляза Джулия.

— Може — съгласи се Алекс. — Той пак ще ми се обади. Обясних му къде сме. Каза да не мърдаме оттук. Както стана ясно, родителите ви са смятали да живеят във Вашингтон, тъй като баща ви е щял да работи в Държавния апарат. Ето защо Елена е доставена тук. Такова е било първоначалното решение.

— Като че ли се е отнасяло за бутилка мляко или за вестник — каза тя с леко раздразнение.

— Извинявай. Така се изрази той.

— Логично е било да се заселят тук, след като баща ни е щял да работи за правителството — намеси се Джулия. — Според баща ти има ли вероятност сметката да е в някоя банка във Вашингтон?

— Така предполага. Другата възможност според него е Ню Йорк — отговори Алекс. — Майка ви и там е гастролирала няколко пъти.

Телефонът на Джулия зазвъня. Извади го от чантата си и видя номера на Лиз.

— Сестра ми е — каза тя, чувствайки се неловко от думата. — Другата ми сестра. — Изкашля се и отговори: — Ало!

— Здравсти, Лиз е. Какво става? Отдавна не съм те чувала. Откри ли нещо?

— Много неща — отговори Джулия. — Не искам да ти обяснявам по телефона. Ще ти разкажа всичко, щом се върна.

— Да се върнеш ли? А всъщност къде си? Подвоуми се, преди да отговори:

— Във Вашингтон.

— Защо? Какво правиш там.

— Дълго е за разправяне.

— И ти не искаш да ми разкажеш. Схващам. Обаждам ти се само да те предупредя, че някакъв човек на кея днес следобед ме наблюдаваше.

— Как изглеждаше? — попита тревожно Джулия.

— Грамаден, набит, як, с бейзболна шапка. Щом усети, че съм го забелязала, си тръгна. Дали той не е разбил апартамента ни?

— Възможно е. Не отивай там, Лиз, особено сама.

— Няма, повярвай ми, не си търся белята.

— Щом се прибера, ще ти се обадя. А междувременно внимавай, Лиз. Не искам нищо лошо да ти се случи.

— Ще внимавам. Алекс с теб ли е?

— Да.

Лиз въздъхна.

— Ти си полудяла, Джулия, но предполагам, че на всеки му се полага поне веднъж в живота си да се влюби в чаровен развейпрах.

Джулия беше готова да отрече, но се сепна. Погледна към Алекс, който разговаряше с Елена. Тя нямаше да се влюби в него. Просто вече беше влюбена. Затвори телефона.

— Всичко наред ли е?

— Лиз ми каза, че някакъв тип я следял. По описанието ѝ ми заприлича на онзи, който ме причака пред радиото. Чувствам се ужасно. Аз спокойно си седя тук, а тя е там. Не искам да пострада.

— Лиз твоя... сестра ли е? — попита Елена.

— Да. По-малка е от мен, на двайсет и две е. Много ми е сърдита, че се захванах с това разследване.

— Знае ли за мен?

— Искан първо да те намеря и тогава да ѝ кажа.

Елена кимна с разбиране.

— Ще ти бъде трудно, нали?

— Сигурно.

— Трябва да слеза в магазина да видя какво прави Колин. А вие се настанете удобно да чакате обаждането — каза Елена.

— Аз си мисля дали да не хапнем — предложи Алекс.

— А баща ми по всяка вероятност ще се обади след няколко часа.

— Бих искала да разгледам магазина ти — вметна Джулия. Спогледаха се с Алекс и тя разбра, че за сетен път са на едно и също

мнение. Имаше нужда да остане насаме със сестра си и той горещо одобри идеята.

— Ще изляза да купя нещо за ядене и ще се върна — каза той. — Някакви по-специални желания?

Елена се замисли за миг:

— Ако сте настроени авантюристично, съвсем наблизо има страхотен тайландски ресторант.

— О, боже! Наистина сме сестри — разсмя се от сърце Джулия. — Обожавам екзотична кухня.

Елена също се засмя.

За пръв път откакто пристигнаха Джулия се почувства по-спокойна.

— Прекрасно е — каза тя, като нямаше предвид ресторанта.

Джулия и Елена имаха да си разказват толкова неща, че не разбраха кога е станало полунощ. Елена отиде в спалнята си да се разсъблече, а Джулия остана да помогне на Алекс да разпънат дивана.

— Ще ти бъде ли удобно — попита тя.

— Ако си с мен, ще ми бъде много удобно — той ѝ се усмихна и на нея ѝ се стори, че цяла вечност не го е докосвала или целувала. — Ела тук — каза той нежно.

Джулия бързо погледна към спалнята.

— Елена може да ни види.

— Само една целувка.

— Една никога не стига — въздъхна тя, като го прегърна. Той обгърна талията ѝ и я целуна нежно. — Трябва да се въздържим и това е ужасно — оплака се тя.

— Ако не се въздържим, сестра ти ще преживее още един шок в живота си.

— Обещания, обещания — засмя се тя. — Днес беше страхотен, благодаря ти.

— Не съм направил нищо особено.

— О, направи. Благодаря ти. Подкрепи ме, без да се налагаш. Държа се безупречно. Задължена съм ти.

— Ще ти го впиша в сметката — обеща ѝ той. — Дано само баща ми да се обади утре. Бих искал да разберем какъв е този ключ.

— Ще се обади. Той иска да ни помогне.

— За да изкупи вината си може би. Каквито и да са мотивите му, ще приема помощта. Колкото по-бързо разкрием тази тайна, толкова по-добре.

Почувства внезапна болка при мисълта: „Щом приключим с тайните и между нас всичко ще приключи.“

— Хей, защо се натъжи? — той повдигна брадичката ѝ.

— Няма нищо. Помислих си за тайните, лъжите, за изненадите, които следват една след друга. Никога не зная какво ни очаква в следващата минута.

— Но това няма да те спре да се бориш — каза Алекс с нотка на възхищение. — Повечето хора щяха вече да са се отказали или отдръпнали, за да не рискуват всичко, в което вярват. Но ти, Джулия, си различна — той я погали по косата. — Красива, умна и чувствена. Страхотна комбинация.

— Плашиш ли се? — попита тя полушеговито, полусериозно.

— До смърт — отвърна той безгрижно. После я целуна още веднъж и я пусна. — Хайде в леглото, Джулия, преди да съм размислил.

— Бих останала, но...

— Но вие двете имате нужда да възстановите връзката си. Разбирам ви. Ще погледам малко телевизия и до утре няма да мисля за нищо друго.

— Лека нощ.

Джулия си открадна една последна целувка, преди да отиде в спалнята. Когато влезе, завари Елена облечена с дълга блуза, седнала в края на леглото да разресва косата си. Джулия още веднъж се изуми от приликата им.

— Ако искаш да спиш с Алекс, не се притеснявай — каза Елена и я погледна любопитно. — Не мога да разбера какви са ви отношенията.

— Аз също не съм наясно — призна Джулия. — Страхувам се да ги анализирам, особено след като имаме недовършени задачи.

— Но го харесваш, нали?

— О, да, много. А това е лудост, защото само допреди няколко седмици си въобразявах, че съм влюбена в друг.

— И какво стана с другия. Каза ми, че твоето желание да откриеш семейството си го е разстроило, но само това ли е?

Джулия седна на леглото.

— Не, не е. Разказах ти, че моята майка Сара почина преди шест месеца. Докато тя боледуваше, Майкъл се държа превъзходно. Две години не изгуби търпение, беше мил и грижовен, беше всичко, което една жена би си пожелала. След смъртта на мама ми предложи да се оженим. Толкова дълго бяхме стодени, че нямаше как да не приема. Бях му задължена. Дълбоко в душата си чувствах, че с Майкъл не си подходяме. Но той просто зае мястото на мама. Сара ме отгледа като в саксия и контролираше всяка моя стъпка. Скрила ме е от света и ме е пазила. Представям си как се е тревожела дали някой не я е открил. Майкъл искаше съпруга, която няма да му поднася изненади, няма да пътува и няма да има сериозна работа. Това за него е идеалната жена, но аз щях да се задуша.

— Алекс в никакъв случай няма да те сложи в саксия — отбеляза Елена.

— Не съм сигурна дали изобщо иска някъде да ме сложи. По природа е самотник. Обича да пътува и ми каза, че никога не е срещал жена, която да го накара да пожелае нещо повече от краткотрайна любовна връзка.

— Надявам се, че не ти го е казал, след като вече сте правили любов.

— Не, каза ми го преди това. Глупачка съм, а?

Елена се усмихна.

— Той е привлекателен, Джулия. Интелигентен, преуспял, вълнуващ и едва ли бих те нарекла глупачка. Само не му разрешавай да ти разбие сърцето.

— Опитвам се да не забравям това.

Елена ѝ подхвърли една фланелка.

— Ето ти нощница.

— Благодаря.

Джулия свали дрехите си и си облече фланелката. Пъхна се в леглото до Елена, като се почувства и неловко, и странно уютно. Сестра ѝ загаси лампата.

— Беше ли ти тежко, когато те напусна гаджето ти след злополуката? — попита Джулия.

Мина доста време, преди Елена да отговори:

— Не тъгувах толкова за него, колкото за това, че повече няма да танцувам, но все пак ми беше много болно. Много го обичах и това беше голямата ми грешка. Той е търсел само талантива балерина, която да изпълнява неговата хореография. Всъщност не е искал мен. Беше тъпанар.

— След това не си ли имала друга връзка?

— Бях много заета. Трябваше да започна живота си наново. Виктория, госпожа Кей, ми помогна да се захвана с този магазин. Всъщност тя е собственичка на сградата и затова плащам минимален наем. По друг начин не бих могла да живея в този квартал.

— Магазинът ти е страхотен. Смаяна съм колко прелестни неща имаш.

— Харесва ми, че всеки предмет в моя магазин има история. Не е като балета, признавам го, но много се старая всяка вещь да намери своя дом. Сигурно е някакъв подсъзнателен стремеж, какво ще кажеш?

„Защото за тях не е имало дом.“

— Сигурно — съгласи се Джулия.

— Хайде да спим, лека нощ — каза Елена.

Джулия се усмихна при още един внезапен спомен.

— Лека нощ — отвърна тя, — сладки сънища.

— И на теб сладки сънища.

— Не давай на дървеницата да те ухапе.

— Джулия.

— Елена — като ехо повтори тя. — Нали знаеш, че не обичам да заспивам първа.

Чу се мелодичният смях на Елена.

— Спомних си. Ти не ми даваше да заспивам преди теб. Щом кажех „лека нощ“, ти измисляше нещо и винаги последната дума беше твоята.

— Ами така те държах будна — Джулия се загледа в тавана, където играеше лунната светлина. Някога бяха неразделни, толкова свързани, както само две сестри можеха да бъдат. Двайсет и пет години не са знаели нищо една за друга, но ето че вече чувстваха старата близост.

— Липсваше ми — прошепна в тъмнината Джулия.

— И ти на мен — меко промълви Елена.

Джулия затвори очи и се почувства изпълнена с щастие, че последната дума беше на Елена.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джулия се измъкна от леглото точно след осем часа. Елена още спеше и в апартамента цареше пълна тишина. Отиде в дневната. Алекс спеше на тесния диван. Беше изритал одеялото и беше само по боксерки. Дъхът ѝ секна. Той беше толкова привлекателен и тя усети как я обзема възбуда. Косата му беше разрошена, брадата му — леко набола, а дългите му черни мигли се открояваха на смуглата кожа. Испита желание да го докосне, да погали ръката му, да се притисне до него.

Коленичи до дивана и очерта устните му с език. Той веднага отвърна, притегли я към себе си и я целуна дълбоко и страстно.

— Събудих те — изрече тя, останала почти без дъх, и отвори очи. Той се взираше в нея. — Защо мълчиш?

— Очаквам да видя какви са ти намеренията — ухили се той.

Алекс нямаше представа какво ще направи тя, но, изглежда, щеше да си остане само с целувката.

— Наспа ли се добре? — попита Джулия.

— Горедолу. Сънувах хубав сън. Искаш ли да ти го разкажа? Ти беше знаменитост.

— С какво бях облечена?

Захили се още по-широко.

— С нищо, беше гола.

Тя не преставаше да се усмихва.

— Лошо момче.

— В съня ми ти беше лошото момиче — притегли я към себе си и плъзна ръце към гърдите ѝ.

Искаше ѝ се да съблече тениската си и да се плъзне до него на дивана, но дочу, че сестра ѝ се движи в спалнята.

— Елена ей сега ще излезе от спалнята — нежно го отблъсна тя.

— Убийца на хорската радост — седна на дивана и прокара ръка през косата си. — Получи ли се помежду ви?

— Много добре — Джулия се намести до него. — Мислех си, че след двайсет и пет години ще се чувстваме по-неловко, но връзката между нас не е изчезнала — с известно стеснение говореше тя. — Изглежда, онова, което се говори за близнаците, е вярно.

Мобилният телефон на Алекс зазвъня от джоба на джинсите му. Тя му ги подхвърли и той извади телефона.

— Ало — погледна към Джулия и беззвучно съобщи „Брейди“.
— Банкова сметка, значи. А къде се намира банката? — известно време слуша някакви обяснения, после каза: — Да, открихме сестрата близначка на Джулия, за която пропусна да споменеш. Да, разбирам, не е ли чудно? Двете сестри не биваше да бъдат разделяни. Ако вие от системата си бяхте гледали работата както трябва, те нямаше да живеят двайсет и пет години разделени — пак замълча: — Да, намерихме ключ и предчувствам, че ще стане. Добре. Ще се срещнем след час, когато отворят банката — взе писалка от масичката до себе си и на гърба на едно списание записа адреса. — Записах го. А как ще се пазим? С Джулия непрекъснато бяхме преследвани — Брейди нещо му каза и Алекс приключи разговора: — Добре, до скоро.

— Какво каза? — попита Джулия.

— Номерата върху матрьошките представляват банкова сметка, а банката е тук, във Вашингтон. Брейди ни определи среща там. Също каза, че има и сейф, а според мен нашето ключе е точно от този сейф.

Тя изведнъж се оживи:

— Добри новини за разнообразие. А кога успя господин Брейди да дойде във Вашингтон?

— Вероятно щом баща ми му е казал, и е долетял с първия самолет. Намекна, че в сметката има голяма сума пари. А никой не знае какво съдържа сейфът.

— Не мога да повярвам, че всичко свършва тук. Почти стигнахме края на търсенето — каза Джулия.

— И крайната цел на вашите родители. Мислели са да се установят във Вашингтон. Има логика, след като тук са укрили средствата си. Майка ти е гастролирала в града.

— Сигурно в центъра „Кенеди“ — усмихна се Джулия. — Където и Елена е танцувала след двайсетина години. Не е ли трогателно?

— Хубаво е. Майка ви е искала вие двете да имате живот, който тя не е могла да има.

— Вярвам, че ни гледа от небесата и се усмихва, тъй като най-последно сме заедно.

— Банковата сметка е на имената на двете ви и на руското ви фамилно име. Брейди обеща да съкрати бюрокрацията. Ще подготви документите, че ти и Елена сте наследници на Наталия и Сергей Маркови. Така банката ще предостави сметката и сейфа.

— Какво ли има в този сейф? — замислено изрече Джулия. — Сигурно е нещо важно, след като е от интерес за руското правителство. Кой друг би ни преследвал?

— Има само един начин да узнаем.

Тя стана.

— Ще кажа на Елена да се приготви.

Джулия беше нервна и неспокойна, когато влязоха в триетажния гараж до банка в центъра на града, където Брейди им беше определил среща. Не й се вярваше, че краят приближава. Съвсем скоро щеше да разбере кой я преследва. Погледна през рамо, за да се увери дали и сега нямат опашка. Но не забеляза никого.

Алекс паркира, но не слязоха. В гаража беше сумрачно, повечето места бяха незаети, може би защото беше събота. Една кола спря до тяхната. Джулия настръхна, но видя, че от колата слиза Брейди.

— Вие сигурно сте Елена — каза той, когато се събраха.

— Да — боязливо отвърна тя. — А вие кой сте?

— Даниел Брейди — той се обърна към Джулия: — Донесе ли ключа?

— У мен е.

— Много добре. Банковата сметка е на вашите имена — допълни, когато се отправиха към банката. — Юлия и Елена Маркови. Вече се консултирах с управителя и проверихме сметката.

— Как се добрахте толкова лесно? — попита остро Алекс.

— Да кажем, че имам високопоставени приятели. Имате петстотин двайсет и седем хиляди долара в брой.

Джулия зяпна.

— Как нашите родители са успели да пренесат толкова пари?

Брейди сви рамене.

— Намерили са начин. От сметката са теглени пари за наем на сейфа и затова е бил запазен.

— А какво се пази в сейфа? — попита Елена.

— Надявам се там да открием документ, който да ни насочи към убиеца на родителите ви.

Отговорът му изненада Джулия. За подобна възможност не се беше досещала.

— Според теб родителите ни знаели ли са кой е заложил бомбата в тяхната къща?

Брейди присви очи.

— Както виждам, Чарлс ви е разказал всичко.

— Прецени, че имам право да зная — тя вдигна глава и погледна агента право в очите. — И постъпи почтено. Питам те още веднъж, смяташ ли, че родителите ни са знаели кой ги е убил?

— Баща ти е бил наясно, че има врагове в партията. Следили са го. Любовта превръща мъжа в глупак. Подозирали са, че се е размекнал от любовта си към майка ти. Трябваше да избяга от Русия, а ние искахме да го измъкнем. Но те ни изпревариха. Ако имаме късмет, може да ни е оставил ключа към загадката кой е заложил бомбата — Брейди отвори вратата на банката. — След вас.

Джулия пристъпи в хладната тишина. Имаше само няколко чиновници, пазачът и управителят, който ги посрещна. След като се запознаха, той каза:

— Наредих да бъде изготвен чек за сумата, както наредихте, господин Брейди. Ще ви го предадем незабавно.

— Много добре. А сега бихме желали да проверим съдържанието на сейфа.

Управителят ги поведе към трезора, където държаха сейфовете. Помоли Елена и Джулия да се подпишат и ги придружи в помещението. От вълнение Джулия непохватно пхна ключето в ключалката и след малко запъване отключи.

Управителят извади сейфа и го остави на масата.

— Аз излизам, вие спокойно проверете съдържанието.

Джулия погледна към сестра си.

— Искаш ли да...

— Отвори го ти — каза тя. — Ти си много по-навътре в историята от мен.

Джулия пое дълбоко дъх и погледна в отворената кутия. Най-отгоре имаше голям плик с техните имена, Юлия и Елена. Не го разпечата, а го отдели настрана. Под него имаше друг голям кафяв плик, пълен с листове, небрежно надписани със синьо и черно мастило. Джулия видя, че са партитури. Зачуди се дали не са композиции на прапрадядо ѝ. Искаше ѝ се веднага да ги разлисти, но другите чакаха.

— Продължавай — подкани я Алекс. — После ще се занимаеш с музиката.

Последният предмет беше руска икона на Свети Георги с размери около 15 на 20 сантиметра. Джулия си спомни, че висеше над вратата в спалнята на родителите ѝ. Икони имаше навсякъде в тяхната къща. „За да ни пазят“ — беше обяснила майка им. Все пак тях двете ги бяха закриляли.

— Това е всичко — каза тя. — Писмо, партитури и икона — беше разочарована. — Не знам какво точно очаквах, но... — погледна пак партитурите. — Сетих се! Ако тези партитури са на моя прапрадядо, сигурно струват цяло състояние.

— Наистина ли? — учуди се Елена. — А кой е нашият прапрадядо?

— Прочут композитор, Иван Словински. По време на революцията е избягал в Париж. Умрял е в изгнание — обясни Джулия. — Майка ни и баща ни сигурно са знаели, че са много ценни и ще могат да им осигурят началото на новия им живот — погледна към писмото.

— Трябва да го прочетем.

— После ще го четете — прекъсна я Брейди. — Да вземем чека и да се махаме оттук.

Джулия прибра пликите и иконата и излязоха от трезора. Управителят помоли Брейди да попълни някакви формуляри, после му подаде чек, с който сметката се закриваше.

— Защо теглим парите? — попита Алекс на излизане.

— Това тук е банка. Според мен мястото е напълно подходящо за съхранение на пари.

— Предполагам, че момичетата ще пожелаят да си ги поделят — отговори агентът. — Ако се опитат сами да теглят парите, ще им трябват документи и не на последно място за установяване на самоличността. Аз само ги улеснявам. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Той замлъкна и погледна Джулия — бих искал да прегледам тези писма. Може да открия нещо, което да ме насочи към хората, които са убили родителите ви. Предлагам да ви отведе в една от нашите сигурни квартири, за да сме спокойни. Не е далеч.

Джулия се обърна към Алекс и той сви рамене. После попита Елена:

— А ти съгласна ли си?

— Както прецениш, ти знаеш кое е най-добре — отговори тя.

— Ние ще караме след вас — каза Алекс, когато влязоха в паркинга.

— Мисля, че момичетата трябва да дойдат с мен — отговори Брейди. — Така ще мога да ги пазя.

— И аз мога да ги пазя — Атмосферата между Брейди и Алекс се нажежи. — Елена и Джулия ще пътуват с мен. Ще карам след теб до въпросната квартира — повтори Алекс — и ще задържим у нас всичко, което вземем от банката.

Отначало агентът сякаш се приготви да спори, после се усмихна пресилено:

— Чудесно. Ще играя по свирката ви... засега.

На Джулия не ѝ се понрави тонът му. Дали не беше премълчал и нещо друго? Тя се беше успокоила, че издирването завърши. Всичко, което е било на родителите ѝ, сега беше тяхно. Би трябвало да е щастлива, а не напрегната и разтревожена. Настръхна, когато се упътиха да вземат колите си. Гаражът изглеждаше още по-сумрачен и заплашителен, отколкото преди.

Искаше ѝ се да е по-оживено, да срещнат друг човек или да мине някоя кола. Но се чуваше само шумът от техните стъпки. Като че ли долови и нечии други.

Джулия хвърли поглед през рамо. Усещаше, че някой ги наблюдава.

Сигурно се бе позабавила, защото Брейди я хвана за лакътя.

— Не спирай — каза ѝ тихо.

Изпита желание да дръпне ръката си, но той я стискаше здраво.

— Какво правиш? — възмути се тя.

— Искам бързо да се измъкнем оттук — отвърна той. Очевидно беше напрегнат, което я ужаси.

— Алекс — искаше й се той да бъде по-близо до нея. Но Алекс беше от другата страна на Брейди, на метри от нея.

Изведнъж между колите се появи някакъв мъж. Беше същият, който я причака пред радиостанцията и който по всяка вероятност се опита да открадне чантата й на Юниън Стрийт. Отблизо той изглеждаше още по-грамаден, отколкото си го спомняше, с четвъртита гневна физиономия и разярен поглед. Тръгна към тях. Тя се опита да отстъпи, но Брейди още по-силно стисна ръката й.

— Влизай в моята кола — нареди й той и отключи.

— Не мърдай — каза мъжът със силен руски акцент и бръкна в джоба си.

— Има пистолет — развика се Брейди.

Джулия ахна ужасена, когато Алекс се хвърли върху мъжа и го просна на земята.

— Обезоръжи го, пази се! — крещеше тя.

— Влизай в колата — повтори агентът и я блъсна на предната седалка. После сграбчи Елена и я принуди да седне отзад. Тичешком заобиколи и се метна в колата. Запаля мотора и потегли, като остави Алекс и руснака да се бият за пистолета.

— Спри! — извика Джулия. — Не можем да оставим Алекс.

— Той взе пистолета — каза Брейди, поглеждайки в огледалото за обратно виждане. — Не се безпокой, Джулия. Алекс ще се оправи. Аз ще ви измъкна оттук.

Извади мобилния си телефон, набра номер и съобщи, че в гаража на Хейстингс Стрийт има инцидент и се нуждае от подкрепление.

Стомахът на Джулия се сви. Погледна към Елена, чието лице беше побеляло от страх. Молеше се Алекс да оцелее. Знаеше, че е смел и силен, но срещу насочено оръжие как ще се бори. Не биваше да го изоставят. Алекс сигурно имаше нужда от помощ.

— Трябва да се върнем — повтори тя. — Да видим какво става с Алекс. Моля те, обърни колата.

— Алекс би предпочел вие да сте добре — каза Брейди.

— Знае, че скоро ще дойдат полицаите. Нищо няма да му се случи. Послушай ме.

— Ако наистина полицаите са на път, за нас също няма да бъде опасно — възрази тя.

— Не знаем кой може да се е скрил в паркинга.

Джулия си припомни двамата мъже, които ги преследваха към Сейнт Халина. Наистина имаше вероятност да са замесени повече хора. В такъв случай Алекс беше в опасност.

— Настоявам да се върнем.

Той не ѝ обърна внимание.

— Моля ви — едва промълви от задната седалка Елена. — Обърнете колата, както Джулия ви помоли.

Брейди хвърли към Джулия поглед, който недвусмислено ѝ подсказа, че ще постъпи както намери за добре.

— Зная какво правя. Попадал съм в подобни ситуации много пъти.

Прие обяснението му, но от това не ѝ стана по-добре. С цялото си същество усещаше, че нещо не е наред. Интуицията ѝ не я подвеждаше.

— Трябва да прочетем писмото — продължи той. — В него можем да открием улики. Не трябва да допускаш да попадне в неподходящи ръце. Възможно е да изложи на опасност не само вас, но и хора от нашето правителство.

От думите му Джулия прецени, че тази мрачна загадка има своето начало в друг далечен свят. Навярно писмото от родителите ѝ щеше най-накрая да отговори на всичките ѝ въпроси.

— Почти стигнахме — каза Брейди, когато тя започна да отваря чантата си. — Дръжте се — той взе завоя на две колела, а гумите изсвистяха оглушително.

Сърцето на Джулия глухо биеше, докато Брейди лавираше между колите в натоварения трафик. Надяваше се той да не ги избие. След пет минути се насочиха към края на града. Прекосиха Потомак и навлязоха в предградията. Околността изглеждаше по-скоро провинциална. Къщите бяха нарядко, помежду им имаше големи разстояния, много дървета и ливади. Джулия нямаше представа къде се намират. Брейди спря на алеята за коли пред скромна двуетажна къща,

съвсем изолирана от съседните, тъй като дворът беше обграден с плътни редици високи дървета.

— Бързо влизайте — нареди той и ги поведе към входната врата. Джулия почти не видя гостната, през която минаха, тъй като той ги натика в мрачна стая в дъното на къщата. — Тук е най-сигурното място в цялата къща.

Джулия въздъхна с облекчение. Поне в момента бяха в безопасност. Но това не се отнасяше за Елена. Сините ѝ очи бяха тревожни. Беше ужасно бледа. Изглеждаше много по-объркана от Джулия. През изминалата седмица сестра ѝ не беше бягала, тласкана от зловещи и неизвестни сили.

Обърна се към Брейди и едва сега видя, че той беше извадил от чантата ѝ съдържанието на сейфа. Писмото, за което твърдеше, че представлява особен интерес, беше захвърлено на леглото, а самият Брейди се опитваше да изтръгне иконата от рамката.

— Какво правиш? — попита тя.

Той не ѝ отговори и отдели рамката. Очите му заблестяха, щом в ръката му изпадна тъмночервен камък, който улови слънчевите лъчи. Нима беше рубин?

Внезапно Джулия почувства, че изненадите съвсем не са свършили.

— О, боже мой, истински ли са?

— Да, и още как! — отвърна той.

След рубина изпаднаха още един огромен камък, после още един и накрая станаха шест: опал, диамант, два сапфира, два рубина — цяло съкровище.

— Знаех си — продължи доволно той, — знаех си, че са тук.

— Какво искаш да кажеш? Откъде са? — попита Джулия.

В първия момент той сякаш нямаше намерение да отговори, но после сви рамене.

— Няма никакво значение, ако узнаеш. Скъпоценностите са били на твоята прапрабаба. Била е фаворитка на царския двор. След всяко представление е получавала по един скъпоценен камък, с които украсявала театралните си костюми. По време на революцията костюмите изчезнали. Тамара заявила, че са откраднати, но се шушукало, че ги е скрила — той се усмихваше самодоволно, когато застана пред Джулия. — Една вечер майка ти ми каза за

скъпоценностите. Искаше с тях да откупи свободата на семейството си. Как бих могъл да устоя на подобно предложение — погледна камъните. — Двайсет и пет години чаках за тези сладурчета — прошепна и ги стисна в юмрук. — Най-накрая са мои.

— Твои ли? Наши са — поправи го тя.

— Не, не са.

Джулия се взря в студените му зли очи и разбра истината. Брейди е бил в Русия по времето, когато е било организирано бягството. Знаел е за скъпоценностите. По всяка вероятност е работел и за двете страни. Не е искал да помогне на родителите ѝ. Искал е само да се добере до съкровището. Преглътна тежко, осъзнавайки къде я отведоха мислите ѝ. Навярно се взираше в човека, заложил капан на родителите ѝ.

— Ти си бил, нали? — попита. Думите се отрониха от устните ѝ, преди да се усети, че по-разумно би било да премълчи. — Ти си убил родителите ми.

— Те ме измамиха — отвърна той равнодушно и убедено. — Накараха ме да повярвам, че скъпоценните камъни вече са мои. Те бяха билетът им за свободата, но ми дадоха фалшификати. Получиха, каквото си заслужиха.

— Не са заслужили да умрат.

Той сви рамене.

— Беше наложително. Не можех да допусна да избягат със скъпоценните камъни.

В този миг видя неговото бездушие и безскрупулност. Как не бе забелязала преди? Как двамата с Алекс се оставиха да бъдат подведени? Отговорът беше в доверието, което имаха към Брейди Чарлс и Стен. А те дали знаеха колко е двуличен, или и тях беше изиграл?

— Някой друг подозира ли те? — попита Джулия.

— Естествено, че не — отвърна той самонадеяно. — Действах много ловко. Руснаците смятаха, че американците са заложили бомбата, а американците повярваха, че е дело на руснаците. Никой не заподозря мен. Дори по-късно никога не се усъмниха в мен.

Той измъкна пистолета си и го насочи към нея. Елена се задъха.

— Не!

Джулия се разтрепери. Досега срещу нея не беше насочвано оръжие. Беше ужасяващо, но след като щеше да умре, искаше да научи

цялата истина.

— Защо? — попита тя. — Защо ги уби, вместо да откраднеш скъпоценностите и да изчезнеш?

— Не можех да рискувам — обясни той равнодушно. — Убедих ги, че планът е перфектен. Те ми дават скъпоценните камъни, аз ги изнасям. Но същинският план беше: те ми дават скъпоценностите и после умират — изглеждаше гневен и отблъскващо противен. — Но те ме изиграха. Дадох ми фалшификати. Разбрах едва след като умряха. Мислех, че цялото семейство е измряло. Бях повярвал, че играта свърши. И тогава в списанието се появи снимчица и разбрах, че щастieto ми се усмихва и има вероятност скъпоценностите да са изнесени заедно с вас. Доста време мина, преди да ги открия, но сега са мои. Край на историята. Всичко приключи.

— Защо още тогава не ни проследи? — попита Джулия. — Защо чака досега?

— Докато се прибера в Щатите, теб те скриха. Намерих само Елена — кимна към сестра ѝ, която така трепереше, че се чуваше как зъбите ѝ тракат. — Прерових вещите ѝ. Видях матрьошката и верижката с лебеда, но нищо повече. Реших, че всичко е у теб и Сара е грабнала съкровището, и ме е надхитрила. Така добре беше заличила следите си, че не успях да я открия.

Значи нейната майка ѝ беше спасила живота.

— Сара не е знаела какво притежава, нали не греша? — попита той.

— Нямам представа — отвърна дръзко тя. — Но е имала мен, друго не ѝ е било нужно.

— По принцип мислеше ограничено.

— Затваряй си устата — отвърна му гневно тя. — Ти изобщо не я познаваш.

— Хич не ми пука за нея — отговори Брейди. — Този разговор приключи. Ще довърша, каквото бях започнал. Дайте ми чантите си. И да викате, няма кой да ви чуе. Оставете ги на земята и ги ритнете към мен.

Джулия трябваше да се подчини. Срещу нея беше насочен пистолет. Пусна чантата си на земята и я подритна, като трескаво се питаше как да се измъкнат живи. Опита се с поглед да вдъхне кураж на Елена, но тя не беше глупава и виждаше накъде отиват нещата. В

момента Джулия беше доволна, че Алекс не дойде с тях. Поне той щеше да оцелее. Това предположение я изплаши до смърт. Не искаше да умре. Най-после знаеше коя е и какво иска от живота.

Брейди хвърли чантите им през отворената врата и тръгна да излиза заднишком, без да изпуска от поглед двете момичета.

— Погледнете ситуацията от хубавата ѝ страна. Поне ще умрете заедно, при това бързо и безболезнено. Бум и готово! — хилеше се той зловещо.

Сърцето на Джулия щеше да се пръсне. Родителите ѝ са били убити с бомба. Същото ли беше замислил Брейди и за тях? Да взриви къщата заедно с нея и сестра ѝ!

— Трябва да ме чуеш — умоляваше го мъжът.

На Алекс не му беше до приказки, но след като притисна руснака до стената, можеше да избира — дали да го изслуша, или да го цапардоса.

— Казвай!

— Брейди. Той уби Наталия и Сергей.

Сините му очи бяха искрени и приликата с очите на Джулия беше забележителна, отбеляза Алекс. Не че повярва на този тип, но изведнъж се усети, че Брейди е изчезнал, както и Джулия и Елена.

— Откъде знаеш?

— Аз съм Роланд Марков, природен брат на Сергей — едва изрече той, останал без дъх. — Имам шофьорска книжка. В джоба ми е — прибави руснакът. — Щях да ти я покажа.

Алекс го погледна недоверчиво, но трябваше да признае, че въпреки крясъка на Брейди: „Има пистолет“, оръжие никъде не се виждаше.

— В кой джоб е книжката?

— Във вътрешния на якето.

— Не мърдай — заповяда Алекс и без да пуска мъжа, бръкна и извади документа. Снимката беше неговата, както и името, с което се представи. Адресът беше в Лос Анджелис. — Много отдалеч си дошъл — каза. — А Джулия ми каза, че си я засичал няколко пъти. Разбил си нейния и моя апартамент.

Роланд поклати глава.

— Не съм бил аз. Да, причаках Джулия пред радиостанцията. Проговорих ѝ на руски. Очаквах, че ще ме разбере. Тя се изплаши и избяга. Но не съм разбивал апартамента ѝ. Брейди е бил. Видях го тогава да влиза в нейния блок с още един мъж. Не бях съвсем сигурен дали е той. Много години не съм го виждал.

Алекс не знаеше на какво да вярва.

— Гоних те през парка, когато се опита да откраднеш чантата на Джулия.

— Не, не съм бил аз. Аз не мога да тичам бързо. Ако си ме гонил, щял си да ме хванеш.

Имаше истина в думите му, защото, макар и да беше едър, мъжът беше някак бавен и затова успя да се справи с него.

— Видях снимката на Елена в един вестник — продължи Роланд. — Прочетох статията и жена ми предложи да отида в Сан Франциско и да проверя наистина ли е тя.

Фактът, че Роланд е познал Елена на снимката, накара Алекс да му повярва. Бавно го освободи, но не се отдели от него.

— А защо просто не каза кой си?

Руснакът бързо и нервно облиза долната си устна.

— Веднага разбрах, че момичето в Сан Франциско е Юлия. Когато забелязах, че я следят, се изплаших. Не знаех със сигурност кой уби Сергей. Можеха да са тайните служби, приятели и кой ли не. Помислих си, че ще се върнат да убият Юлия. Или да вземат, което преди са търсели. Реших, че е по-добре да изчакам и да си отварям очите и ушите.

Алекс се вторачи в него.

— Какво да вземат?

— Наталия притежаваше няколко много скъпи скъпоценни камъка. Двамата със Сергей ми казаха, че ще ги използват, за да започнат нов живот. Щяха да ми изпратят известие при първия удобен случай. Когато загинаха, нямах представа какво се е случило със скъпоценностите, докато не видях снимката на Елена. Реших, че щом е жива, може би камъните са били у нея.

„Значи съкровище“ — помисли си Алекс. Най-после разбра за какво става въпрос.

— Един момент. Защо според теб Брейди е убил Наталия и Сергей. Как е щял да вземе съкровището, след като умрат?

— Сергей много се страхуваше от предателство — изрече мрачно Роланд. — Каза ми, че има план за бягство. Брейди навярно си е помислил, че или е пипнал скъпоценностите, или че ще ги вземе след смъртта на Наталия и Сергей — той тъжно поклати глава. — Бяха бдителни, но са се доверили на лош човек.

— А Брейди на всички е внушил, че руснаците са погубили своите хора — каза замислено Алекс, щом парченцата от пъзела се подредиха. — Хитър ход. И къде са скъпоценните камъни?

— Смятам, че са скрити в рамката на иконата.

Сърцето на Алекс затуптя. Руската икона.

— По дяволите! Веднага трябва да намерим Брейди.

— От вчера го следя — каза Роланд. — Тази сутрин ходи до една къща недалеч оттук.

— Да тръгваме — той се спусна към колата на Елена. Слава богу, ключовете останаха у него.

— Трябва да побързаме — добави руснакът. — Щом Брейди пипне камъните, няма да има причина да остави Елена и Юлия живи.

Алекс потрепери. С бясна скорост се измъкна от паркинга, като следваше указанията на Роланд за посоката и се молеше вече да не е много късно.

— Може би Брейди не знае, че са скрити в иконата — изрече той, надявайки се.

Роланд не отговори. Алекс бързо го погледна, но той сви рамене:

— Знае.

Този жест дълбоко смути Алекс.

— За какво дойде, Роланд? За да спасиш момичетата или за да грабнеш съкровището?

— Може би момичетата ще ми дадат нещо в знак на благодарност.

Алекс се разочарова, но все пак за разнообразие отговорът беше искрен.

— Няма да разреша да нараниш Джулия или Елена — предупреди го той.

— Не искам да ги наранявам, от едно семейство сме.

— При това богато — отбеляза Алекс. Не знаеше дали да вярва на Роланд, но после щеше да се обяснява с него. Сега най-важното беше да намери Джулия, преди Брейди да е пипнал камъните.

Джулия гледаше как Брейди отстъпва към вратата и осъзна, че този миг е единствената им възможност да се спасят. Време за обмисляне нямаше. Пое дълбоко дъх, като се молеше да не е взела погрешно решение. После се остави на гнева и инстинкта си. Този мъж беше убил безпощадно родителите ѝ. Нямаше да се остави безропотно да убие нея и Елена.

Светкавично се метна върху ръката, с която Брейди държеше пистолета, с надеждата да го избие. Но вместо това чу изстрел и двамата се стовариха на земята. Очакваше да я заболи, но освен неистово желание да го спре повторно да стреля, друго не усети.

Адреналинът замъгли съзнанието ѝ, остана само една мисъл — да му отнеме оръжието. Брейди беше много по-грамаден и силен. Удари я през лицето и главата ѝ сякаш експлодира. Никога не беше удряна и болката я зашемети. Но това не я спря. Той се опитваше да се изправи. Отново се вкопчи в него и го притисна към земята.

Но той скочи на крака и я блъсна към леглото. Главата ѝ се удари в една от дървените колонки на старинното легло и болката я прониза. Задъха се, не можеше да помръдне, а трябваше на всяка цена да се изправи.

Брейди се измъкваше.

Препъваше се към вратата.

Джулия го гледаше ужасена, но не можеше нито дъх да си поеме, нито пък тялото ѝ се подчиняваше.

Внезапно Елена се раздвижи. Грабна единствената вещ в стаята — малък дървен стол. Брейди беше така устремен да излезе, че не я забеляза. Тя замахна и го удари по главата с все сила. Джулия никога нямаше да забрави звука от разтрошеното дърво в черепа му, но облекчението ѝ, когато го видя как се стоварва на земята, компенсира отвращението ѝ.

За частица от секундата двете сестри се вторачиха в него, като не им се вярваше, че не се движи, не се изправя и не размахва пистолета си пред лицата им.

Пистолетът... Джулия най-после дойде на себе си. Грабна оръжието, което се беше изплъзнало от ръката на Брейди, и го захвърли в другия край на стаята.

— Излизай, веднага! — извика Елена и грабна плика с писмото от леглото. — Бързо! Къщата всеки миг ще експлодира.

— Камъните... без тях не излизам — отговори Джулия. Преодоля погнусата си, за да разтвори стиснатия юмрук на Брейди, като умираше от страх, че ще се свести и ще стисне ръката ѝ.

— Времето изтича. Моля те! — приплака Елена. — Бомбата ей сега ще избухне.

— Бягай. Аз ще те догоня.

— Без теб не тръгвам.

— И без скъпоценностите няма да изляза. Принадлежали са на нашата прапрабаба.

Джулия разтваряше пръстите на Брейди. Дори в безсъзнание се беше вкопчил в рубините, сапфирите и диамантите и нямаше намерение да ги изпуска. Най-после успя да разтвори дланта му и да вземе камъните. Побягнаха, грабвайки чантите си, с надеждата да се измъкнат навреме.

Излетяха на верандата и хладният въздух се стори на Джулия като дългоочаквана прегръдка. Измъкнаха се. Бяха свободни.

Чу се свистене на гуми. Алекс.

Сърцето ѝ лудо заби отново, когато той скочи от колата и се втурна към нея. Беше жив. Изглеждаше невредим. „Господи, благодаря!“ — прошепна тя.

— Брейди! — развика се той още отдалеч — Къде е той?

— Вътре — задърпа го за ръката, когато понечи да се втурне в къщата. — Има бомба! — закрещя тя. — Няма време — Джулия го повлече към колата и с ужас видя, че от нея слиза руснакът. — Защо този е с теб?

— Дълго е за разправяне — извика Алекс, — но ти е роднина.

Думите му бяха заглушени от ужасна експлозия. Миг след бученето и оглушителния трясък лумнаха пламъци и горещи вълни, които ги изхвърлиха на алеята. Алекс закри Джулия с тялото си и върху им се посипаха отломки и парещ прах. След първата ударна вълна Алекс се надигна и двамата бързо пропълзяха зад колата и рухнаха на земята. Елена и Роланд се бяха скрили тук и парализирани от ужас гледаха към огнения ад.

— Добре ли си? — попита Алекс, като се взираше в лицето ѝ и я опипваше. — Нарани ли те?

Тя поклати глава, преглътна и се опита да проговори. Най-накрая кимна към руснака:

— Какъв е?

— Чичо — каза Алекс и кимна за успокоение на Елена. — Той е вашият чичо Роланд. Още не зная какъв е неговият случай, така че не му се предверявайте.

Елена го гледаше, сякаш го познаваше.

— Помня те. Винаги ни носеше шоколад.

Роланд се усмихна.

— Да, така беше. Майка ви все ми се караше. Сърдеше ми се, че ви глезя.

— А защо не ми каза кой си, когато ме причака пред радиото — попита Джулия. — Защо ме заговори на руски?

— Не бях сигурен дали си ти. Искях да видя дали ще ме разбереш. Но ти напълно си забравила руския. После се появиха приятелките ти. Усетих, че не му е дошло времето. Но сега вече си в безопасност. И двете сте спасени.

Елена малко неуверено прегърна Роланд, а Джулия се сгуши в ръцете на Алекс.

— Благодаря ти, че дойде — промълви тя.

— Бях много изплашен, че няма да дойда навреме — каза напрегнато той. — А вие сами сте се спасили.

— Ако не беше Елена, сега нямаше да сме живи. Удари Брейди със стол, докато се опитвах да му отнема пистолета.

— Нападнали сте Брейди! — ахна той.

— Друг шанс няхаме. Навярно постъпихме безумно.

— Сигурно — съгласи се Алекс. — Безумно, но поразително смело.

— И ти беше смел. Погна Роланд, без да се двоумиш. Когато Брейди ви изостави да се биете, се изплаших ужасно, че ще те нарани или убие. Молах го да се върнем, но той отказа. Заяви, че се обади в полицията, но това е било поредната лъжа. Трябвахме му ние, за да вземе парите и скъпоценностите — тя замълча и го загледа. Разбра, че вече знае истината, но искаше да я изрече на глас: — Брейди ни каза, че той е убил родителите ни. Смятал е, че камъните са у него, но те му били дали фалшификати. Предполагам, че не са му повярвали безрезервно както ние.

— Може би са го познавали по-добре. Не се измъчвай, Джулия. Закъснялата преценка е винаги кристално ясна.

— Зная — тя докосна подутината около окото му. — Пак ще ти посинее окото.

— Заслужава си — той се умълча за миг, после отрони: — Господи, мислех, че съм те изгубил!

Тя преглътна сълзите си, които щяха да избликнат от силното възмущение в гласа му. Дали беше от любов, не знаеше, но преживяването наистина беше дълбоко. Тя го целуна с цялата си всеотдайност. В това време в далечината се чуха сирени, чийто вой се приближаваше.

— Ще си имаме и компания — отбеляза Алекс. Приближаваха се пожарни и полицейски коли.

— Ще има много да обясняваме — тя разтвори дланта си и му показа скъпоценните камъни. — Бяха скрити в иконата.

— И Роланд така предполагаше. Скрий ги — посъветва я Алекс и извади мобилния си телефон. — Този път аз ще поискам подкрепление.

— От кого?

— От баща ми. Време е да излезе от своето скривалище.

— Брейди е измамил и него. Всички е изиграл. Бил е много ловък и изобретателен — Джулия погледна към догарящата къща и добави с известно чувство на удовлетворение: — Но ето, че и той е мъртъв.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Минаваше полунощ, когато Джулия, Елена, Алекс и Роланд се завърнаха в жилището на Елена. През целия ден местните полицаи и специалните агенти ги бяха разпитвали. Най-накрая цялата история се изясни. Окачественото някога убийство като политическо се оказа убийство с най-древния мотив — алчност, която нямаше нищо общо с националността.

След като Брейди подочул за скъпоценностите, бил обсебен от мисълта да ги притежава. След безбройните разпити със специалните агенти Джулия и Алекс научиха доста за живота на Брейди. Израснал в много бедно семейство и за да избяга от мизерията, се записал като новобранец в армията. Там станал специалист по взривовете. После си проправил пътя към разузнавателните служби.

Брейди никога не се е интересувал от идеали, човешки права или национална сигурност. Само авантурата, силните усещания и парите са го вълнували. Неведнъж ценни предмети, които е трябвало да пази Брейди, изчезвали, но на никого и през ум не минало да се усъмни в професионален агент. Но когато извършили обиск на апартамента му в Ню Йорк, открили безценни произведения на изкуството, бижута и много пари в брой. Очевидно живеел нашироко, без да привлича вниманието, като до този момент умело прикривал следите си. Манията му за скъпоценности, която някога останала незабелязана, го превърнала в безсъвестен тип. Днес Брейди попадна в мрежата на онова, което сам беше сътворил. Джулия си помисли, че светът все пак е устроен справедливо.

— Трябва да отбележа, че донесе със себе си много бурни преживявания — обърна се Елена към сестра си, като си събу обувките и си протегна краката. — През живота си не съм и сънувала такъв ден.

— Нали не съжالياваш, че те открих — Джулия се настани срещу нея. Алекс говореше отвън с Роланд и за пръв път, откакто бяха заловени от Брейди в къщата, останаха сами.

— Какво говориш, разбира се, че не съжалявам — категорично каза Елена.

Джулия с радост забеляза, че лицето на сестра ѝ възвърна цвета си, а очите ѝ пак заискриха.

— Знаеш ли, заради теб се осмелих и излязохме оттам живи.

— Аз също. Ако не се беше нахвърлила върху Брейди, той щеше да ни заключи в онази стая. Винаги ли си така импулсивна?

— Страхувам се, че съм такава — отговори Джулия с усмивка. — Това е един от многото ми лоши навици. Но ти самата също си доста импулсивна. Как само грабна онзи стол и го цапардоса. Замръзнах от удивление.

— Отчаянието поражда кураж и смели идеи — Елена я погледна замислено. — Какво ще правим оттук нататък, Джулия?

— Нямаше време да се замислям за бъдещето. Както виждаш, беше ми се отворила работа.

— Ще се върнеш към нормалния си живот, семейството ти те обича и сигурно те очаква, както и приятели, които се тревожат за теб, имаш си работата... — гласът ѝ заглъхна. — И аз ще продължа постарому тук. Нали има телефони и електронна поща.

— О, Елена, ела с мен в Сан Франциско — помоли я Джулия. — Ще те запозная с моето семейство. То ще бъде и твое.

— Наистина си импулсивна — каза Елена, подсмиввайки се. — В случая трябва малко повече да размислиш, Джулия. Твоето семейство не е мое. Навярно ще ме приемат като външен човек, който представлява заплаха за едно сплотено семейство, и особено за сестра ти Лиз. Дълго съм била в положението на човек, когото хората са принудени да търпят. Приключила съм с този период.

Тъгата в гласа ѝ покърти Джулия. Сви вежди и за сетен път се разстрои, че сестра ѝ е страдала толкова много.

— Грещиш, Елена. Баща ми Джино е прекрасен човек, мил и благороден. Цялото семейство Демарко са такива. Осиновиха ме и винаги ме приемат с отворени обятия. Зная, че след като научат нашата история, и теб ще приемат по същия начин — тя се поколеба, преди да продължи: — А аз наистина чувствам нужда от още една блондинка в рода. Всички са тъмнокоси и аз винаги се отличавам. Моля те, не ми отказвай — добави, когато Елена се опита да я прекъсне. — Помисли

си. Първо аз ще се прибера вкъщи и на всички ще разкажа подробно, после ще дойдеш поне на гости.

— Имам магазин и...

— И можеш да си вземеш няколко дни отпуска. Сигурна съм, че е възможно.

— Не знаеш колко много работа имам, а няма кой да ми помага, взимам младежи на половин работен ден, които обикновено са небрежни.

— Ако искаш, можеш да го уредиш — каза убедено Джулия. — И си длъжна, защото сме сестри и защото аз много държа.

— Караш ме да се чувствам виновна.

— И подейства ли? — усмихна се Джулия. — Много искам да се запознаеш с Лиз. В началото може да се подразни, но после ще бъде очарована да си има още една сестра.

— Импулсивна и оптимистка — каза Елена. — Ще си помисля, но не тази вечер. Мозъкът ми е блокирал — замлъкна и погледна чашата на Джулия. — Не прочетохме писмото.

— Да, ще го извадя — тя пъргаво се изправи. Задържаха писмото, а партитурите, скъпоценните камъни и чека прибраха отново в сейф, но в друга банка, тъй като не бяха сигурни дали Брейди не е имал съучастник. — Един от агентите го чете — каза Джулия, докато изваждаше писмото от чантата си. Каза ми, че е лично и в него няма улики срещу Брейди — погледна плика колебливо. — Малко се плаша. Мисля си, че вече всичко изяснихме, но представи си, че има още нещо.

— Да се надяваме, че лошото мина — каза Елена. — А ако не е, поне сме заедно.

Джулия й се усмихна и извади един-единствен лист от плика. Сърцето й замря, когато осъзна, че писмото е написано на руски.

— Не мога да го прочета — каза тя крайно разочарована. — Ще трябва да потърсим преводач.

— Аз ще го прочета — отговори сестра й.

Джулия вдигна вежди.

— Нима си спомняш руския?

— Преди време се записах на курс. Така се чувствах по-близо до семейството, което бях загубила.

После взе писмото от Джулия и след миг зачете:

„Мили мои деца, ако четете това писмо, тогава с баща ви сме мъртви. Може би грешим, като рискуваме всичко заради свободата, но го правим в името на любовта — любовта ни към вас и към всяко човешко същество. Разчитаме на наши приятели да ни отведат благополучно в Америка. Ако това не стане, ще се молим вие двете да израснете в свят, в който ще имате свободата да изразявате себе си и да бъдете такива, каквито сте, без забрани и ограничения. Моля ви, не тъгувайте. Не скърбете за нас. Бъдете щастливи. Открийте любовта и радостта в живота. Това е най-съкровено ни желание за вас. Завинаги ще останете в сърцата ни.

С обич, мама и татко“

Джулия преглъщаше сълзите си, сълзи се стичаха и по страните на Елена.

— Родителите ни са рискували живота си в името на любовта и свободата, а Брейди ги е предал за пари — каза тя.

— Чудя се, дали поне за миг са осъзнали истината — прошепна Елена.

— Вероятно е станало много бързо. И Брейди умря по същия начин. В случая има справедливост. Изглежда ти безсърдечно, нали? Но аз не съжалявам за неговата смърт.

— И аз.

Джулия се облегна, замислена за писмото и за родителите си. Лицето на майка ѝ се появи пред очите ѝ, отначало малко мъгляво, но после придоби ясни очертания. Дори гласа ѝ чуваше. Спомените най-накрая се завърнаха.

— Мама беше много красива — погледна тя към Елена.

— И много смела. Никога не съм имала нейния кураж.

— Но днес го прояви.

— Защото се наложи. Бях притисната в ъгъла.

— Както и нашите родители.

— Мисля си, че мама щеше да бъде щастлива, че си станала балерина и си тръгнала по нейния път.

— Но за кратко.

— Кариерата и на двете ви преждевременно е била прекъсната.
Елена кимна.

— Животът невинаги е справедлив и лек.

И двете се обърнаха към входната врата, където се появи Алекс. Дясното му око беше мораво и подпухнало, дрехите му — изпомачкани.

— Аз тръгвам — каза той за изненада на Джулия.

Тя се изправи.

— Какво искаш да кажеш? Къде отиваш?

— Да си потърся хотел и да поспя. Роланд ще ме води. Взел е кола под наем.

— Можеш да останеш тук — изрече бързо Джулия, тъй като никак не ѝ се искаше той да си тръгне. През целия ден и за минута не бяха оставали насаме. Той ѝ се усмихна уморено.

— Ще се въздържа да прекарам още една нощ на дивана. Ще мина да те взема сутринта, за да отидем на летището, освен ако не искаш да останеш няколко дни.

— Не, трябва да се прибера и да разкажа на близките си какво открих.

— Значи утре тръгваме. Има самолет по обяд. Удобно ли ти е?

— Да — тя го изпрати до вратата и излезе с него в коридора, смутена от хладния му тон. — Алекс, искаш ли тази вечер да дойда с теб?

Очакваше отговора му със затаен дъх. Защото на секундата искаше да тръгне с него. А в момента не можеше да отгатне намеренията му. Не знаеше какво иска от нея. Може би се отдръпваше, за да ѝ даде възможност да бъде със сестра си повече време... или просто си отиваше.

— Не, ти трябва да останеш със сестра си — рязко ѝ отвърна той. — Ще се видим утре.

— Добре ли си?

— Добре съм.

Тя се смръщи, озадачена дали някога ще чуе по-различен отговор. Нямахше друг избор, освен да го приеме.

— Радвам се.

Наведе се и се опита да го целуне по устните, но той се извърна, за да си тръгне, и тя докосна само страната му.

Само да се наспи добре ли искаше? Нима това беше причината за неговата сдържаност? Или беше началото на края.

Алекс се преструваше, че спи в самолета за Сан Франциско. Знаеше, че Джулия иска да разговарят, но той не желаше. Както можеха да си кажат безброй неща, така и нямаше какво повече да обсъждат. Всичко приключи. Най-накрая тя намери своите отговори, а той — своите. Оттук нататък нямаше какво да правят. Можеше отново да се върне към работата си и го очакваше с нетърпение. Не беше пипал фотоапарата, откакто Джулия потропа на вратата му. Толкова много неща се случиха през изминалите девет дни! Неговият живот се промени, както и нейният. Сега двамата бяха различни хора.

Командирът на полета съобщи да се подготвят за кацане в Сан Франциско. Джулия спусна облегалката си назад и го погледна неуверено и сериозно.

— След като кацнем, къде ще отидеш?

— Вкъщи, после при майка ми. И накрая при Стен.

Беше мислил за приятелите на баща си по време на целия полет. Сети се, че нито веднъж в разговорите през вчерашния ден името на Стен не беше споменато. Какво ли означаваше това? Защо никой от специалните агенти, които ги разпитваха, не намекна за ролята на Стен в измамата и предателството.

— Бях забравила за Стен — продума тя и двамата се спогледаха. — Баща ти каза, че той е замислил и е привел в действие плана за бягство.

Алекс се смути от факта, че на двамата им хрумна едно и също нещо. Бяха станали много близки. Почти не съзнаваше къде свършваше неговата мисъл и къде започваше нейната.

— Според теб Стен знаел ли е за измамата на Брейди? — продължи тя. — Имам предвид, че именно той ни свързваше с Брейди. Възможно е да са действали заедно, като са ни оставили да ги отведем до скъпоценностите — тя въздъхна. — Зарадвах се, че всичко свърши, но ето, че може да има и продължение. Навярно до края на живота си ще поглеждам през рамо дали някой не ме следи.

— Няма да е Стен. С това ще се заема аз. Ако има някаква вина, аз ще се погрижа да си плати. Това ти го обещавам.

— Много „аз“ се заредиха. Какво стана с „ние“?

Той сви рамене.

— Ти имаш своя живот, твоята сестра близначка, другата ти сестра, безброй роднини, имаш и своята музика. Сигурен съм, че ще бъдеш доста ангажирана. Сам ще се заема със Стен.

— След това къде отиваш?

— Където ме изпратят — без колебание каза той, като се опита да не обръща внимание на болката в очите ѝ.

— За нас няма да говорим, нали? — попита тя.

Той не отговори. Какво да каже? Бяха в самолета, заобиколени от много хора. Моментът никак не беше подходящ за подобен разговор. А той и не беше склонен да води интимен разговор.

— Не обичам сбогуването.

— Значи няма да има.

— Джулия, сега не му е нито времето, нито мястото.

— Виж ти! Закопчан си за мястото си. Не можеш да избягаш. На мен ми се струва, че това е идеалната възможност да получа искрен отговор.

Зарадва се от духовитата нотка в гласа ѝ. Сцените не бяха по вкуса му дори повече от сбогуванията.

— Животът ти ще придобие нов смисъл, когато Елена дойде при теб и се запознае със семейството ти.

— Тя ще дойде само за няколко дни. После ще се върне във Вашингтон и ще живее, както и досега.

— И ти ще се върнеш към нормалния си живот. Ще можеш да се отдадеш на страстта си към музиката със средствата, които наследи. Сигурен съм, че партитурите и камъните са много скъпи.

— Не искам да ги продавам. Ще ги запазя в семейството. Там им е мястото, въпреки че ще потърся оркестър, който да изсвири музиката на моя прапрадядо — позабави се, преди да продължи: — А баща ти?

Алекс сви рамене.

— Не се съмнявам, че ще продължи да се занимава, с каквото се е занимавал досега.

Изведнъж на Алекс му дойде наум, че няма представа как е живял баща му, с какво се е препитавал. Може би някой ден ще отдели време да разговаря с него, но не и толкова скоро. Джулия внимателно го погледна, което му подсказа, че този отговор не ѝ харесва.

— Какво намекваш, той сам е избрал да живее отделно. Не ме карай да се чувствам виновен.

— Направил го е заради теб.

— Да не искаш да кажеш, че прощаваш на Сара, която ти причини същото. Прости ли й всичките лъжи?

Тя кимна.

— Старая се. Сара ми даде прекрасен живот, когато моите родители вече са били мъртви. Какво ли щеше да се случи с мен без нея? Мисля, че Сара е наранила много повече своите родители, отколкото мен. И те като теб са били подведени, че обичната им дъщеря е загинала, което ме подсеца, че и аз подведох Сюзан. Тя не е моя истинска баба. Ще ми бъде тъжно да й отнема тази илюзия.

— Но ще има Лиз.

— Това ще бъде следващата ми цел — да убедя Лиз да се запознае с нея. Ще събера двете семейства, каквото и да ми струва.

Нейната решителност го накара да се усмихне.

— Не се съмнявам, че ще успееш. Ти си силна жена, Джулия.

— Сега съм по-силна, струва ми се. Дължа го и на теб. Нямах да оживея през изминалата седмица без теб.

Самолетът се приземи.

— Ще взема такси — каза Джулия, откопчавайки предпазния колан.

Той се изненада, тъй като беше убеден, че ще се сблъска с неизбежното сбогуване в нейния апартамент.

— Мога да те откарам — предложи нерешително. — Колата ми е тук, няма проблем.

— Не се притеснявай. Разбирам, че пътищата ни се разделят.

Тя го погледна с красивите си сини очи и той едва се сдържа да не прояви слабост.

— Ами добре, щом така искаш.

— Още един път благодаря, Алекс.

— Не е нужно да ми благодариш.

Лицето й помръкна.

— Зная, че от мен нищо не искаш. Достатъчно ясно ми даде да разбере. Всичко е наред. Не съжалявам за нито един миг.

Тя стана и тръгна след останалите пътници.

Алекс остана на мястото си, докато не излязоха всички. Джулия може и да не изпитваше съжаление, той безспорно съжаляваше.

След около час Алекс спря пред къщата на майка си и застина от изумление, когато съзря един мъж да изкачва стълбите пред главния вход. Дяволите да го вземат!

Скочи от колата, втурна се и успя да задържи баща си точно преди да позвъни.

— Какво правиш тук?

— Дойдох, за да кажа на майка ти истината — отговори сериозно и развълнувано Чарлс.

Баща му беше положил усилия да изглежда прилично облечен, макар и с известна небрежност, но Алекс знаеше, че неговата поява ще изплаши майка му.

— Не можеш ей така да се появиш пред вратата й — каза му той. — Можеш да й причиниш сърдечен пристъп. Остави ме да я подготвя.

— Аз излъгах, не ти. Мислех, че още си във Вашингтон.

— Току-що се върнах — обясни Алекс. С баща си бяха разговаряли безброй пъти през вчерашния ден. Агентите също го бяха разпитвали, така че той беше наясно със случая. — А успя ли да се срещнеш със Стен?

— Не. Не го намерих.

— А защо вчера никой не спомена за него?

Баща му сякаш се сепна от въпроса.

— Не зная. За това не ми дойде наум.

— А може би трябваше. Стен веднага ме свърза с Брейди.

— Ако предполагаш, че са действали заедно, грешиш — заяви Чарлс. — Стен никога не би откраднал живота ми, както твоя и на майка ти. И преди всичко не би убил заради скъпоценности или пари. Не е такъв човек.

— Ти и за Брейди вярваше, че не е такъв човек.

Баща му пребледня и стисна зъби.

— Прав си. Той ме изигра. Бих искал да е жив. Сам щях да го убия.

На Алекс и през ум не му беше минавало, че баща му е способен на убийство, но започна да осъзнава, че изобщо не познава Чарлс

Менинг, човекът, организиран съзаклятие за бягство от Русия, който потъна вдън земя и изживя своя живот, като покрусил изоставеното си семейство. И главният въпрос беше: иска ли да го опознае?

— Има и нещо друго, за което се питам — каза Алекс. — Защо Брейди те е принудил да се скриеш, като инсценираш смъртта си? Той е убил Маркови. Бил е съвсем наясно, че не знаеш нищо за момичетата или съкровището. Не разбирам. С какво те е заплашил?

— Всичко е било част от конспирацията. Брейди е трябвало да поддържа пред нашето правителство теорията, че руснаците са убили Наталия и Сергей и аз съм изложен на смъртна опасност. Отправил е фалшиви заплахи, целящи да внушат идеята за дългата ръка на руските тайни служби. Не мога да отрека, че ме убеди. Наистина повярвах, че съм изложен на голяма опасност — той се покашля. — Но като разсъждавам сега, си мисля, че действителната подбуда на Брейди да ме накара да изчезна, е била да измъкне Сара и Джулия от скривалището им. Смятал е, че Сара ме обича и ако съществува причина, която да я принуди да забрави предпазливостта, това би било моето погребение. Тогава той ще я проследи и ще разбере дали камъните не са у Джулия.

Подобно обяснение не беше хрумвало на Алекс. Имаше логика.

— А по-късно? През годините нищо ли не ти каза? А когато те открихме? Защо Брейди те накара отново да изчезнеш?

— Не искаше да ви разкажа какво се бе случило. Опита се да ме убеди, че трябва да запазя тайната за ваше добро, но се страхувах, че нищо няма да ви спре. Не преставах да мисля за вас, знаех, че ще изложите на риск и живота си, за да се доберете до истината, и исках да ви помогна. Ето как най-накрая ви вкарах в капан, а вие като по чудо се измъкнахте живи. Открихте съкровището, а Брейди беше по следите ви.

— Държавният апарат е бил ангажиран с твоето повторно преместване и всичко е било измислено от Брейди! Значи е разполагал с голяма власт.

— Да. Прекалено голяма. Никой никога не се усъмни, че играе двойна роля. Предполагам, че разследването ще установи и други негови престъпления.

— И през всичките тези двайсет и пет години на теб нито веднъж не ти хрумна да излезеш от скривалището си — попита Алекс отново.

— Сигурно си се питал дали опасността не е отминала.

— Зная, че няма да ме разбереш, но поне през първите пет-шест години не се усъмних, че съществува заплаха. А после Брейди нямаше да ме пусне, периодично ме разпитваше за Сара, убеждаваше ме, че тя повече не трябва да се крие, говореше убедено и аз вярвах на всичко, което казваше. А след това годините се занизаха и аз реших, че повече нямам право да се меса в живота ви. Майка ти се омъжи повторно. Ти също беше добре.

— Как си разбрал?

— Вече ти казах. Понякога тайно те наблюдавах — в училище или когато имаше мач.

Мисълта, че баща му е бил така близо до него, а той не е знаел, развълнува Алекс.

Внезапно входната врата се отвори.

— Алекс, ти ли си? — попита майка му. — С кого разговаряш?

За щастие баща му беше с гръб към вратата. Чарлс се взираше в Алекс и изведнъж в очите му се появи уплаха. Алекс се стъписа, не знаеше как да постъпи, за да бъде по-лесно. Щом баща му се извърнесе, тя щеше да получи удар.

— Мамо — обърна се неуверено той, — поеми дълбоко дъх и се опитай да запазиш спокойствие.

Кейт присви очи.

— Какво става тук?

— Това е татко — каза той и кимна на Чарлс. — Обърни се.

Баща му бавно се обърна и на Алекс му се стори, че гледа сцена от някакъв филм. Очите на майка му ставаха все по-огромни. Тя тихо извика и сложи ръка на сърцето си.

— О, не! — възкликна тя и заотстъпва.

Алекс побутна баща си, приближи се до майка си и я прегърна през треперещите рамене.

— Кой е този? — прошепна тя.

— Татко. Той е жив. Мислили сме го за мъртъв през всичките тези години.

Баща му вдигна умолително ръка.

— Кейт — промълви, — прости ми!

Тя направи жест, като да се защити, и пристъпи.

— Не е възможно. Сигурно сънувам. Това е кошмар.

— Истина е, мамо — Алекс още по-здро̀во я прегърна. — Винаги си мислела, че смъртта му е подозрителна. Било е така, защото той не е умирал.

— Нищо не разбирам.

— Той е...

— Нека аз да обясня — намеси се решително Чарлс. — Това е мое задължение, не твое, Алекс. Мога ли да вляза, Кейт, и да ти разкажа какво се случи?

Тя погледна сина си:

— Наистина ли е той?

— Да, той е.

В този миг изглеждаше безпомощна, обхваната от паника. Никога през живота си не я беше виждал такава. Но макар и бавно, започна да възвръща хладнокръвието си. Изправи гръб, вирна брадичка и стисна зъби.

— Ами в такъв случа̀ предполагам, че може да влезе — каза вече с леден тон.

Влязоха, тя седна на белия диван в гостната, а те срещу нея. Настъпи напрегната тишина, нарушавана само от тиктакането на стенния часовник, който Чарлс ѝ бе подарил за петата годишнина от сватбата им. Алекс се съмняваше дали някой от двамата изобщо чува нещо. Бяха впили погледи един в друг, все едно светът не съществува̀ше. Зачуди се кога ще настъпи експлозията. Знаеше, че няма да се размине. Може би баща му беше прав и той не трябваше да присъства. За лъжата му не носеше отговорност.

Но беше неговото семейство, разбито и объркано, и той трябваше да възстанови равновесието, за да заживеят, без да се обръщат назад.

— Нали каза, че ще обясняваш — подкани го Кейт. — Цялата съм в слух.

Чарлс започна с твърд и убедителен тон:

— Повярвах, че руснаците ме преследват заради снимката, която направих в Москва. Заплашиха ме, че ще пострадате ти и Алекс. Един от правителствените агенти — Брейди — за когото работех, ми каза, че трябва да изчезна. Бил съм единствената им следа към...

— Към сирачето зад портата — каза тя. — Схванах.

— Точно така. И тогава Брейди ми помогна да инсценирам смъртта си. Убеди ме, че ти и Алекс ще бъдете в безопасност, ако мен ме няма. С моята смърт се заличавали и следите. В Съветския съюз видях колко брутално се избиват хора. Когато взех решението си, пред очите ми бяха тези картини. И въпреки всичко не ми беше лесно да реша — погледна бързо към Алекс, навярно усещайки възмущението му. — И знаех, че за вас ще бъде много по-трудно да преживеете последиците, отколкото за мен.

Майка му не откъсваше поглед от баща му.

— Значи така. Ти изчезваш, ние продължаваме живота си, ти също.

— Всеки ден мислех за вас. Вече казах на Алекс. Зная, че няма да ми повярвате, но ви обичам много. Молех се да сте добре и се надявах, че онова, което направих, е било за добро.

— И защо се появи сега? — попита тя. — Защо не си остана покойник?

— Аз го открих — намеси се Алекс. — С Джулия издирвахме баща ѝ, но вместо нейния намерихме моя.

— Джулия — повтори тя. — Знаех си, че тя е момиченцето на снимката.

— В действителност това е сестра ѝ — отговори Алекс. — Те са еднояйчни близначки. Било е организирано бягството на цялото семейство, но родителите били убити.

— Аз трябваше да спася децата и да ги измъкна под прикритието на театралната група — добави Чарлс. — Беше една от многобройните ми задачи, които вършех за нашето правителство под прикритие. Бях спечелил доверието на някои хора от правителствените кръгове в Съветския съюз. По този начин пътувах, без да будя подозрение.

— Доколкото разбрах, твоят егоизъм остави Алекс без баща — отбеляза Кейт. — И това е първото нещо от приказките ти, което не ме изненадва.

Алекс си помисли, че майка му няма да пропусне възможността да подчертае това. И не би я обвинил. Той също не беше възхитен от постъпката на баща си.

— А сега можеш да си вървиш — каза му тя с царствен жест. — Струва ми се, че чухме достатъчно.

— Тръгвам си. — Чарлс стана. — Но ако имаш нужда от нещо...

— И защо да имам нужда? През изминалите двайсет и пет години се справих сама. Ти не си ми необходим.

— Предполагам. Въпреки че тези дни, изглежда, си особено заинтригувана от моите фотографии.

Майка му тръсна глава.

— Имах пълното право да спечеля от твоите работи и да запазя репутацията ти. Направих го заради Алекс. Беше толкова горд с теб и с твоите постижения. Искях завинаги да бъде така, името ти да не се забрави, както и онова, което остави в наследство.

На Алекс му хрумна, че тя по великолепен начин умееше да преиначава истината. Мотивите изобщо не бяха свързани с него, но той нямаше намерение да се намесва в тази битка. Битката беше между тях.

— Свободна си да правиш с моите фотографии, каквото намериш за добре — заяви Чарлс. — Те изпълниха предназначението си. Навремето имах желание да покажа на света нещо важно и го показах. Само това ме интересуваше. И по тази причина те вбесявах. Не бях амбициозен. Славата не ме засягаше. Искях да стоя в сянка.

— Защото в Русия си шпионирал — каза тя, — а не от скромност. Известно ти е, че не съм глупава. Чувствах, че има нещо нередно. И онази жена — Сара — любовница ли ти беше?

— Винаги ми е била само приятелка. Тя също работеше под прикритие. И двамата искахме да направим нещо за хората в онази страна.

— Какъв алтруизъм! — подигра се тя. — Да се тревожиш за хора, които никога не си виждал, а семейството ти да върви по дяволите. Що за героизъм?

„Добро попадение“ — помисли си Алекс. Баща му понесе удара твърдо, но лицето му буквално се състари пред погледите им. Около очите му се появиха дълбоки бръчки, челото му се набразди, устните му хлътнаха. Беше преживял двайсет и пет години с лъжа и чувство на вина. Алекс осъзна, че и тримата си бяха платили.

— Не мога да оправдая онова, което причиних на теб и Алекс — каза Чарлс. — Мога само да потвърдя, че намерението ми беше да ви предпазя и поне тук успях. Сега си отивам. И съжалявам, Кейт, а ти го приеми както пожелаеш. Нрави каквото намериш за добре със снимките ми. Приключих с фотографията в деня, когато умрях.

Алекс се изненада.

— А с какво се препитавахте?

— С автомонтьорство. Баща ми беше автомонтьор и ме научи да поправам коли. Не бях предполагал, че ще ми се наложи да се занимавам с това, но най-накрая така си оправих живота. Припечелвах достатъчно.

— А ожени ли се? — попита остро Кейт. — Не че чак толкова ме интересува.

— Друго семейство не създадох — отговори спокойно той. — Знаех, че е невъзможно — дълбоко въздъхна. — Искам да сте щастливи. Друго не ме интересува. Съжалявам, че така дълбоко ви нараних. Не само с мнимата си смърт, но че направих избор, който застраши и двамата ви. За това много съжалявам. Бях егоист. Най-важното е било пред мен, но аз не съм го забелязал. Бил съм късоглед. Трябвало е да обърна фотоапарата към себе си и тогава съм щял да разбера истината — поклати глава с дълбоко разкаяние. — Довиждане.

Алекс искаше да каже нещо, но не знаеше какво. Майка му обаче заяви:

— Длъжен си ми, Чарлс.

— Каквото пожелаеш, Кейт, на твое разположение съм.

Тя се поколеба.

— Искам да си останеш покойник.

Алекс престана да диша, докато очакваше отговора на баща си.

— Ще бъде както искаш — каза Чарлс и излезе, напусна живота им... отново.

— Ненавиждам го — продума Кейт след минута, но в гласа ѝ имаше повече тъга, отколкото гняв. — И ти го мразиш, нали, Алекс?

Очите ѝ го умоляваха да се съгласи. Би дал отговора, за който тя копнееше, но не беше наясно с чувствата си към баща си.

Джулия гледеше къщата, която Майкъл бе купил, за да я изненада. Още не ѝ се вярваше, че го е направил, без да се съобрази с мнението ѝ. Но не беше дошла заради къщата или заради техните отношения. Търсеше Лиз. Трябваше да разкаже на сестра си какво се случи. А може би Майкъл също щеше да пожелае да я чуе. Дължеше му толкова много.

Изкачи стълбите и видя, че вратата е открената. Почука и я бутна. Дочу смях отвътре. Влезе и видя Лиз, покачена на стълба, да боядисва тавана, а Майкъл, коленичил, боядисваше первазите на пода. Оплакваше се, че тя пак го е накапала с боя. Беше прав. И по двамата имаше толкова боя, колкото и по стените, освен това изглеждаха твърде близки.

Джулия знаеше, че са добри приятели, но сега нямаше как да не се запита дали не е трябвало Лиз и Майкъл да се стодят. Тя се изкашля. Лиз погледна към нея и едва не изпусна валяка.

— Джулия! — извика Лиз.

— Здравейте — каза тя.

Майкъл бавно се изправи.

— Какво правиш тук?

— Искам да поговоря с Лиз. Леля ми каза, че ти помага. Много е хубаво — добави с известно неудобство. — Тази стая е чудесна.

Лиз слезе от стълбата.

— Е, намери ли каквото търсеше? Откри ли истинския си баща?

Въпросът на Лиз подсети Джулия, че сестра ѝ почти нищо не знаеше какви събития се разиграха през последните няколко дни.

— Да. Много неща открих, както и баща си... и майка си.

В очите на Лиз се появи безпокойство.

— Не искам нищо да чувам, разбираш ли?

— Трябва да го чуеш.

— Не съм твоя истинска сестра. Мама те е осиновила, нали?

Джулия видя паниката, изписана на лицето ѝ, и реши незабавно да сложи край на това.

— Ти си моя сестра, без значение по какъв начин, така че и през ум да не ти минава, че ще се разделим, няма да ти го позволя.

Изразът на Лиз омекна.

— Но не сме кръвни роднини, нали? Хайде, Джулия, кажи ми истината, ще я понеса.

— Не сме кръвни роднини.

— Значи ти си онова руско момиченце на снимката.

— Всъщност не съм аз, а сестра ми.

Лиз зяпна.

— Какво?

— Тогава две еднакви ли сте? — попита Майкъл шокиран.

— Две еднакви сме. Еднояйчни близначки — направи пауза, за да проумеят думите ѝ. — Казва се Елена. Спомням си, че имах навика да разговарям с въображаема приятелка — Елена, но тя не ми е била приятелка, а сестра, а аз не съм знаела какво се е случило с нея.

— Татко спомена за твоята въображаема приятелка и твоето неразбираемо детско бръщолевене — промърмори Лиз. — Било е на руски, нали?

— Така мисля — тя преглътна с усилие, като търсеше как най-безболезнено да разкаже историята.

— Родителите ми са били руснаци с високо обществено положение. Искали са да избягат. Били сме разделени, за да ни измъкнат незабелязано от страната, но са ги убили, преди да тръгнат. С Елена сме били доведени в Съединените щати от различни специални агенти и Сара, която е била едната, решила да ме осинови и да ме отгледа.

— Не — изрече Лиз недовърчиво, — мама не е била таен агент. Нали нямаш това предвид?

— Била е. Зная, че звучи невероятно, но е истина. О, Лиз, историята е много дълга! Искам да ти разкажа всичко. Но трябва да разкажа и на татко. Бих искала веднага да отидем при него. Нали ще дойдеш с мен?

Лиз се поколеба и погледна към Майкъл. Той леко кимна, за да я окуражи.

— Добре — каза Лиз, — идвам с теб. — Остави валяка на подложката. — Само да си измия ръцете.

Джулия загледа Майкъл. Почувства се доста неудобно. Не ѝ идваше наум какво да каже и започна направо:

— Съжалявам за всичко, Майкъл.

— И аз — отговори той. — Но се радвам, че откри миналото си. Вече няма липсващи парченца.

— Хубаво е, че узнах коя съм, защо не приличам на родителите си, защо мама винаги ме спираше да се занимавам с нещата, които обичам. Не е искала да ме загуби. Отдала е живота си да ме пази и не е искала да рискува да ѝ се изплъзна. Със своята любов ме държеше като в клетка. Самата аз не го осъзнавах, докато тя не почина.

— И после се почувства затворена в моята клетка.

— Не съвсем...

Той я прекъсна:

— Да, мисля, че точно това направих, макар и да не го съзнавах. Не мога да се освободя от това чувство — усмихна се тъжно и с огромно съжаление. — Извини ме, че ти изгубих толкова много време.

— Не, не си. Беше чудесен. Вината беше моя. Изцяло моя. Не те обвинявам, тъй като дълбоко в себе си бях нещастна от начина, по който гледах на живота.

— Не ми се вярва, че купих къщата, без да ти кажа. Доста глупаво, а?

— Ще стане страхотна, истински дом за теб и за жена, която ще ти подхожда.

— Дано!

Лиз влезе в стаята и погледна Майкъл, после Джулия.

— Как е, свършихме ли тук?

— Свършихме — каза той и двамата с Джулия се спогледаха. — Определено свършихме.

След два часа и няколко кафета Джулия завърши разказа. Тримата се бяха настанили в кухнята. Лиз и Джино бяха зашеметени от разкритията, особено за Сара. Джулия наблегна на всеотдайността ѝ към семейството, за да смекчи удара, но знаеше, че двамата ще трябва сами да преоткрият жената, която всички те обичаха.

Джино не промълви нито дума.

— Добре ли си, татко? — попита тя и сложи ръка върху неговата. Когато я погледна, очите му бяха изпълнени с тъга.

— Още ли искаш да ме наричаш „татко“?

— Разбира се, че искам. Друг баща не познавам. Обичам те. Обичам и теб, Лизи. Вие сте моето семейство.

— Но не сме — отбеляза тя.

— Напротив, вие сте моето семейство. Кръвното родство не означава нищо пред любовта, а ние се обичаме — каза Джулия.

— Щом вярваш, че кръвното родство не е от значение, защо реши да търсиш истинските си родители?

Въпросът беше уместен. Джулия се опита да обясни:

— Чувствах нужда да намеря себе си, както и истината за моя произход. Тъй като винаги ме смущаваше, че все нещо у мен куца и не

е като при другите ми близки. Не разбирах откъде съм наследила страстта си към музиката и дори външния си вид. Мама обичаше да се шегува, че имам нейните крака и нейния нос, но го е казвала, за да не се чувствам различна. Направи всичко по силите си, за да бъда щастлива. Някои неща ме ядосват, но, от друга страна, тя ми осигури прекрасен живот.

— Не биваше да крие от мен — каза Джино с усилие. — Щях да я попитам за теб и баща ти.

— С предишния си живот е била приключила. Ние тримата бяхме всичко за нея. Приключила е с всички лъжи, щом се е омъжила за теб, татко. Не го забравяй.

— Мислиш си, че познаваш някого, а се оказва, че е бил съвсем различен човек — промълви той.

— Но ти я познаваше. Знаеше всичките й навици — каза тя. — Как обича кафето си, как плаче, когато гледа романтични сцени от филми. Знаеш как четеше вестника — от края към началото, как се смееше, нещо средно между кискане и похъркване — при този спомен се усмихна. — Познаваме я и тримата. Не се съмнявайте.

— А другата ти сестра? — попита Лиз. — Какво ще стане с нея?

— Ще дойде през следващия уикенд. Искам да се запознаете. Надявам се... — тя замълча, за да привлече вниманието им. — Надявам се, че ще я приемете. Животът ѝ е бил тежък. Израснала в приемни семейства. Няма други близки, освен мен, няма си нито баща, нито сестра, никого си няма.

— Аз ревнувам — призна Лиз. — Една и съща майка ви е раждала. Близначки сте. Ти ще станеш по-близка с нея и ще ме забравиш. Знаем го.

— В моето сърце има място за две сестри. А при теб как е? — предизвика я Джулия. — А ти, татко? Семейство Демарко ще приеме ли още един човек на неделната си трапеза?

— Да — усмихна се той за пръв път, откакто разговаряха. — Разбира се. За твоята сестра винаги ще има място на нашата трапеза.

— Ти си много благороден човек — каза тя и го целуна по страната — и аз съм голяма късметлийка с теб. А това ме подсеща да поговорим за пиенето, татко. Зная, че бяхме разстроени и не забелязахме, че се утешаваш с алкохола. Не искам да те загубя. Мисля, че трябва да спреш. Ще ти помогна по всякакъв начин.

Той потупа ръката ѝ.

— Чувствам се по-добре, когато пия. Болката не е така остра.

— Но, татко...

— Зная, зная — прекъсна я той. — Сестра ти вече ми три сол на главата.

Джулия погледна изненадано Лиз:

— Наистина ли?

— Нали ми каза, че е мой ред да действам — отговори тя. — Да се гмурна, да поема отговорност, да престана да бъда само зрител, така ми нареди. И аз те послушах. Снощи с татко дълго разговаряхме.

— Радвам се — нещата толкова добре се подреждаха, че Джулия се поколеба дали няма да предизвика съдбата, но реши да каже всичко. — Има още един човек, когото бих желала да поканим на неделната ни трапеза.

— Алекс ли? — попита Лиз с кисела усмивка. — Трябваше да се досетя.

Сърцето ѝ се сви, когато чу името му, но поклати глава.

— Не, не става въпрос за Алекс. Мислех си за Сюзан Дейвидсън. Майката на Сара и твоя баба. Бих искала да се запознаете.

Джино погледна към Лиз:

— Какво ти е мнението, миличка?

— Според мен идеята си я бива — отвърна бавно тя. — След като Джулия се сдоби с още една сестра, защо аз да си нямам още една баба, ако смяташ, че мами няма да се сърди — попита Лиз баща си, като имаше предвид неговата майка.

— Няма, бъди спокойна — отговори той. — Винаги ще се намери място за още една душа.

— Много добре — усмихна се Джулия. — Вие наистина сте благородни и не знаете колко много ви уважавам заради това.

— Ами Алекс? — не се отказа Лиз. — Защо не поканиш и него?

— Защото заминава. Всъщност сигурно вече е заминал. Нямахте търпение да започне отново работа — тя преглътна сълзите си. Нямахте да плаче за Алекс. Беше преживяла само хубави моменти с него. Беше страхотен. И беше съвсем наясно, че отношенията им ще бъдат мимолетни.

— Обичаш го, нали? — каза нежно Лизи, а кафявите ѝ очи се изпълниха със състрадание.

— Бих искала да го отрека, но мисля, че го обичам — тя замълча, после добави: — Има още нещо, което държа да ти кажа.

— Нима? — възкликна Лиз. — Помислих си, че си казахме всичко.

— За миналото — да, но аз имам предвид бъдещето. Замислила съм едно пътешествие...

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Две седмици по-късно на Джулия не ѝ се вярваше, че пътуват с такси по улиците на Москва. Усмихна се на сестра си.

— Ето ни тук — каза.

— Щипя се, за да се уверя, че не сънувам. Преди две седмици не знаех, че съществуващ, а сега съм в Русия със сестрата, която мислех за мъртва. Животът понякога се преобръща точно когато най-малко очакваш — отговори Елена.

— Толкова съм доволна, че пожела да дойдеш с мен. Беше една от импулсивните ми постъпки. А ти, за разлика от мен обичаш да си планираш нещата. Но се страхувах, че ако отлагаме, никога няма да дойдем.

— Добре, че руснаците ни дадоха визи — отговори Елена. — Това ускори заминаването ни.

— Подозирам, че са доволни от развръзката — американска следа в някогашно руско престъпление. Това разсея всички съмнения за убиеца на родителите ни.

— Мама и татко са постъпили много необмислено, когато са казали на Брейди за скъпоценните камъни. В противен случай щяха още да са живи.

— Предполагам, че с информацията, с която са разполагали, са постъпили по възможно най-разумния начин. Не са знаели на кого да вярват и са поели риск.

— И това ги е погубило — Елена се намести по-удобно. — Не бях съвсем готова за това пътуване, нали знаеш? Все си мислех, че повече не бива да се връщаме към миналото, но след като пристигнахме, започнах да се вълнувам — тя се умълча. — Непрекъснато ми се струва, че трябва нещо да си спомня, но не мога. — А ти?

— Абсолютно нищо не си спомням — Джулия въздъхна. — Може би като тръгнем по улиците, ще се появи някой спомен.

— И аз така смятам. Но каквото и да се случи, се радвам, че дойдохме. Също така се радвам, че се запознах с твоето семейство. Наистина бяха много мили с мен. Благодарна съм им.

Джулия се облегна, загледана навън, и се замисли за изминалите десет дни. Както спомена Елена, семейство Демарко я приеха много радушно, като една от тях, включително и Лиз, която отначало се почувства неловко, но после отвори сърцето си. Лиз също така се отнесе благосклонно към втората си баба — Сюзан Дейвидсън, на която разказаха всичко. Щеше да мине време, докато се опознаят и обикнат, но Джулия беше убедена, че най-накрая щеше да се получи.

Имаше още много въпроси да обмислят, и по-специално за парите, скъпоценностите и партитурите, но и двете бяха единомисленици, че няма да предприемат нищо, преди да направят това пътуване към миналото. Беше наложително да затръшнат тази врата зад себе си, преди да продължат напред.

След десет минути таксито спря пред хотел „Метропол“, разположен точно срещу Большой театър. Майка им беше танцувала там, както и баба им, и това беше най-подходящото място, откъдето да преоткрият живота им.

След като се регистрираха, се отправиха към стаята си, която беше много приятна, красиво и удобно подредена. Докато Елена беше в банята, Джулия се загледа през прозореца. Пред погледа ѝ се възправяше Большой театър. Сградата беше великолепна, с осем грамадни колони, увенчана най-отгоре с Аполон в колесницата. В тази сграда беше вплетена толкова много история и толкова още от историята на семейството ѝ от балерини и музиканти.

— Какво гледаш? — попита Елена, която дойде при нея.

— Театъра.

— Изумителен е — Елена въздъхна. — Мечтаех да танцувам един ден тук. Но не ми е било предопределено.

Джулия прегърна сестра си през раменете. Бяха си казали какво ли не, само за злополуката, поради която Елена повече не можеше да танцува, не бяха говорили. Вярваше, че някой ден Елена ще ѝ разкаже всичко за живота си.

— Спомням си как гледах иззад кулисите мама да танцува — продължи Елена. — Не можех да откъсна очи от нея, толкова беше красива. Мечтаех да литна като нея.

За миг в съзнанието на Джулия се появи кадър, също в театъра, но тя не беше впечатлена от танца, а онемяваше от възхита, когато засвирише оркестърът.

— После ще посетим театъра — каза тя.

Елена вдигна вежда.

— А къде ще отидем първо?

— В сиропиталището, където те е снимал Алекс. Така е започнало това дълго пътуване. Никога нямаше да се намерим без тази фотография. Готова ли си?

— Мисля, че да.

Тя се притесни от колебанието на сестра си.

— Какво има?

— Малко се страхувам от спомените — призна тя. — А ти?

— Аз не — Джулия усещаше само лека възбуда. — Зная, че ще ни бъде тъжно да видим къде са умрели родителите ни и да посетим гробовете им, но за пръв път от много време чувствам бъдещето широко отворено пред мен. Готова съм да се помиря с миналото.

Елена се усмихна.

— Тогава води ти.

Излязоха от хотела и пресякоха Червения площад. Беше много по-голям от представата на Джулия. В единия му край се простираше Кремъл, средновековна крепост, построена на възвишение над Москва река. В другия се издигаха ярките кубета на катедралата „Василий Блажени“. Времената и историята бяха оставили навсякъде следите си, както прочете Джулия в туристическия справочник. На север от катедралата се намираще кръгла платформа, където в епохата на царете са се извършвали публичните екзекуции. И по-нататък, срещу мавзолея на Ленин, беше построен голям универсален магазин, руска версия на мол.

Джулия искаше да обиколи всички забележителности, но бяха дошли със специална цел — да намерят сиропиталището. След като разговаря с най-различни държавни служители, ѝ дадоха един адрес и в момента приближаваха мястото, където бе започнало всичко.

Всъщност непретенциозната каменна сграда внезапно изникна пред очите им, с оградата и желязната порта. Но дали все още беше сиропиталище, Джулия нямаше представа.

Тя се закова на място. Елена също. Опитваше се да извика някакъв спомен, но всичко беше изличено от съзнанието ѝ. Но Елена си спомни.

— Стоях тук — прошепна тя. — Бях изплашена до смърт, ужасена. Знаех, че нещо се е случило с родителите ни, и то беше много страшно. Чувствах го в душата си. После дойдоха мъж и жена. Взеха ме. Разплаках се за теб, но те запушиха устата ми и ме отведоха — сложи ръка на корема си. — Като че ли ми се гади.

— Седни, ето тук има пейка.

— Няма да сядам, ще се върна в хотела.

— Ще дойда с теб.

Елена вдигна ръка.

— Нужно ми е малко време, нали разбираш?

— Сигурна ли си? — на Джулия не ѝ се искаше да я оставя сама.

— Сигурна съм. Не умея да изразявам чувствата си като теб.

Трябва ми време, за да свикна с всичко това.

— Разбирам те. Можем да тръгваме и да си измислим нещо забавно.

— По-късно, изморена съм. Просто ми се иска да си почина. Освен това има неща, които всяка от нас трябва сама да свърши — и някак твърде двусмислено се усмихна на Джулия.

Джулия сви вежди. Беше се надявала постоянно да бъдат заедно, но започна да осъзнава колко ѝ е трудно на сестра ѝ. Беше израснала сама, принудена да крие всяко свое преживяване у себе си. Само по този начин умееше да се справя. Може би с времето щеше да се промени.

Джулия се приближи до портата и хвана желязната пречка. В двора не се виждаше жива душа. Всъщност сградата изглеждаше необитаема, навяваше тъга, сякаш тук щастието никога не се беше вестявало.

— Ще ми разрешиш ли да те снимам? — прозвуча мъжки глас зад нея.

Тя се извърна.

— Алекс!

Не вярваше на очите си, но беше той, носеше джинси, черна риза и черно кожено яке. На рамото му висеше фотоапарат. Ветрецьт

развяваше кестенявата му коса, зелените му очи блестяха. Беше неустоймо хубав. Дланите ѝ започнаха да се потят, цялата се напрегна.

— Какво правиш тук? — попита тя, когато възвърна способността си да говори.

— Досетих се, че нямам нито една твоя снимка. Толкова време прекарахме заедно и да не те снимам! Що за фотограф съм?

— И пропътува това огромно разстояние само заради една снимка?

Той се захили.

— За една снимка пред нищо не се спирам. Знаеш го добре. Обадох се у вас преди два дни и говорих с Елена. Каза ми, че ще бъдеш тук сама.

— Затова ли си тръгна? — попита Джулия и едва сега разбра какво е искала да каже Елена със странното си изявление.

Той кимна. След миг каза:

— Тук имам нещо за теб.

Остави фотоапарата и извади от якето си някакъв пощенски плик.

Появата на още един плик я стресна.

— Какво е това?

— Стен ти го изпраща. Най-накрая го хванах. Разказа ми всичко — как е организиран бягството и колко много е искал майка ти да танцува в Съединените щати.

— А знаел ли е за плана на Брейди да ги убие?

Той поклати глава.

— Не, изобщо не е подозирал. Виж, Джулия, Стен е бил увлечен по майка ти Наталия. Запознали са се, няколко пъти са се срещали и той много е искал да ѝ помогне. Предполагам, че са се сприятелили, когато е гастролирала в Съединените щати. Преживял е много тежко убийството. Каза ми, че безкрайно съжалева за своята неискреност към нас. Вярвал е, че така ще ни защити. Също като баща ми е бил убеден, че руснаците са убили родителите ти. За да се извини, ти изпраща това. Отвори го.

— Страхувам се. Неприятните изненади ми дойдоха в повече.

— Тази е от приятните.

Тя пое плика от ръцете му. В него имаше една снимка. Сърцето ѝ спря, когато осъзна какво вижда. Черно-бяла фотография на Наталия,

Сергей, Елена и самата тя. Притисна я до гърдите си.

— Ето ни всички заедно — промълви.

Той ѝ се усмихна:

— Стен вярваше, че ще те зарадва. Каза ми, че Наталия му я подарила преди много години.

— Страшно ми харесва. Влюбих се в нея. Ще му благодаря специално, щом се върнем. Доволна съм, че не е бил замесен, Алекс. Зная, че го обичаш — въздъхна, като забеляза как очите на Алекс заблестяха особено. Очевидно имаше и друго.

— Още ли има?

— Елена ми каза, че според нея си влюбена в мен.

— Нямам представа защо ти е казала подобно нещо — отговори Джулия, а сърцето ѝ запрепуска, когато той пристъпи към нея.

— Може би, защото ѝ казах, че съм влюбен в теб.

— Моля? — навярно не беше чула добре.

— Чу ме — той се приближи още. — Липсваше ми, Джулия.

— Наистина ли? — прошепна тя и се взря в очите му, преизпълнени с любовта, за която говореше.

— Липсвах ми усмивката ти, красивите ти сини очи, начинът, по който облизваш пръстите си, след като си яла нещо много вкусно, възбудата ти при нови изживявания, светлината, която се излъчва от теб, когато говориш за музика и как ще промениш света с музика.

— О, Алекс! — прошепна тя, безкрайно развълнувана.

— Опитвах се да те забравя. Затрупах се с работа, като си мислех, че тя ще ме погълне както обикновено. Но празнината в сърцето ми остана. А и не знаех, че имам сърце, преди да те срещна. Разбираш ли, преди около двайсет и пет години го обградих с ледена стена, точно няколко месеца, след като бях на същия този площад.

Тя сложи ръце на раменете му.

— Сигурно ти е било трудно да се върнеш отново тук.

— О, не, никак, защото ти си тук и защото зная какво искам. И в случай, че още не си разбрала, искам теб, Джулия.

— Дори ако това означава постоянен адрес ли?

Той кимна.

— Където си ти, там искам да съм и аз. Досега живеех с мисълта, че съм като баща си, и единствената ми страст е фотографията. Мислех си, че светът е моят заден двор, и че е по-важно да показвам

световните събития, отколкото да погледна към себе си. Но баща ми се е отказал заради любовта. Отказал се е заради мен — Алекс обгърна с ръце талията ѝ. — И аз съм готов да се откажа заради теб.

Тя прехапа долната си устна, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Наистина ли?

Той се усмихна.

— Наистина. Ти си невероятна, Джулия — умна, секси, храбра — и никога не си откъщаваш. Ти ме вдъхновяваш.

— Чувствам същото към теб, Алекс. Смелостта ти, вкусът ти към приключенията, начинът, по който приемаш новото, постоянно ме очароват. А в леглото наистина си страхотен — добави, подсмиввайки се.

— Крайно време беше да споменеш нещо и по този въпрос — изръмжа той чувствено. — В момента съм най-щастливият мъж на земята.

Наведе се към нея и страстно я целуна.

— А аз съм най-щастливата жена — промълви Джулия. — Знаеш ли защо дойдох? — попита го и се отдръпна за малко.

— Кажи ми.

— Исках да почувствам родителите си, да се свържа с тях. Изживели са живота си с цел и страст. Готови са били да рискуват всичко в името на любовта и семейството. Така искам и аз да изживея моя, без еснафска предпазливост. Ще следвам сърцето си, където и да ме отведе. Това пътешествие беше първата крачка.

— После къде ще отидеш?

Притисна се силно в прегръдките му.

— Ето тук. Обичам те, Алекс. Щях да те търся и да те откроя, след като се завърнех. Не искам заради мен да се заседаваш на едно място. Искам навсякъде да бъда с теб. Имам някои идеи за разпространението на музиката по света. За тази цел ще ми е нужен партньор.

— Имаш такъв човек. И ако съдя по последните няколко седмици, мисля, че двамата с теб ще имаме много вълнуващ живот.

Загледа се в очите му и съзря бъдеще, изпълнено с обещания. Сега вече знаеше не само откъде идва... но и накъде отива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.